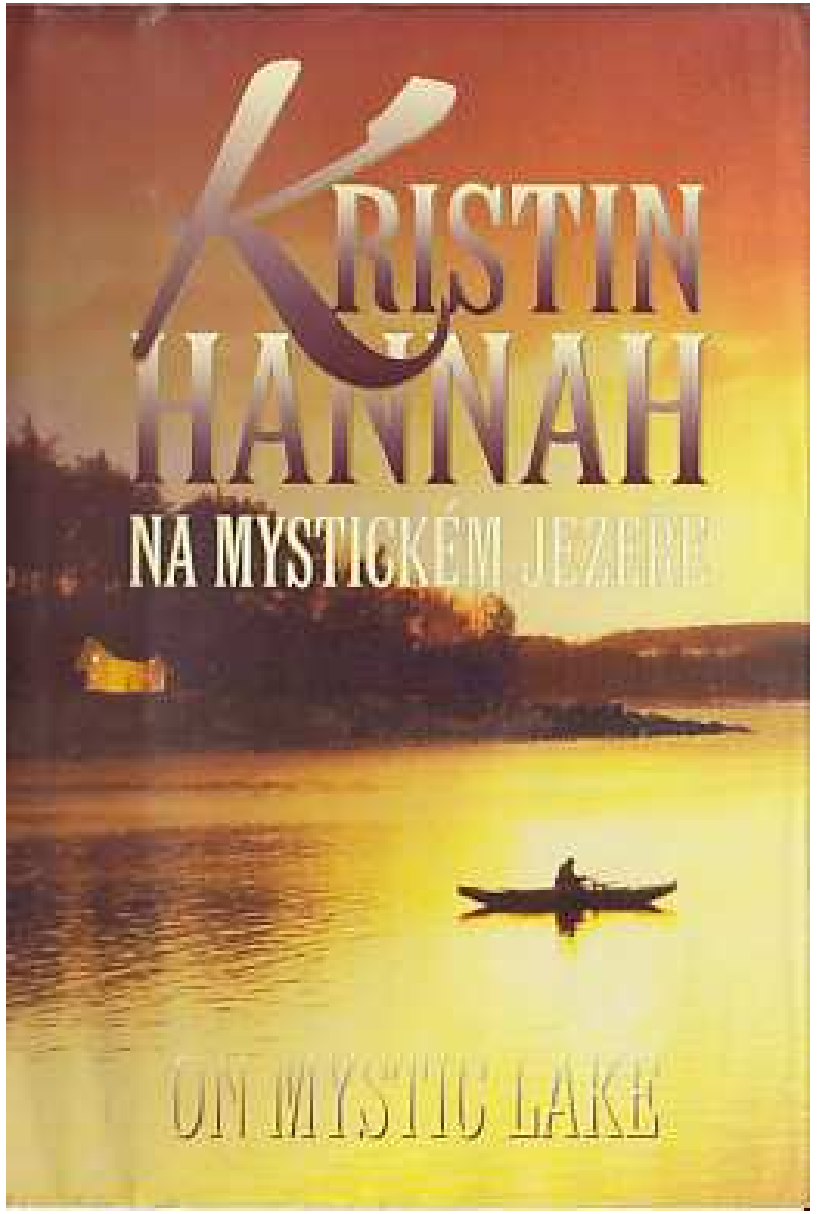

KRISTIN
HANNAH
NA MYSTICKÉM JEZERE
ON MYSTIC LAKE

KRISTIN HANNAH

NA MYSTICKÉM JEZEŘE

Copyright O 1999 by Kristin Hannah
Translation € Petr Handl
Copyright © ARADAN KD s. r. o.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického zhodnocení.

Z anglického originálu On Mystic Lake
Přeložil Petr Handl
Redakční úprava Zuzana Holubcová
Grafická úprava obálky Dana Wisiorková
vydal Aradan
v edici Bígl, 2000
Vytiskl FINIDR s. r. o., Český Těšín ■
Vydání první

ISBN 80-902750-6-0

Barbaře Kurekové.
Máma mi nemohla vybrat lepší kmotru...

Mužům mého života, Benjaminovi a Tuckerovi...

A v upomínku na mou mámu, Sharon Goodnovou-Johňovou.

Doufám, že tam v nebi mají knihkupectví, mami.

Věnování

Některé knihy jsou bitvami. Jiné jsou válkami. Mým generálům — Ann Pattyové, Jane Berkeyové a Lindě Greyové — díky, že ze mě vždy chtěli dostat to nejlepší. Stephanii Tadeové díky za to, že od počátku věřila v tuto knihu. Elise Waresové a skvělému týmu z Ballantine Books za stálou podporu a povzbuzování na mé cestě. Mým kamarádkám — Megan Chanceové, Jill Marii Landisové, Jill Barnettové, Penelope Williamsonové a Susan Wiggsové — díky za to, že mi vždy byly nablízku, že naslouchaly a smály se a díky i za všechno, co bylo mezi tím. A mému andělu strážnému, rádkyni a přítelkyni, Andree Cirillové — díky za všechno.

ČÁST PRVNÍ

Pravá cesta sebepoznání
nespočívá v hledání nových krajů,
ale v nalezení nových očí.

MARCEL PROUST

1.KAPITOLA

Kapky deště padaly jako stříbrné slzy z unaveného nebe. Někde za hradbou mraků se skrývalo slunce, příliš slabé na to, aby dosvítilo na zemi pod sebou.

Byl březen, to pošmourné, klidné a šedivé období roku. Ale vítr už se začínal oteplovat a jeho závany s sebou přinášely příslib blížícího se jara. Stromy, které byly ještě před týdnem nahé a křehké, jako by za jedinou noc, kdy byl měsíc schovaný za mraky, povyrostly a občas, když sluníčko zasvítilo na tu správnou větev, bylo už vidět i pupeny nového života na koncích hnědých větví. Každým dnem začnou kopce za Malibu kvést a během pár týdnů to bude nejkrásnější místo na zemi.

Stejně jako rostliny a zvířata, i děti z jižní Kalifornie vycítily příchod slunečných dnů. Začínaly snít o zmrzlině, nanucích a hrátkách, které jim přerušila paní Zima. I zatvrzelí obyvatelé měst, kteří žili v mrakodrapech z betonu a skla, vyrazili do specializovaných oddělení svých místních supermarketů. V jejich nákupních vozících se začaly objevovat pelargonie, rajčata sušená na slunci a láhve přírodní stolní vody.

Po devatenáct let očekávala Annie Colwaterová příchod jara se zatajeným dechem, jako když jde dívka poprvé do tanečních a je zvědavá, co ji čeká. Objednávala si cibulky květin ze vzdálených zemí a kupovala ručně malované keramické květináče, ve kterých pěstovala své letničky.

Ovšem jediné, co cítila nyní, byl strach a podivná, neurčitá panika. Po dnešku nezůstane nic v jejím pečlivě organizovaném životě stejné a ona nepatřila k typu žen, které milují náhlé a drastické změny. Byla raději, když všechno probíhalo hladce, pěkně středem cesty a ne od kraje ke kraji. Tam se cítila nejbezpečněji — uprostřed obyčejných věcí, s rodinou semknutou kolem ní.

Manželka.

Matka.

To byly dvě role, které ji definovaly, které dávaly jejímu životu smysl. To bylo to, čím vždycky byla, a nyní, když se blížily její čtyřicáté narozeniny, to bylo to jediné, co si pamatovala, že tím kdy chtěla být. Vdávala se hned po skončení vysoké a ještě v tom samém roce otěhotněla. Její manžel a její

dcera — to byly dvě kotvy, které ji držely bezpečně v přístavu. Měla pocit, že bez Blaka a Natálie by byla jako loď, která vyplula bez kapitána na širé moře a nechá se unášet neznámo kam.

Ale co udělá matka, když její jediné dítě odejde z domu?

Zavrtěla se na předním sedadle kadilaku. Měla pocit, že když si dnes ráno tak pečlivě vybírala, co si vezme na sebe — modré vlněné kalhoty a světle růžovou hedvábnou halenku — neměla šťastnou ruku. Obvykle jí módní kamufláž nabízela útočiště tím, že ze sebe udělala ženu, kterou nebyla. Značkové oblečení a pečlivě nanesený make-up byly prostředky, díky nimž *vypadala* jako silná, společenská žena, neboť se očekávalo, že právě taková bude. Ale ne dnes. Dnes ji z drdolu, do kterého si svázala své dlouhé hnědé vlasy — protože s drdolem se líbila svému manželovi a vždycky ho proto nosila — rozbolela hlava.

Nervózně poklepávala nalakovanými nehty o opěrku ve dveřích a pozorovala Blaka, který pohodlně spočíval na sedadle řidiče. Vypadal naprosto uvolněně, jako by bylo nějaké obyčejné odpoledne a ne odpoledne, kdy jejich sedmnáctiletá dcera odjíždí do Londýna.

Bylo dětinské chovat se tak vyplašeně. Věděla to, ale to vědomí jí nijak nepomáhalo od bolesti, kterou cítila. Když jim Natálie poprvé oznámila, že chce předčasně odmaturovat a zbytek školního roku strávit v Londýně, byla Annie pyšná na nezávislost své dcery. Bylo to přesně to, co starší studenti drahých soukromých škol často dělali, a bylo to právě takové dobrodružství, jaké si přála, aby její dcera prožila.

Annie sama by se nikdy neodvážila podniknout tak rozhodný krok — ani v sedmnácti, ani teď v devětatřiceti. Cestování ji vždycky děsilo. I když ráda poznávala nová místa a seznamovala se s novými lidmi, vždy cítila v podvědomí nepříjemný pocit, kdykoliv opouštěla domov.

Věděla, že tato slabost je pozůstatkem jejího dětství, zcela normální reakcí na tragedii, která poznamenala její dětská léta, ale i když chápala podstatu svých obav, nedokázala se jich zbavit. Každou rodinnou dovolenou prožila provázena nočními můrami — temnými vizemi, které nedávaly smysl a ve kterých se ocitala sama někde v cizí zemi, bez prostředků, aniž věděla, kam vlastně jde. Ztracená procházela neznámými ulicemi a hledala svou

rodinu, která byla její záchrannou sítí, dokud se s pláčem ze snu neprobudila. Potom se stočila do klubíčka a přitiskla se ke spícímu tělu svého muže. Teprve to ji uklidnilo.

Byla pyšná na to, jak nezávislou a odvážnou má dceru, která se rozhodla, že sama podnikne tu dalekou cestu do Anglie. Netušila však, že pro ni bude tak těžké sledovat, jak Natálie odjíždí. Byly jako dvě nejlepší přítelkyně — ona a její dcera — od chvíle, kdy Natálie odrostla vzdorovitým střevíčkům počínající puberty. Samozřejmě že i ony prožily těžké chvíle, i ony spolu musely někdy bojovat a potom se cítily ublíženě, i ony občas pronesly věty, které by raději nikdy nevyřkly — ale to všechno jen upevňovalo pouto, které se mezi nimi vytvořilo. Byly jako spojenci, „holky" v rodině, kde jediný muž pracoval osmdesát hodin týdně a někdy se za celý den ani neusmál.

Dívala se z okna jedoucího vozu. Betonové kaňony centra Los Angeles byly směsí mrakodrapů, graffiti a neonových světel, která se odrážela v deštěm zmáčených ulicích. Čím dál víc se blížili k letišti.

Natáhla se ke svému muži a dotkla se jeho bleděmodrého kašmírového rukávu. „Poleťme s Nany do Londýna a předejme ji její hostitelské rodině. Já vím —"

„Mami," napomenula ji ostře Natálie ze zadního sedadla. „Uklidni se. Bylo by to pro vás tak, no, *ponižující*, kdybyste se tam objevili."

Annie stáhla ruku zpátky z manželova ramene a odstranila malý chuchvaleček ze svých drahých vlněných kalhot. „To byl jen návrh," řekla potichu. „Tvůj tatínek se mě snaží dostat do Anglie už celá léta. Myslela jsem... že bychom mohli letět teď."

Blake jí věnoval letmý pohled, takový, ze kterého nedokázala nic vyčíst. „Za poslední roky jsem se o Anglii ani nezmínil." Potom zamumlal něco o dopravě a zmáčkl klakson.

„Řekla bych, že kalifornský provoz ti rozhodně scházet nebude," pronesla Annie do napjatého ticha, které následovalo.

Natálie se zasmála. „To fakt ne. Sally Pritchartová — pamatuješ si na ni, mami... ta, co byla v Londýně loni — tak Sally říkala, že tam je to úplně senzační. Ne jako v Kalifornii, kam musíš všude jezdit autem. V Londýně prostě jenom sedneš na metro." Strčila svou blonďatou hlavu mezi přední sedadla. „Taky jsi jezdil metrem, když jsi byl loni v Londýně, tati?"

Blake znovu zatroubil. S naštvaným povzdechem vyhodil blinkr a přejel do rychlejšího pruhu. „He? Co jsi říkala?"

Natálie jen vzdychla. „Nic."

Annie Blakovi lehce stiskla paži. Tohle byly jedinečné okamžiky — poslední, kdy byli se svou dcerou na několik příštích měsíců — a jemu to jako obvykle zase unikalo. Chtěla říct něco, čím by vyplnila to strašné ticho, něco, co by jí dalo zapomenout, jak prázdný bude dům bez Natálie, když vtom uviděla směrovku na losangeleské letiště a najednou nebyla schopna slova.

Blake sjel z dálnice, vjel do tiché temnoty podzemních garáží a vypnul motor. Chvíli všichni tři jen tak seděli. Annie čekala, že její manžel pronese něco důležitého, něco otcovského, něco, čím zdůrazní význam okamžiku. Byl tak dobrý řečník, ale místo projevů jen otevřel dveře vozu.

Annie jako obvykle následovala jeho příkladu. Vystoupila, zůstala stát ve dveřích a v prstech ruky studené jako led si pohrávala se slunečními brýlemi. Podívala se na Natalina zavazadla— šedý cestovní vak a zelený plátěný batoh.

Dělala si starosti, jestli toho nemá Nany málo, jestli nejsou ta zavazadla příliš nepraktická... dělala si starosti kvůli všemu. Její dcera vypadala najednou tak mladinká ve svých riflových šatech, které končily jen centimetr nad ošoupanými černými vojenskými botami. Dvě kovové sponky držely její dlouhé blond vlasy tak, aby jí nepadaly do bledého obličeje. Tři stříbrné náušnice v levém uchu vypadaly jako zahnutý žebřík.

Annie chtěla uměle vyvolat konverzaci — pár rad, aby si Natálie dávala pozor na peníze a na pas a aby se vždycky držela v partě a nechodila nikam sama—ale nedokázala to.

Blake šel vpředu a nesl obě zavazadla, zatímco Annie a Natálie ho tiše následovaly. Přála si, aby zpomalil a šel pohromadě s nimi, ale neřekla nic — pro jistotu, aby si Natálie nevšimla, že její otec má naspěch. U odbavovacího pultu všechno vyřídil a potom se vydali k odletové hale mezinárodních letů.

U příslušné stojánky vzala Annie svou kabelku do náruče tak, jako by to byl nějaký ochranný štít. Sama šla k velkému špinavému oknu. Na okamžik se zahlédla v odrazu skla, útlá,

dokonale oblečená žena v domácnosti, která tam stála sama, jakoby opuštěná.

„Nebuď tak zamlklá, mami. Nemůžu to vydržet." V těch slovech byl náznak úzkosti, který dokázala postřehnout jen matka.

Annie vynutila na svých rtech úsměv. „Většinou chcete, abych mlčela. A ne, že by mě teď nenapadaly miliony věcí, které bych ti chtěla říct. Zrovna včera jsem se dívala na jednu tvou dětskou fotku a pomyslela jsem si —"

„Taky tě miluju, mami," zašeptala Natálie.

Annie vzala svou dceru za ruku a podržela ji ve své. Neodvažovala se k ní otočit, protože se bála, aby nepoznala, jak moc ji bolí srdce. To by byl výjev, který rozhodně nechtěla, aby si její dítě bralo s sebou na palubu letadla jako příliš těžké příruční zavazadlo.

Blake přišel k nim. „Měla jsi nás nechat, abychom ti koupili první třídu. Je to dlouhá cesta a jídlo v turistické třídě je příšerné. Bože, nakonec si budeš muset vytáhnout ty své masové pirohy."

Natálie se zasmála. „Jako kdybys ty znal jídlo v turistické třídě, tati."

Blake se ušklíbl. .Alespoň bys to měla pohodlnější."

„Tady nejde o pohodlí," namítla dívka. „Tady jde o *dobrodružství."*

„Dobrodružství!" zajíkla se Annie. Přemýšlela, jaké to asi je, mít tak velké sny, a znovu se přistihla, že své dceři závidí její nezávislost. Natálie vždycky tak přesně věděla, kdo je a co chce.

Z reproduktoru zaburácel hlas. „Žádáme cestující letu tři pět sedm do Londýna, aby se připravili k odletu."

„Budete mi chybět," špitla Natálie potichu. Podívala se přes prosklenou stěnu na letadlo a začala si nervózně okusovat nehet na palci.

Annie jí položila dlaň na tvář a snažila se vrýt si tento okamžik do paměti, zapamatovat si malé mateřské znaménko na jejím levém ušním lalůčku, barvu rovných blond vlasů a modrých očí i těch pár skořicově hnědých pih, které měla na nose.

Snažila se uchovat si tuto vzpomínku, aby ji mohla kdykoliv během příštích tří měsíců zase vytáhnout jako drahocennou fotografii. „Pamatuj — budeme volat každé pondělí v sedm hodin tvého času. Určitě si to báječně užiješ, Nany."

Blake roztáhl paže. „Obejmi svého starého tatínka."

Natálie se mu schoulila do náruče.

Hlas z reproduktoru se ozval příliš brzy, aby oznámil, že mohou nastupovat cestující z Nataliny řady.

Annie svou dceru naposledy dlouze objala— i když jí připadalo, že ani tak to nebylo dost dlouze — a potom se pomalu odtáhla. Zamrkala, aby zadržela slzy, a sledovala, jak její dcera podává letenku ženě u vchodu a potom s posledním krátkým zamáváním mizí v nástupním rukávu.

„Bude v pořádku, Annie."

Zírala k prázdným vstupním dveřím. „Já vím."

Jedna slza — tak dlouho to trvalo. Jedna slza, která skápla Annie na tvář — a její dcera byla pryč.

Annie tam stála ještě dlouho poté, co letadlo vzlétlo, a ještě dlouho poté, co se bílý kouř z jeho výfuků rozptýlil na pošmourném nebi. Cítila vedle sebe Blaka. Přála si, aby ji vzal za ruku, stiskl jí paži nebo ji objal — cokoliv z toho, co by ještě před pěti lety udělal.

Otočila se. V jeho očích viděla svůj vlastní odraz i zamlžené zrcadlo jejich společného života. Poprvé ho políbila, když jí bylo osmnáct — což byl skoro Natalin věk — a od té doby pro ni neexistoval žádný jiný muž.

V obličeji měl nejvážnější výraz, jaký u něj kdy viděla. ‚Ach, Annie..." Hlas měl ochraptělý a skoro šeptal. „Co teď budeš dělat?"

Měla pocit, jako by se měla každým okamžikem rozpadnout na tisíce kousků, přímo tady, na tom neosobním, přelidněném letišti. „Odvez mě domů, Blaku," zašeptala nejistě. Chtěla teď být mezi svými věcmi, mezi vším, co jí připomínalo, kdo vlastně je.

„Jistě." Vzal ji za ruku a vedl ji terminálem ke garážím. Beze slova nasedli do kadilaku a zabouchli dveře. Okamžitě se zapnula klimatizace.

Jak se vůz hnal po dálnici, cítila se Annie vyčerpaná. Těžce se opřela do sedadla a dívala se na město před sebou, na město, které se nikdy nestalo jejím domovem, i když se sem s Blakem přestěhovali hned po škole. Byl to nekonečný labyrint, kde byly dnes a denně likvidovány několika dobře umístěnými náložemi

pečlivě vybrané staré budovy, kde muži a ženy bez citu pro umění, krásu a stálost měnili zapálením rozbušek tuny mramorových a skleněných výtvorů lidské tvořivosti v hromady hořících a doutnajících sutin. V tomto městě andělů si sotva kdo povšiml, že zmizela další pamětihodnost. Trosky minulosti nestačily ještě ani vychladnout a už byla radnice v obležení stavitelů, kteří se předháněli a lezli jeden přes druhého jako mravenci, jen aby získali stavební povolení. Do pár měsíců se pak narodilo další dítě se skleněnou tváří, které se v podobě ještě vyššího mrakodrapu, než byly ty ostatní, tyčilo k šedému nebi, jako by si všichni ti projektanti mysleli, že si za své miliony mohou koupit přístup až do nebe.

Přepadla ji nečekaná, sžíravá touha vrátit se domů. Ne do přelidněného, přepychem kypícího blahobytu Malibu, ale do vláhou prosycené zelené krajiny svého mládí, do té divoké části státu Washington, kde rostly houby s kloboučky jako talíř, kde se podél cest klikatily stříbrné nitky potůčků a kde za měsíčních nocí chodili pít z kaluží na silnici velcí tlustí mývalové. Zatoužila vrátit se na místo, které se příhodně jmenovalo Mystic. Na místo, kde jedinými mrakodrapy byly staleté borovice. Už tam nebyla skoro deset let. Možná by konečně mohla přemluvit Blaka, aby si tam zajeli na výlet, když teď nebudou vázáni na jižní Kalifornii Nataliným školním rozvrhem.

„Co kdybychom si zajeli do Mystic?" obrátila se na svého manžela.

Ani se na ni nepodíval, ani jí neodpověděl. Najednou se cítila malá a pitomá. Potahovala za velkou diamantovou náušnici v uchu a dívala se ven. „Přemýšlela jsem, že bych se stala členkou nějakého klubu. Bůhví, že teď budu mít mnohem víc času. Stejně mi pořád říkáš, že chodím málo z domu. Aerobic by byl prima, co říkáš?"

„To už jsem ti neřekl celé roky."

‚Ach. No... ještě je tady tenis. Ten jsem vždycky milovala. Pamatuješ, když jsme spolu hrávali čtyřhru?"

Sjel z dálnice na ucpanou Pacific Coast Highway. U vjezdové brány do jejich čtvrti mávl na strážného a vjel do Colony, perly Malibu. Přední sklo náhle zaplavil proud vody a svět na okamžik zmizel za provazy deště, než stěrače stačily všechnu tu vodu setřít.

U jejich domu zpomalil a opatrně najel na cihlovou příjezdovou cestu. Zastavil před garáží.

Annie se na něho podívala. Bylo divné, že nezajel dovnitř. Ještě divnější bylo, že nevypnul motor. Nerad nechával své auto na dešti...

To není on.

To poznání otupilo hrany její úzkosti, protože si uvědomila, že není tak sama, jak si myslela. Její všemocný, ultrakompetentní manžel byl v tu chvíli stejně slabý jako ona sama.

Udělají to společně, ona a Blake. Společně jeden druhého provedou tím dnešním dnem i všemi dalšími dny anocemi, kdy jim jejich dům bude připadat jako prázdné hnízdo. Předtím byli rodina i s Natálií a teď budou zase rodina — i když jen ve dvou. Mohlo by to být zábavné, jako kdysi, kdy bývali nejlepšími přáteli, rodiči, milenci... jako tenkrát, kdy spolu chodívali tančit a vraceli se domů, až když se na obzoru objevovalo slunce.

Otočila se k němu a rukou mu sčísla pramen vlasů, který mu padal do očí. „Miluji tě. Společně to zvládneme."

Neodpověděl.

Vlastně ani nečekala, že odpoví, ale to podivné ticho jí vadilo. Zahnala myšlenku na své zklamání a otevřela dveře. Kapky deště jí okamžitě zmáčely rukáv. „Bude to opuštěné jaro. Možná bychom měli promluvit s Lupitou a naplánovat grilování. Už jsme neměli pořádnou párty na pláži ani nepamatuji. Prospělo by nám to. Bůhví, že to bude zvláštní chodit po domě, když tam nebude —"

‚Annie," vyslovil její jméno tak ostře, že se v půlce věty kousla do jazyka.

Otočil se k ní a ona uviděla slzy v jeho očích. Naklonila se a letmo ho něžně pohladila po tváři. „I mně bude chybět."

Podíval se stranou a zhluboka vydechl. „Nechápeš to. Chci se rozvést."

2.KAPITOLA

„Myslel jsem, že s tím počkám a řeknu ti to... alespoň až příští týden. Ale když jsem si pomyslel, že bych měl jet dnes večer domů..." Blake zavrtěl hlavou a nechal větu nedokončenou.

Annie velmi pomalu zavřela dveře vozu. Déšť bubnoval na čelní sklo a stékal po okénccích. Svět za nimi se zdál nejasný.

Určitě špatně slyšela. Zamračila se a natáhla k němu ruku. „O čem to mluvíš?"

Odtáhl se od ní, jako by její dotek — dotek, který znal už tak dlouho — byl najednou něčím odpudivým.

Tím gestem jako by najednou bylo všechno jasné. Její manžel žádal o rozvod. Stáhla ruku zpátky a zjistila, že se jí třesou prsty.

„Měl jsem to udělat už dávno, Annie. Nejsem šťastný. Už celé roky s tebou nejsem šťastný."

Ten šok se nedal přirovnat k ničemu, co kdy zažila. Byl všude. Celou ji prostupoval, jako by ji zaplavovala jedna otupující vlna za druhou. Hlas se jí zadrhl někde hluboko v nitru a ona ho nemohla najít.

„Nemohu uvěřit tomu, že to říkám," pronesl potichu a bylo slyšet, jak při každém slově přerývaně dýchá, jako by se dusil. „Stýkám se s někým jiným... s jinou ženou."

Zírala na něho, pusu otevřenou dokořán. On měl *poměr*. To slovo jí projelo jako meč a až do morku kostí ucítila náhlou bolest. Tisíce malých detailů náhle vyplavalo na povrch: večeře, které zmeškal, cesty do exotických končin světa, které podnikal, nové hedvábné trenýrky, které začal nosit, změna značky kolínské od Polo ke Calvinu Kleinovi po všech těch letech i to, jak zřídka se poslední dobou milovali...

Jak mohla být tak slepá? Přece si toho *musela* všimnout. Někde hluboko v ní musel být ten ženský instinkt, kterým něco vycítila, ale zřejmě se rozhodla to ignorovat.

Znovu se k němu otočila a tentokrát se ho toužila dotknout tak, až ji to fyzicky zabolelo. Celou polovinu svého života se ho dotýkala, kdykoliv se jí zachtělo, a teď jí to právo najednou chtěl vzít. „Přes ten tvůj vztah se můžeme přenést..." Hlas měla slabý, jako by vůbec nebyl její. „Řada manželských párů to tak dělá. Chci říct... chvíli mi potrvá, než ti odpustím, než se naučím znovu ti věřit, ale —"

„Nestojím o tvoje odpuštění."

Tohle se přece nemohlo stát. Ne jí. Ne *jim.* Slyšela slova a cítila bolest, ale ze všeho se jí nějak točila hlava, jako by nic z toho nebylo skutečné. ,,Ale vždyť máme tolik společného. Máme *minulost.* Máme Natálii. Můžeme se s tím vyrovnat. Třeba zkusíme zajít do poradny. Já vím, že míváme problémy, ale to se dá změnit."

„Já nechci nic zkoušet, Annie. Já chci pryč."

„Ale *já* nechci." Její hlas teď vylétl až do vysoké, plačtivé fistule. „Jsme *rodina.* Nemůžeš jen tak zahodit dvacet let..." Nemohla najít slova, která hledala. Vyděsilo ji to náhlé ticho, které se rozhostilo v její duši. Začala se bát, že existují slova, která by ji zachránila, kterými by *je* zachránila, ale nemůže je najít. „Prosím, *prosím,* nedělej to..."

Dlouho nic neříkal — dost dlouho na to, aby v ní vzplanula jiskřička naděje a pomalu se rozhořívala ve stále větší a větší plamínek. *Změní názor. Uvědomí si, že jsme rodina a řekne, že to byla jen krize, která jednou přijde na každého. Určitě*— „Já ji miluji."

Annie se pomalu začal svírat žaludek jakoby v nějaké agónii.

Miluji? Jak by mohl milovat někoho jiného? Láska potřebovala čas a úsilí. Skládala se z milionu téměř nepostřehnutelných okamžiků, které naskládané na sebe teprve vytvářely něco hmatatelného. To prohlášení — „miluji" — a vše, co to obnášelo, ji ponižovalo a zahanbovalo. Měla pocit, jako by byla malinká, mizející holčička, která je najednou miliardy kilometrů od muže, kterého vždy tak milovala. „Jak dlouho?"

„Skoro rok."

Ucítila první proud horkých slzí. Rok, během kterého vše, co se mezi nimi odehrávalo, byla lež. Všechno. „Kdo je to?"

„Suzannah Jamesová. Nová mladší společnice firmy."

Suzannah Jamesová — jedna z dvou tuctů návštěvníků oslavy Blakových narozenin minulý víkend. Štíhlá mladá žena v tyrkysových šatech, která visela Blakovi na rtech při každém jeho slově. Ta, se kterou tančil, když hráli „Polibek, na kterém budeme stavět své sny".

Oči měla zatopené slzami a všechno viděla rozmazaně. ,,Ale po té párty... vždyť jsme se milovali..."

Představoval si snad ve tmě obličej Suzannah? To proto zhasnul všechna světla v ložnici, než se jí poprvé dotkl? Z hrdla se jí vydralo slabé zasténání. Nedokázala udržet to všechno v sobě. „Blaku, prosím..."

Vypadal bezradně, sám jakoby ztracený — a v tom okamžiku bezbrannosti byl zase na chvíli jejím Blakem, jejím manželem. Ne tím ledově chladným mužem, který uhýbal před jejím pohledem. „Miluji ji, Annie. Nenuť mě prosím, abych to musel říkat ještě jednou."

Hořké dozvuky jeho vyznání zůstaly viset mezi nimi a jako by jí vzaly všechen vzduch z plic. *Miluji ji, Annie.*

Tentokrát otevřela dveře auta prudce a téměř poslepu klopýtala po chodníku k domu. Déšť jí šlehal do tváře a mísil se s jejími slzami.

U dveří vytáhla z kabelky klíče, ale ruce se jí třásly tak, že se napoprvé netrefila do zámku. Potom klíč vjel tam, kam patřil, a zámek se s cvaknutím otevřel.

Vpadla dovnitř a přibouchla za sebou dveře.

Annie dopila druhou sklenku vína a nalila si třetí. Obvykle se jí po dvou sklenicích začínala točit hlava, motala se a snažila si vzpomenout na texty písniček z mládí, ale dnes to nepomáhalo.

Chodila po domě jako tělo bez duše a snažila se vzpomenout si, co udělala tak špatně, že prohrála.

Kdyby to věděla, třeba by se jí podařilo nějak dát všechno zase do pořádku. Posledních dvacet let strávila tím, že na první místo stavěla potřeby rodiny, a přesto prohrála a ta prohra způsobila, že je teď sama, bloumá po tomhle až příliš velkém domě, stýská se jí po dceři, která odjela, a po muži, který miluje někoho jiného.

Někde cestou zapomněla, co by si měla pamatovat. Byla to lekce, kterou dostala už mnohem dříve — a myslela si, že ji zvládla. Lidé odcházeli a když jste milovali příliš hluboce, příliš vášnivě, pak vás mohl jejich odchod a náhlá absence zamrazit až u srdce.

Vlezla si do postele a zahrabala se pod peřiny, ale když si uvědomila, že je na „své" polovině postele, najednou jako by dostala facku. Víno se jí vrátilo zpět do krku a zachutnalo tak hořce, až myslela, že se pozvrací. Zírala do stropu a mrkáním zaháněla

slzy. S každým přerývaným nádechem si připadala menší a menší.

Co měla dělat? Už to bylo tak dávno, co byla někdo jiný než jen *my*. Dokonce ani nevěděla, jestli má vůbec ještě někde uvnitř své *Já*. Na stolku vedle ní tikal budík, tikal a tikal... a ona plakala.

Zazvonil telefon.

Annie se probudila po prvním zadrnčení a srdce jí začalo bušit. To je určitě on, volá, aby jí řekl, že to byl všechno omyl, že je mu to líto a že vždycky miloval jenom ji. Když však zvedla sluchátko, uslyšela rozesmátou Natálii. ,,Ahoj, mami, zvládla jsem to."

Hlas její dcery znovu vyvolal bolest u srdce.

Posadila se na posteli a zesláblou rukou si prohrábla rozcuchané vlasy. ,Ahoj, zlatíčko. Nemůžu uvěřit, že už jsi tam." Hlas měla slabý a rozechvělý. Zhluboka se nadechla a snažila se dát dohromady. „Tak co, jaký byl let?"

Natálie spustila monolog, který trval dobrých patnáct minut. Annie si vyslechla vyprávění o cestě letadlem, o letišti, o tom, jak zvláštní je londýnské metro a jak jsou všechny domy v Londýně pospojované dohromady —jako v San Francisku, víš, mami —

„...Mami?"

Uvědomila si, že mlčí. Poslouchala svou dceru — opravdu ji poslouchala — ale nějaká nepatrná, bezvýznamná zmínka ji přiměla vrátit se myšlenkami k Blakovi, k autu, které nebylo v garáži a k tělu, které neleželo v posteli vedle ní.

Bože, copak to teď bude už napořád takhle?

„Mami?"

Annie pevně sevřela víčka, jako by se snažila uniknout. V hlavě jí bez přestání hučelo. „Já... jsem tady, Natálie. Promiň. Vyprávěla jsi o své rodině."

„Jsi v pořádku, mami?"

Cítila, jak jí po tvářích stékají slzy. Ani se je neobtěžovala utírat. ,,Ano, jsem. A co ty?"

Ve sluchátku zapraskalo a chvíli bylo ticho. „Chybíte mi."

Slyšela osamělost v hlase své dcery a stálo ji to veškeré úsilí, aby nezašeptala do sluchátka *Přijeď domů, Nany. Budeme osamělé spolu.*

„Věř mi, Nany, najdeš si kamarády. Nebude trvat dlouho a zažiješ tolik legrace, že nebudeš mít čas vysedávat u telefonu a čekat, až zavolá máma. Za chvíli bude patnáctého června, ani se nenaděješ."

„Hej, mami, mám pocit, jako by se ti třásl hlas. Vydržíš to, než se vrátím?"

Annie se zasmála. Byl to nervózní, rozechvělý smích. „Samozřejmě že ano. Opovaž se dělat si o mě starosti."

„Fajn." Natálie to pronesla tak tiše, že Annie musela napnout uši, aby to vůbec zaslechla. „Než začnu brečet, asi bych si měla promluvit ještě s tátou."

Annie se zachvěla. „Táta tady teď zrovna není."

„Aha."

‚Ale miluje tě. Mám ti to vyřídit."

„Jo, jasně. Takže zavoláte v pondělí?"

„Přesní jako hodinky."

„Miluju tě, mami."

Hrdlo se jí opět stáhlo, jak ho zaplavil vodopád slz, takže nemohla skoro promluvit. Potlačila nutkavou potřebu varovat Natálii před nástrahami světa a říct jí, aby si dala pozor, protože život se může jednoho deštivého jarního dne rozpadnout bez varování. „Dávej na sebe pozor, Natálie. Miluji tě."

„Já tebe taky."

A telefon oněměl.

Annie zavěsila, vypotácela se z postele a poslepu doklopýtala do koupelny. Světla se rozsvítila jako nějaké reflektory na jevišti. S hrůzou zírala na svůj odraz v zrcadle. Na sobě měla ještě pořád ty šaty, v kterých jela na letiště, ale teď byly tak pomačkané, že je málem nepoznala. Vlasy měla tak slepené, že to vypadalo, jako by místo kondicionéru použila lepidlo.

Pěstí udeřila do vypínače. V blahodárné tmě se svlékla do kalhotek a podprsenky a zmačkané šaty nechala ležet na podlaze. Cítila se unavená a stará. Vyšla z koupelny a doplazila se zpátky do postele.

Cítila jeho vůni z každého vlákna povlečení. Jenomže to nebyl on. Blake —její Blake — vždycky používal Polo. Dávala mu

lahvičku jeho oblíbené kolínské každý rok na Vánoce. Vždycky ji kupovala už zabalenou do zelené dárkové krabice a vánočního papíru. Dala mu ji každý rok a on ji každý den používal... dokud značka Calvin Klein a Suzannah všechno nezměnily.

Annina nejlepší kamarádka se objevila časně ráno. Bušila na dveře a křičela „Otevřete, sakra, nebo zavolám hasiče."

Vklouzla do Blakova černého hedvábného županu a unaveně šla ke dveřím. Cítila se strašně po víně, co pila předchozího večera, a i prostý akt otevření dveří ji stál značné úsilí. Drahé kachličky ji studily do bosých nohou.

Ve dveřích stála Terri Spencerová ve vybouleném riflovém overalu. Hustou, kudrnatou hřívu černých vlasů měla schovanou pod křiklavě růžovým šátkem. V uších se jí houpaly masivní zlaté kruhy. Vypadala přesně jako cikánka, kterou hrála v jednom z nekonečných seriálů, co dávali odpoledne v televizi. Zkřížila si ruce na prsou, vystrčila tlustý bok a sjela svou kamarádku pohledem. „Vypadáš příšerně."

Annie vzdychla. Samozřejmě. Terri už to slyšela. Bez ohledu na to, za jak svobodomyslnou se považovala, její současný manžel byl konzervativní právník. A právníci rádi roznášejí drby. „Tak už jsi to slyšela."

„Musel mi to říct Frank. Mohla jsi mi zavolat sama."

Annie si prohrábla rozcuchané vlasy třesoucí se rukou. Byly přítelkyněmi odjakživa, ona a Terri. Skoro jako sestry. Ale přesto, kolik toho spolu prožily, přes všechny ty vzlety a pády, kdy si byly jedna druhé oporou, teď nevěděla jak začít. Byla zvyklá starat se o Terri a její typicky herecký život plný rozvodů a sňatků. Annie byla zvyklá pečovat o každého. Kromě Annie. „Chtěla jsem zavolat, ale je to... těžké."

Terri ovinula svou tučnou paži kolem Anniných ramen a dostrkala ji k pohovce v obývacím pokoji. Potom šla od okna k oknu a roztahovala bílé hedvábné závěsy. Vysoká okna přes celou stěnu lemovala výhled na moře a nebe tak modré, až z toho bolely oči. Najednou se nebylo kam schovat.

Když Terri skončila, posadila se vedle Annie na pohovku. „Tak," pronesla něžně. „Co se tady do prdele stalo?"

Annie doufala, že se dokáže usmát — protože to Terri chtěla, jinak by nepoužila ten vulgární výraz — ale nemohla. Kdyby o

tom začala mluvit nahlas, bylo by to najednou až příliš reálné. Předklonila se a zabořila hlavu do dlaní. „Ach bože..."

Terri ji vzala do náruče a konejšivěji kolébala sem a tam, zatímco jí rukou sčesávala umaštěné vlasy z mokrých tváří. Bylo příjemné cílit, jak ji někdo utěšuje, a vědět, že nakonec není tak sama, jak si připadala.

„To zvládneš," pronesla po chvíli její společnice. „Teď máš sice pocit, že ne, ale uvidíš, že ano. Slibuji. V každém případě — Blake je pěknej syčák. Bude ti bez něho líp."

Annie se odtáhla a podívala se na svou přítelkyni skrz záplavu slz. „Já nechci... být bez něho."

„Jistě že nechceš. Jen jsem myslela..."

„Já vím, co jsi myslela. Myslela sis, že mi to usnadníš. Jako že v tomhle na tebe dám. Ty měníš manžely častěji než já svoje spodní prádlo."

Terriino husté černé obočí vylétlo vzhůru. „Jedna nula pro ženu v domácnosti. Podívej, Annie, já vím, že jsem neomalená a pesimistická a že proto všechna moje manželství selhala, ale pamatuješ, jaká jsem bývala? Pamatuješ na vysoké?"

Annie si to pamatovala, i když by byla raději, kdyby ne. Terri bývala milá a sladká. Proto se z nich staly přítelkyně. Zůstala nevinná až do dne, kdy její první manžel, Rom, přišel domů a oznámil jí, že má poměr s dcerou jejich účetního. Terri dostala vyrozumění čtyřiadvacet hodin předem a potom *prásk!* — účet v bance byl pryč, úspory se „záhadně" utratily a lékařská praxe, kterou společně budovali, byla prodána jakémusi kamarádíčkovi za jeden dolar.

Annie tenkrát byla s Terri skoro pořád, pila víno i přes den a párkrát dokonce kouřila. Blake se z toho mohl zbláznit. *Co na tom prosím tě máš, že se kolem ní pořád motáš?* říkával. *Máš spousty mnohem lepších přátel.* Býval to jeden ze zřídkavých okamžiků, kdy se Annie Blakovi postavila.

„Ty jsi se mnou byla každý den," prohlásila Terri laskavě, vzala ji za ruku a stiskla ji. „Dostala jsi mě z toho a teď jsem tady já pro tebe. Kdykoliv mě budeš potřebovat. Čtyřiadvacet hodin denně."

„Netušila jsem, jak moc to bolí... Cítím se jako..." V dokončení věty jí zabránil další proud slz. Chtěla přestat plakat, ale nebylo to v jejích silách.

„Jako bys měla vnitřně vykrvácet... jako bys už nikdy neměla být šťastná? To znám."

Annie zavřela oči. Terriino pochopení bylo víc, než byla s to unést. Nechtěla, aby její přítelkyně věděla tolik. Ne *Terri*, která si nikdy nedokázala udržet manželství déle než pár let a která doma nevydržela ani s nějakým mazlíčkem. Děsila ji představa, že tohle by bylo... normální. Jako by dvacet ztracených let nebylo vůbec ničím. Jen další rozvod v zemi, která podobných rozpadů zažívala ročně miliony.

„Podívej, dítě, nerada to vytahuju na světlo, ale musím. Blake má dost ostrého advokáta. Musíš se bránit."

Byla to rada, která se rovnala ráně pod pás. Taková, po které měla Annie sto chutí schoulit se do malinkého klubíčka a někam se zakutálet. Pokusila se o úsměv. „Blake takový není."

,,Ach, opravdu? Měla by ses zeptat sama sebe, jak dobře ho znáš."

Zrovna tohle by ale teď Annie nezvládla. Dost na tom, že si musela uvědomit, že celý poslední rok byl samá lež. Nedokázala se ještě navíc smířit s představou, že z Blaka je úplně cizí člověk. Zírala na Terri a doufala, že ji kamarádka pochopí. „Chceš po mně, abych ze sebe udělala něco, co nejsem, Terri. Myslím... jako jít do banky a vybrat všechny účty, *naše* účty. To je... poslední řešení. A potom by tohle všechno bylo o věcech... jenom o věcech. To Blakovi nemůžu udělat. Nemůžu to udělat ani *sama sobě.* Vím, že je naivní — možná i stupidní — mu věřit, ale on je mi nejlepším přítelem víc než polovinu mého života."

„Nějaký kamarád."

Annie se dotkla baculaté Teriiny paže. „Mám tě moc ráda za to, jak se o mě staráš, Terri. Opravdu, mám, ale abych poslechla tuhle radu — na to nejsem připravená. Doufám..." Začala šeptat. Připadala si beznadějně naivní, když se dívala do Teriiných smutných, chápavých očí. „Pořád doufám, že takovou radu nebudu potřebovat."

Herečka vykouzlila na tváři zářivý úsměv. „Možná máš pravdu. Třeba je to jen krize, kterou se mu podaří překonat."

Strávily povídáním ještě několik dalších hodin. Znova a znova vytahovala Annie jednotlivé vzpomínky z černého klobouku

jejich manželství jako při losování tomboly a mluvila o všem, co spolu prožili, jako by ho to *mluvení* mohlo přivést zpátky domů.

Terri poslouchala, usmívala se a držela ji v náručí — ale už jí nedávala žádné dobré rady. A Annie za to byla vděčná. Někdy kolem poledne si objednaly velkou salámovou pizzu a potom se posadily n.i verandu a celou ji snědly. Když se slunce nachýlilo nad modrý Pacifik, věděla Annie, že Terri už bude muset jít.

Obrátila se na svou nejlepší kamarádku. Konečně vyřkla otázku, která mezi nimi visela celé odpoledne: „Co když se nevrátí, Terri?" Krkla to tak tiše, až měla pocit, že ta slova zaniknou ve vzdáleném šumění moře.

„Co když?"

Annie se podívala stranou. „Nedokážu si představit svůj život bez něj. Co budu dělat? Kam půjdu?"

„Pojedeš domů," navrhla Terri. „Kdybych já měla tak skvělého tátu, jako je Hank, rozjela bych se domů hned."

Domů. Poprvé v životě ji napadlo, že to slovo je křehké jako kostní porcelán. „Doma znamená s Blakem."

„Ach, Annie," vzdychla Terri a stiskla jí ruku. „Už ne."

O dva dny později zavolal.

Jeho hlas byl ten nejsladší zvuk, jaký kdy slyšela. „Blaku..."

„Potřebuji se s tebou sejít."

Těžce polkla a ucítila, jak se jí do očí derou slzy. *Díky bohu. Věděla jsem, že se vrátí.* „Teď?"

„Ne. Dopoledne mám dost nabitý program. Jakmile se budu moct utrhnout z práce."

Poprvé za tu dobu mohla Annie zase volně dýchat.

Když se Blake zadíval na stěny domu, které se tyčily před ním, náhle pocítil bodavý pocit stesku. Byl tak krásný ten jejich dům, tak úžasně současný. Skutečně mistrovské dílo v ulici, kde kdejaká zřícenina běžně stála pět milionů dolarů a nic nebylo příliš drahé.

To Annie vybrala, stvořila a architektonicky doladila toto místo. Vybrala si výhled — na moře, písek a oblohu — a přetvořila ho v dům, který jako by přímo vyrůstal z úpatí kopce. Sama vybrala každou kachličku, každý vodovodní kohoutek. Po celém domě pak byla spousta drobných nesourodých předmětů,

které sem byly umístěny jako výsledek momentálních vrtochů — tu andílek, tu zase chrlič vody, tam kousek staré krajky, květináč v rohu místnosti, kde každý čtvereční metr podlahy stál tisíc dolarů, nebo rodinná fotografie v podomácku vyrobeném rámečku z mušle. V domě nebylo jediné místečko, které by neodráželo její veselou, někdy trochu vyšinutou osobnost.

Snažil se vzpomenout si, jaké to bylo, když ji miloval, ale už to nešlo.

Spal s jinými ženami už deset let, sváděl je, dostával je do postele a potom na ně zapomínal. Cestoval s nimi, trávil s nimi noci a Annie zatím byla doma, pekla koláče podle receptů v časopise *Gurmán*, vybírala barvy na stěny pokojů, kachličky na obložení koupelny a vozila Natálii do školy a ze školy. Myslel si, že dříve nebo později zaregistruje, jak jeho láska vůči ní pohasla, ale ona byla tak bezmezné důvěřivá. Vždycky u každého hledala jen to nejlepší a když milovala, tak celým tělem i duší a navždy.

Vzdychl a najednou se cítil unavený. Jeho pohled na svět se změnil okamžikem, kdy překročil čtyřicítku. Tehdy si uvědomil, že už nechce být svazován manželstvím bez lásky.

Než se mu první vlasy začaly barvit odporným šedivým odstínem a pod modrýma očima se objevily první vrásky, myslel si, že má všechno, po čem kdy toužil — skvělou kariéru, krásnou ženu, milující dceru a veškerou svobodu, kterou potřeboval.

Dvakrát do roka podnikal výlety s bývalými spolužáky z vysoké, jezdil rybařit na vzdálené ostrovy s krásnými plážemi a ještě krásnějšími ženami, dvakrát týdně hrál basketbal a každý pátek vysedával v baru až do zavírací doby. Na rozdíl od svých přátel měl ženu, která ho chápala a zůstávala přitom doma. Ideální manželka a matka — vše, co si myslel, že mu stačí.

Potom potkal Suzannah. To, co se zprvu zdálo být jen další sexuální výzvou, se zvrhlo v tu nejméně očekávanou věc: v lásku.

Poprvé za několik posledních let se opět cítil mladý a plný života. Milovali se kdekoliv a kdykoliv, ve dne v noci. Suzannah si nikdy nelámala hlavu tím, co si pomyslí sousedé nebo jestli ve vedlejší místnosti spí dítě. Byla divoká, nevypočitatelná a chytrá — na rozdíl od Annie, která měla zato, že SRPŠ je pro běh světa stejně důležité jako EHS.

Šel pomalu po chodníku ke vchodu. Než stačil natáhnout ruku a zazvonit, ručně vyřezávané dveře ze sekvojového dřeva se otevřely.

Stála tam s rukama nervózně sepjatýma před sebou.

Krémové hedvábné šaty na ní visely a on si nemohl nevšimnout, že za těch několik dní ztratila pár kilo — a bůh ví, že si to nemohla dovolit.

Její malý obličej tvaru srdíčka byl bledý, až znepokojivě bledý, a oči, obvykle tak jasné a smaragdově zelené, měla zakalené a podlité krví. Vlasy si stáhla do culíku, čímž dala vyniknout vystouplým lícním kostem a rtům, které působily oteklým dojmem. V každém uchu měla jinou náušnici —jednu diamantovou a jednu s perlou. Ta malá nesrovnalost jako by v tu chvíli reprezentovala bolest jeho vlastní zrady.

„Blaku..." Slyšel lehký náznak naděje v jejím hlase a náhle si uvědomil, co si asi musela myslet, když ráno zavolal. *Sakra.* Jak mohl být tak pitomý?

Ustoupila ze dveří a uhladila si neexistující fald na šatech. „Pojď dál, pojď dál. Ty..." Rychle se podívala stranou, ale ne zase tak rychle, aby si nevšiml, jak se kousla do spodního rtu — což byl zlozvyk, který měla už od mládí. Myslel, že ještě něco řekne, ale v posledním okamžiku se otočila a zamířila přes vstupní halu na několika úrovňovou terasu, ze které byl výhled na tichý cíp pláže Malibu, který ubíhal do čtvrti Colony.

Bože, jak si v tu chvíli přál, aby sem vůbec nechodil. Nepotřeboval vidět její bolest, která se tak jasně projevovala tím, jak si uhlazovala šaty a potahovala vlasy.

Zamířila ke stolu, na kterém stál stříbrný tác se dvěma křišťálovými sklenicemi a džbánem citrónové limonády —jeho oblíbené. „Natálie dorazila v pořádku. Mluvila jsem s ní zatím jen jednou, chystala jsem se, že jí zavolám, ale... no... je to těžké. Říkala jsem si, že by mohla poznat něco v mém hlase. A bude se samozřejmě ptát po tobě. Možná později... dokud jsi tady... bychom jí mohli zavolat."

„Neměl jsem sem vůbec chodit." Řekl to ostřeji než sám chtěl, ale už nemohl dál poslouchat, jak se jí třese hlas.

V ruce jí zacukalo. Limonáda jí vystříkla přes okraj sklenice a vytvořila na šedém kamenném stole malou loužičku. Neotočila se na něj a on byl rád. Nechtěl se jí podívat do tváře.

„Tak proč jsi přišel?"

Něco v jejím hlase — rezignace nebo možná bolest — způsobilo, Že se přestal ovládat. Ucítil, jak ho v očích začínají pálit slzy. Nemohl uvěřit tomu, že to *bolí.* Vytáhl z kapsy obálku s předběžnou dohodou, kterou nechal vypracovat, naklonil se přes její rameno a položil ji na stůl. Roh obálky se namočil do rozlité limonády a začala se na něm tvořit stále se zvětšující skvrna.

Zdálo se, jako by od té obálky nedokázal odtrhnout oči. „To jsou dokumenty, Annie,..."

Ani se nepohnula, neodpověděla, jen tam tak stála zády k němu.

Působila pateticky, jak tam tak stála s nahrbenými rameny a prsty zaťatými do hrany stolu. Nepotřeboval jí vidět do obličeje, aby věděl, co právě cítí. Viděl jen slzy, které jedna po druhé dopadaly na kamennou desku stolu jako drobné kapky deště.

3.KAPITOLA

„Nemohu uvěřit, že jsi schopen něčeho takového." Annie neměla v úmyslu cokoliv říkat, ale ta slova jako by jí sama vyšla z úst. Když neodpovídal, otočila se k němu. Bodlo ji u srdce, když zjistila, že po téměř dvaceti letech manželství se mu nedokáže podívat do očí. „Proč?"

Přesně to potřebovala pochopit. Ona sama vždy stavěla potřeby rodiny nad své vlastní a vždy se snažila udělat všechno, aby se její milovaní cítili bezpeční a šťastní. Začalo to už dávno předtím, než potkala Blaka. Začalo to už v dětství. Matka jí zemřela, když byla ještě moc malá, a ona se naučila, jak nepustit žal do svého srdce, které proto jakoby hermeticky uzavřela. Jelikož nedokázala pochopit vlastní ztrátu, zaměřila se na svého tesknícího otce. Za ta léta se to stalo jejím typickým charakterovým rysem. Annie pečovatelka, ta, která rozdává lásku všem okolo sebe. Ovšem Blake už po její lásce netoužil, nechtěl být nadále součástí rodiny, kterou vytvořila a o kterou se starala.

„Nebudeme to celé omílat znovu dokola," vzdychl dlouze.

Ta slova byla jako úder. Trhla hlavou vzhůru a vzhlédla k němu. „Znovu to omílat? Děláš si *legraci?"*

Vypadal smutně a unaveně. „Víš snad o tom, že bych si někdy dělal legraci?" Prohrábl si rukou své perfektně zastřižené vlasy. „Nemyslel jsem na to, co si... vyvodíš z mého ranního telefonátu. Promiň."

Vyvodíš. Chladný právnický termín, který jako by je ještě více rozdělil.

Popošel k ní, ale dával pozor, aby se jí příliš nepřiblížil. „Postarám se o tebe. To jsem ti přišel říct. Nemusíš si dělat starosti s penězi nebo něčím jiným. Postarám se dobře o tebe i o Natálii. Slibuji."

Nevěřícně na něho zírala.„Devatenáctého února. Pamatuješ si to datum, Blaku?"

Jeho opálená tvář získala barvu voskové figuríny. „Víš, Annalise—"

„Žádné ‚víš, Annalise'! Devatenáctého února. Náš svatební den. Pamatuješ si na něj, Blaku? Říkal jsi — ne, *slíbil* jsi — že mě budeš milovat, dokud náš smrt nerozdělí. I tenkrát jsi sliboval, že se o mě postaráš."

„To už je dávno."

„Myslíš, že takový slib má datum spotřeby jako třeba krabice mléka? Bože..."

„Změnil jsem se, Annie. Sakra, jsme spolu přes dvacet let. Oba jsme se změnili. Myslím, že beze mě budeš šťastnější. Opravdu. Můžeš se věnovat všem těm svým koníčkům, na které jsi nikdy neměla čas. Víš..." Podíval se na ni, jako by se díval odněkud z hlubin svého nitra. „Jako třeba té kaligrafii. A psaní těch krátkých povídek. A malování."

Chtěla mu říct, ať vypadne, ale slova se jí v hlavě smíchala se vzpomínkami a všechno dohromady to zabolelo.

Přešel k ní a jeho kroky se na kamenné dlažbě rozléhaly a klapaly. „Nechal jsem sepsat předběžnou dohodu. Je více než štědrá."

„Já ti to nehodlám nijak usnadňovat."

„Cože?"

Podle tónu v jeho hlase hádala, že ho překvapila, a nebylo se co divit. Za ta léta společného života si zvykl, že od ní nemusí čekat řádné protesty, ať už šlo o cokoliv. „Říkám, že ti to nehodlám nijak usnadňovat. Tentokrát už ne."

„V Kalifornii nemůžeš rozvodu zabránit." Pronesl to svým sametovým, právnickým hlasem.

„Já znám zákony, Blaku. Zapomněl jsi, že jsem celé roky pracovala po tvém boku a pomáhala ti založit vlastní právnickou praxi? Nebo si pamatuješ jen hodiny, které jsi v kanceláři strávil *ty?"* Tentokrát ona popošla k němu, ale také si dávala pozor, aby se ho nedotkla. „Kdybys byl svým klientem, co by sis poradil?"

Pokrčil rameny. „To je irelevantní."

„Doporučil by sis nějakou dobu na to, aby ti vychladla hlava'. Poradil by sis, ať zkusíš dočasné odloučení. Už tě *slyším,* jak to říkáš." Cítila, jak ji z toho, co řekla, přepadá ještě větší smutek. „Ježíši, Blaku, to nám ani nedáš šanci?"

„Annalise —"

Několika rozechvělými nádechy se snažila zadržet slzy, které se jí už zase draly do očí. Všechno teď viselo na vlásku tohoto okamžiku. „Slib mi, že počkáme do června — než se Natálie vrátí domů. Znovu si promluvíme... a uvidíme, kam jsme se po pár měsících odloučení dostali. Já jsem ti věnovala dvacet let, Blaku. Ty mi snad můžeš věnovat tři měsíce."

Cítila každou vteřinu, která pomalu plynula a zanechávala za sebou hlubokou ránu v jejím srdci. Slyšela i jeho vyrovnané, pravidelné oddechování, zvuk, který jí byl po více než polovinu života každodenní ukolébavkou.

„Dobře."

Úleva, kterou pocítila, ji téměř skolila. „Co řekneme Natálii?"

„Bože, Annie, to není nic, z čeho by ji měl trefit šlak. Většina jejích kamarádek má rozvedené rodiče. Polovina našeho problému je přesně tohle — vždycky myslíš jenom na Natálii. Řekni jí pravdu."

Annie pocítila, jak v ní přeskočila první jiskřička opravdového vzteku. „Neopovažuj se svalovat vinu na mateřský cit, Blaku. Opouštíš mě, protože jsi sobecký syčák."

„Sobecký syčák, který je zamilovaný do někoho jiného."

Ta slova se zabodla tak hluboko, jak si jen mohl přát. Slzy za očima ji pálily, zakalovaly jí zrak, ale byla by hloupá, kdyby je nechala, aby se vydraly na povrch. Měla si dobře rozmyslet, než se s ním pouštěla do boje — neměla v tom žádnou praxi a slova, která zraňují, byla jeho profesí. „To jsi řekl ty."

„Fajn," řekl úsečným, vyrovnaným tónem, podle kterého poznala, že pro něj tato konverzace skončila. „Co chceš říct Natálii a kdy?"

Toto byla otázka, na kterou odpověď znala. Možná selhala jako manželka a milenka, ale věděla moc dobře, jak se postarat o jejich dceru. „Prozatím nic. Nechci jí zkazit celý ten její výlet. Řekneme jí... cokoliv budeme muset... až se vrátí domů."

„Fajn."

„Fajn."

„Zítra si někoho pošlu, aby mi tady vzal pár mých věcí. Auto ti dám poslat v pondělí."

Věci. Po všech těch letech šlo nakonec jenom o věci. Věci a věcičky, které byly jejich životem — jeho kartáček na zuby, její natáčky, jeho sbírka cédéček, její šperky — se najednou staly jen předměty, které je třeba rozdělit a sbalit do oddělených kufrů.

Zvedl ze stolu obálku a ruku, ve které ji držel, natáhl k ní. „Otevři to."

„Proč? Abych viděla, jak štědře jsi naložil s *našimi* penězi?" ,

,,Annie —"

Mávla rukou. „Nezajímá mě, co kdo komu dluží."

Zamračil se. „Buď rozumná, Annie."

Ostře se na něj podívala. „Přesně tohle mi říkal táta, když jsem mu oznámila, že se chci vdát za dvacetileté dítě, které bylo jen kost a kůže a chudé jak kostelní myš. *Buď rozumná, Annie. Není kam spěchat. Jsi mladá.* Ale já už nejsem mladá, nebo snad ano, Blaku?"

„Annie, prosím..."

„Prosíš o co — abych ti to nedělala ještě těžší?"

„Podívej se na ty dokumenty, Annie."

Popošla blíž a skrz slzy na něho pohlédla. „Je jen jedna věc, kterou chci, Blaku." Hrdlo se jí sevřelo a skoro nemohla mluvit. „Mé srdce. Chci ho zpět naprosto neporušené. Zahrnul jsi i toto do svých přesných výpočtů?"

Obrátil oči v sloup. „Mohl jsem od tebe něco takového čekat. Fajn. V případě nutnosti mě najdeš u Suzannah doma." Vytáhl pero a napsal něco na kousek papírku. „Tady je číslo."

Nevzala si ho. Rozevřel prsty a lístek se pomalu snesl k zemi.

Annie ležela naprosto ztuhle v obrovské posteli, naslouchala známu inu zvuku svého dechu a pravidelnému rytmu vlastního srdce. Chtěla vzít telefon a zavolat Terri, ale už toho na svou nejlepší přítelkyni naložila příliš mnoho. Mluvily spolu každý den celé hodiny, jako by povídání mohlo zmírnit Anninu bolest. Místo toho se ale vždycky, když byl jejich rozhovor u konce, cítila ještě osamělejší než předtím.

Posledních sedm dní vnímala jako v mrákotách, sedm dní od chvíle, kdy jí manžel řekl, že miluje jinou ženu. Všechny ty osamělé noci a prázdné dny jako by z ní pomalu odtínaly kousek po kousku, za chvíli už bude tak malá, že si jí nikdo ani nevšimne.

Někdy se v noci probudila vlastním křikem a ta noční můra byla vždycky stejná. Viděla sama sebe v tmavém pokoji a dívala se do zrcadla ve zlatém rámu — jenomže v tom zrcadle neviděla žádný odraz.

Odkopala peřinu a šla do vestavěného šatníku. Prudce vytáhla zásuvku se spodním prádlem a vyndala z ní velkou šedou krabici. Přitiskla si ji na hruď a na zdřevěnělých nohou doklopýtala zpátky do postele. V prstech nyní držela celoživotní sbírku fotografií a nejrůznějších vzpomínek, všechny její

nejoblíbenější snímky, které za ta léta pořídila a schovala. Pomalu si je prohlížela a každý pořádně vychutnala. Na dně krabice našla malý bronzový kompas, dárek, který kdysi dávno dostala od svého otce. Nebyl na něm vyrytý žádný nápis, ale ona si přesto naprosto jasně vybavovala den, kdy jí ho lita dal, i slova, která jí přitom říkal: *Vím, že si teď připadáš ztracená, ale to nebude trvat věčně. A tenhle kompas bude zárukou, že vždycky najdeš cestu domů... kde na tebe budu vždycky čekat.*

Sevřela ten kousek kovu v ruce a přemýšlela, jestli a proč ho vůbec kdy vytáhla. Velmi pomalu si ho pověsila na krk a potom se vrátila k fotografiím. Nejprve se vydala černobílými cestičkami svého dětství. Malé snímky s ohnutými rohy, na nichž bylo vždy nahoře natištěné razítko s datem. Tucty fotografií jí samotné a pár, na kterých byla s tátou. A jedna s mámou.

Jedna.

Pamatovala si ten den, kdy byl tento snímek pořízen: zrovna I mámou pekly vánoční cukroví. Všude byla rozsypaná mouka, na kuchyňské lince, na Annině obličeji, na podlaze. Táta přišel z práce a smál se jim. *Dobrý bože, Sarah, ty snad pečeš pro celou armádu. I když jsme jenom tři...*

Jen o pár měsíců později už byli jenom dva. Zamlklý tesknící muž a jeho ještě zamlklejší malá dceruška.

Annie přejela po fotografii špičkou prstu. Za celá ta léta se jí po mámě často stýskalo — při maturitě, na svatbě, v den, kdy se narodila Natálie — ale nikdy ne tak jako nyní. *Potřebuji tě, mami,* pomyslela si pomilionté. *Potřebuji tě, abys mi řekla, že všechno bude zase dobré...*

Vrátila drahocenný snímek zpátky do krabice a vytáhla jiný, barevný, na kterém byla Annie s malým, svraštělým nemluvnětem zabaleným v růžové peřince. A byl tam taky Blake, který vypadal mladě, pohledně a pyšně. Velkou ruku měl položenou na své dcerušce, jako by ji ochraňoval. Probírala se tucty dalších fotografií, na kterých byl zachycen Natalin život od novorozeněte až po střední školu, od grahamových sucharů až po pleťové masky.

V téhle krabici byl celý Natalin život. Bylo tady nespočet snímků usměvavé, modrooké blondýnky, která se fotografovala s nejrůznějšími zvířaty, jízdními koly a domácími mazlíčky. Blake

jako by z rodinných fotografií postupně vymizel. Jak je možné, že si toho Annie dříve nevšimla?

Ale Blake nebyl tím, koho na těch snímcích hledala.

Hledala Annie. Pravda ji celou prostupovala, kroutila se a bolela, ale ona si nemohla pomoct. Někde v téhle krabici s hmatatelnými vzpomínkami na její život musela najít sama sebe. Probírala se jedním obrázkem za druhým a jeden za druhým je postupně odkládala.

Nebyly tady skoro žádné fotky, na kterých by byla ona. Jako většina matek i ona se většinou dívala ne do objektivu, ale do hledáčku fotoaparátu. A když se jí zdálo, že na některé z fotografií, které ji přece jen zachycovaly, vypadá příliš unaveně, tlustě, hubeně nebo příšerně... prostě ji roztrhla a vyhodila.

Proto to teď vypadalo, jako by tam ani nikdy nebyla. Jako by ve skutečnosti vůbec neexistovala.

Ta myšlenka ji tak vyděsila, že vyskočila z postele a rukou smetla všechny fotografie na podlahu. Když procházela prosklenými dveřmi, zahlédla odraz rozcuchané, zoufale vyhlížející ženy středních let v manželově županu. Bylo až patetické, co se z ní pomalu stávalo. Dokonce to bylo patetičtější než to, co bývala dříve.

Jak se jen mohl opovážit udělat jí něco takového? Vzít jí dvacet let života a potom j i odložit jako svetr, který už nepadne.

Doklopýtala k šatníku, strhala z drahých ramínek všechno jeho oblečení a nacpala je mezi odpadky. Potom přešla do jeho pracovny, do jeho pečlivě uklizené pracovny. Vypáčila zásuvky psacího stolu a všechen jejich obsah vysypala na podlahu.

Na dně jednoho ze šuplíků našla účty za květiny, hotelové pokoje a spodní prádlo — vše s nedávným datem.

Její zloba se změnila v plnohodnotnou zuřivost. Hodila to všechno cenovky, účty, lístky s poznamenanými daty schůzek i registrační kartu z hotelu — do veliké papírové krabice. Na její víko napsala velkými tučnými písmeny jeho jméno a adresu kanceláře. Pod to menším písmem připsala: *Tohle jsi dělal dvacet let. Teď je řada na mně.*

Těžce dýchala, ale s mnohem lepším pocitem, než jaký měla za několik posledních dnů, se rozhlédla po svém dokonalém, prázdném domě.

Co bude dělat? Kam půjde? Dotkla se kompasu, který jí ještě stáli visel na krku, a hned věděla. Možná to věděla celou tu dobu.

Půjde zpátky za tou dívkou, kterou viděla na těch několika málo černobílých fotografiích... zpátky tam, kde bude něco víc než jen Blakova manželka a Natalina matka.

ČÁST DRUHÁ

Uprostřed zimy
jsem konečně zjistil, že uvnitř ve mně
je nepřekonatelné léto.

ALBERT CAMUS

4.KAPITOLA

Po hodinách strávených v letadle a za volantem jela konečně Annie vypůjčeným vozem po visutém mostě, který spojuje poloostrov Olympic se zbytkem státu Washington. Na jedné straně mostu se voda pěnila příbojem bílých vln, na druhé straně byla hladina klidná jako zrcadlo. Stáhla okýnko a vypnula klimatizaci. Ucítila závan sladkého, vlhkého vzduchu, který jí rozcuchal vlasy a vehnal několik pramenů do tváře.

Kilometr po kilometru se stále více blížila svému modrozelenému dětskému světu. Sjela z dálnice na dvouproudou okresku, která vedla pryč od pobřeží. Poloostrov se ukrýval pod závojem narůžovělé mlhy, úzký proužek země lemovaný z jedné strany vysokými, zasněženými štíty hor a z druhé divokými, větrem zametanými plážemi. Bylo to panenské místo nedotčené rukou uspěchané a uhoněné moderní doby. Staleté lesy jako by byly potaženy vlahým závojem oparu a skalnaté pobřeží zase bylo chráněno před mocnými nárazy přílivu zataženou oponou několika skal čnících z vody. V samem středu poloostrova byl Národní park Olympic, téměř milion akrů země, na kterou ještě nesáhla ruka člověka, země, kde ještě stále vládla matka Příroda a mýty o původních domorodých Američanech, kteří tady žili dávno před prvními bílými pionýry.

Jak se blížila ke svému rodnému městečku, začínaly lesy houstnout a tmavnout, stále ještě zahalené do lesklého, opalizujícího jarního oparu, v němž se schovávaly vrcholky stromů. Bylo to období roku, kdy lesy ještě stále spaly zimním spánkem a tma padala dřív, než se ozval poslední školní zvonek. Nikdo, kdo měl jen trochu zdravý rozum, se neodvážil sjet z hlavní silnice dřív než počátkem léta. Vyprávěly se celé legendy o dětech, které tak učinily, a už je nikdy nikdo nespatřil, o indiánech, kteří po nocích bloumají lesními houštinami a chytají nic netušící turisty. Navíc, tady uprostřed deštného pralesa se počasí měnilo rychleji než nálada puberťačky. Během okamžiku mohlo zajít slunce a začít klidně i sněžit. To potom na obloze zůstala jen krvavě červená duha, která se smáčela v černých hlubinách roklí.

Byla to prastará země, místo, kde staré cedry vyrůstaly až do výšky devadesáti metrů a potom v naprosté tichosti padly mezi své bližní, kde umíraly, aby uvolnily místo dalším generacím zelených velikánů. Tady se neměřil čas v hodinách, ale podle přílivu a odlivu, podle letokruhů na stromech a podle toho, kdy táhli lososi.

Když Annie konečně dojela do městečka Mystic, zpomalila a očima hltala všechno to známé kolem sebe. Bylo to malé společenství lidí, kteří žili ve srubech postavených kdysi dávno pionýry, kteří sem přišli odkudsi z pralesa. Hlavní třída měla jen šest bloků. Nemusela dojet ani na její konec, aby zjistila, že na Elm Street ustoupil asfaltový koberec štěrkové cestě, která byla samá kaluž a díra.

Střed města působil dojmem bělovlasého starce, kterého někdo nechal na dešti. Jediný, unaveně vypadající semafor řídil neexistující dopravu podél obchodů s terasami z cihel a ze dřeva. Před patnácti lety bylo Mystic vzkvétající městečko podporované rybáři a dřevorubci, ale posledních pár let muselo být hodně těžkých, když se obchodníci odstěhovali za lepším výdělkem a zanechali po sobě jen několik prázdných krámků.

U třicet let starých parkovacích hodin stálo několik rezavých dodávek. Na chodníku bylo jen pár lidí v obnošených montérkách a těžkých zimnících.

Obchody, které tu ještě zbyly, měly domácky znějící názvy: *Já, co prodávám jehly a látky*, *Pekárna koblih Holy Mosesové*, *Komisní prodej oděvů Kiddiho Cornera*, *Bowlingová dráha Dwayna Lanese*, *Oděvní dům Eve Leavesové*, *Vittoriova italská restaurace*. V každém okně byl plakát, na kterém stálo TATO FIRMA JE PODPOROVÁNA TĚŽAŘI DŘEVA — rozzlobený vzkaz politikům, kteří si žili v honosných domech kdesi ve vzdálených městech, aby si uvědomili, že těžba dřeva je to, co tento kraj živí.

Bylo to malé, vyčerpané dřevorubecké městečko, ale pro Annie, jejíž oči přivykly na beton a ocel, bylo úžasné. Obloha byla šedivá, ale dobře si pamatovala, jak vypadá, když se právě neschovává za mraky. Tady v Mystic vycházelo nebe přímo z dlaně ruky boží a táhlo se, kam až oko dohlédlo. Byla to nádherná země s jedinečnou krajinou, která voněla po borovicovém jehličí, mlze a dešti.

Tak odlišná od jižní Kalifornie.

Najednou ji napadla nechtěná myšlenka, malá bodavá připomínka toho, že je devětatřicetiletá žena, která nedobrovolně sedí na útesu nad propastí rozvodu. Že se vrací domů jenom proto, že nemá kam jinam jít.

Snažila se nemyslet na Blaka, na Natálii nebo na ten velký prázdný dům nejisté stojící nad pláží. Místo toho myslela na všechno, po čem se jí rozhodně nebude stýskat — na horko, ze kterého ji vždycky bolela hlava, na rakovinu, kterou cítila z každého neviditelného palčivého slunečního paprsku, na smog, který ji pálil do očí a svíral jí hrdlo. Na dny, kdy byly „špatné rozptylové podmínky" a lidem bylo doporučováno, aby raději nevycházeli z domu, na sesuvy bahna a požáry, které dokázaly za jediné odpoledne zničit celou čtvrť.

V téhle zemi, která se rozprostírala široko daleko, měla Annie své kořeny. Její dědeček sem přišel před téměř sedmdesáti lety, Němec s lícními kostmi tvrdými jako kámen, s touhou po svobodě a ochotou vzít do ruky pilu a sekeru. Našel tady dobré živobytí a vychoval svého jediného syna Hanka, aby po něm převzal řemeslo. Annie byla první z rodu Bourneových, která opustila rodnou hroudu a která měla vysokoškolské vzdělání.

Jela dál po Elm Street ven z města. Po obou stranách cesty byla země rozdělená na malinká políčka. Montované domky se tísnily n a pozemcích ne větších než několik metrů čtverečních a před nimi byly dvorky s rozbitými auty a pračkami, němými svědky dávno minulých lepších časů. Kam se podívala, všude viděla známky dřevorubectví: náklaďáky, motorové pily...

Cesta se pomalu začala v serpentinách točit do vrchu a zařezávala se čím dál hlouběji mezi stromy. Jeden po druhém ustupovaly dom-l v lesnímu porostu. Kilometry a kilometry útlých, nově zasazených lehličnanů byly označeny nápisy: VYKÁCENO 1992, ZNOVU OSAZENO 1993. Každého půl kilometru byla stejná cedule, jen data se lišila.

Konečně odbočila na kamenitou cestu, která se klikatila patnácti akry starého vzrostlého lesa.

Když byla ještě dítě, byl les jejím hřištěm. Strávila nespočet hodin prolézáním houštin, lezením po stromech a hledáním pokladů: bílých hub, které rostly jen za úplňku, novorozených

kolouškŭ, kteří Čekali, až se jim vrátí maminka, nebo rosolovitých úkrytů žabích vajíček někde v bažině.

Teď už dorazila k patrovému hospodářskému stavení, ve kterém vyrostla. Vypadalo přesně tak, jak si pamatovala: padesátiletá stavba i se štítem natřeným světle šedou barvou s bílým okrajem. Doběla vydrhnutá přední dřevěná veranda, která obíhala celý dům. A květináče pelargónií kam se člověk podíval. Z cihlového komína stoupal kouř a mísil se s šedou oblohou, která jako by končila Annie těsně nad hlavou.

Za domem byl rybník chráněný kapradinovým porostem a hradbou vzrostlých stromů. Jejich kůra byla obrostlá lišejníky, které dokonce visely i z větve na větev a tvořily tak jakýsi oděv těch dřevěných bohatým. Trávník se svažoval dolů ke stříbrné stužce říčky, kterou vždycky táhli lososi. Věděla, že kdyby teď na tu trávu vstoupila, čvachtala by jí mezi prsty a říčka by zněla, jako když chrápe starý muž.

Zajela s vypůjčeným mustangem za dřevěný přístřešek, tam, kde se vždycky parkovalo, a vypnula motor. Ze sedadla spolujezdce vzala kabelku a vydala se ke vchodu.

Otec otevřel dveře, sotva zazvonila.

Velký Hank Bourne — celých jeho sto osmdesát šest centimetrů a sto deset kilo — tam chvíli stál a nevěřícně zíral na svou dceru. Potom se tvář pod jeho bílým plnovousem roztáhla do širokého úsměvu.

„Annie," zašeptal tím svým nakřáplým hlasem, který vždycky zněl, jako by mluvil ze sudu.

Rozevřel náruč a ona k němu přiskočila a zabořila tvář do sametových záhybů jeho šíje. Voněl kouřem z páleného dřeva, irským jarním mýdlem a tvrdými máslovými bonbóny, které vždycky nosil v náprsní kapse své pracovní košile. To bylo její dětství.

Annie se nechala unášet někam do dáli na silných pažích tátova objetí. Nakonec se odtáhla, neschopná se na něj podívat, protože věděla, že by si všiml slz v jejích očích. ‚Ahoj, tati."

,,Annie," pronesl znovu, ale tentokrát v tom oslovení slyšela nevyřčenou otázku.

Přinutila se pohlédnout do jeho zkoumavých očí. Na svých sedmašedesát vypadal dobře. Oči měl pořád stejně jasné a zvědavé jako zamlada, jen poněkud zapadlejší v růžové tváři.

Tragédie, které prožil, se mu v nich odrážely jen občas a hned zase mizely — stín, který mu přelétl přes obličej, když za deštivého dne naskočila na semaforu červená nebo když se k němu mlhou donesl necitlivý zvuk
houkající sanitky.

Vsunul zjizvenou ruku — kterou si pořezal kdysi dávno na pile — do náprsní kapsy svých vybledlých montérek. „Ty jsi sama, Annie?"

Zachvěla se. Ta otázka na ni doléhala v dalších a dalších vlnách. Bylo tolik způsobů, jak odpovědět.

Díval se na ni tak pronikavým pohledem, až jí to bylo nepříjemné, jako by viděl až do její duše, až do toho velkého domu na pobřeží Pacifiku, kde jí její manžel řekl: *Nemiluji tě, Annie.*

„Natálie odjela do Londýna," pípla slabě.

„Já vím. Čekal jsem, kdy mi zavoláš adresu. Říkal jsem si, že bych jí něco poslal."

„Bydlí u rodiny Robersonových. Každý den tam prší, vlastně přímo padají trakaře, alespoň co jsem vyrozu —"

„Co se děje, Annie Virginie?"

Polkla konec věty spolu s hlubokým nádechem. Už nebylo kam jít, jen přímo vpřed. „On... on mě opustil, tati."

Tvářil se naprosto zmateně. „Co?"

Chtěla se zasmát a předstírat, že o nic nejde, že je dost silná, aby se s tím vypořádala, ale cítila se zase jako malá holka, se svázaným jazykem a ztracená.

„Co se stalo?" zeptal se něžně.

Pokrčila rameny. „Je to stará historie. Jemu je čtyřicet... a jí osmadvacet."

Hankův štíhlý, vrásčitý obličej poklesl. ‚Ach, zlatíčko..." Viděla, i ti se snaží najít slova a jak se mu v očích objevil smutek, když žádná nenašel . Přistoupil k ní a položil jí suchou dlaň na tvář. Na zlomek vteřiny se minulost zase stala přítomností. Věděla, že teď oba mysli najeden den kdysi dávno, kdy Hank oznámil své sedmileté dcerunce, že se stalo neštěstí... že maminka odešla do nebe...

Je pryč, zlatíčko. Už se nevrátí.

V tichu, které následovalo, objal otec své dítě. Položila si tvář na hebký Haněl jeho košile. Chtěla ho poprosit ještě o nějakou

radu, a pár hřejivých slov, která by si vzala s sebou do ložnice a schovala se s nimi pod peřinu, ale takový vztah mezi sebou nikdy neměli, Hank se vždycky cítil nesvůj, když měl rozdávat otcovské rady. „Však on se vrátí," pronesl potichu. „Chlapi někdy dokážou být úplní pitomí. Ale Blake si uvědomí, co udělal, vrátí se a bude škemrat, abys mu dala ještě jednu šanci."

„Ráda bych tomu věřila, tati."

Hank se usmál, očividně potěšen účinkem svých slov. „Věř mi, Annie. Ten chlap tě miluje. Poznal jsem to na něm, jen co jsem ho poprvé uviděl. Byla jsi ještě příliš mladá na vdávání, já vím, ale byla jsi citlivé děvče a já si tenkrát řekl: *Tak, teď se našel kluk, co se postará o tvou dcerušku.* On se vrátí. Tak, a co kdybychom tě teď ubytovali v tvém starém pokojíčku a potom vytáhli tu starou šachovnici?"

„To by bylo skvělé."

Hank se natáhl a vzal ji za ruku. Společně prošli skromně zařízeném obývacím pokojem a po vrzajících schodech nahoru do patra.

Když otevřeli dveře její bývalé ložničky, uviděla zažloutlé tapety, na které dopadaly poslední paprsky zapadajícího slunce. Tapety měly holčičkovsky kytičkovaný vzor, který vybrala milující máma kdysi dávno a oni ho potom nikdy nezměnili. Ani ji, ani Hanka nikdy nenapadlo, že by ty tapety mohli strhnout, ani když už byla Annie na tak dětinský vzorek velká. Pokoji dominovala velká kovová bílá postel, která byla do výšky zastlaná žlutými a bílými polštáři i peřinami. U okna stálo dřevěné houpací křeslo, které jí táta vyrobil k třináctým narozeninám. *Teď už jsi žena*, řekl tenkrát, *tak určitě budeš chtít pořádné dámské křeslo.*

V tom křesle strávila značnou část svého mládí, když zírala z okna do tmavé noci, vystřihovala si z časopisů fotografie známých osobností, psala sentimentální fanynkovské dopisy Bobbymu Shermanovi a Davidu Cassidymu a snila o muži, kterého si jednou vezme.

On se vrátí. Zavinula se do těch Hankových slov a vztyčila je kolem sebe jako ochranný štít proti dalším, temnějším myšlenkám. Zoufale toužila věřit, že její táta má pravdu.

Protože kdyby se mýlil, kdyby se Blake nevrátil, pak Annie neměla sebemenší představu, kdo vlastně je a kam patří.

5. KAPITOLA

Noc minula jako na příbojových vlnách. Annie se několikrát náhle probudila a ještě sama zaslechla dozvuky vzlykání v pokoji, který ji obklopoval. Nohama obtáčela peřinu, která byla celá mokrá a páchla potem. Poslední čtyři dny strávila bloumáním po tom starém domě, jako by byla nějaký zbloudilý duch. Nedokázala vydržet na jednom místě a připadala si naprosto zubožená. Zřídkakdy se vzdalovala od telefonu.

Udělal jsem chybu, Annie. Promiň. Miluji tě. Jestli se vrátíš ke mně domů, už nikdy se se Suzannah neuvidím. Celé dny čekala na takový nebo podobný telefonát, aby večer únavou upadla do neklidného spánku a nechala si o tom zazvonění telefonu alespoň zdát.

Věděla, že by měla něco dělat, ale neměla nejmenší tušení, co by to mělo být. Celý život se starala o druhé, celý svůj život zasvětila tomu, aby pro Blaka a Natálii vytvořila co nejlepší domov, a teď, když byla sama, byla ztracená.

Raději zase usni. To je ono. Zahrabe se pod peřinu a bude spát...

Ozvalo se zaklepání na dveře. Mezi zárubněmi stál Hank. Na sobě červenomodrou flanelovou košili a vybledlý riflový overal, který byl samá skvrna — pracovní uniforma, ve které chodil na pilu už téměř čtyřicet let. Nesl tác plný jídla. Ve tváři se mu objevil znepokojený výraz a přimhouřil oči. Postavil opatrně podnos na stůl a přešel na druhý konec pokoje. „Vypadáš příšerně."

Připadala si naprosto pitomá, když po jeho poznámce propukla v pláč. Věděla že má pravdu. Byla vychrtlá a šeredná a špinavá — a nikdo, včetně Blaka, už ji nikdy nebude chtít. To pomyšlení jí sevřelo žaludek. Přitiskla si ruku na ústa a utíkala do koupelny. Cítila, že je ponižující, když ji vlastní otec slyší zvracet, ale nemohla si pomoct. Když bylo po všem, vyčistila si zuby a celá roztřesená se vrátila do pokoje.

Starostlivý pohled v Hankových očích se do ní zařezával jako nůž.

„Tak," spráskl ruce. „Pojedeš pěkně k doktorovi. Obleč se."

Při pomyšlení, že by měla jít ven, že by měla *odejít*, se zděsila. „Nemůžu. Lidé budou..." Sama vlastně nevěděla, čeho se bojí.

Věděla jen, že tady v tom pokoji, ve své dětské posteli se cítí bezpečná.

„Už si tě nedokážu hodit přes rameno jako kdysi, holka. Buď se obleč nebo klidně pojeď do města v pyžamu. To je tvoje věc. Ale k doktorovi půjdeš."

Chtěla něco namítnout, ale věděla, že táta má pravdu, a popravdě řečeno — bylo příjemné cítit, že se o ni někdo stará. „Dobře, dobře." Pomalu odešla znovu do koupelny a převlékla se do stejných zmačkaných šatů, ve kterých sem přijela. Upravit si vlasy už na ni bylo příliš. Místo toho si je jen prohrábla prsty a opuchlé, krví podlité oči schovala za slunečními brýlemi. „Tak pojďme."

Annie sledovala krajinu za pootevřeným okýnkem tátova Ford-u pick-up. Za hlavou jí klepal o dělicí okénko prázdný držák na pušky.

Zručně manévroval mezi dírami na cestě a zajel přímo před malý cihlový domek. Ručně malovaný nápis hlásal: ZDRAVOTNÍ STŘEDISKO MYSTIC. DR. GERALD BURTON, RODINNÝ PRAKTICKÝ LÉKAŘ.

Annie se usmála. Na starého doktora Burtona si nevzpomněla už celá léta. To on ji přivedl na svět a pravidelněji ošetřoval téměř dvě desetiletí, kdykoli se nachladila, dostala zánět středního ucha nebo utrpěla újmu při svých dětských radovánkách. Byl stejnou součástí jejího dětství jako kšandy, školní plesy a koupání bez plavek v jezeře Crescent.

Hank vypnul motor. Stařičká fordka škytla, zakuckala se a ztichla. „Je to takové zvláštní vézt tě zase zpátky sem. Najednou se bojím, jestli jsem nezanedbal nějaké očkování a oni tě teď kvůli tomu nevezmou do školy."

„Možná mi dá doktor Burton lízátko, když budu hodná," zasmála se.

Otočil se k ní. „Vždycky jsi byla hodná, Annalise. Nezapomeň na to."

Jeho slova jako by to v ní náhle zase všechno probudila, jako by ji přenesla zpátky do toho velkého domu na pobřeží, kde jí její manžel oznámil, že miluje jinou ženu. Než se v ní ale stesk stačil pořádně usadit, zatřásla rameny, jako by ho ze sebe chtěla

setřást, a otevřela dveře. „Sejdeme se v..." Rozhlédla se kolem, aby zjistila, co tady ještě zbylo.

„V říčním parku. Tam jsi to měla vždycky ráda."

„V říčním parku," přitakala a vzpomněla si na všechny ty večery, které strávila tam dole na břehu, kde se brodila blátem, když hledala rybí potěr a vážky. S pokynutím hlavy seskočila z auta, hodila si tašku přes rameno a vystoupila po několika betonových schodech ke vchodu do domu.

Uvnitř k ní od stolu vzhlédla postarší žena s vlasy obarvenými namodro. Na náprsní kapse měla visačku s nápisem AHOJ! JÁ JSEM MADGE. „Dobrej. Můžu vám nějak pomoct?"

Annie si najednou připadala podezřelá ve svých zmuchlaných šatech, s rozpuštěnými vlasy a s mdlým výrazem v obličeji. Díky-bohu, že alespoň oči měla chráněné slunečními brýlemi. „Já jsem Annie Colwaterová. Ráda bych mluvila s doktorem Burtonem. Myslím, že můj otec už mě objednal."

„Přesně tak, drahoušku. Posaďte se. Doktor se na vás podívá za momentíček."

Když vyplnila pojišťovací formuláře, posadila se Annie v čekárně a znuděně listovala nejnovějším číslem časopisu *People*. Nečekala ani patnáct minut, když zpoza rohu vyšel doktor Burton a zamířil do čekárny. Těch deset let, co tu nebyla, se projevilo zčervenáním kůže na jeho krku a množstvím vlasů, které mu vypadaly, ale jinak to byl pořád ten starý doktor Burton, jediný muž v Mystic, který chodil do práce v kravatě.

„Opravdu — Annie Bourneová, jako že žiju a dýchám."

Ušklíbla se na starého pána. „Už je to dlouho."

„To teda jo. Jen pojď, pojď." Vzal ji okolo ramen a vedl ji do nejbližší vyšetřovny. Vyskočila na stůl pro pacienty zakrytý perlanem a zkřížila nohy v kotnících.

On se posadil na žlutou plastovou židli naproti ní a pozoroval ji. Brýle se skly tlustými jako dno láhve od coly zvětšovaly jeho oči téměř do velikosti jídelních talířů. Přemýšlela, před kolika lety asi tak začal přicházet o zrak. „Nevypadá to s tebou tak vážně."

Podařilo se jí vykouzlit úsměv. S jeho očima to zřejmě nebylo až tak špatné. „Proto jsem tady. Hank mi řekl, že vypadám strašně — a usoudil, že jsem určitě nemocná."

Chraplavě se zasmál, otevřel papírovou složku a přiložil pero na čistý list papíru. „To je celý Hank. Když jsem u něj byl naposledy, měl migrénu — a byl si jistý, že je to mozkový nádor. Tak, co je s tebou?"

Zjistila, že neví, jak začít. „Špatně spím... bolí mě hlava... bývá mi špatně od žaludku... a tak."

„Nemůžeš být náhodou těhotná?"

Měla být na tuhle otázku připravená. Kdyby byla, nebolelo by to tak moc. Jenomže už to bylo pár let, co jí někdo z doktorů na něco podobného zeptal. Její doktoři znali odpověď až příliš dobře. „Nemůžu."

„Nějaké návaly, nepravidelná menstruace?"

Pokrčila rameny. „Menstruaci mám nepravidelnou pravidelně. Minulý rok jsem pár měsíců úplně vynechala. Upřímně řečeno, tohohle se zrovna neobávám — nepravidelné menstruace. A ano, můj gynekolog mě varoval, že menopauza už může být za dveřmi."

„Já nevím... na to jsi ještě trochu mladá..."

Usmála se. „Pánbůh ti za to požehnej."

Zavřel její kartu, položil si ji na klín a znovu k ní zvedl oči. „Děje se v tvém životě něco, co by mělo vést k depresím?"

Deprese.

Jediné slovo, které dokázalo zahrnout celou horu bolesti. Jediné slovo, které bralo lidem slunce z duše a zanechávalo je v šedivé krajině, kterou jako by spálil mráz, samotné a hledající něco, co sami nedokázali pojmenovat.

„Možná."

„Chtěla by sis o tom promluvit?"

Podívala se na starého muže. Něžné porozumění v jeho očích ji zavedlo zpátky po klikaté cestičce, na jejímž konci jí bylo znovu dvanáct let, první holka ve třídě, která dostala měsíčky. Hank nevěděl, co na to říct, tak ji ovázal a zavezl k doktoru Burtonovi, aby se o to vystrašené stvoření postaral.

Do očí se jí tlačily slzy a nekontrolovatelně se koulely po tvářích. „Před časem jsme se s manželem dohodli, že budeme žít odděleně. Já... moc se s tím nedokážu vyrovnat."

Pomalu si sundal brýle, položil je na stoh lejster a unaveně si promnul nos v místě, kde měl otlak po obroučkách. „Je mi to líto, Annie. Bojím se, že už jsem podobných případů viděl příliš

mnoho. Tady v tom zapadákově se to děje stejně často jako ve velkých městech. Pochopitelně, že jsi rozmrzelá — a deprese by mohla zcela jasně vysvětlovat tvou nespavost, nechutenství i nevolnost. A celou řadu dalších symptomů. Mohl bych ti předepsat Valium, možná Prozac. Něco, co by trochu otupilo ty ostré hrany, než se ti podaří se z toho dostat."

Chtěla se ho zeptat, jestli zná nějakou ženu, která se z toho dostala... nebo nějakou, jejíž manžel změnil názor... ale ty otázky jí připadaly tak intimní a nevhodné, že raději mlčela.

Znovu si nasadil brýle a jako by se snažil proniknout ji pohledem. „Tohle je období, kdy na sebe musíš dávat zatraceně dobrý pozor, Annie. Deprese není něco, s čím by bylo radno si zahrávat. A pokud by ti přivodila víc nocí, kdy nebudeš moct zamhouřit oko, pak by se to všechno opakovalo pořád dokola. Napíšu ti recept."

„Prášky, které nahradí milence?" Přinutila se k smutnému úsměvu. „To by musely být nějaké drogy. Možná bych si mohla vzít plnou hrst hned teď."

Ani se neusmál. „Plná hrst je množství, o kterém nerad slýchám, a sarkasmus jazyku mladé dámy nesluší, slečinko. Tak, a teď mi řekni, jak dlouho tady zůstaneš?"

Cítila, jak ji zaplavil pocit studu. Připadala si znovu jako desetiletá holka. „Musím jet... domů v polovině června." *Dokud Blake nezavolá.* Při tom pomyšlení se podvědomě zachvěla. „Myslím, že do té doby tady zůstanu."

„Do půlky června říkáš? Fajn. Chci tě vidět prvního června. Ať se děje cokoliv. Objednám si tě, ano?"

Bylo příjemné mít někoho, kdo se stará o to, jaký udělá pokrok. „Prima. Jsem si jistá, že do té doby na tom budu mnohem lépe."

Vyprovodil ji až před dům. Pohladil ji po rameni, znovu jí připomněl, aby na sebe dávala pozor a potom se otočil a zmizel ve vstupní hale.

Když odcházela z ordinace, cítila se Annie mnohem lépe a zamířila přes město do parku. Začínající jaro jako by ji omladilo. Nebe bylo tak modré a jasné, že si musela nasadit sluneční brýle. Byl to jeden z těch zřídkavých jarních dnů, které už slibovaly příchod léta. Prošla kolem veliké sochy jelena, kterou kdosi vyřezal ze dřeva motorovou pilou, a pustila se dál po klikatých

cestičkách parku. Nohama schválně šoupala ve starém listí, které leželo spadané na orosené trávě.

Našla Hanka, jak sedí na lavičce, která tady na břehu stála snad odnepaměti. Posadila se vedle něho.

Podal jí polystyrénový kelímek s kouřící horkou kávou. „Hádám, že jsi neměla šálek pořádné kávy od střední školy."

Propletla prsty obou rukou okolo teplého kelímku. „Já *mám* doma kávovar, tati."

Potichu usrkávali každý svou kávu. Annie naslouchala známému, uklidňujícímu zvuku plynoucí vody.

Hank vytáhl z papírového sáčku croissant a podal jí ho. Její žaludek při pomyšlení na jídlo zaprotestoval a ona raději mávnutím ruky pečivo odmítla.

„Co říkal doktor?"

„Velký objev... jsem v depresi."

„To už tě to tak vzalo?"

„Včera v noci jsem si představovala Blaka, jak ho okusují piraně — to stačí, nemyslíš?" Neodpověděl, jen se na ni díval, dokud ještě tišším hlasem nepronesla: „Chvíli jsem byla naštvaná, ale teď jsem příliš... prázdná na to, abych se rozčilovala." Zase ucítila v očích slzy a zase je nedokázala zadržet. Ponížen odvrátila pohled stranou. „Myslí si o mně, že jsem nula, tati. Předpokládá, že budu žít z alimentů a zůstanu... nulou."

„Co si myslíš ty?"

„Myslím, že má pravdu." Pevně sevřela víčka. „Poraď mi, tati. Řekni nějakou moudrost."

„Život člověka vysává."

Chtě nechtě se musela zasmát. Přesně něco takového čekala, že řekne, a i když to nijak nepomohlo, alespoň vědomí, že ho tak dobře zná, bylo příjemné. „Pěkně děkuju, tati. Já tě poprosím o nějakou moudrost a ty mi dáš samolepku na nárazník."

„Jak myslíš, že lidé přicházejí k takovým samolepkám?" Pohladil ji po ruce. „Všechno se to nějak vyvrbí, Annie. Blake tě miluje. Vrátí se. Ale ty nemůžeš trávit všechen čas v posteli. Musíš vstát. Něco dělat. Najít si něco, co tě zaměstná, dokud si Blake nevytáhne hlavu ze zadku."

„Nebo z jejího."

„Pěkná poznámka od mé malé holčičky. Tady máš jedno to moudro," usmál se. „Když ti život přinese citrony, tak z nich udělej citronádu."

Vybavila si sklenici citronády, kterou připravila pro Blaka a která se potom vylila na stůl a namočily se do ní ty listiny s předběžnou dohodou. „Nemám ráda citronádu."

Zvážněl. ‚Annie Virginie, mám pocit, že nevíš, co máš ráda, a teď je právě doba na to, abys to zjistila."

Věděla, že má pravdu. Takhle už nemohla dál pokračovat — čekat na zavolání, které stejně nepřijde, a pořád jen brečet.

„Budeš muset podstoupit nějaká rizika, zlatíčko."

„Rizika přijímám. Nečistím si každý den zuby a někdy nosím kombinaci kytičkované s kostkovanou."

„Já myslím —"

Annie se zasmála — poprvé opravdu upřímně od chvíle, kdy celé to svinstvo začalo. „Ostříhat."

„Cože?"

„Blakovi se vždycky líbily moje dlouhé vlasy."

Hank se ušklíbl. „Dobře, velmi dobře. Myslím, že jsi přece jen trochu naštvaná. To je dobré znamení."

Lurlenino kadeřnictví a holičství nebylo právě takovým salonem, do jakých Annie obvykle chodívala. Byla to malá staromódní oficína, která na malém městě mohla platit i za salon krásy. Terasa kolem domu ve viktoriánském stylu poskytovala stín třem růžovým proutěným křeslům.

Annie zaparkovala pod křiklavě růžovým nápisem, který hlásal: PARKOVIŠTĚ VYHRAZENO JEN PRO ZÁKAZNÍKY SALONU. PORUŠENÍ SE TRESTÁ OSTŘÍHÁNÍM A TRVALOU. Jak šla po chodníku z dlažebních kostek ve tvaru srdíčka, ozval se z černé reprobedny nade dveřmi refrén písně „Svět je malý".

Zastavila se, jako by náhle dostala strach. Dlouhé vlasy měla odjakživa. Co si to vlastně namlouvala — že pár šmiknutí nůžkami jí vrátí mládí? *Uklidni se, Annie.* Zhluboka se nadechla a přestala myslet na všechno ostatní kromě toho, že teď musí dát jednu nohu před druhou, vykročit znovu vpřed, vystoupat těch několik schodů a dát se ostříhat.

Už byla skoro na posledním schodu, když se dveře před ní náhle otevřely a objevila se v nich nějaká žena. Musela měřit nejméně metr osmdesát s tou svou zrzavou hřívou vyčesanou vzhůru. Někdo nacpal její krásné tělo do zářivě červených upnutých kalhot. Chlupatý vlněný svetr s černobílými pruhy těsně obepínal poprsí velikosti alpských štítů. Z každého ucha visela jedna stejně zebrovitě pruhovaná náušnice.

Žena se pohnula — a celým tělem jí v tu chvíli projel záchvěv, který skončil až dole u zlatých střevíců, jaké nosí panenka Barbie, jenomže tyhle připomínaly svou velikostí spíš kanoi. „Vy musíte být Annie Colwaterová..." Vyslovila její jméno se silným jižanským přízvukem, který byl stejně hutný a sladký jako kukuřičný sirup. „No, drahoušku, už na vás čekám! Váš tatínek mi říkal, že chcete novou fazónu — no, nemohla jsem uvěřit vlastním uším! Novou fazónu v *Mystic!"* Udělala několik kroků po vrzajících prknech verandy směrem k Annie. „Já jsem Lurlene, drahoušku. Velká jako los, říkáte si teď, ale s dvojnásob obrovským vkusem pro módu. Tak, holubičko, pojďte dál. Jste na správné adrese. Budu se vám věnovat jako královně." Pohladila ji a potom ji vzala kolem ramen a vedla ji nahoru po schodech do prosvětlené bílorůžové místnosti s několika zrcadly v proutěných rámech. Na oknech visely růžové závěsy a na podlaze ležel růžový tkaný kobereček.

„Růžová je moje barva," prohlásila Lurlene pyšně a její přízvuk opět učinil tu větu téměř nesrozumitelnou. „Ty dva odstíny cukrové vaty a letního jasu byly prý vyvinuty speciálně za tím účelem, aby se Člověk cítil příjemně a bezpečně. Četla jsem to v jednom časopise. A není to pravda?" Vedla Annie kolem dalších dvou zákaznic, postarších žen s šedivými vlasy natočenými na barevných natáčkách.

Zatímco myla Annie vlasy, Lurlene bez přestání mluvila. *Ach, bože, tolik vlasů jsem neviděla od té doby, co jsem dostala Barbie.* Když jí o něco později přehodila přes ramena igelitový přehoz a posadila ji do pohodlného křesla před zrcadlem, nakoukla jí zvědavě přes rameno: „Jste si jistá, že chcete opravdu ostříhat? Většina žen by obětovala i levé varle svých manželů za vlasy, jako máte vy."

Annie odmítla věnovat pozornost rozechvění, které pocítila někde v okolí žaludku. Už žádné polovičatosti. Už ne. „Ostříhat," rozhodla rázně.

„Vidím, že si *jste* jistá," zazubila se Lurlene. „Takže necháme délku tak po ramena, možná —"

„Nakrátko."

Lurlene se překvapením otevřela pusa. „Úplně? To jakože... úplně?"

Annie jen přikývla.

Kadeřnice se rychle vzpamatovala. „No, drahoušku, tak to budete to nejlepší, co jsem kdy dělala."

Snažila se nemyslet na to, co dělá. Jeden pohled do zrcadla na vlastní křídově bílý, strhaný obličej s vlasy staženými dozadu stačil, aby pevně zavřela oči... a nechala je zavřené.

Ucítila popotažení, uslyšela cvaknutí nůžek a první pramen vlasů se snášel k zemi.

Cvak, pramen, cvak, pramen.

„Byla jsem pořádně překvapená, když mi volal váš táta. Celé roky o vás poslouchám úplné romány. Kathy Johnsonová — pamatujete si na ni? Tak Kathy a já jsme se spolu učily na kadeřnice. Kathy ale nikdy školu nedodělala — vadilo jí něco na nůžkách — ale zůstaly jsme nejlepšími kamarádkami. Navykládala mi toho spousty o tom, jak jste byly ještě děti. Počítám, že jste pěkně vyváděly."

Kathy Johnsonová.

To jméno už Annie neslyšela spoustu let. *Kathy a Annie — kamarádky navěky. To znělo příliš dobře, než aby to mohla být pravda.* Ale alespoň si ten slib napsaly vzájemně do památníčků, když se blížil konec střední školy.

Annie vždycky chtěla to přátelství udržet, zůstat nějak v kontaktu, ale nikdy se jí to nepodařilo. Stejně jako spousta dětských přátelství, i toto postupně vyprchalo. Pár let si ještě posílaly pohledy k Vánocům, ale potom skončilo i to. Jejich vzájemné odloučení začalo vlastně ještě dřív, než odmaturovaly. To když Nick požádal Kathy o ruku.

Nick.

Annie si stále ještě přesně pamatovala ten den, kdy se s ním poprvé setkala. Vešel do třídy a jeho modré oči jako by byly výzvou pro každého, kdo se do nich v tu chvíli podíval. Na sobě

měl roztrhané džíny a seprané bílé tričko. Ve vyrolovaném rukávu měl zastrčený balíček cigaret. Nikoho takového do té doby ještě neviděla. Černé, dlouhé, neposlušné vlasy mu trčely na všechny strany a vůbec z něj vyzařoval naprosto jasný postoj k okolnímu světu: nikdo se mi nepleťte do cesty. Annie se do něj okamžitě zamilovala, stejně jako všechny ostatní dívky ve třídě, včetně její nejlepší kamarádky Kathy.

Jenže to byla právě Kathy, kterou si vybral, a Annie v tu chvíli poprvé v životě ucítila, jak bolí zlomené srdce.

Usmála se při té vzpomínce, která byla za ta léta vybledlá a vzdálená. Možná by je mohla navštívit, oživit staré kamarádství — bůhví, že právě teď by bylo hezké mít zase pár přátel. Když nic jiného, tak se mohli alespoň společně zasmát starým časům. „Jak se mají Nick a Kathy?"

Nůžky náhle přestaly cvakat. „Vy jste to neslyšela?"

„Co?"

Lurlene se k ní naklonila a Annie ucítila silnou vůni růžového parfému. „Kathy asi před osmi měsíci zemřela."

Otevřela až doposud zavřené oči. Z oválného zrcadla na ni stále hleděl ten křídově bílý obličej, teď ale navíc lemovaný okousanými zbytky vlasů. Rychle oči zase zavřela. Když byla s to promluvit, hlas měla slabý a tenký. „Co —"

„Pomáhám jak to jenom jde — hlídám dítě a tak, ale ta malá, Isabella, no... nemá to v hlavě zrovna v pořádku. Včera se nechala vyhodit ze školy. Dokážete si to představit? Šestiletý špunt, který se nechá vykopnout. Co si vlastně všichni myslí, ptám se vás? Moc dobře vědí o tom, co se stalo její mámě. Člověk by čekal, že bude na místě trochu soucitu. Nick shání nějakou chůvu, ale zatím s žádnou, kterou jsem mu poslala, nedokázal vyjít."

„Jak se to stalo?" zašeptala Annie.

„Prostě si ji zavolali do ředitelny a oznámili jí, že ji vyloučili." Lurlene znechuceně sykla. „To dítě nepotřebuje, aby bylo zatracováno. Co *opravdu* potřebuje, je táta. I králík by jí teď byl lepším rodičem než on — a navíc jí berou mládí. Kéž bych pro ně mohla udělat víc, ale Buddy — to je můj starej — říká, že on dokázal se svou bývalou ženou, Earthou — znáte ji? — vychovat pět dětí. Ona teď žije někde na jihu u Forks. Ale Buddy už by to nechtěl prodělat znovu. Teda, nemyslím, že by si jako znovu vzal

Earthu, ale že by jako měl vychovávat dítě. A já jsem nikdy děti neměla, tak co o tom vím? Já ji můžu pěkně ostříhat nebojí udělat trvalou, možná jí ještě tak nalakovat nehtíčky, ale jinak bych toho s ní moc nesvedla. Nevadí mi hlídat ji, když přijde ze školy — dokáže doma taky přiložit ruku k dílu — ale vždycky mě dokáže vyděsit všemi těmi svými problémy."

Bylo toho na Annie trochu moc najednou. Nedokázala to všechno tak rychle vnímat. *Kathy.*

Jak by mohla být Kathy mrtvá? Vždyť ještě včera byly nejlepší kamarádky, které si o přestávkách hrávaly na školním hřišti, chichotaly se, když na ně promluvil někdo ze starších kluků, a později spolu chodily společně na rande. Byly takovými přítelkyněmi, jak to jenom holky dovedou — vzájemně si půjčovaly oblečení, přespávaly jedna u druhé a sdělovaly si i ta nejdůvěrnější tajemství. Slíbily si, že zůstanou kamarádkami navždycky.

Ovšem když se jejich životní dráhy rozdělily, neměly dost času ani energie na to, aby dokázaly svůj slib udržet při životě... a teď byla Kathy pryč. Annie na ni *nechtěla* zapomenout. Ale zapomněla — a o to teď šlo. Odjela do Stanfordu, potkala Blaka a vyměnila minulost za budoucnost.

„Z Nicka se pomalu stává troska," pokračovala Lurlene a udělala bublinu ze žvýkačky. „Koupili s Kathy dům starého Beauregarda na jezeře Mystic—"

Beauregardův dům. Annie si ho vybavila a ta představa jako by byla zabalená do hedvábného papíru hořkosladkých vzpomínek. „Já vím. Ale ještě pořád jste mi neřekla, jak vlastně Kathy —"

Annina otázka zanikla v hukotu fénu. Měla pocit, že pořád slyší Lurlene, jak mluví, ale nerozuměla jí ani slovo. Když bylo po několika minutách zase ticho, odložila kadeřnice nůžky na bílou okachličkovanou pracovní desku.

„Páni, vypadáte opravdu dobře," stiskla jí kadeřnice rameno. „Klidně už můžete otevřít oči a mrknout na sebe."

Annie ji poslechla a spatřila v zrcadle před sebou nějakou cizí ženu. Hnědé vlasy měla tak krátké, že jí nezůstala ani kudrlinka. Ten kraťoučký sestřih ještě zvýraznil bledost jejích unavených tváří. Zelené oči vypadaly vystrašeně a zdály se příliš veliké. Ústa bez úsměvu a bez rtěnky působila jako tenká bílá čárka,

vypadala jako padesátiletá Kate Mossová — po útoku sekačky na trávu. ,,Ach, můj bože..."

Lurlene na ni pokynula hlavou do zrcadla a zazubila se jako psi, když sedí na zadním okně auta. Potom se natáhla pro svůj fotoaparát na jedno použití. „Tohle si musím vyfotit. Pošlu to do nějakého módního časopisu. Určitě vyhraju přinejmenším cestu do Rena." Natlačila se před Annie a celá pokroucená přikázala: „Úsměv."

Než stačila Annie cokoliv říct, fotoaparát cvakl, Lurlene se zase narovnala a začala si okusovat jeden ze svých umělých nehtů. „Vsadím se, že na celém světě by člověk nenašel ani stovku žen, které by takový účes dokázaly ocenit, ale vy jste jedna z nich."

Jediné, po čem teď Annie toužila, bylo dostat se z téhle místnosti, aniž by začala brečet. *To bude dobré. Zase to doroste*, říkala si, ale přitom nedokázala myslet na nic jiného než na Blaka a na to, co by jí asi řekl — kdyby se vrátil. Třesoucí se rukou sáhla po kabelce. „Co jsem dlužná?"

„Nic, moje milá. Všichni jsme teď na tom špatně."

Annie se otočila na autorku svého nového „účesu". V jejích výrazně nalíčených očích bylo opravdové, nefalšované porozumění.

Kdyby jí nebylo tak špatně, možná by se na ni za to dokázala i usmát. „Díky, Lurlene. Snad vám tu laskavost budu moct někdy oplatit."

Lurlenin zmalovaný obličej se roztáhl do širokého úsměvu. „Víte, drahoušku, tohle tady je Mystic. Štěstí chodí tak dlouho dokola, až jednou sedne na každého."

Shýbla se a vytáhla velkou zelenou krabici na rybářské náčiní. Postavila ji na pracovní desku před sebou a otevřela. Uvnitř bylo dost líčidel na to, aby s nimi člověk udělal z chlapa ženskou. Lurlene se zakřenila. „Tak, jste připravená i na změnu make-upu?"

Annie jen zalapala po dechu. Dokázala si to živě představit — svůj obličej pomalovaný všemi barvami, že by vypadala jako bohyně duhy. „N-ne, děkuji, už spěchám." Vyskočila na nohy a vycouvala z křesla.

,,Ale, ale — chtěla jsem, abyste vypadala jako —"

Annie rychle zamumlala, že děkuje, a běžela ke dveřím. Rychle naskočila do svého vypůjčeného mustanga, nastartovala, z výfuku se vyvalil oblak dýmu a ona se rozjela tak prudce, až jí od kol odletoval štěrk. Podařilo se jí ujet skoro kilometr, než ucítila, jak se jí do očí opět hrnou slzy.

Teprve za čtvrt hodiny, zrovna když projížděla kolem golfového hřiště a volant svírala tak pevně, až jí bělaly klouby na rukou, si vzpomněla na otázku, která zůstala nezodpovězená.

Co se stalo Kathy?

Annie projela městečkem a zamířila po rozblácených cestičkách vzhůru do kopců. Jela tak dlouho, až po slzách na jejích tvářích zbyly jen zaschlé stopy. Věděla, že až se znovu uvidí s tátou, bude se muset tvářit vesele. Když se jí konečně podařilo trochu se sebrat, zamířila k domovu.

Hank seděl v jednom z křesel barvy žluklého másla u krbu. Na klíně měl otevřený časopis s křížovkami. Když vstoupila, zvedl oči od luštění. Úsměv na jeho tváři opadl rychleji než kynutá buchta, když se bouchne dvířky od trouby. „Svatá dobroto," pronesl pomalu.

Annie se nemohla ubránit záchvatu smíchu. „Chtěla jsem vstoupit do armády a takhle to dopadlo."

Hank se začal pomalu smát a jeho smích nabíral postupně na síle. „Vypadá to... dobře, zlatíčko."

„Dobře? Chtěla jsem vypadat mladší, ale ne zase jako *nemluvně."*

Otec vstal a rozevřel náruč. Časopis spadl s papírovým zašustěním na zem. „Pojď ke mně, holčičko."

Annie se k němu přivinula a nechala se obejmout. Když ji zase pustil, sáhl do náprsní kapsy svých montérek a vytáhl malý bonbon zabalený v celofánu. Máslový. Vždycky si myslel, že právě tyhle bonbony pomohou Annie překonat nesnáze. Stejný jí dal, když umřela máma. *Na, zlatíčko, vezmi si bonbon.* Celá léta se potom rozhlížela, kdykoliv ucítila jejich vůni, jestli nezahlédne tátu někde poblíž.

S úsměvem si vzala nabízené cukrle, rozbalila ho a strčila do pusy. Chvíli ho převalovala na jazyku a ta sladká chuť vyvolávala vzpomínky.

Dotkl se její tváře. „Opravdová krása je ukrytá v nitru člověka."

„Něčím podobným většinou uklidňuje jedna žena druhou, tati. Věř mi, muži na tohle nedají."

Hank se na ni šibalsky usmál. „Já na to dám. A když jsem se posledně prohlížel v zrcadle, řekl bych, že muž jsem. A ten tvůj sestřih mi připadá přímo úchvatný. Bude stačit trochu si na něj zvyknout."

„No, *cítím* se jako nová žena — a to jsem chtěla."

„Samozřejmě," pohladil ji po rameni. ‚A co takhle zahrát si scrabble?"

Přikývla a nechala ho, ať dělá, co uzná za vhodné. Vytáhl hru z almary v rohu pokoje, kde byla pravděpodobně schovaná od té doby, co spolu naposled hráli — což bylo někdy před dvaceti lety. Sfoukl z krabice prach a rozložil hrací desku na stůl.

Annie zírala na svých sedm dřevěných kostek s písmeny a snažila se z nich složit nějaké slovo, kterým by hru zahájila. „Tati, vůbec jsi mi neřekl o Kathy Johnsonové."

Nepodíval se na ni. „Ne? Měl jsem zato, že jsem ti o tom psal. Nebo jsem ti to říkal, když jsem byl u vás na Vánoce?"

„Ne."

Pokrčil rameny a jí bylo jasné, ze oči od svých kostek neodtrhne. „No, řekl bych, že teď už to víš. Že to byla Lurlene, kdo to roznesl po Mystic. Mrzí mě, že ses to musela dozvědět takhle."

Měla pocit, že je mu to nepříjemné. Popotahoval si límeček u košile, jako by ho škrtila u krku, i když poslední knoflík neměl zapnutý a zíral na svá písmena, jako by to byly originální tabulky s desaterem. Nepatřil k lidem, kteří rádi mluví o smrti. Ať už umřel kdokoliv. Natož pak, když předčasně odešla žena, kterou znal od peřinky.

Annie to nechala být. S vynuceným úsměvem na tváři položila na herní plán první čtyři písmena a zahájila hru. Cokoliv se chtěla dozvědět o Kathyně smrti nebo životě, bude muset zjistit někde jinde.

6.KAPITOLA

Nick Delacroix stál v lijáku před svým domem a díval se na seschlou, větrem ohnutou, napůl odumřelou třešeň, kterou zasadil loni. Pomalu klesl na kolena do rozblácené trávy a sklonil hlavu.

Neplakal ani na pohřbu své ženy, ani včera, když jeho dceru vyhodili ze školy, ale teď cítil strašnou potřebu se vybrečet — kvůli tomuhle pitomému malému stromku, který nechce růst. Znovu se postavil na nohy, otočil se a unaveně zamířil zpátky do domu.

Ale i když už byl uvnitř za dveřmi, které silně přibouchl, nedokázal ten prokletý strom pustit z hlavy.

To všechno kvůli včerejšku. Byl to špatný den — a za posledních osm měsíců zažil takových víc než dost.

Jeho Izzy vyhodili ze školy.

Při té myšlence ho znovu popadl vztek. Když odezněl, jediné, co mu zůstalo, byl pocit zahanbení.

Včera stála jeho Izzy v kanceláři ředitele, hnědé oči uslzené, plné holčičí rty rozechvělé. Růžové šatičky měla umazané a roztržené a on si náhle uvědomil, že ve stejném stavuje měla, už když je ráno oblékala. Její dlouhé černé vlasy — kdysi předmět radosti a pýchy—se proměnily v rozčepýřené vrabčí hnízdo, protože tu nebyla žádná mateřská ruka, která by je rozčesala.

Na okamžik ho napadla absurdní myšlenka, co se asi stalo se všemi těmi stužkami, které kdysi měla.

Už ji nemůžeme dál ve škole trpět, pane Delacroixi. Určitě to chápete, že?

Izzy tam stála, ani se nepohnula. Nikdy toho moc nenamluvila — ale teď už nemluvila osm měsíců. To byl jeden z důvodů, proč ji vyhodili... to a ještě taky její mizení. Před několika měsíci začala mít dojem, že se ztrácí. Že prst po prstu mizí. Teď nosila na levé ruce malou černou rukavici — na ruce, na kterou se už nemohla ani podívat, natož ji pak používat. Nedávno začala používat i pravou ruku tak zvláštním způsobem, jako by jí už i na ní „chyběly" některé prsty.

Nezvedla oči od země, nepodívala se na Nicka, jen po tvářích jí tekly slzy. Sledoval, jak pomalu skapávají na její šaty a mění se v mokré skvrnky.

Chtěl něco říct, ale vůbec ho nenapadalo, jak utěšit dítě, které ztratilo matku. Potom ho, stejně jako kdykoliv jindy, jeho neschopnost pomoct vlastnímu dítěti rozzuřila. Cítil, že se potřebuje napít— jen jednu skleničku na uklidnění. A ona tam najednou stála, příliš zamlklá na svých šest let, a jen se na něj dívala smutným pohledem plným zklamání.

Namířil si to přes obývací pokoj plný krabic od jídla, které včera večer přivezl z restaurace. Osamělá moucha si pobzukovala a obletovala zbytky jídla. Ten zvuk mu připomínal vrčení sekačky na trávu.

Podíval se na hodinky a musel několikrát zamrkat, aby zaostřil ciferník a ručičky. Osm třicet.

Sakra. Měl vyzvednout Izzy a opozdil se. Už zase.

Jen to pomyšlení, že se jí zase bude muset podívat do očí, že ji zase nechal na holičkách, že zase uvidí tu malou černou rukavičku...

Možná kdyby si dal alespoň malého panáka. Jenom úplně malinkého—

Zazvonil telefon. Ještě než ho zvedl, věděl, že to bude Lurlene a bude chtít vědět, kde je. „Ahoj, Lurl," zadrmolil a unaveně se opřel o zeď. „Já vím, já vím, zase mám zpoždění. Zrovna jsem byl na odchodu."

„Žádnej spěch, Nicku. Buddy je venku se svejma klukama — a než mi zase skočíš do řeči, tak Izzy se má dobře."

Ulehčené si oddychl a teprve v tom okamžiku si uvědomil, jak byl napnutý. „Nevadí ti, že jsem se opozdil, Izzy se má dobře — tak co se děje?"

Její hlas se změnil v šepot. „No, vlastně ti volám, protože mám pro tebe zajímavou novinku."

„Dobrý bože, Lurl, já kašlu na—"

„Dnes jsem se potkala s jednou tvojí starou dobrou kamarádkou — *na to* už nekašleš, co? A musím říct, že není vůbec taková, jaká jsem čekala, že bude. Když slyšela o tobě a o Kathy — uf! Nechtěla jsem jí to říct, promiň — v každém případě byla sladká jako krém na dortu. Vůbec bych neřekla, že je tak bohatá. Vypadala úplně normálně. Jako slečna Sissy Spacek. Viděla jsem ji tuhle v *Opeře* a člověk by si řekl, že je úplně stejná jako ty nebo já."

Nick se snažil chápat význam té záplavy slov, ale bylo to nad jeho síly. „Sissy Spacek byla dnes u tebe v salonu? To je to, co mi chceš říct?"

Ze sluchátka se ozval Lurlenin melodický smích. „Ty cvoku, *samozřejmě* že ne. Tohle je Mystic, ne Aspen. Já mluvím o Annie Bourneové. Vrátila se. Je na návštěvě u svého otce."

Měl pocit, že musel špatně slyšet. ‚Annie Bourneová se vrátila?"

Lurlene začala štěbetat o stříhání vlasů a kašmírovém svetru a o diamantech velikosti hroznu. Nedokázal se na nic z toho soustředit. *Annie Bourneová.*

Něco zamumlal — ani sám pořádně nevěděl co — a zavěsil.

Ježíši, Annie Bourneová. Nebyla doma už léta. Věděl, že Kathy zoufale čekala, jestli jí někdy nezavolá její bývalá nejlepší kamarádka.

Překlopýtal přes všechno to harampádí, které se válelo po pokoji, a vzal z krbové římsy rámeček s fotografií. Viděl ji každý den, ale už celé roky se na ni pořádně nepodíval. Byla poněkud vybledlá, jak na barvy působil čas a sluníčko. Byli na ní oni tři, někdy na konci léta před posledním rokem jejich středoškolských studií. Annie a Kathy a Nick. Povedená trojka.

On stál uprostřed a z každé strany objímal jednu dívku. Vypadal mladě, bezstarostně a šťastně — úplně jiný kluk, než který ještě pár měsíců předtím žil ve starém, špinavém autě. Tehdy v létě — v tom báječném létě — konečně okusil elixír normálního života a poznal, jaké to je mít kamarády a *být* kamarádem.

A taky se zamiloval.

Ten snímek byl pořízen někdy pozdě odpoledne, kdy nebe bylo hluboké a úplně modré. Strávili onen den na jezeře, vřískali a smáli se, když skákali z útesů do vody a on tenkrát pochopil, že to jednou skončí, že se dřív nebo později bude muset rozhodnout mezi těmi dvěma dívkami, které miloval.

Ani na okamžik nebylo pochyb o tom, kterou si vybere. Annie už měla podanou přihlášku na Stanford a při jejích studijních výsledcích nikdo nepochyboval o tom, že bude přijata. Ta už měla svou životní dráhu jistou. Ne tak Kathy. Kathy byla tichá dívka z malého městečka předurčená k melancholickým

náladám... dívka, která zoufale potřebovala, aby ji někdo miloval a staral se o ni.

Ještě pořád si pamatoval, co toho dne řekl Annie. Po životě, který prožil s matkou, věděl, co je pro něj důležité: respekt a stabilita. Chtěl změnit život lidí, chtěl se stát součástí právního systému, který by se zabýval smrtí mladé ženy, co žila ve svém autě.

Řekl tenkrát Annie, že by se chtěl stát policistou v Mystic.

Ach, ne, Nicku, zašeptala a přetočila se na dece tak, aby mu viděla do tváře. *Ty máš na víc. Jestli tě baví právo, tak uvažuj jinak., třeba... mohl bys být klidně vrchním soudcem, možná i senátorem.*

Ta slova ho ranila, ta tichá nechtěná obžaloba jeho snů. *Nechci být vrchním soudcem.*

Zasmála se tím svým měkkým, trylkovým smíchem, po kterém jeho srdce vždycky zabolelo touhou. *Musíš si víc věřit, Nicku, chlapče. Vždyť ještě ani sám nevíš, co vlastně chceš. Jakmile jednou začneš studovat vysokou —*

Vysoká *pro mě není, ty chytrá. Já nebudu mít titul jako ty.*

Viděl, jak její pohled potemněl, jak se v něm odrazilo poznání, že nechce to, co chce ona, a že to nikdy nedotáhne tak daleko. Neměl odvahu snít velké sny. Jediné, co chtěl, bylo pomáhat lidem a být potřebný. To jediné uměl, v tom jediném mohl být dobrý.

Ale Annie to nechápala. Jak by taky mohla? Ona neznala špínu ulice, ve které se on musel brodit, aby přežil.

Ach. To bylo jediné, co mu na to řekla, ale v tom slově bylo obsaženo vše, co si v tu chvíli uvědomila, a byl v něm i náznak nejistoty, který u ní nikdy předtím neslyšel. Potom jen tak leželi vedle sebe na pomačkané zelené dece, zírali do nebe, těla těsně u sebe.

Tenkrát se mu to zdálo tak prosté. Miloval Annie... ale Kathy ho potřebovala a její potřebnost pro něj byla hnacím motorem.

Požádal ji o ruku jen pár měsíců před maturitou, ale na tom tenkrát nezáleželo, protože Annie stejně věděla, že to udělá. Snažili se i potom udržet své vzájemné přátelství, ale místo toho se začali nevyhnutelně jeden druhému vzdalovat. Už to nebyli všichni tři dohromady, už to byl Nick s Kathy a Annie až jako třetí. Když Annie odcházela na vysokou, věděl Nick — i když si

slibovali, že zůstanou v kontaktu — že žádné celoživotní přátelství se nebude konat, že už nikdy nebude existovat žádná povedená trojka...

Než se vrátil od Lurlene, bylo skoro půl desáté. Dost pozdě na šestileté dítě, které mělo už dávno spát, ale Nick neměl to srdce hnát ji hned do postele.

Izzy seděla se zkříženýma nohama na zemi před vyhaslým krbem. To bylo vždycky její nejoblíbenější místo v celém domě. Tedy přinejmenším v dobách, kdy v krbu hořel oheň a ona cítila, jak jí na záda doléhá příjemné teplo. V jedné ruce držela svou hadrovou panenku — slečnu Jemmie. To byl asi tak ten nejlepší výkon, který rukou zvládla od doby, co se začala „ztrácet". Ticho v pokoji působilo až tísnivým dojmem, stejně jako prach, který se usazoval na nábytku.

Nick se cítil, jako by jím projížděly stovky nožů a porcovaly ho na malinké kousíčky. Snažil se navázat rozhovor s vlastní dcerou, ale všechna jeho slova padala do hluboké, temné studny Izzyina mlčenlivého světa.

„Mrzí mě, co se stalo ve škole, Izzy, myšičko," dostal ze sebe podivně zastřeným hlasem.

Vzhlédla k němu, hnědé oči až bolestně suché a příliš velké k jejímu malému, bledému obličejíčku.

Okamžitě věděl, že neřekl to, co vlastně chtěl. Nemrzela ho jenom ta nepříjemnost ve škole. Bylo mu líto úplně všeho. Smrti, života i všech těch let odloučení a zklamání, která přivedla každého z nich na nějaké neutěšené místo. Nejvíc ho ale trápilo, že je z něj taková troska, že vůbec neví, jakou cestou dál jít.

Pomalu vstal a přešel k oknu. Stříbrné světlo měsíce se odráželo v černé hladině jezera Mystic a mdlé světlo žárovky na verandě dopadalo jako žlutá pavučina na dvojici houpacích křesel, ve kterých už měsíce nikdo neseděl. Ze střechy stékaly stříbrné provázky deště a bubnovaly o dřevěné schody.

Cítil, že Izzy ho unaveně sleduje a v obavách čeká, co udělá. Se smutkem v duši si uvědomil, že moc dobře ví, jaké to je, když takhle dítě se zatajeným dechem pozoruje svého rodiče.

Zavřel oči. Nechtěně, téměř něžně se mu vybavily vzpomínky doprovázené symfonií deště, tou pleskavou melodií kapek dopadajících na dřevo. Připomnělo mu to jeden den kdysi dávno,

kdy takto déšť bubnoval do prorezivělé střechy starého vozu jeho mámy...

Bylo mu tehdy patnáct, vysoký, tichý chlapec s příliš mnoha tajemstvími, stál na rohu ulice a čekal na matku, až si ho přijde vyzvednout ze školy. Kolem něho se smíchem probíhaly ostatní děti s batůžky na zádech, na sobě džíny a křiklavě barevná trička. Závistivě sledoval, jak nastupují do žlutých autobusů, které na ně čekaly u chodníku.

Potom se vyvalila oblaka dýmu z výfuků, ozvalo se zařazení jedničky a autobusy se rozjely směrem k městským čtvrtím, které Nick nikdy neviděl. Ulice před školou se vylidnila. Šedivé nebe se rozplakalo. Po rozblácené silnici jezdila sem a tam auta. Nikdo z řidičů si ani nevšiml hubeného, černovlasého kluka v roztrhaných džínách a bílém tričku.

Byla mu tak hrozná zima. To si pamatoval snad ze všeho nejvíc. Na zimník nebyly peníze, a tak tam stál a třásl se po celém těle.

Přijeď, mami. To byla jeho modlitba, kterou si opakoval pořád dokolečka, ale ve kterou sám moc nevěřil.

Nenáviděl tohle čekání na mámu. Jak tam tak stál, sám, bradu až na hrudi, aby se trochu zahřál, začínal ho nahlodávat zub pochybností. Jak moc bude zase opilá? Bude to jeden z těch jasných, milosrdných dnů, kdy si pamatovala, že ho miluje? Nebo to bude temný den plný špíny, kdy se díky pití promění v šílenou ječící a klopýtající ženu, která tak strašně nenávidí své jediné dítě? Právě takové temné dny teď prožíval nejčastěji. Matka nemyslela na nic jiného, než jen kolik toho v životě ztratila. Pořád jen kvílela, že podpora, kterou dostává, nestačí ani na gin a v jenom kuse naříkala, že jsou nuceni žít v autě — což je jen minimálně odlišovalo od naprostých bezdomovců.

Vždycky dokázal její náladu okamžitě odhadnout. Bledý, špinavý obličej, který se nikdy neusmíval, a skelný rozostřený pohled — to byly dva neklamné znaky, že zase našla cestu k plné láhvi. I když každý den prolezl celé auto a tak, jako jiné děti hledají velikonoční vajíčka, on se snažil najít zásoby alkoholu, věděl, že tím jí v pití nezabrání.

Přešlapoval z nohy na nohu a snažil se vyprodukovat zbytky živočišného tepla. Ale déšť do něj bušil jako kladivo a v ledově studených proudech mu stékal po zádech. *Přijeď, mami.*

Ten den vůbec nepřijela. Ani následující. Celou noc se toulal sám po temných, nebezpečných zákoutích Seattlu a nakonec usnul mezi odpadky ve vchodu do jedné čínské restaurace, která byla téměř na spadnutí. Ráno si vypláchl pusu dešťovou vodou a z odpadkového koše vytáhl pytlík zahozených koláčů. Potom se vydal zpátky do školy.

V poledne si pro něj přišla policie, dva muži s kamennou tváří, kteří mu oznámili, že jeho matka byla ubodána. Neřekli mu, co dělala v době vraždy, ale on to věděl moc dobře. Snažila se prodat své špinavé, vychrtlé tělo za cenu pětiny láhve ginu. Policisté mu oznámili, že nejsou žádní podezřelí, a jeho to vůbec nepřekvapilo. Nikdo kromě Nicka se o ni nestaral, ani když byla ještě naživu. Proč by se tedy měl někdo starat o to, že byla zavražděna další podvyživená, opilá ženská, co neměla kde bydlet a která díky alkoholu předčasně zestárla?

Nick pohřbil tu vzpomínku v černé, rozbahněné zemi svého zklamání. Přál si na všechno zapomenout, ale minulost mu teď byla až strašlivě nablízku. Jako by mu dýchala na krk od chvíle, co Kathy umřela.

S vyčerpaným povzdechem se obrátil a pohlédl na své mučivě mlčenlivě dítě. „Je čas jít do postele," pronesl něžně a snažil se nemyslet na to, že kdysi by v takové situaci začala protestovat, že nepůjde spát, dokud si trochu „neužije rodičů".

Ale teď se bez jediného slůvka zvedla ze země, vzala svou panenku do dvou „viditelných" prstů pravé ruky a šla od něho pryč. Aniž se ohlédla, začala svůj dlouhý výstup po schodech do prvního patra. Několik schodů pod její muší váhou zavrzalo a při každém tom zvuku jako by někdo Nickovi zasadil tvrdou ránu. Co teď bude hergot dělat, když Izzy přestane chodit do školy? Neměla kam jít a nebyl nikdo, kdo by se o ni postaral. Nemůže přestat chodit do práce a zůstat s ní doma. A Lurlene má vlastní život.

Co teď bude hergot dělat?

Dvakrát během noci se Annie probudila, vstala z postele, ve které stále spala sama, a chodila po pokoji. Smrt Kathy jí připomněla, jak přesně čas každému měří a jak letí. Jak si někdy život s člověkem zahraje a nedopřeje mu ani vteřinu na to, aby měl možnost uvědomit si, co jsou vlastně skutečné hodnoty.

Nechtěla myslet na svého muže — *Já ji miluji, Annie* — ale myšlenky na něj jako by vyplňovaly každý kousíček prostoru kolem ní a vystupovaly z temnoty jako blesky z nočního nebe. Zírala na sebe do zrcadla, studovala svůj nový sestřih a snažila se uvědomit si, kdo vlastně je a kam patří. Dívala se na sebe dlouho a její vlastní obraz se postupně měnil a kroutil, až celý zešedivěl a ona si připadala ztracená v těle nějaké cizí ženy, kterou nikdy předtím neviděla.

Bez Blaka už neměla nikoho, kdo by byl svědkem jejího života posledních dvaceti let. Nikoho kromě Hanka, kdo by věděl, jaká byla, když jí bylo pětadvacet nebo třicet, nikoho, s kým by sdílela své ztracené sny.

Přestaň s *tím.*

Podívala se na hodiny u postele. Bylo šest ráno. Posadila se na kraj postele, vzala do ruky telefon, vytočila Natalino číslo, ale její dcera už byla někde venku. Tak zkusila zavolat Terri.

Ta zvedla sluchátko po pátém zazvonění. „Doufám, že je to něco důležitého," zavrčela místo pozdravu.

Annie se zasmála. „Promiň, to jsem jenom já. Volám moc brzy?"

„Ne, ne. Ráda vstávám dřív než normální lidi. Je všechno v pořádku?"

Nebyla si jistá, jestli ještě vůbec někdy bude všechno v pořádku, ale taková odpověď už se jí zdála příliš obehraná. „Zatím přežívám."

„Soudě podle toho, kolik je hodin, bych řekla, že špatně spíš."

„No, moc jsem toho nenaspala."

„Jo, já jsem taky celé noci chodila po pokoji a bulila první tři měsíce potom, co mě Rom — ten parchant jeden — opustil. Musíš si najít něco, čím se zaměstnáš."

„Jsem v Mystic — tady jsou možnosti poněkud omezené. Možná bych mohla začít umělecky zpracovávat plechovky od piva. Ty se tady dobře prodávají. Nebo bych se mohla naučit lovit lukem a šípem a potom vystavovat své úlovky."

„Jsem ráda, když slyším, že máš dobrou náladu."

„Je to dobré na zahánění pláče."

„Teď vážně, Annie. Musíš si něco najít. Něco, co tě vytáhne z postele — nebo dostane do postele někoho jiného. Zkus chodit

na nákupy. Jdi a kup si něco nového na sebe. Něco, co by změnilo tvůj vzhled."

Annie si přejela rukou po oškubaných vlasech. „Řekla bych, že svůj vzhled už jsem změnila až až."

Mluvily ještě půl hodiny a když skončily, cítila se Annie když ne silnější, tak alespoň v lepší náladě. Přinutila se vstát a dala si horkou sprchu.

Potom sešla v bílém paletu, roláku a bílých kalhotách dolů a začala připravovat tátovi na snídani úplnou hostinu skládající se z míchaných vajíček, pomerančového džusu, palačinek a opečené slaniny. Netrvalo dlouho a všechny ty vůně přilákaly Hanka za ní dolů.

Vešel do kuchyně a za chůze si utahoval pásek županu, který mu sahal až po kotníky. Podrbal se v bílém plnovousu a zkoumavě se na ni podíval. „Ty už jsi vstala? Nadlouho, nebo budeš zase jen tak chodit od ničeho k ničemu, dokud tě znovu nerozbolí hlava?"

Trefnost té otázky připomněla Annie, že její otec moc dobře ví, jak chutná tragedie, a že s bolestí srdce má i on své bohaté zkušenosti. Vyndala z dubového příborníku dva talíře a rychle prostřela stůl. „Chci udělat další krok ve svém životě, tati. Právě začínám. Tady. Posaď se."

Odtáhl si židli. Na starém prošlapaném žlutém linoleu podivně zaskřípala. „Neřekl bych, že krmení muže je nějaký velký pokrok."

Věnovala mu úšklebek a posadila se naproti němu. „Vlastně jsem si říkala, že bych si zašla nakoupit."

Vyplivl plnou lžičku vajíček, kterou právě strčil do pusy, zpátky do dlaně. „Tady v Mystic? Pokud nesháníš zrovna nějakou pořádnou sekeru, tak nevím, jak pořídíš."

Annie zírala do talíře na svou vaječinu. Chtěla jíst — opravdu chtěla — ale při pohledu na jídlo se jí dělalo nevolno. Doufala, že si toho táta nevšiml. „Myslela jsem, že bych začala několika knížkami. Mám pocit, že tohle je vhodná doba pustit se znovu do čtení. Mám teď tolik volného času, že bych klidně přečetla i *Bílou velrybu*. Ty šaty, co jsem si s sebou přivezla, se tady stejně nedají nosit."

„Jo, bílá není zrovna praktická tady do toho bahniště." Nalil si na vajíčka pořádnou dávku kečupu a všechno to silně opepřil.

Natáhl se přes stůl pro vidličku a znovu se zadíval na Annie. Měla pocit, že má co dělat, aby se nezašklebil.„Na to, žes vařila ty, Annie Virginie, je to docela dobré." Potom ještě jednou, o něco něžněji, zopakoval: „Na tebe je to dobré."

Městečko Mystic se topilo v paprscích jarního slunce. Všude bylo znát čilý ruch. Farmáři, rybáři i jejich ženy spěchali po chodnících sem a tam, aby stihli vyřídit všechny své pochůzky, než se obloha zase zatáhne a stále ještě slabé sluníčko se schová za mraky. Všichni moc dobře věděli, že takové mraky se mohou přihnat každou chvíli a potom spustí liják, ve kterém by nikdo nechtěl zůstat na ulici.

Annie se procházela po Hlavní třídě, nakukovala do výkladních skříní a někdy strčila hlavu i do pootevřených dveří některého z obchodů. Při každé takové příležitosti se nad ní rozcinkal zvonek a někde z nitra krámku se ozvalo *Dobrej, slečno. To máme dnes hezky, že?* V Bagelově a Beánově kavárně si objednala dvojitou mokka kávu s mlékem do kelímku a potom ji cestou usrkávala, zatímco šla po ulici dál rovnou za nosem.

Míjela obchůdky s nabídkou všeho možného zboží. Suvenýry pro turisty, železářství, textil, rybářské potřeby. Nikde ale žádné knihkupectví. Jeden bestseller objevila v drogerii, ale jinak tam neměli nic, co by ji zaujalo. Na výběr toho moc neměli. To bylo špatné, protože ona zoufale potřebovala sehnat nějaký návod k životu.

Nakonec se zastavila před Oděvním domem Eve Leavesové. Z výlohy se na ni smála figurína v jasně žlutém plášti do deště a klobouku téže barvy. V ruce, která byla v lokti podivně zkroucená, držela cedulku: *Jaro je ve vzduchu.* U nohou nazutých do holínek měla figurína několik kropicích konví, ze kterých jakoby vytékaly květy vystřižené z hedvábí. O jednu stěnu výlohy byly opřené hrábě.

Annie potlačila do prosklených dveří. Nad hlavou se jí opět ozvalo veselé zacinkání malinkého zvonku.

Odněkud se ozvalo ženské zakvílení. „To snad *není* možné!"

Annie se rozhlédla kolem, aby zjistila, komu ten hlas patří. Zpoza věšáků se vyvalila Molly Blocková, Annina bývalá učitelka angličtiny ze střední školy, a už z dálky na ni mávala celými pažemi.

„Annie?" zubila se od ucha k uchu.,,Annie Bourneová, jsi to ty?"

„Jsem to já, paní Blocková. Jak se máte?"

Molly si položila ruce na své široké boky. „Paní Blocková. Nechtěj, abych se cítila tak staře, Annie. Vždyť jsem byla skoro ještě *dítě*, když jsem učila vaši třídu." Znovu se zakřenila a posunula si na nose brýle v kovových obroučkách. „To je skvělé zase tě vidět. Vždyť už je to takových let!"

„Taky vás ráda vidím, Molly."

„Copak tě přivádí sem k nám do lesů? Měla jsem zato, že ses výhodně provdala za nějakého bohatého právníka a žijete spolu spokojeně ve smogem zamořené Kalifornii."

Annie vzdychla. „Vypadá to, že časy se mění."

Molly nachýlila hlavu na stranu a zadívala se na ni. „Vypadáš dobře. Kéž bych si já mohla dovolit takový účes. Jenomže já bych vypadala, jako pouťový balónek. To bílé paletko ti tady ale dlouho nevydrží. Jedna pořádná bouřka a budeš mít pocit, že sis na sebe vzala mrtvého králíka."

Annie se zasmála. „To je pravda."

Bývalá učitelka ji pohladila po rameni. „Pojď se mnou."

O hodinu později stála Annie před zrcadlem, ve kterém se viděla od hlavy až k patě. Na sobě měla džíny za devatenáct dolarů (kdo by to byl řekl, že se ještě dají sehnat rifle za takovou cenu?), bavlněné ponožky, tenisky a mikinu v praktické šedé barvě.

Měla pocit, jako by se tím převlekem sama celá změnila. Už nevypadala jako devětatřicetiletá skoro rozvedená manželka bohatého kalifornského právníka. Připadala si jako obyčejná žena z malého městečka, která se možná i sama stará o chov koní a natírá si verandu u domu. Žena s vlastním životem. Poprvé se jí skoro zalíbil i ten její nový účes.

„Sedne ti to," zkřížila Molly své silné paže na prsou a pokývala hlavou. „Vypadáš, jako by ti bylo znovu nějakých -náct."

„V tom případě to beru všechno."

Zatímco tipovala na pokladně ceny, sdělovala Molly své někdejší žákyni nejžhavější novinky ze života v Mystic — kdo s kým spí, kdo zbankrotoval, kdo se uchází o jaké křeslo v městské radě.

Annie se dívala z okna. Městské klepy k ní v tu chvíli doléhaly jakoby z velké dálky, ale nedokázala se na ně soustředit. V uších jí pořád znělo to, co jí řekla Lurlene. *Kathy před osmi měsíci umřela.* Obrátila se zpátky k Molly. „Slyšela jsem... o Kathy Johnsonové... Delacroixové."

Učitelka-prodavačka se odmlčela a v tlustých prstech žmoulala pokladní stvrzenku. „To bylo opravdu neštěstí. Byli jste si na škole všichni tak blízcí." Smutně se usmála. „Pamatuju si, jak jste ty a Nick a Kathy připravili tu parodii na soutěž mladých talentů. Všichni jste tam zpívali nějakou potrhlou písničku z jednoho seriálu. Nicky měl na sobě podprsenku z kokosu a když jste byli asi uprostřed té písně, tak vás všechny chytil takový záchvat smíchu, že jste nemohli dál."

„Na to si vzpomínám," nechápala Annie, jak na to mohla až do této chvíle zapomenout. „Jak se daří Nickovi od té doby, co... nevíte?" Nedokázala ze sebe dostat ta slova.

Molly jen tak sykla mezi zuby a odstřihla ze zadní kapsy riflí cenovku. „Já nevím. Chodí na své obchůzky a dělá svou práci — víš, že je policajt, ne? Málokdy je ho vidět, že by se usmíval, a jeho dcerka je na tom taky dost špatně — alespoň co jsem slyšela. Myslím, že návštěva staré kamarádky by jim mohla prospět."

Annie zaplatila za svou novou garderobu, poděkovala Molly za pomoc a odnesla nákup do auta. Potom si sedla za volant a chvíli jen tak seděla, přemýšlela a vzpomínala.

Věděla, že teď za ním nemůže jít, ne teď hned. Něco takového bylo třeba promyslet. Člověk nemůže někomu cizímu jen tak vpadnout do života. A to on byl: někdo cizí. Vždyť Nicka neviděla spoustu let.

Kromě toho byla sama dost zničená a zlomená. Co dobrého by mohla udělat pro muže, který ztratil ženu?

Ale chystala se k němu zajít. Pravděpodobně už od chvíle, kdy jí o něm Lurlene řekla, věděla, že je to nevyhnutelné. Nezáleželo na tom, že to nemělo žádný smysl. Nezáleželo na tom, že si ji možná nebude pamatovat. Záleželo jen na tom, že kdysi býval jejím nejlepším kamarádem a že jeho žena bývala její nejlepší kamarádkou. A že ona teď neměla kam jinam jít.

Než se Annie psychicky připravila na návštěvu Nicka, začalo se smrákat. Klikatá hnědá stezka se jako stužka vinula k Beauregardovu domu. Vzrostlé stromy lemovaly cestu jako věže. Každou chvíli se jí mezi stromy naskytl pohled na stříbrný odraz hladiny jezera. Mezi mechem obrostlými větvemi bylo v padající mlze vidět poslední studené paprsky slunečního svitu.

Sice nepršelo, ale na přední sklo vozu začala padat večerní rosa. V této zemi tisíce vodopádů byl vzduch vždycky nasycen vláhou a jezera byla plná blankytně modré vody z tajících ledovců. Některá — třeba jako právě jezero Mystic — byla tak hluboká, že v určitých místech vůbec nešlo najít dno, a tak vzdálená od civilizace, že když měl člověk štěstí, mohl tu zahlédnout labutě, jak odpočívají při svých přeletech mezi jednotlivými útočišti. Věděly totiž, že tady, v tom divokém koutě tajemné země, budou v bezpečí. Cesta se kroutila a točila, aby nakonec vyústila v rozblácený kruhový příjezdový pás. Annie zaparkovala hned vedle služebního policejního vozu, vypnula motor a dívala se na krásný starý dům postavený někdy na přelomu devatenáctého a dvacátého století, kdy dřevo bylo tvrdé a každý detail vyřezaný ručně mistrem řezbářem, který mohl být právem pyšný na své dílo. V dálce slyšela mohutné hučení řeky Quinault a věděla, že v tuto roční dobu budou její koryta plná a řeka bude přímo vřít, jak se její vody povalí ke vzdáleným břehům Pacifiku.

Polovina domu byla zahalená do tenkého žlutého mlhavého závoje, který sem neviditelné vzdušné proudy zavály od jezera. Opar se líně převaloval po doběla vydrhnutých prknech verandy a ovíjel se kolem vyřezávaných sloupů.

Annie si pamatovala tu noc, kdy byl celý dům ozářen světlem hvězd. Tehdy byl ještě opuštěný. V každém rozbitém okně se odrážel kousek měsíce. Přijeli sem s Nickem na kolech, nechali je ležet na břehu jezera a prohlíželi si to velké, rozbité stavení.

Jednou bude tenhle barák můj, prohlásil tenkrát Nick a strčil ruce furiantsky do kapes. Potom se otočil k ní, pohledný obličej rozdělený na několik podivných částí světlem měsíce. Nečekala ten polibek, nebyla na něj připravená, ale když se jeho rty dotkly jejích, letmo a hebce jako motýlí křídla, rozplakala se.

Odtáhl se od ní a na čele se mu objevily vrásky. *Annie?*

Nevěděla, co je špatně, proč vlastně brečí. Připadala si úplně pitomá a zoufale naivní. Byla to její první pusa — a ona to takhle zkazila.

On se od ní odvrátil a dlouze se zadíval na jezero, ruce zkřížené na prsou, ve tváři nerozluštitelný výraz. Přiblížila se k němu, ale on se odtáhl a zamumlal něco o tom, že je čas vrátit se domů. To bylo poprvé a naposledy, co ji políbil.

Zatlačila vzpomínky stranou a snažila se soustředit na tady a teď.

Nick a Kathy ten starý dům opravili — všechna okna byla na svém místě a celý dům byl natřený barvou slunce. Každé okno bylo chráněné zelenými okenicemi, ale jinak působil dům dojmem... že o něj nikdo nepečuje.

V květináčích zůstaly ještě pelargónie a lobelky od loňska, teď už pochopitelně v podobě uschlého, šustivého hnědého křoví. Tráva kolem domu byla přerostlá a mezi dlažebními kostkami na příjezdové cestě se začínal objevovat mech. Špinavé kamenné koupátko pro ptáky leželo na boku mezi gargantuovskými rododendrony.

A přesto to bylo pořád jedno z nejkrásnějších míst, jaké kdy viděla. Čerstvá jarní tráva byla smaragdově zelená a hustá jako kožich činčily. Zelený koberec se táhl od domu až dozadu na břeh jezera. Nad domem visely mraky, jako by je někdo přitloukl hřebíkem k ocelově šedé obloze.

Annie si zastrčila kabelku pod paži a pomalu se vydala přes večerní rosou zmáčený trávník a po schodech nahoru na verandu. U dubových dveří se zastavila, zhluboka se nadechla a zaklepala.

Žádná odpověď.

Už už se chtěla otočit k odchodu, když uslyšela pomalé šoupání nohou. Náhle se dveře otevřely a Nick stál před ní.

Poznala by ho mezi tisíci. Stále byl vysoký, měl něco přes sto osmdesát centimetrů, jen jeho kdysi mohutné svaly vypracované z amerického fotbalu působily nyní poněkud šlachovitě. Neměl košili a tak bylo vidět nejen jeho vypracovaný hrudník, ale i několik hrbolků břišních svalů, které končily těsně nad opaskem riflí, které pro něj byly už od pohledu tak o dvě čísla větší. Jeho bledá, pevná kůže byla na propadlých tvářích napnutá téměř k prasknutí. Vlasy měl rozcuchané a umaštěné a něco —

pravděpodobně čas — ubralo na jejich barvě, která teď byla v posledních paprscích slunce stříbrně niklová.

Byly to ale hlavně jeho oči — tajemné a modré jako voda v bazénu — co upoutalo a už nepustilo její pozornost. Přejel ji pohledem policajta, kterému neunikne žádný detail, ani klukovský sestřih, ani nově koupené venkovské oblečení. Tím méně pak obří diamant na její levé ruce. „Annie Bourneová," pronesl potichu a ani se neusmál. „Lurlene mi říkala, že jsi zpátky ve městě."

Rozhostilo se mezi nimi nepříjemné ticho, jak přemýšlela, co říct. Přešlapovala nervózně z nohy na nohu. „Já... je mi líto Kathy."

Zdálo se, jako by při těch slovech ještě o trochu víc zvážněl. „Jo," zareagoval po chvíli. „Mně taky."

„Vím, jak moc jsi ji miloval."

Podíval se, jako by se chystal něco říct, a ona čekala, co to bude, ale nakonec neřekl nic, jen nachýlil hlavu na stranu a o něco víc pootevřel dveře.

Následovala ho do domu. Uvnitř byla tma — žádná světla, žádný oheň v krbu — a ve vzduchu bylo cítit plíseň a zatuchlinu.

Něco cvaklo. Pokoj zalilo světlo z lampy bez stínítka. Byla to taková záře, že na okamžik neviděla vůbec nic. Potom si ale její oči přivykly.

Obývací pokoj vypadal jako po výbuchu. Vedle gauče ležela na zemi láhev, pravděpodobně od whisky. Trocha alkoholu zbyla ještě v jejím skleněném hrdle. Všude kolem se válely prázdné krabice od pizzy. Šaty byly na hromadách nebo na opěradlech židlí. Přes obrazovku televize byla pověšená modrá zmačkaná policejní košile.

,,Moc času doma netrávím," prolomil ticho, které se už skoro nedalo vydržet. Shýbl se, vzal ze země pokrčenou flanelovou košili a oblékl si ji.

Čekala, že řekne ještě něco, ale když se tak nestalo, rozhlédla se kolem. Podlaha v pokoji byla z krásných dubových prken a celé místnosti dominoval krb, značně zčernalý časem a kouřem. Vypadalo to, jako by se v něm už velmi dlouho netopilo. Několik kusů nábytku — odřená hnědá kožená pohovka, stůl z pařezu a křeslo — bylo chaoticky rozmístěno po pokoji a na všem byla značná vrstva prachu. Kamenný oblouk místo dveří vedl do

jídelny. Z místa, kde stála, viděla Annie v jídelně oválný stůl z javorového dřeva a čtyři rozvrzané židle s červenobílými polštářky na sezení. Hádala, že zavřené zelené dveře vedou do kuchyně. Na levé straně obývacího pokoje bylo dubové schodiště, které jako by se plazilo po čistě vytapetované stěně a mizelo ve tmě poschodí.

Annie na sobě cítila Nickův pohled. Nervózně si odstranila neviditelné smítko z rukávu mikiny a hledala nějaká vhodná slova. „Slyšela jsem, že máš dcerku."

Pomalu přikývl. „Izzy. Isabella. Její šest."

Annie raději spráskla ruce, aby se nezachvěla. Její zrak teď spočinul na fotografii, která byla v rámečku na krbové římse. Namířila si to přes všechno to harampádí přímo k ní. „Povedená trojka," usmála se. „Tuhle si vůbec nepamatuji..."

Ztracená ve svých vzpomínkách, Annie vůbec neslyšela, že vyšel z pokoje. Za chvíli byl ale zpátky.

Zezadu k ní přistoupil, tak blízko, až cítila na zátylku jeho vlahý dech. „Napiješ se?"

Otočila se a zjistila, že stojí těsně za ní s láhví vína a dvěma skleničkami v ruce. Na zlomek vteřiny ji to vyplašilo, ale potom si uvědomila, že už jsou dospělí, a nabídnout sklenici vína byl dobrý způsob, jak zabavit hosta. „Ráda. Kde máš svou holčičku? Můžu ji vidět?"

V očích se mu objevil záhadný pohled. „Dnes večer zůstala u Lurlene. Zítra jdou s Buddyho vnoučaty do kina na nějaký kreslený film. Pojďme se posadit k jezeru." Stáhl z gauče deku a vedl Annie ven. Společně — ale ne příliš blízko k sobě — se posadili na zem.

Usrkla si trochu vína, které jí Nick nalil. Korunami stromů se pomalu snášel soumrak jako krvavě rudý pramen. Na nebi pomalu vycházel stříbrný půlměsíc a zahaloval temně modré jezero svým modrobílým závojem. Malé vlnky narážely na břeh a rozplývaly se na kamenitém břehu. Ve vzduchu poletovaly vzpomínky a dopadaly na ně jako kapky deště. Annie vzpomínala, jak jí kdysi bývalo dobře, když takto společně sedávali vedle sebe při nejrůznějších sportovních akcích a sledovali Kathy, jak spolu s ostatními děvčaty roztleskává z postranní čáry diváky. A jak se potom všichni tlačili u stánků, aby si mohli dát mastný hamburger a hranolky. Tehdy věděli, jak

spolu mluvit — o čem, na to si ale nemohla vzpomenout, jen věděla, že by mu v té době dokázala říct cokoliv.

A teď, po všech těch letech, kdy se jejich životy ubíraly jinými cestičkami, nedokázala upříst z jednotlivých slov souvislou nit konverzace.

Vzdychla a znovu se napila. Pila víc a rychleji, než by měla, ale pomáhalo jí to překonat podivnost té chvíle. Na nebi vyšly první hvězdy jako svítící špendlíkové hlavičky na purpurově rudém podvečerním nebi.

Už to ticho nemohla déle snášet. „To je krása—"

„Nádherné hvězdy —" pronesli v jednom okamžiku.

Annie se zasmála. „Když nevíš kudy kam, začni o počasí nebo o výhledu."

„Možná bychom mohli udělat něco lepšího," navrhl potichu. „Život je příliš zatracený na to, aby ho člověk marnil malichernými řečmi."

Obrátil se k ní a ona uviděla odraz hladiny v jeho očích. Vypadal posmutněle, unaveně a nekonečně osaměle. To bylo ono, ta jeho osamělost, co způsobovalo, že si připadala, jako by byli nějak spřízněni, jako dvě oběti téže války. Tak, odhodila v duchu malicherné řečičky stranou, konec se snahou o vydolování toho, co zbylo z našich puberťáckých let. Pusťme se do intimností. „Jak umřela Kathy?"

Dopil svou sklenici vína a nalil si další. Jedna třpytivě zlatá kapka ulpěla na okraji sklenice, stekla po ní dolů a skápla mu na nohavici. „Zabila se."

7.KAPITOLA

Annie zírala na Nicka, příliš šokovaná, než aby se zmohla na odpověď. „Je..." Nedokázala dořící *Je mi to líto.* Ta slova jí najednou připadala příliš prázdná, až obscénně předpokládaná. Polkla velký doušek vína.

Zdálo se, jako by si Nick ani nevšiml, že nic neřekla — nebo byl za to možná vděčný. Díval se na jezero a dlouze vzdychal.

,, Pamatuješ, jak bývala náladová? Pohybovala se na hranici zoufalství — celý život — a nikdo z nás to nevěděl. Alespoň tedy *já* jsem to nevěděl... dokud se to nezačalo zhoršovat. Čím byla starší, tím to bylo nesnesitelnější. Maniodepresivní stavy. Tak se tomu odborně říká. Začalo to krátce po jejích dvacátých narozeninách, šest měsíců poté, co její rodiče zahynuli při autonehodě. Někdy bývala sladká jako cukrle, potom se něco stalo... a ona začala naříkat a zamkla se do šatníku. Většinou ani nebrala léky, že prý má po nich pocit, jako by se dusila." Hlas mu selhal. Těžce polkl další hlt ze své sklenice. „Jednou, když jsem přišel dřív z práce, našel jsem ji, jak stojí v koupelně, pláče a tluče hlavou do zdi. Když mě uslyšela, tak se ke mně prostě otočila, obličej celý zmáčený slzami a zbrocený krví, a řekla ‚Ahoj, miláčku. Mám ti udělat oběd?'

Koupil jsem tohle místo, abych ji udělal šťastnou, doufal jsem, že jí to pomůže vzpomenout si, jak býval život skvělý. Myslel jsem... že když se mi podaří dát jí domov, bezpečné místo, kde bychom mohli vychovávat naše děti, všechno bude zase fajn. Bože, jen jsem jí chtěl pomoct..."

Hlas mu znovu selhal a znovu se musel napít. „Nějakou dobu to fungovalo. Dali jsme do tohohle starého mauzolea celé srdce, všechny síly i všechny úspory. Potom Kathy otěhotněla. Když se Izzy narodila, tak bylo všechno na čas v pořádku. Kathy začala pravidelně užívat léky a snažila se... tak moc se snažila, ale nedokázala se starat o dítě. Začala to tady nenávidět — topení, které skoro nefungovalo, kohoutky, které neustále kapaly. Asi před rokem zase vysadila prášky... a potom už šlo všechno k čertu."

Dopil svou druhou skleničku a nalil si další. Pomalu kroutil hlavou, když říkal: ,,A přesto jsem pořád neviděl, že to přichází."

Už nechtěla nic víc slyšet. „Nicku, nemusíš —"

„Jednou v noci jsem přišel domů s kbelíkem zmrzliny a vypůjčeným videem a našel jsem ji. Střelila se do hlavy... mojí pistolí."

Annie sevřela prsty kolem stopky sklenice. „Nemusíš o ní mluvit."

„Já *chci.* Nikdo jiný se mě na to ještě nikdy nezeptal." Zavřel oči a položil se na lokty. „Kathy byla jako z pohádky — když jí bylo dobře, tak se všechno zdálo dokonalé. A když měla špatnou náladu, tak to si člověk přál být někde na druhém konci kontinentu."

Annie se položila na záda vedle něho a dívala se na hvězdy nad sebou. Z vína se jí začínala točit hlava, ale byla ráda: alespoň to otupovalo ostré hrany toho, co říkal.

Unaveně se na ni usmál. „Jeden den mě milovala z celého srdce a druhý den se mnou skoro nemluvila. Nejhorší to bývalo v noci. Někdy by mě pořád líbala a jindy se otočila ke zdi a když jsem se jí chtěl dotknout, ječela, ať jdu pryč. Začala si vymýšlet bláznivé příběhy — že ji biju, že Izzy není doopravdy její, že jsem vetřelec, který chladnokrevně zabil jejího pravého manžela. Myslel jsem... že i *já* se z toho zblázním. Čím víc se ode mě odtahovala, tím víc jsem se k ní snažil přiblížit. Věděl jsem, že jí tím nepomáhám, ale nedokázal jsem se změnit. Pořád jsem měl zato, že když ji budu dostatečně milovat, že se všechno spraví. Teď, když tady není, nedokážu myslet na nic jiného, než jaký jsem byl naivní, sobecký hlupák. Měl jsem poslechnout doktora a nechat ji hospitalizovat v nemocnici. Alespoň by teď žila...

Annie bez rozmyslu natáhla ruku a dotkla se něžně jeho tváře. „Není to tvoje chyba."

Podíval se na ni rozostřeným pohledem. „Když si tvá žena vystřelí mozek z hlavy v tvé posteli a tvé dítě přitom spí o patro výš, tak mi věř, že *ona* si v tu chvíli myslí, že to tvoje chyba je." Potichu zakňučel jako zbité štěně. „Bože, musela mě nenávidět..."

„Tomu přece sám nevěříš."

„Ne. Ano. Někdy." Rty se mu chvěly. ,,A co je na tom nejhorší — že já ji občas taky nenáviděl. Nenáviděl jsem ji zato, co dělala mně a Izzy. Čím dál víc se začínala podobat mé matce... a já někde uvnitř cítil, že ji nedokážu zachránit. Možná jsem se přestal dost snažit... nevím."

Jeho bolest jako by na ni přímo křičela, ale ona se od něj nedokázala odvrátit. Vzala ho do náruče a hladila ho, jako by utěšovala dítě. „To je v pořádku, Nicku..."

Když se od ní po hodné chvíli odtáhl, měl oči plné slz. ,,A teď ještě Izzy. Moje... holčička. Už celé měsíce nepromluvila... a teď si začala myslet, že se ztrácí. Nejdřív to byl jen jeden prst na její levé ruce, potom i palec. Když to přešlo na celou ruku, začala nosit černou rukavici a přestala mluvit. Nedávno jsem si všiml, že i na pravé ruce používá jen dva prsty — tak bych řekl, že si myslí, že už jí mizí i druhá ruka. Bůh ví, co bude dělat, jestli..." Pokusil se o úsměv. Viděla ten nadlidský výkon, který ho stálo každé slovo. Nakonec to vzdal. Cítila, jak mu slzy vyplavují z těla poslední zbytky sil. „Co mám dělat? Moje šestiletá holčička se jednou v noci schovala pod postel, protože slyšela nějaký hluk. Chtěla jít za maminkou, aby se jí schovala v náručí, ale díky bohu to neudělala. Protože její maminka si přiložila pistoli k hlavě a vystřelila si mozek. Kdyby tenkrát sešla dolů do haly, viděla by kousky své mámy na zrcadle, na pelesti, na polštáři..." Po neoholených tvářích mu stékaly slzy tichého pláče.

Jeho bolest ji celou prostupovala a ve tmě se nějak mísila s jejím vlastním žalem. Chtěla mu říct, že se to zase všechno vrátí do starých kolejí, že to určitě přežije, ale nedařilo se jí vydat ani hlásku.

Díval se na ni a ona věděla, že ji vidí přes slzy, jako by se díval přes nějaký závoj. Dotkl se její tváře a potom jí jeho ruka sjela na šíji a přitáhla si ji blíž.

Věděla, že tenhle okamžik jí zůstane v paměti navždycky a bude ho nosit v hlavě ještě dlouho poté, co na něj bude chtít sama zapomenout. Možná bude později přemýšlet, co způsobilo její pohnutí — mihotavý třpyt hvězd nebo jeho oči, v nichž se slzy mísily s měsíčním světlem, takže vypadaly jako dvě studánky plné roztaveného stříbra. Nebo samota, která byla hluboko, hluboko v nijako ledový rampouch, kterým někdo proklál její zlomené srdce.

Potichu zašeptala jeho jméno. Ve tmě, která je obklopovala, to zaznělo jako prosba nebo jako modlitba.

Polibek, který mu vtiskla na rty, byl míněn jako útěcha. Jako projev soucitu s bolestí, kterou ona sama dobře zná. Ale když se jejich rty dotkly, hebké, poddajné a slané od slz, všechno se

změnilo. Polibek byl najednou žhavý, dychtivý a zoufalý. Myslela na Blaka a věděla, že on myslí na Kathy, ale na tom teď vůbec nezáleželo. Teď dokázala vnímat jen žár jejich vzájemné blízkosti.

Chvíli bojovala s knoflíčky jeho košile a potom vsunula ruku pod obnošený flanel tak rychle, jak to jen svedla, a dlaní přejížděla po houštině chloupků na jeho hrudi. Něžně mu přejížděla prsty po rameni a dolů na záda. Dotýkat se ho jí připadalo tajemné, zakázané a nebezpečné a to způsobovalo, že *chtěla*...

Se zachroptěním si strhl košili a odhodil ji stranou. Následovaly ji Anniny šaty. Její šedá mikina a podprsenka se snesly na trávu jako vlajky kapitulujícího vojska.

Chladný noční vzduch ovíval její nahé tělo. Zavřela oči, přemožena touhou. Jeho ruce byly všude, dotýkaly se jí, mačkaly ji, hladily, hnětly a přejížděly po křivce jejích zad. Někde hluboko v podvědomí cítila, že je unášena někam pryč, že to, co dělají, je zakázané ovoce, ale když právě to chutnalo tak sladce. Nikdo ji tak zoufale nechtěl už velmi, velmi dlouho a na tak dlouhou dobu. Možná napořád...

Proměnili se ve vášnivé klubko nahých končetin a hledajících úst. Annie se oddala bolestné slasti, kterou jí způsobovaly jeho prsty, které cítila hned na obličeji, hned na ňadrech, hned mezi stehny. Dotýkal se jí způsobem, o kterém se jí nikdy ani nezdálo, a jeho doteky ji unášely na hranici mezi slastí a bolestí. Její zrychlený dech se změnil v krátké, přerývané vzlyky, až nakonec jen lapala po dechu a zoufale toužila po konečném uvolnění. „Prosím, Nicku,..." zmohla se jen na slabé zaškemrání.

Přitiskla se k němu a na tvářích ucítila mokrou záplavu slz. Nevěděla v tu chvíli, jestli jsou jeho, její nebo obou a když do ní vstoupil, zatočila se jí na chviličku hlava tak, až měla pocit, že musí každým okamžikem zakřičet...

Vyvrcholením se celá roztřásla. Ještě víc se k ní přitiskl a když v sobě ucítila jeho orgasmus, sama ještě jednou vplula do blaženosti, mezi vzlyky křičela jeho jméno a potom se mu zhroutila na mokrou, chlupatou hruď. Vzal ji do náruče, hladil po vlasech a do ucha jí něžně mumlal chlácholivá slova. Jenomže srdce jí tak silně bušilo a v uších slyšela hukot moře, že neměla nejmenší tušení, co vlastně říká.

Annin návrat zpátky na zem pod vodopád hvězd jí připadal jako těžké žuchnutí. Ležela nahá vedle Nicka a přerývaně dýchala. Nad hlavou měla inkoustově černé nebe poseté stříbrnými tečkami. Noc voněla rozlitým vínem a prožitou vášní.

Nick velmi pomalu pustil její ruku. Najednou necítila jeho teplo a celá se zachvěla chladem.

Přitáhla si jeden cíp deky, zakryla si s ním nahá prsa a odtáhla se od něho. ‚Ach, bože," zašeptala, „co to děláme?"

Otočil se k ní a zabořil jí hlavu do dlaní.

Rukou šmátrala v mokré trávě až nahmatala svou mikinu. Musí se odsud dostat, než se rozpadne na tisíc malinkých kousíčků. „Nic se nestalo," dostala ze sebe nejistým šeptem. „Nic se *nestalo."*

Nedíval se na ni, jen rychle sbíral své šaty a oblékal se. Když už si nepřipadal tak úplně odzbrojený, vstal a otočil se k ní zády.

Třásla se a snažila se ze všech sil neplakat, když se sama oblékala. Možná ji právě v duchu porovnává s Kathy a vzpomíná, jak krásná byla jeho žena, a diví se, co to proboha udělal — milovat se s vychrtlou, starou ženskou s příšerně krátkými vlasy, která ze sebe sama udělala takovou nicku...

Konečně byla s to vstát. Dívala se dolů na vlastní nohy a přála si, aby se teď otevřela země a pohltila ji. „Raději bych měla jít -" Chtěla říct *domů,* ale uvědomila si, že už nemá žádný domov, kde by na ni čekal manžel. Těžce polkla a v poslední chvíli změnila slova. „Zpátky k tátovi. Bude mít starost —"

Otočil se k ní. Tvář měl strhanou a zničenou a lítost v jeho očích ji udeřila jako pěst do žaludku. Bože, jak moc si přála zmizet...

„Nikdy jsem nespal s nikým kromě Kathy," řekl potichu a snažil se nedívat se jí přímo do očí.

„Ach," bylo jediné, na co se v tu chvíli zmohla, ale jeho tichá zpověď ji trochu uklidnila. „Pro mě to bylo taky poprvé."

„Řekl bych, že sexuální revoluce se nám vyhnula obloukem."

V jiné situaci by jí to připadalo zábavné. Pokynula hlavou ke svému autu. „Myslím, že bych měla jet."

Beze slova se vydali k vozu. Dávala dobrý pozor, aby se ho nedotkla, ale celou cestu si představovala jeho ruce na svém těle, myslela na oheň, který zažehl hluboko v ní, v místě, které bylo už tak dlouho vyhaslé a chladné...

„Tak," pronesl do podivného ticha. „Řekl bych, že Bobby Johnson kecal, když se chlubil, že tě po jednom zápase přefikl."

Zůstala stát jako zkoprnělá. Otočila se k němu a měla co dělat, aby se nezačala smát nahlas. ,, *Přefikl* mě?"

Pokrčil rameny a ušklíbl se. „To říkal on, ne já."

„*Přefikl* mě?" Nevěřícně zakroutila hlavou. „To říkal Bobby Johnson?"

„Nic si z toho nedělej — říkal, žes byla dobrá. A to vůbec *nemluvil* o tom, co dovedeš pusou."

Tentokrát už se zasmála a napětí z ní trochu opadlo. Znovu se vydali mokrou trávou na cestu k autu. Otevřel jí dveře a tím nečekaným kavalírským gestem ji překvapil. Tohle pro ni už pěkně dlouho nikdo neudělal.

,,Annie?" Vyslovil její jméno tak nesměle.

Vzhlédla k němu. „Ano?"

„Nelituj toho. Prosím."

Těžce polkla. Nick jí dal pár okamžiků, kdy se cítila zase krásná a žádoucí. Jak by toho mohla litovat? Chtěla se k němu znovu natáhnout, udělat cokoliv, aby zahnala pocit osamění, který na ni zase dolehl v okamžiku, kdy nastoupila do svého vypůjčeného mustanga a zavřela za sebou dveře. „Lurlene mi říkala, že sháníš chůvu... pro Isabellu. Mohla bych na ni dohlédnout... přes den... kdyby ti to pomohlo..."

Svraštil čelo. „Proč bys to pro mě dělala?"

Ta otázka ji zarmoutila. Bylo v ní plno nedůvěry a životního zklamání. „Protože bych tím pomohla i *sobě,* Nicku. Opravdu. Dovol mi, abych ti pomáhala."

Dlouze se na ni zadíval tím svým zkoumavým policajtským pohledem. Potom vzal pomalu její ruku do své a zvedl ji. V měsíčním světle se chladně zaleskl její tříkarátový diamant. „Nepatříš někam jinam?"

Teď pozná, jaká je troska, proč utekla po všech těch letech z města zpátky do Mystic. „Nedávno jsme se s manželem odloučili..." Chtěla ještě dodat něco, čím by to strašné přiznání alespoň trochu zlehčila, ale sevřelo se jí hrdlo a do očí se nahrnuly slzy.

Upustil její ruku, jako by se o ni spálil. „Ježíši, Annie. Neměla jsi mi dovolit, abych se choval jako naprostý pitomec, jako by nikdo jiný na světě neměl problémy. Měla jsi mi —"

„Já o tom *opravdu* nechci mluvit." Viděla, jak sebou trhl, a okamžitě litovala tónu, který do svého hlasu vložila. „Promiň. Jenom jsem si myslela, že najeden večer už bylo brečení na rameni až až."

Přikývl a chvíli se díval stranou. Díval se na svůj dům. „Izzy by zrovna teď kamarádku moc potřebovala. Já sakra dobře vím, že toho pro ni moc nedělám."

„Mně by to taky pomohlo. Připadám si tak trochu... ztracená. Bylo by fajn cítit se zase užitečná."

„Fajn," ukončil to. „Lurlene by už taky potřebovala přestávku od toho věčného hlídání. Chtěli jet s Buddem do Bransonu, ale když teď Izzy vyhodili ze školy..." Vzdychl. „Musím ji zítra od Lurlene vyzvednout. Mohli bychom se u ní sejít. Bydlí na Raintree Estates — pamatuješ si, kde to je? Ten růžový domek s trpaslíky v zahrádce. Nedá se přehlédnout."

„Jasně. V kolik?"

„Řekněme v jednu? To budu mít zrovna přestávku na oběd."

„Skvělé." Ještě jednou se na něho dlouze zadívala. Potom nastartovala a pomalu se rozjela. Poslední, co zahlédla ve zpětném zrcátku, byl Nick, který se za ní díval.

Ještě dlouho poté, co odjela, stál Nick na konci příjezdové cesty a díval se směrem, kterým mu zmizela z očí. Potom pomalu došel k domu a nechal vstupní dveře, aby se za ním hlasitě zabouchly. Znovu vzal z krbu fotografii, na které byli všichni tři. Dlouho, velmi dlouho si ji prohlížel a potom se unaveně vydal po vrzavém schodišti nahoru do své ložnice. Musel si sám dodat odvahy, aby dokázal otevřít dveře pokoje. Opatrně vešel dovnitř. Jeho oči si rychle přivykly na šero. Viděl obrysy velké, neustlané postele, hromady oblečení všude okolo, lampu, kterou Kathy kdysi objednala z katalogu *Spiegel* a houpací křeslo, které vyrobil, když se narodila Izzy.

Sebral ze země tričko, práskl za sebou dveřmi a svalil se na gauč, kde si nalil další drink. Věděl, že je nebezpečné používat alkohol na zmírnění bolesti, ale v posledních měsících se utíkal k tomuto prostředku falešného spasení čím dál častěji.

Opřel se dozadu a zhluboka se napil. Vyprázdnil jednu sklenici a nalil si další.

To, co dnes večer udělali s Annie, vůbec nic nemění. Musí si to pamatovat. Život, který v něm probudila, byl pomíjivý a prchavý. Brzy zmizí a on bude zase sám, vdovec s narušeným dítětem, který bude muset najít způsob, jak se protlouct zbytkem života.

Když Annie přijížděla k tátovu domu, v obývacím pokoji se svítilo. Zachvěla se při pomyšlení, že se s ním teď setká. Teď, ve dvě hodiny ráno, v pokrčených a zmáčených šatech. Bože, vždyť možná byla i cítit sexem.

Vystoupila z auta a zamířila k domu. Jak očekávala, našla Hanka v obýváku, jak na ni čeká. V krbu vesele praskal oheň a osvěcoval potemnělý pokoj sametově žlutými paprsky.

Potichu za sebou zavřela dveře.

Hank vzhlédl od knížky, kterou právě četl. „Dobře, dobře," prohodil jakoby pro sebe a sundal si z nosu brýle.

Annie si podvědomě uhladila zmačkaný oděv a prohrábla si krátké vlasy. Doufala, že v nich nebude mít stébla trávy. „Nemusel jsi na mě čekat."

„Opravdu?" Zavřel knihu.

„Není důvod k obavám. Už mi zatraceně dlouho není šestnáct."

„Oh, já se nebál. Uklidnil jsem se hned, jen co jsem zavolal na policii a do nemocnice."

Annie se posadila do koženého křesla u krbu. „Promiň, tati. Řekla bych, že nejsem zvyklá se hlásit. Blaka nikdy nezajímalo..." Kousla se do rtu, aby zadržela další hořkou zpověď, a přinutila se usmát. „Byla jsem na návštěvě u jednoho starého kamaráda. Měla jsem zavolat."

„Jo, to jsi měla. U koho jsi byla?"

„U Nicka Delacroixe. Pamatuješ na něj?"

Hankovy silné prsty začaly vyťukávat nějaký rytmus do obalu knihy. Očima jí přímo visel na rtech. „Mohl jsem předpokládat, že tak skončíš. Vy tři jste byli na škole svázaní jeden s druhým tak pevně jako tkanička u bot. Co jsem slyšel, tak se mu nevede moc dobře."

Annie si dokázala představit, že Nick je vděčným námětem pro místní drbny. „Chystám se mu trochu pomoct. Budu se starat

o jeho dcerku, když bude v práci, a tak. Myslím, že potřebuje na chvíli vydechnout."

„Neměli jste vy dva spolu něco na škole?" Pohledem se ji teď snažil odhadnout.„Nebo chceš Blakovi ukázat záda?"

„Jistěže ne," odpověděla až příliš rychle. „Sám jsi mi říkal, že potřebuji nějakou činnost. Něco dělat, než se Blake probudí."

„S tím chlapem jsou jen potíže, Annie Virginie. Potápí se a mohl by tě stáhnout s sebou."

Něžně se usmála. „Děkuju, že si o mě děláš takové starosti, tati. Moc tě za to miluju. Ale já mu budu jen hlídat dítě. To je vše." Naklonila se dopředu, celá zahanbená, že mu nemůže říct celou pravdu — že už nedokáže být tak sama. A tak mu řekla alespoň to, co jí připadalo jako menší zlo. „Už jsem příliš stará na to, abych si něco nalhávala, tati. A jsem příliš stará na to, abych se ještě změnila. Ale jestli nebudu *něco* dělat, tak vyletím do povětří. Tohle mi přijde stejně dobré jako cokoliv jiného. Nick a Izzy potřebují mou pomoc."

„Ten, komu bys teď měla pomáhat v první řadě, jsi ty sama."

Místo odpovědi se jen slabě, rezignovaně zasmála. „V tom jsem nikdy nebyla moc dobrá, tak proč by mi to mělo jít právě teď?"

8.KAPITOLA

Annie odkopala peřinu a vypotácela se z postele, stále ještě obestřena pavučinami noční můry. Byl to stejný sen, jaký se jí zdával před léty, a nedávno se vrátil. Byla zavřená ve velikém domě se stovkami pokojů a zoufale se snažila najít cestu ven.

Když se probudila, její první myšlenka pokaždé byla *Blake?* Ale samozřejmě že vedle ní v posteli nebyl. To byl jeden z aspektů jejího novéno života, na které si bude muset teprve zvyknout. Nebyl tu nikdo, kdo by ji po probuzení z noční můry sevřel v náručí.

Bylo pro ni čím dál těžší věřit, že by se k ní Blake mohl někdy vrátit. A tato ztráta naděje způsobovala, že se cítila úplně prázdná a vysušená jako tráva spálená letním žárem.

Do očí se jí nahrnuly slzy. Včera v noci poprvé v životě porušila svůj manželský slib. Otřásla důvěrou muže, kterého jediného v životě milovala. A nejhorší na tom bylo, že jeho by to vůbec nezajímalo.

Nick se právě chystal zapsat do knihy příchodů a odchodů a vyrazit na obědovou přestávku, když zazvonil telefon. Narušení domovní svobody na Old Mill Road.

Weaverův dům.

Nick jen vzdychl a vysílačkou požádal dispečerku, aby zavolala Lurlene. Nebude moct přijít na schůzku, kterou si domluvil s Annie a s Izzy.

Zapnul maják, pustil sirénu a hnal se po rozbitém asfaltu ven z města. Řítil se po Old Mill Road zatáčkami kolem Simpsonova lesa, přes betonový most nad zčeřenými peřejemi říčky Hoh River a nakonec vjel na příjezdovou cestu k domu na uvedené adrese. Uvítala ho polorozpadlá, prorezivělá poštovní schránka připevněná na kusu dřeva, který sem kdysi přinesla řeka, a který se teď i se schránkou povážlivě nakláněl na stranu. Opatrně jel dál úzkým průsekem mezi černými lesy. Tady, uprostřed deštného pralesa, už slunce větvemi stromů nepronikalo. Listoví tvořilo i v pravé poledne hustou střechu, kterou neproklouzl ani paprsek. Na konci rozbahněné cesty byla na úpatí kopce hustě osázeného jehličnany asi půl akrová mýtina. Zasazen do jejího zadního rohu, stál tady v blátě mobilní dům. Když před ním zastavil, začali psi v kotci štěkat a výt.

Nick potvrdil vysílačkou dispečerce příjezd na místo a spěchal z vozu. S jednou rukou na pistoli v pouzdře se přebrodil blátem a po dřevěných bednách, které sloužily jako schody, vyšel na verandu. Zrovna chtěl zaklepat, když se zevnitř ozval výkřik.

„Policie!" zařval a rozrazil dveře, které uvnitř narazily o stěnu. Jeho hlas se rozlehl po pokoji. „Sally? Chucku?"

Psi venku se mohli zbláznit. Dokázal si představit, jak se zmítají na řetězech a cení zuby v zoufalé snaze zakousnout se do narušitele.

Nakoukl do zšeřelé místnosti. Hustý chlupatý koberec posetý plechovkami od piva tlumil kroky jeho těžkých bot, když vykročil vpřed. „Sally?"

Odpovědí mu bylo další vyjeknutí.

Proběhl špinavou kuchyní a vrazil do ložnice.

Chuck tiskl svou ženu k dřevěnému obložení. Ona se pod ním zmítala, křičela a snažila se chránit si obličej. Nick popadl Chucka za zátylek a mrštil jím stranou. Opilý muž překvapeně zachrčel a narazil do žehlícího prkna v rohu. Nick se prudce otočil, znovu ho popadl a nasadil mu pouta.

Chuck mrkal a očividně se snažil Nicka zaostřit. „Zatraceně, Nicku," zaskučel potichu a téměř nesrozumitelně. „Co tady ksakru děláš? Jen jsme se trochu hádali..."

Nick se musel ovládnout, aby ho neudeřil pěstí do tlustého obličeje. ,,Ani se nehni, sakra," odstrčil ho tak prudce, že Chuck spadl na podlahu a strhl s sebou ze stolku lacinou lampičku, která se prodává v každém supermarketu. Žárovka praskla a celý pokoj se ponořil téměř do tmy.

Nick si opřel ruku o obušek a šel k Sally. Ta se teď opírala o zeď, roztrhané umazané šaty potřísněné krví. Na spodním rtu měla tržnou ránu a celá čelist už se jí začínala zbarvovat dofialova.

Nedokázal si vzpomenout, kolikrát už v tomto domě byl, kolikrát už zabránil Chuckovi, aby zabil svou ženu. Tohle manželství nikdy moc nefungovalo a bylo tomu tak už dlouho předtím, než Chucka vyhodili z práce na pile, ale od té doby to bylo učiněné peklo. Celé dny vysedával v hospodě, pil jedno pivo za druhým, i když na ně neměl, a pomalu přicházel o rozum. Než spadl ze své barové stoličky a vydal se na nejistou cestu domů, vypadal hůř než pes, co žije někde na smetišti. A

když dojel svou polorozpadlou dodávkou před dům, byl ve stavu, kdy byl schopen napáchat učiněnou spoušť. A jediný člověk, který mu byl nablízku, byla jeho žena.

Nick se dotkl Sallyina ramene.

Sykla a přikrčila se. „Ne —"

„Sally, to jsem já. Nick Delacroix."

Pomalu otevřela oči a on v nich uviděl bezednou studnu zoufalství a její vlastní hanby. Třesoucí se rukou se pokusila odhrnout z tváře krví zbrocené vlasy. Z očí jí vytryskly slzy a stékaly po opuchlých tvářích. ‚Ach, Nicku... To vám zase volali Robertsovi?" Odtáhla se od něho a narovnala se. Snažila se vypadat co nejpřirozeněji, aby to vypadalo, že je naprosto v pořádku. „Nic to není, opravdu. Chuckie má jen špatný den, to je všechno. Nikdo nepotřebuje nové zaměstnance..."

Nick si povzdechl. „Takhle to nejde dál, Sally. Jednou, až bude mít zase ten svůj špatný den, tak tě zabije."

Pokusila se o úsměv. Byl to marný, bolestný pokus a Nicka z toho až bodlo u srdce. Jako vždy, Sally mu připomněla matku a všechny ty výmluvy, kterými se celá ta léta snažila omlouvat svoje pití. „Ach, ne, ne, můj Chuckie by něco takového neudělal. Je jen trochu frustrovaný, to je vše."

„Tentokrát si Chucka odvezu s sebou, Sally. Chci, abys na něj podala stížnost."

Chuck sebou v rohu trhnul a snažil se vydrápat na postel. „To mi neudělá, že ne, miláčku? Ona moc dobře ví, že to tak nemyslím. Akorát mě někdy tak strašně naštve. Když jsem přišel domů, tak v celým baráku nebylo vůbec nic k jídlu. Chlap *potřebuje* něco jíst, nemám pravdu, Nicku?"

Sally s obavami sledovala svého manžela. „Promiň, Chuckie. Nečekala jsem, že se vrátíš tak brzy."

Nick cítil, jak mu na ramena dosedá těžký pocit poraženosti a zaplavuje ho ledově studenou vlnou. „Dovol mi, abych ti pomohl, Sally," pronesl potichu a naklonil se k ní.

Pohladila ho po předloktí. „Nepotřebuji pomoc, Nicku. Ale děkuji, že jsi přišel."

Stál tam a díval se na ni. Měl pocit, jako by se mu před očima scvrkávala. Ta její roztrhaná hedvábná blůza jako by na ni byla příliš velká. Visela jí na útlých ramenou a volně splývala dolů podél těla. Věděl naprosto jistě, že jednou zase pojede na výjezd

na základě podobného telefonátu jako dnes a Sally bude mrtvá. „Sally —"

„Prosím, Nicku," zarazila ho roztřeseným hlasem. „Prosím, ne..."

Odvrátil se od ní. Nebylo nic, co by pro ni mohl udělat. To poznání ho bodlo hluboko uvnitř a napadlo ho, proč vlastně dělá tuhle špinavou práci. Žádný úspěch nebo alespoň malinký náznak úspěchu. Ani pro Chucka toho nemohl moc udělat — dokud nebude Sally mrtvá. A potom už bude samozřejmě příliš pozdě.

Překročil koš vrchovatě naplněný nevyžehleným prádlem a chytil Chucka za límec. „Jdeme, Chucku. Vyspíš se z toho dole ve městě."

Ignoroval jeho skučení a na Sally se raději už nepodíval. Nepotřeboval. Zase za nimi bude klopýtat a šeptat omluvy za svého manžela, který jí polámal kosti, a bude mu slibovat, že příště se „polepší" a až přijde domů, určitě bude mít na stole teplou večeři.

Nickovi se nedělalo špatně z jejího chování. Bohužel Sally rozuměl. Kdysi býval úplně stejný jako ona, taky chodil za svou matkou jako hladový pes, škemral o trošku pozornosti a byl vděčný za jakýkoliv projev toho, že si ho vůbec všímá.

Ano, až příliš dobře rozuměl tomu, proč Sally s Chuckem zůstává. A taky moc dobře věděl, že to pro oba skončí špatně. Ale neexistoval způsob, jak jim pomoct. Nic, než strčit Chucka za mříže, aby se vyspal z opice, a čekat, až zase někdo zavolá, že na Old Mill Road dochází k porušování domovní svobody.

Izzy Delacroixová ležela stočená do klubíčka v Lurlenině posteli. Polštář moc nevoněl — tedy alespoň ne podle jejích představ. To byla jedna z věcí, kvůli kterým Izzy každou noc plakala. Od té doby, co jí maminka odešla do nebe, nic nevonělo tak, jak mělo. Ani peřiny, ani polštáře, dokonce ani Izzyiny šaty.

Ani slečna Jemmie nevoněla, jak by měla.

Izzy si přitiskla k hrudi panenku a dvěma prsty, které jí ještě zbyly na pravé ruce — palcem a ukazovákem — jí pročesávala zlaté vlasy.

Když poprvé zjistila, že se ztrácí, vyděsilo ji to. Sahala po tužce a najednou zjistila, že jeden z jejích růžových prstíků je

nějaký šedivý. Druhý den už byl neviditelný. Řekla to tatínkovi a Lurlene a podle jejich výrazů usoudila, že je to taky vyděsilo. A ten starý, sentimentální doktor — díval se na ni, jako by sama byla nějaký bacil.

Prohlížela si své dva zbylé prsty na pravé ruce. *Taky zmizí, mami.*

Čekala, že uslyší nějakou odpověď, ale žádná nepřicházela. Už mnohokrát se jí zdálo, že maminka stojí vedle ní a ona si s ní může povídat prostě tak, že si myslí slova, která chce říct.

Přála si, aby to tak bylo možné právě teď, ale zdálo se, že je to možné jen v určitou dobu — v ten zvláštní červánkový čas mezi dnem a nocí.

Potřebovala s maminkou probrat, co se onehdy stalo. Bylo to tak hrozné. Prohlížela si obrázky ve své knížce a najednou někde v sobě uslyšela výkřik. Věděla, že není správné křičet ve škole — už tak si ostatní děti myslely, že je praštěná — a opravdu, opravdu moc se snažila udržet pusu zavřenou. Sevřela ruce v pěst a přitiskla si je na uši tak silně, až se jí před očima udělaly mžitky.

Cítila se tak vyplašená a tak osamělá, že skoro nemohla dýchat. Ten výkřik začal jako nevinné vyjeknutí, které jí vyklouzlo z pusy. Rychle si zakryla ústa rukou, ale nebylo to nic platné.

Všechny děti na ni zíraly, ukazovaly si na ni prstem a smály se.

A potom se ozval ten křik. Hlasitý, ještě hlasitější, nejhlasitější. Zakryla si uši, aby to neslyšela. Věděla, že pláče, ale ani ten pláč nedokázala zadržet.

Učitelka popadla Izzy za ruku v rukavičce a stiskla to nic, které se v ní skrývalo. Izzy začala křičet ještě víc, protože nic necítila.

„Ach, zlatíčko, není neviditelná," oznámila jí paní Brownová jemně. Potom ji vzala za druhou ruku a vedla ji někam po školní chodbě.

A křik neustával a neustával a neustával.

Křičela celou cestu až do ředitelny. Vnímala pohledy, kterými se na ni dívali dospělí —jako by byla blázen — ale nedokázala si pomoct. Věděla jen, že se ztrácí, prst po prstu, a zdálo se, že to nikoho nezajímá.

Stejně rychle, jako se křik objevil, zase zmizel. Zůstala stát otřesená a zdrcená uprostřed ředitelny, v centru pozornosti všech přítomných.

Zalezla si do rohu a skrčila se mezi zelenou pohovku a okno. Neustále slyšela hlasy dospělých, kteří si o ní povídali, šeptali...

Každý se zajímal jen o to, proč přestala mluvit. Doktor Schwaabe byl stejný jako oni — zajímalo ho jedině, proč nemluví. A taky slyšela Lurlene a Buddyho. Chovali se, jako by neslyšela, protože nemluvila. Lurlene o ní pořád mluvila jako o „malém nebožátku" — a kdykoliv ji tak oslovila, vzpomněla si Izzy na tu hroznou věc a přála si, aby toho Lurlene nechala.

Potom se v ředitelně objevil jako rytíř z jedné máminy knížky pohádek táta. Ostatní dospělí okamžitě ztichli a rozestoupili se.

Kdyby nezačala křičet, nikdy by do školy nepřišel, takže byla nakonec ráda, že se v ní ten křik ozval. I když teď vypadala jako zlobivá holčička, byla ráda, že za ní táta přišel.

Chtěla se mu vrhnout do náruče a říct mu *Ahoj, tati* hlasem, který kdysi používala, ale tvářil se tak smutně, že se nedokázala pohnout z místa.

Byl tak hezký. I když od té doby, co se stala ta hrozná věc, začaly jeho vlasy postupně měnit barvu, ale pro ni byl pořád tím nejhezčím mužem na světě. Vzpomněla si, jak zněl jeho smích, kterým ji vždycky nakazil a ona se potom musela hihňat s ním...

Ale teď už to nebyl její opravdický tatínek. Už jí nečetl pohádky před spaním, ani už ji nevyhazoval do vzduchu a zase nechytal do náruče, až dostávala záchvaty smíchu. A někdy v noci byl jeho dech cítit jako některé lahvičky u doktora a chodil divným krokem jako její chodící panenky.

„Izzy?" vyslovil její jméno tak něžně a popošel směrem k ní.

Na okamžik myslela, že se jí chce dotknout. Povylezla ze svého kouta a udělala pár kroků k němu. Trochu se k němu naklonila, ne moc, ale dost nato, aby si všiml, jak zoufale ho potřebuje.

Zhluboka vydechl a otočil se k ostatním dospělým. „Co se tady děje, Bobe?"

Skoro si až přála, aby se do ní vrátil ten křik, ale neslyšela v sobě nic než naprosté ticho a když sklopila oči a podívala se na svou pravou ruku, další prst byl pryč. Neviděla na ní už nic, kromě palce a ukazováčku.

Dospělí si ještě chvíli něco říkali, ale ona jejich řeči neposlouchala. Potom tatínek odešel a ona šla s Lurlene domů. Už zase. „Izzy, zlatíčko, jsi tam uvnitř?"

Slyšela Lurlenin hlas, který k ní dolehl přes zavřené dveře ložnice. „Pojď sem, Izzy. Je tady někdo, koho bych ti chtěla představit."

Chtěla předstírat, že neslyší, ale nemělo to smysl. Jen doufala, že Lurlen ji nebude chtít zase koupat — vždycky na ni pouštěla strašně studenou vodu a pokaždé se jí dostalo do očí mýdlo.

Vzdychla. *Slečno Jemmie, musíme jít.*

Vzala panenku pod paži a vylezla z postele. Když procházela kolem toaletního stolku, zahlédla svůj obraz v zrcadle. Malá, vychrtlá holčička se špinavými černými vlasy a jednou rukou. Oči měla pořád ještě oteklé od neustálého pláče.

Maminka by ji nikdy takhle nenechala někam jít.

Dveře ložnice se otevřely. Stála v nich Lurlene, své velké nohy sražené dohromady, a ohýbala se v pase. „Dobré ráno, miláčku." Natáhla ruku a zastrčila jí tenký pramen vlasů za ucho.

Izzy k ní vzhlédla.

„Pojď, zlatíčko."

Beze slova ji následovala dolů do haly.

Annie stála na pásu růžového koberce ve vchodu do mobilního domu Lurlene a Buddyho.

Lurlenin manžel, Buddy — *zdravím* — seděl rozvalený v křesle, nohy na stole, v rukou sportovní noviny, v pravé navíc plechovku Millera. Pozorně si Annie prohlížel.

Přešlápla z nohy na nohu a snažila se nemyslet na to, že není psychiatr a že dětské trauma je jako temná, bezedná studna. A snažila se také nemyslet na to, že ona sama je vlastně ztracená.

Věděla, že láska je velmi důležitá — možná ta *nejdůležitější* věc — ale sama se v posledních týdnech přesvědčila, že to není žádný všemocný elixír. Ani Annie nebyla tak naivní, aby si myslela, že každý problém se dá vyřešit prostě tak, že ho zahalíme závojem lásky. Některé bolesti nemohly nikdy odeznít, některá traumata nemohla být nikdy překonána. Věděla to ode dne, kdy jí samotné zemřela matka.

„Nick nepřijde. Řekla vám to Lurlene?"

Annie svraštila čelo a podívala se na Buddyho. „Ach, ne. To jsem nevěděla."

„Když o něco jde, tak se nikdy neukáže." Zhluboka se napil piva, ale stále sledoval Annie přes okraj plechovky. „Berete na sebe zatraceně těžkej úkol, víte? Izzy je učiněná odjištěná pojistka granátu."

„Nick mi říkal, že už nějakou dobu nemluví a taky o... však víte... o těch mizejících prstech."

„To není ani půlka toho všeho. Trpí bolestí, která pronikne do každé nevinné bytosti, která se zrovna ocitne poblíž."

Jinými slovy: *Tady se neschováš do té své kukly anonymity, ty městská holko.* Annie si byla vědomá toho, jak mu asi musí připadat v těch svých nových riflích, na kterých byly ještě vidět značky krejčího, a v teniskách bílých jako čerstvě padlý sníh. Sáhla si rukou za ucho, že si potáhne loknu, ale žádné vlasy tam nebyly. Vynutila na tváři rozpačitý úsměv. „Ten včerejší déšť jaro pěkně popohnal. Alespoň u tátova domu už kvetou všechny narcisy. Může jich tam být tak—"

„Annie?"

Tentokrát to byla Lurlene, kdo ji oslovil. Pomalu se otočila.

Objevila se na konci haly v křiklavě zeleném svetru a upnutých, růžových legínách z umělé hadí kůže. Naprosto se odlišovala od všeho, co bylo v domě k vidění.

Po boku jí cupitalo dítě, malá holčička s velkýma hnědýma očima a vlasy barvy noci. Na sobě měla malinké růžové šatičky, které určitě pamatovaly lepší časy. Zpod lemu čouhaly dvě nožky hubeňoučké jako tyčky k fazolím. Ponožky — každá jiná, jedna růžová, jedna žlutá—jí obepínaly kotníky a mizely ve špinavých teniskách.

Malá holčička. Žádný typický případ pacienta s psychologickými problémy, oběti traumatu nebo někoho s poruchami chování. Prostě normální malá holčička, které se stýskalo po mamince.

Annie se usmála. Možná nevěděla nic o posttraumatickém oněmění, ani o učebnicových radách předních odborníků, kteří radili, jak v takovém případě postupovat. Ale věděla, jaké to je mít strach, a sama znala matky, které jednoho dne odešly a už se víckrát nevrátily.

Pomalu vyšla s napřaženou rukou děvčátku vstříc. ,,Ahoj, Izzy," téměř zašeptala.

Izzy neodpověděla a Annie vlastně žádnou odpověď nečekala. Uvědomila si, že holčička bude mluvit jen ve svých světlých chvilkách. Do té doby musí Annie prostě dělat, jako by všechno bylo normální. Vždyť ticho bylo možná tou nejpřirozenější reakcí na to, co Isabella prožila.

„Já jsem Annalise, ale to se špatně vyslovuje, co? Můžeš mi říkat Annie." Poklekla před holčičku a dívala se do největších a nejsmutnějších hnědých očí, jaké kdy viděla. „Bývaly jsme s tvojí maminkou moc dobré kamarádky."

V očích jí přeskočily jiskřičky zájmu.

Annie si to vyložila jako povzbuzení. „Seznámily jsme se s tvou maminkou hned první den ve školce." Usmála se na ni, potom vstala a otočila se k Lurlene. „Je nachystaná, abychom mohly jít?"

Lurlene pokrčila rameny a zašeptala: „Kdo ví? Nebožátko malé." Předklonila se. „Pamatuješ, co jsme si říkaly. Slečna Annie se teď o tebe bude nějakou dobu starat, když bude tatínek v práci. Budeš ji poslouchat, slyšíš?"

„V žádném případě *nemusí* poslouchat," mrkla Annie na Izzy. „Může si dělat, co chce."

‚Ach." Lurlene se zase narovnala a usmála se na novopečenou pečovatelku. „Bůh vám zato žehnej."

„Věřte mi, Lurlene, na mě toho bude stejně moc jako na kohokoliv jiného. Na shledanou."

Podívala se dolů na svou svěřenkyni. „Tak, Izzy, vyrazíme na cestu. Už se nemůžu dočkat, až uvidím tvůj pokojíček. Vsadím se, že tam máš spoustu báječných hraček. Já si *strašně* ráda hraji s panenkami." Zavedla holčičku k autu, posadila ji na přední sedadlo a zacvakla bezpečnostní pás.

Izzy seděla vmáčknutá do sedadla spolujezdce, pevně stažená pásem, s hlavičkou nachýlenou na stranu a upřeně se dívala z okna.

Annie nastartovala a vycouvala z příjezdové cesty k domu na hlavní silnici. Cestou dávala pozor, aby nevjela do davu keramických trpaslíků. Za jízdy pořád mluvila, celou cestu kolem indiánské rezervace Quinault, kolem pouličních stánků s uzenými lososy a čerstvými kraby, i cestou kolem řady

prázdných stánků se zábavnou pyrotechnikou. Mluvila hned o tomhle a hned zase o támhletom — o důležitosti starých stromů, o životaschopnosti pantomimy jako prostředku uměleckého vyjádření, o nejhezčích barvách, o svých nejoblíbenějších filmech, o tom, jak s Kathy jezdily na skautské tábory a co všechno dělaly u táboráku. A Izzy celou tu dobu jen zírala z okna.

Když Annie projížděla mezi vzrostlými stromy po klikaté cestě kolem jezera, měla pocit, jako by se vracela v čase. Tahle rozbitá štěrková silnice, teď navíc posetá stíny stromů, jí připadala jako přímá cesta do včerejška. Když dojely na její konec, zjistila Annie, že se nemůže pohnout. Seděla ztrnule za volantem a dívala se na starý Beauregardův dům. Nick je teď doma.

Jednou bude tenhle barák můj.

Tenkrát, před tolika lety, jí to znělo jako bláznivý sen. Jako něco, co říkají mladí kluci za hvězdné noci, aby si dodali odvahy sklonit se a políbit dívku.

Teď jí to připadalo jako kouzlo a to kouzlo jí zasadilo malinkou ránu do srdce. Měla ona sama tehdy nějaké sny? Pokud ano, tak už si na žádný nevzpomínala.

Vjela na příjezdovou cestu a zastavila vedle hromady dříví. Dům byl báječně zasazen do mýtiny před nimi. Sluneční světlo, bledé a vodnaté jako starý kuřecí vývar, dopadalo na svěží trávu a nasvěcovalo narcisově žlutá prkna, kterými byl dům obložen. Pořád ještě to tady vypadalo opuštěně a zapomenuté, jako by ten dům byl nějaká dáma z viktoriánské doby. Na některých místech se nátěr začínal odloupávat. Na střeše tu a tam chyběl šindel a rododendrony přímo volaly po zastřižení.

„Vsadím se, že to bývala pevnost," zkoumala Annie dům skrz větve spících olší. „Mívaly jsme s tvojí maminkou takovou holčičí pev —"

Isabellin bezpečnostní pás se s cvaknutím odepnul. Kovová západka narazila na sklo. Otevřela dveře, běžela k jezeru a zastavila u dřevěného plůtku pod obrovitým, mechem porostlým javorem.

Annie ji následovala a postavila se vedle ní. Za bílými plaňkami byl kus země, která nebyla tak divoká a přerostlá, jako

všechno ostatní okolo. „Tohle bývala zahrádka tvojí maminky," pronesla potichu.

Izzy dál stála nehnuté, hlavu svěšenou.

„Zahrádky jsou velmi zvláštní místa, co říkáš? Nejsou jako lidé... jejich kořeny vrůstají hluboko a pevně do země. A když jsi trpělivá, starostlivá a pracovitá, tak ti tvou péči vrátí."

Holčička se pomalu otočila, zvedla hlavu a podívala se na Annie.

„Můžeme tu zahrádku zachránit, Izzy. Chtěla bys?"

Velmi pomalu natáhla její malá společnice ruku a vzala do svých dvou zbylých prstů uschlý stonek kopretiny. Potáhla tak silně, až ji vytrhla i s kořeny.

Potom ji podala Annie.

A ona měla pocit, že ta seschlá rostlina s kudrnatými kořínky je to nejkrásnější, co kdy v životě viděla.

9.KAPITOLA

Izzy si strčila slečnu Jemmie pod paži. Jedině tak ji dokázala nést i bez prstů. Pomalu se loudala za tou hezkou paní s krátkými vlasy.

Byla ráda, že je zase doma, ale věděla, že pocit spokojenosti jí nevydrží nadlouho. Té pěkné paní bude stačit jeden pohled na tatínkův nepořádek a bude to. Dospělé dívky nemají rády špínu.

„Pojď sem, Izzy," zavolala na ni ta paní z verandy.

Holčička se podívala na vstupní dveře do domu a přála si, aby se najednou otevřely, objevil se v nich táta, seběhl k ní dolů, popadl ji do náruče a zatočil se s ní dokolečka, až by pištěla, a potom by mu dala pusu na krk.

Nic takového se ale nestane. Izzy to věděla, protože stejné přání měla už několik měsíců a nikdy se jí nevyplnilo.

Pamatovala si, když je sem táta poprvé přivezl. To měl ještě černé vlasy a nikdy, když přišel domů, nepáchl jako nějaké ošklivé místo.

Tenkrát poprvé to bylo jako kouzlo. Táta se smál a držel ji v náručí. *Vidíš to, Kathy? Támhle založíme sad... a na verandu postavíme jedno houpací křeslo vedle druhého, ať máme za letních nocí kde vysedávat... a můžeme pořádat pikniky na trávě...* Políbil Izzy na tvář. *Bude se ti to líbit, sluníčko? Piknik s kuřetem a koktejlem a salátem?*

Tenkrát mu na to řekla *Ach ano, tati,* ale nikdy žádný piknik neměli, ani na trávníku před domem, ani nikde jinde...

Dveře do domu zavrzaly a Izzy si uvědomila, že ta hezká paní na ni čeká. Neochotně se vydala po schodech na verandu. Ta paní, Annie — musí si pamatovat, že ta paní se jmenuje Annie — cvakla vypínačem lampy vedle gauče. Paprsky světla dopadly na tátův nepořádek. Všude ležely prázdné láhve, krabice od pizzy a špinavé prádlo.

„Jak by řekla Bette Davisová — ‚to je ale díra'. Tvůj táta by rozhodně nevyhrál v soutěži uklízeček."

Izzy sebou trhla. A je to. Zase zpátky k Lurlene kvůli kousku hovězího na starém toustu, který leží už týden na stole...

Ale Annie se neotočila a neodešla. Místo toho se prodrala horami odpadků, došla až k oknu a odhrnula záclony, ze kterých se při tom pohybu vyvalila oblaka prachu. Oknem se do pokoje

okamžitě začalo drát slunce. „To už je lepší," rozhlédla se Annie po pokoji. „Myslím, že asi nevíš, kde máte nějaké hadry a kbelík, že ne? Co takhle buldozer? Nebo opalovací lampa?"

Děvčátku začalo tlouct srdce jako o závod a na hrudi ucítila takový legrační pocit.

Annie na ni mrkla. „Hned se vrátím." vyběhla z obýváku a zmizela v kuchyni.

Izzy tam stála jako přikovaná, sotva dýchala a naslouchala tlukotu ve svém hrudníku.

Annie se po chvíli vrátila s velkým plastovým pytlem na odpadky, smetákem a kbelíkem mýdlové vody v ruce.

Ten zvláštní pocit na prsou jako by Izzy narůstal a narůstal, až nemohla skoro popadnout dech. Pomalu popošla k Annie a čekala, že rozhodí ruce a řekne *To je zatraceně moc práce, Nicku,* jako to dělávala její máma.

Ovšem Annie nic takového neřekla. Místo toho se shýbla a kousek po kousku začala sbírat všechny ty odpadky a strkat je do pytle. Izzy popošla opatrně ještě blíž.

Annie se na ni nedívala. „Je to jen smetí, Izzy. Nic trvalého. Nebylo tady učiněno nic, co by se nedalo zase odčinit. Pokoj mé dcery vypadal podobně skoro pořád — a to už byla velká puberťačka." Mluvila dál a dál a Izzy se s každou větou, na kterou nenásledovala žádná reakce, cítila uvolněnější a uvolněnější. „Pamatuji si tenhle dům, ještě když jsem byla malá holka. S tvou maminkou a s tvým tatínkem jsme sem chodili v noci nakukovat do oken a vymýšleli jsme si příběhy o lidech, kteří tady kdysi žili. Já jsem si vždycky představovala, že to byli nějací krásní, bohatí manželé, kteří se tady procházeli ve smokinku a večerní toaletě. Tvůj tatínek si zase myslel, že to místo patřilo nějakému hazardnímu hráči, který všechno prohrál jenom proto, že jednou dostal špatné karty. A tvoje maminka — no, to už si nepamatuji. Ta si asi představovala něco romantického." Odmlčela se, aby se mohla na Izzy usmát. „Možná až se oteplí, tak bychom si mohli udělat venku na trávě piknik. Chtěla bys?"

Izzy cítila nepřekonatelnou potřebu se rozplakat. Chtělo se jí říct *A mohli bychom si dát koktejl a salát,* ale neřekla to. Nešlo jí to, i když se snažila sebevíc. A navíc — určitě to byl zase jenom jeden z těch slibů, které dospělí nikdy nedodrží.

„Vlastně bychom si mohli udělat takový minipiknik už dnes," rozvíjela Annie dál myšlenku. douklízím, vezmeme si ven koláče a džus. To zní dobře, nemyslíš? Natálie — to je moje dcera, už skoro dospělá — vždycky takové minipikniky milovala. Vsadím se, že i tobě se to bude líbit."

Izzy potlačila nečekaný úsměv, který se jí chystal objevit na tváři. Líbilo se jí, že Annie nečeká, až jí odpoví. Alespoň se necítila tak odlišná. Jako by mlčení bylo stejně v pořádku jako mluvení.

Po malinkých krůčcích se sunula bokem ke gauči. Když se došourala až ke svému cíli, posadila se, aniž si všímala prachu, který se z jejího trůnu v tom okamžiku zvedl. Kousek po kousku mizely všechny odpadky a zanedlouho působil pokoj opět dojmem domova.

Annie lehce zaklepala na dveře Izzyina pokoje. Žádná odezva. Chvíli počkala a potom dveře otevřela a vstoupila. Pokojík byl malý a tmavý, vmáčknutý pod šikminou střechy s půvabným vikýřem, kterým sem přes vybledlou, potrhanou záclonu dopadaly poslední zbytky denního světla. Na stěnách byly roztomilé pruhované tapety a postel zakrýval přehoz se stejným vzorem. Na bílém nočním stolku stála lampička v podobě medvídka Pú.

Nick a Kathy museli pravděpodobně hodně šetřit, aby mohli tenhle pokojíček zařídit pro své děťátko tak, jak si naplánovali. Annie si dobře pamatovala všechny ty sny, které provázejí budoucí maminku v době těhotenství, i všechny ty plány, které se probírají do posledního detailu. Většina se jich týkala právě dětského pokojíčku.

Nevěděla toho moc o maniodepresivních stavech, ani o tom, jak tyto stavy změnily Kathy, ale byla si jistá, že Kathy svou dceru milovala. Všechno v tomhle pokojíčku bylo vybráno pečlivě a s láskou, od noční lampičky ve tvaru malé mořské víly, až po knižní zarážky v podobě králíčků.

Přešla po podlaze poseté rozházeným oblečením k posteli. Izzyin líbezný profil působil na velikém polštáři jako medailonek. Křiklavě purpurovou deku měla přehozenou přes ramena a přitaženou až k bradě. Panenka — slečna Jemmie, jak byla Annie poučena Lurlene — ležela na zemi a černýma

knoflíkovýma očima zírala do stropu. Černá rukavička na Izzyině levé ruce působila na krajkovém přehozu barvy levandule jako kaňka.

Annie bylo proti mysli budit spící děvčátko, ale věřila v účinnost rutinních návyků. Děti musí vědět, kde jsou hranice a jaká pravidla platí. Dala Izzy na chvíli spát o půl třetí — a samotnou ji překvapilo, že opravdu usnula. Teď, ve čtyři hodiny, byl čas vstávat.

Sklonila se a lehce se dotkla dívenčina ramene. „Vstávat, ospalče."

Izzy potichu zamručela a zavrtala se ještě hlouběji pod deku.

„Ne, ne, spát už se nebude. Budíček."

Jedno hnědé oko se otevřelo. Dvěma prsty pravé ruky se Izzy pokusila znovu přitáhnout deku, kterou z ní Annie mezitím stáhla. Zamrkala, zívla a posadila se.

„Myslela jsem, že by ses chtěla vykoupat, než se tatínek vrátí domů," usmála se na ni Annie a zvedla ruku s taškou, ve které měla věci, co přinesla s sebou. „Mám pro tebe nové šaty a pár překvapení — Lurlene mi prozradila tvoje velikosti. Tak pojď."

Pomohla holčičce z postele a vedla ji do koupelny. Rychle napustila do vany trochu vody.

Potom poklekla před děvčátko.

Izzy ji ostražitě pozorovala.

Annie se podívala na její rukavičku. „Není ti to protivné, když se po kousíčcích ztrácíš? Tak, a teď ruce vzhůru."

Izzy poslušně zvedla pravou ruku. Levá paže jí bezvládně visela podél těla s prsty naprosto nehybnými.

Annie si k ní přidřepla. „Jak bychom tak asi mohli svléct pyžamo z neviditelné ruky? Myslím, že když ho zkusíme jen tak stáhnout..." Pomalu přetáhla rukáv přes „neviditelnou" paži. Potom sáhla po rukavičce.

Izzy vydala zvuk, jako by se zalkla, a odtáhla se od ní.

,,Ach, promiň. Ta rukavička nesmí dolů?"

Holčička upřeně zírala na nějaký neurčitý bod někde za Anniným levým uchem.

„Rozumím. Žádná rukavička tady není, že Izzy?"

Místo odpovědi se ta malá jen kousla do spodního rtu, aniž se na Annie byť jen podívala. Ta vstala, vzala Izzy za ramínka,

popostrčila ji něžně k vaně a pomohla jí vlézt do vody. Jen co tam byla, objala okraj vany tak, že jí levá ruka visela volně ven.

„Není to moc horké?" zajímala se Annie. „Ne, Annie, je to akorát. Přesně taková teplota, jakou mám ráda."

Izzy se na ni dlouze zadívala.

Ušklíbla se na vysvětlenou. „Můžu si klidně povídat sama se sebou. Když jsem byla ještě malá holka — byla jsem jedináček — pořád jsem si něco povídala."

Přilila do vody trochu pěny do koupele, rozmíchala ji rukou a Izzy poněkud vyděšeně sledovala, jak se kolem ní začínají tvořit bílé obláčky.

Potom Annie zapálila tři malé svíčičky, které našla v kuchyni. Vzduch naplnila příjemná růžová vůně. „Čas od času si každá dívka potřebuje dát romantickou koupel —jen tak pro sebe. Fajn." Sáhla do své hnědé tašky. „Podívej, co tady mám. Dětský šampón Johnson´s, mýdlo s Poccahontas, ručník se Zvoníkem od Matky Boží a hřeben z pohádky Kráska a zvíře. A ještě jsou tady šatičky na hraní pro mého *miláčka.* Jsou levandulově modré s malými žlutými kvítky — přesně jako zahrádka tvojí maminky — a jako doplněk je k nim žlutý klobouček."

Pokračovala dál v dialogu, při kterém si kladla otázky a vzápětí si na ně sama odpovídala. Zároveň myla Izzy vlasy, mydlila a oplachovala její tělíčko a nakonec jí pomohla z vany. Zabalilaji do velké osušky a začala ji česat. „Pamatuji si, když má dcerka, Natálie, byla v tvém věku. Byla jako za groš kudla. Bolelo mě srdce, jen jsem se na ni podívala." Upletla z vlasů dva perfektní copy a zakončila je žlutými saténovými mašlemi. „Otoč se."

Holčička udělala poslušně čelem vzad.

Annie ji oblékla do nového bavlněného spodního prádla, zapnula modrou blůzku a pomohla jí vlézt do kalhot. Když bylo strojení u konce, zavedla Izzy před zrcadlo v rohu, ve kterém se mohla vidět celá.

Holčička se na sebe dívala dlouho, velmi dlouho. Potom pomalu zvedla pravou ruku a ukazováčkem se dotkla stužky ve vlasech. Růžové rtíky se jí začaly neurčitě pohybovat. Kousla se silně do spodního rtu. Po červené tváři se jí skoulela slza. Jediná.

Annie rozuměla. Bylo to přesně to, v co alespoň částečně doufala. Že se zase uvidí v zrcadle taková, jaká kdysi bývala.

„Vsadím se, že jsi vždycky byla taková pěkná holčička, co, Izzy?"

Něžně ji políbila na čelíčko. Voněla dětským šampónem a mýdlem. Jako všechny malé holčičky na celém světě, když se vykoupou.

Potom si k ní Annie opět přidřepla a podívala se jí do očí. „Víš, že když se podělíš o své hračky s kamarády, tak si užiješ mnohem víc legrace? Pravda, někdy je to spíš k pláči. Půjčíš někomu hračku a on ti ji potom nevrátí."

Žádná reakce.

Annie se usmála. „Tak, a teď bych potřebovala trochu pomoct v kuchyni. Udělala bych večeři, ale *nikde* nemůžu najít nádobí. Třeba bys mi mohla poradit."

Izzy zamrkala.

Annie to vzala jako přitakání.

Společně šly do kuchyně. Izzy poslušně došla ke stolu a posadila se. Nohama přitom ještě nedosáhla na zem.

Annie po celou dobu, co míchala těsto, dělala z něj knedlíky a házela je do vody, mluvila. „Víš, jak prostřít stůl?" otočila se na svou mlčenlivou společnici, když přikryla hrnec pokličkou.

Žádná odpověď.

„Takhle to nepůjde, víte, slečno Izzy?" Vzala lžíci a podala ji holčičce. „Tady — vezmi si ji."

Vzala lžíci do dvou prstů pravé ruky. Chvíli na ni zírala a potom se na Annie zamračila.

„Jedno pohnutí lžící je ano, dvě jsou ne. Tak si alespoň budeme moct spolu povídat... jako kdybychom používaly nějaký tajný kód. A vůbec přitom nemusíš vydat ani hlásku. Tak, a teď — myslíš, že bys mi mohla ukázat, kde jsou talíře?"

Izzy se dlouho, velmi dlouho dívala na lžíci ve svých prstech. Potom s ní jednou pomalu pohnula.

„Hej, Nicku, slyšela jsem, že dcera Hanka Bouřného je zpátky ve městě."

Nick zvedl hlavu od své skleničky. Bolela ho hlava a nedařilo se mu zaostřit. Drželo ho to už od rána, od toho fiaska u Weaverových. Sice strčil Chucka za katr, ale Sally už byla mezitím na stanici, aby se ujistila, že proti němu nebudou vznesena žádná obvinění. Seržantovi, který měl právě službu,

tvrdila, že všechna ta zranění si způsobila sama, když spadla ze schodů.

Nick si říkal, že když se zastaví v baru „U Zoe" na jednoho panáka — jenom jednoho na uklidnění — tak si alespoň spraví náladu, než pojede za Izzy a Annie domů. Ovšem jako obyčejně, po první skleničce následovala druhá a potom třetí...

To, co viděl v Sallyiných očích, otevřelo staré rány v jeho srdci a vyvolalo bolestné vzpomínky. Sevřel prsty pevně kolem sklenice a obrátil její obsah do sebe. „Když to říkáš ty, Zoe."

Joel Dermot si přisedl k němu. „Já si na Annie Bourneovou vzpomínám. Chodila s mojí holkou, Suki, do skautu."

Nick zavřel oči. Nechtěl myslet na ty dny, dávno minulé, kdy on, Kathy a Annie bývali nerozlučnými přáteli. Když na to jen pomyslel, vzpomněl si, jak rád pečoval o Annie, a potom se jeho myšlenky přenesly k minulé noci, kdy ležela v jeho náruči, nahá a divoká, kdy vyplnila všechny představy, které si o ní kdy vysnil. Ty vzpomínky ho nevyhnutelně zavedly na zrádnou stezku, po které když šel, tak se musel sám sebe ptát, zda v životě využil všech šancí, které se mu naskytly. Jak si vybral Kathy, protože ho potřebovala... a jak ji nechal padnout a jak láskou k ní zničil sám sebe. Potom se přistihl, že ho napadají černé a nebezpečné myšlenky —jaký by byl jeho život, kdyby si vybral Annie, nebo jaké to *mohlo* být, kdyby to byla ona, kdo tehdy zůstal v Mystic.

Žena jiného muže.

Nejistě se zvedl od stolu ve snaze co nejrychleji tu myšlenku zahnat. Hodil na barový pult dvacetidolarovku, otočil se a spěchal z té zakouřené putyky. Skočil do služebního vozu a uháněl domů. Než tam dojel, měl pocit, jako by ujel tisíc kilometrů po hrbolaté silnici. Celé tělo ho bolelo, hlava ho bolela a on toužil ještě po jednom panákovi, aby se uvolnil.

Co teď sakra — po tom, co se mezi nimi stalo — řekne Annie?

Pomalu vystoupil z auta, došel po štěrkem vysypané cestičce až k domu a po schodech na verandu. Chvíli zaváhal a potom vstoupil.

Annie byla natažená na gauči. Když uslyšela, jak za ním zapadly dveře, posadila se a podívala se na něho kalným pohledem. ‚Ach," pronesla jakoby na svou omluvu, „řekla

bych, že jsem usnula."

Byla tak krásná, že na okamžik nebyl schopen slova. O krok ucouvl a snažil se držet si ji co nejdál od těla. Podíval se stranou. „Omlouvám se, že jdu pozdě. Já... chtěl jsem přijít k Lurlene, ale volali mě k případu a, no..."

Odhodila deku a vstala. Šaty měla pomačkané a do pravé tváře se jí vtiskly stopy po polstrování opěradla, na kterém ležela. „Nic se neděje. Měly jsme s Izzy hezký den. Myslím, že nám spolu bude dobře."

Chtěl říct něco, čím by alespoň trochu zmírnil svůj pocit viny a ona si o něm mohla myslet jen to dobré. Měl až směšnou potřebu vyprávět jí o tom, co se za celý den stalo, podělit se s jinou lidskou bytostí o to, jak je otřesen, jak ho dnes něco znechutilo a on neví, jak se toho pocitu zbavit, nebo jak to všechno vrátit do starých kolejí. Takové intimní rozhovory mu ale byly tak cizí, že nevěděl, jak začít.

Vzala si ze stolku kabelku. Dávala přitom dobrý pozor, aby se na něj nedívala moc dlouze. „Jestli chceš... mohla bych vám zítra uvařit dobrou večeři. Myslím, že Izzy by souhlasila."

„To by bylo skvělé. Budu doma tak v šest."

Protáhla se kolem něho, ale ve dveřích se zastavila a otočila se. „Od teďka... kdyby ses měl zase opozdit, ocenila bych, kdybys zavolal."

„Jo. Promiň."

Naposledy se na něho usmála a vyšla z domu.

Stál u okna a díval se za ní, jak odjíždí. Když dvě červené tečky jejích zadních světel zmizely za zatáčkou, vyšel pomalu po schodech do patra a zamířil do ložnice pro hosty, kam se před osmi měsíci přestěhoval a kde od té doby spal vždycky, když se mu nedařilo usnout dole na gauči. Svlékl si modrou uniformu, natáhl si staré roztrhané tepláky a unaveně se vydal na druhý konec chodby. Přede dveřmi do Izzyina pokojíčku se na okamžik zastavil, aby sebral síly.

Na stěně vedle její postele svítila noční lampička. Byl to jasně žlutý obličej medvídka Pú. Zvedl ze země nejoblíbenější knížku své dcerušky — *Tam, kde bydlí strašidla* — a pomalu se k ní usadil na kraj postele. Ztuhl, když se matrace pod jeho váhou značně prohnula. Izzy se zavrtěla, ale neprobudila se.

Otevřel knížku a prohlížel si titulní stránku. Za starých časů, když ještě své holčičce každý večer před spaním četl, schoulila se vždycky do klubíčka a přitiskla se k němu. Z toho gesta pokaždé vycítil, že je to její největší projev důvěry. Potom se na něho usmála a nachýlila hlavičku na stranu. *Tati, co mi budeš dneska číst, tati?*

Pevně sevřel víčka. Už to bylo tak dlouho, co měla ve zvyku říkat mu *tati* na začátku i na konci každé věty. Pomalu se nakláněl níž a níž, až se rty dotkl jejího čela a něžně ji políbil. Ucítil jemnou vůni holčičího těla. Připomnělo mu to dobu, kdy ji sám koupával ve vodě plné pěny...

Pomalu a dlouze vydechl. Jediné, co teď mohl udělat, bylo přečíst jí pár stránek z její nejmilovanější knížky, i když už spala. Doufal, že jí jeho slova proniknou i do odpočívajícího mozečku. Byl to neumělý, hloupý způsob, jak jí říct, že ji miluje. Věděl to. Zdálo se, že ona je to jediné, co mu ještě zbylo.

Četl jeden řádek za druhým, potichu, ale přitom melodickým, zpěvným hlasem. Potom odložil knížku na stolek vedle postele. „Dobrou noc, Izzy, myšičko," zašeptal a ještě jednou ji políbil do vlasů.

Když už byl zase dole, šel do kuchyně a nalil si dvojitou whisky. Nohou rozrazil dveře, vyšel na verandu a posadil se do jednoho z houpacích křesel.

Všechno na něj okamžitě zase dolehlo, přesně jak se dalo čekat. Náhle ucítil v nose pach Weaverova domu, tu směs slaniny a lyzolu, a před očima zase viděl kousek linolea, který se odloupával na zemi v rohu kuchyně. Vybavil si i modřinu na Sallyině tváři, modřinu, která už se začínala zvětšovat jako krvavá skvrna, když prosakuje kusem látky.

Kdysi dávno věřil, že by lidi jako Sally mohl zachránit. Měl zato, že když si oblékne uniformu, bude nepřemožitelný. Bože, jak mohl být takový idiot, že věřil na slovíčka, která dnes znamenala tak málo: čest, úcta a spravedlnost. Vlastně chtěl zachraňovat lidi, kteří vůbec nechtěli být zachráněni.

Ale život ho naučil. Tím, že se neustále pohyboval mezi svou prací a Kathy, rozplývaly se mu jeho ideály kousek po kousku před očima, až z nich zbyly jen trosky. A bez nich sám nevěděl, kdo vlastně je.

Polkl velký doušek, opřel se pohodlně do křesla a díval se na noční oblohu. Na okamžik ho zarazilo, když si uvědomil, že tady venku je pořád všechno jak má být. Hladina jezera se třpytila ve svitu měsíce, noc se stále stejně snášela na vrcholky hor a do lesů. A za chvíli přijde úsvit a zažene tmu na druhou stranu zeměkoule.

Kdysi tohle všechno sledoval s němým úžasem. V tu dobu měl také pocit, že toho k životu moc nepotřebuje. Stačilo mu, že má svou rodinu, práci, domov. Představoval si, že v tomhle domě jednou zestárne, zatímco bude vysedávat v houpacím křesle na verandě a sledovat své děti, jak pomalu odrůstají. Tehdy si myslel, že stáří mu pouze přidá šediny, a i to že potrvá celá léta. Nevěděl, že žal a pocit viny dokáží udělat z muže stříbrovlasého starce za jediný rok.

Pil, až mu ztěžkla hlava a zrak se zakalil. Prázdná láhev mu vypadla z ruky, skutálela se ze schodů a zůstala ležet v trávě.

Druhý den ráno probudil Izzy hlas její maminky. Rychle odkopala peřinu, posadila se na posteli a zamrkala. *Mami?*

Nejdřív neslyšela nic, než déšť. Za starých časů —ještě, než se stala ta hrozná věc — ten zvuk milovala. To, jak kapky krásně bubnovaly o střechu. Podívala se z okna a pocítila zklamání, když nespatřila nic než růžovožluté slunce. Ani stopy po dešti.

Mami?

Nikdo jí neodpověděl, jen dům ve větru povrzával. Izzy vklouzla do svých oblíbených papučí ve tvaru králíka a potichu seběhla ze schodů. Doufala, že nevzbudí tátu. Spal na gauči, jednu ruku měl položenou na stolku a bosé nohy mu čouhaly zpod deky.

Po špičkách proběhla kolem něho, s bušícím srdcem opatrně otevřela dveře, vyklouzla ven a zase za sebou opatrně zavřela. Stála na verandě a rozhlížela se. Nad jezerem ležel lehký opar. *Mami?*

Došla trávou až na břeh. Zavřela oči a představila si mámu. Když oči znovu otevřela, stála maminka na hladině uprostřed jezera, příliš daleko od ní, než aby se jí mohla dotknout.

Vůbec se nezdálo, že by se nějak hýbala, ale najednou byla u Izzy, tak blízko, až cítila její parfém.

Už je všechno v pořádku, Izzy. Maminčin hlas se mísil s vánkem. Někde zavřískal pták, vyletěl z rákosí a cestou k nebi plácal hlasitě křídly.

Teď už se doopravdy rozpršelo a malé kapky dopadaly Izzy do vlasů a na rty. Ve slunečním svitu hrála každá kapka všemi barvami, jako by na hladinu jezera dopadaly miliony malinkých duh. Na druhém břehu ale nebylo po dešti ani památky.

Teď už je všechno v pořádku, pronesla znovu máma. *Už musím jít.*

Izzy zpanikařila. Měla pocit, jako by měla maminku už zase navždy ztratit. *Nechoď, mami. Ztrácím se tak rychle, jak jenom to jde.*

Ale maminka byla tatam. Barevný deštík přestal padat a mlha nad jezerem se rozplynula.

Izzy čekala a čekala, ale nic se nedělo. Nakonec se otočila a šla zpátky domů. Prošla obývacím pokojem do kuchyně a začala si připravovat snídani. Sama si vyndala kukuřičné lupínky a mléko.

Slyšela, jak ve vedlejší místnosti vstává táta. Už ho viděla vstávat několikrát, ale když usnul v obýváku, bývalo to ještě horší. Nejdřív se posadil na posteli, podrbal se ve vlasech a potom lehce zívl. Když se postavil, vždycky holení narazil do stolku u gauče a řekl nějaké škaredé slovo. Dnes to nebylo jiné.

„Do prdele!"

Izzy spěchala, aby prostřela na stůl růžový ubrus — ten, který maminka vždycky prostírala na snídani. Chtěla, aby si tatínek všiml, jak je chytrá, jak už je velká. Možná by se potom na ni konečně podíval, dotkl se jí... možná by i řekl *Ahoj, sluníčko, jakpak jsi se vyspinkala?* To jí vždycky po ránu říkával. A kdyby na ni promluvil, možná by i ona našla svůj ztracený hlas, aby mu odpověděla *Dobře, tati.* A potom by ho nějak rozesmála. Chyběl jí jeho smích.

To všechno si moc přála. Vzdala se spousty jiných věcí, na kterých jí dříve záleželo. Bylo jí jedno, jestli jí říká, že ji miluje, nebo ne. Bylo jí jedno, jestli jí dává pusu na dobrou noc, jestli ji bere na pikniky nebo jestli s ní točí dokolečka na svých silných pažích. Chtěla jen, aby se na ni podíval tím svým pohledem, jak se kdysi dívával, jako by právě ona byla ten nejdůležitější člověk na světě.

Teď se na ni sotva kdy podíval. Někdy se podíval stranou tak rychle, až se začala bát, že už zmizela úplně. Ale nikdy to nebyla pravda. Vždycky tam byla, až na levou niku a několik prstů na pravé. On už se na ni prostě jen nechtěl dívat.

Vpotácel se do kuchyně a zůstal nejisté stát. „Izzy? Co to děláš?"

Překvapeně na něho zamrkala. *Nedokážeš to,* pomyslela si. *Prostě mu odpověz. Chystám ti snídani, tati.* Ale slova se jí zadrhla v krku a zmizela.

„Kukuřičné lupínky," usmál se. „To se bude Annie líbit." Šel do lednice a nalil si sklenici pomerančového džusu.

Zamířil k ní. Na malinký okamžik si pomyslela, že ji snad pohladí po rameni a řekne jí, že ten stůl prostřela opravdu pěkně. Nebo že *ona* je pěkná —jako bývala dřív, s vlásky pěkně spletenými do copů. Dokonce se k němu sama lehce naklonila.

Ale on kolem ní jen prošel a ona musela potlačit slzy, které se jí draly do očí.

Znovu se podíval na stůl. Ne na ni. „Já nemám čas na snídani, Izzy, myšičko." Dotkl se rukou čela a zavřel oči.

Věděla, že ho už zase bolí hlava — tak jako pořád od té doby, co maminka odešla do nebe. To pomyšlení ji děsilo. Vždycky ji děsilo, když viděla, jak nemocně táta po ránu vypadá. Chtěla mu říct, že se bude snažit, aby byla ještě hodnější, že se přestane ztrácet a začne zase mluvit a bude jíst zeleninu a vůbec všechno.

Tatínek se usmál — ale nebyl to ten jeho opravdový úsměv. Byl to unavený, roztřesený úsměv šedovlasého táty — toho, co se na ni nikdy ani nepodíval. „Bavily jste se včera s Annie dobře?"

Ať se snažila sebevíc, Izzy ze sebe nemohla dostat odpověď. Viděla, jak se na ni tatínek podíval, jako by se mu chtělo plakat, a ona cítila, jak se sama za sebe stydí.

Po chvíli vzdychl. „Jdu se osprchovat. Annie by tady měla být každým okamžikem."

Chvíli počkal —jako kdyby mu na to měla odpovědět — ale nedočkal se. Nemohla. Místo toho tam jen tak stála, držela dvě misky a dívala se za ním, jak odchází.

Později, když už táta dávno odešel do práce, sedla si na gauč a nohy přitiskla těsně k sobě, protože v klíně jí spala slečna Jemmie. Annie přišla brzy, celá rozzářená, a hned se zase pustila

do úklidu. Po celou dobu, co pracovala, mluvila na Izzy. Navykládala toho tolik, že to někdy Izzy nemohla ani všechno poslouchat.

Když byl úklid hotov, zjistila Izzy, že teď se jí jejich dům líbí. Cítila se v něm najednou nějak bezpečněji.

Zavřela oči a poslouchala uklidňující zvuk smetáku. Zase si vzpomněla na maminku a na to, jak častokrát takhle seděla a prohlížela si knížku, zatímco máma uklízela.

Než si to stačila uvědomit, vydral se jí z úst zvuk. Bylo to takové nejasné šššš — šššš, úplně stejný zvuk, jaký vydával smeták, když se pohyboval po podlaze.

Rychle otevřela oči. Samotnou ji šokovalo slyšet po tak dlouhé době zase svůj hlas. I když to nebyla žádná slova, byla to *Izzy*. Myslela si, že tahle část v ní — ta, která má mluvit — už úplně vyschla a zmizela, stejně jako její ruka a prsty. Nechtěla přestat mluvit. Ale po jedné návštěvě u doktora prostě ráno otevřela pusu a nic. Nic.

Vyděsilo ji to, obzvláště pak, když zjistila, že s tím nemůže nic dělat. Od té doby s ní všichni zacházeli jako s nemluvnětem a chovali se k ní, jako by ani neslyšela. Plakala kvůli tomu, kvůli těm pohledům, kterými si ji prohlíželi, ale i ten pláč byl tichý.

Annie byla jiná. Ona se na Izzy nedívala jako na rozbitou panenku, která patří do smetí. Annie se na ni dívala tak, jako kdysi máma s tátou. Usmála se a ten zvuk se ozval znovu. Potichu, sotva hlasitěji než její vlastní dech. *Šššš-šššš-šššš.*

10.KAPITOLA

Budova okresního soudu byla postavena před sto lety, v době, kdy Mystic bylo dřevorubecké město v plném rozkvětu, kdy příjezdové cesty byly lemovány kilometry pokácených stromů, které čekaly, až budou naloženy na vlaky, a slovo nezaměstnanost tady skoro nikdo neznal. Byla to impozantní budova z ručně opracovaného šedého kamene, s řadou dvojitých oken v průčelí, umístěná přesně uprostřed rovného zeleného trávníku. Dlážděné chodníčky byly lemovány rododendrony a azalkami, vysázenými v přesných zákrytech. V jarním větříku se nad vchodem třepetala vlajka státu Washington.

Nick stál na schodech a opíral se o jeden ze sloupů, které stály jako čestná stráž po stranách dveří hlavního vchodu. Listoval v malém notýsku a upřesňoval si podrobnosti jednoho zatčení, ke kterému došlo asi před měsícem. Svědecké výpovědi u soudu byly součástí jeho profese, ale rozhodně to nebylo nic, co by měl nějak obzvlášť v lásce — hlavně, když se jednalo o manželské spory, protože ty většinou končily rozbitím rodiny a zlomeným srdcem.

Dnes to byl případ Giny Piccolo. Znal ji už jako malou holku. Pamatoval si ji, když před pár lety hrála hlavní roli ve školním představení nižších ročníků střední školy. Byla to bystrá, veselá dívka s vlasy barvy havraních křídel a jiskrným pohledem. Za poslední rok ale víc než zdivočela. Ve čtrnácti se dostala do špatné party a už to nebyla ta holčička s jasnýma očima. Byla nevrlá, obhroublá, chodila v roztrhaných šatech — prostě mladá žena se slovníkem dřevorubce a sklony k průšvihům. Její rodiče už byli málem šílení strachem — a nepomohlo ani to, že nedávno začala chodit s jedním sedmnáctiletým mladíkem. Vypadalo to, že veškeré otcovské rady se naprosto míjí účinkem.

A teď tady stál Nick a připravoval si svou výpověď o Gině pro soudkyni. Podíval se na hodinky. Soud se znovu sejde za deset minut. Ještě jednou prolistoval své poznámky, ale zjistil, že se nedokáže dost dobře soustředit.

Tento problém ho trápil poslední čtyři dny — přesně od chvíle, kdy se objevila Annie Bourneová a znovu vstoupila do jeho života.

Izzy už začala dělat pokroky. Sice ještě pořád nemluvila a stále měla pocit, že se ztrácí, ale Nick zaregistroval jisté změny. Už reagovala, poslouchala, usmívala se... a důvody byly zřejmé.

Být s Annie bylo tak zatraceně *jednoduché.* To způsobovalo ty Nickovy problémy. Vzpomínky na to, jak se milovali, ho provázely na každém kroku a Annie ho přímo fascinovala — to, jak se na něj dívala úkosem, když se smála, to, jak si pořád chtěla popotahovat vlasy za uchem, které tam už ale neměla, i to, jak bezmocně krčila rameny, když se jí něco nepovedlo.

Většinou se na ni nemohl ani podívat. Bál se, že by mu poznala na očích, jak po ní touží.

S povzdechnutím zaklapl notýsek, vstoupil do budovy soudu a zamířil k jednací síni číslo šest.

Gina čekala přede dveřmi. Stála tam v roztrhaných riflích a mikině, která jí byla tak velká, že jí rukávy plandaly až na kolena. Několik pramenů kdysi černých vlasů měla nabarvených na růžovo a tmavě červeno. Nosní dírkují zdobil stříbrný kroužek.

Když ho uviděla, přimhouřila oči. „K čertu s váma, Delacroixi," pronesla na jeho adresu. „Přišel ste jim říct, aby mě vodepsali, co?"

Kde se v ní vzala všechna ta nenávist? Vzdychl. „Jsem tady, abych řekl soudkyni McKinleyové, co se stalo dvacátého šestého února."

„Jako kdybyste vo tom zrovna vy všechno věděl — nebo vo mně. Chtějí mi to přišít. Ale to nebyl můj koks."

„Někdo ti ho strčil do kapsy?"

„Přesně."

„Jestli ses rozhodla, že budeš hrát s těmito kartami, Gino, tak fajn. Ale pamatuj si, že s pravdou dojdeš nejdál."

Nervózně si klepala prstem do stehna. „Jo. Jako byste zrovna vy věděl něco vo poctivosti. Je mi z vás policajtů špatně."

„Jsi ještě mladá, Gino —"

„Tě kašlu."

,,A jako všichni mladí lidé, i ty si myslíš, že dobudeš svět, že budeš první, kdo objeví novou, neznámou zemi. Ale já tě znám. Byl jsem tam, kam teď míříš ty, a věř mi, není to nic pěkného."

„Nevíte ani hovno vo vopravdovým světě. Ste jen polda... v *Mystic."* Vytáhla si z krabičky cigaretu a zapálila si. Podívala se

na ceduli se zákazem kouření, kterou měla přímo nad sebou, a čekala, co Nick.

Viděl tu vyzývavost v jejích očích, když pomalu vyfukovala kouř. Pokynul hlavou k otevřeným dveřím. „Pojď za mnou."

Aniž se ohlédl, došel na konec chodby a vyšel ven. Byl trochu překvapen, že ho Gina opravdu následuje. Posadil se na první schod odshora.

Ona se posadila do tureckého sedu opodál. „No? Tak Co?"

„Když jsem byl tak starý jako ty, vyrůstal jsem na ulici."

Odfrkla. „Uh-hm. A já jsem jedna ze Spice Girls."

„Moje máma byla alkoholička, která se prodávala, aby měla na chlast. Byl to prima život... normální pro závislačku bez vzdělání a bez jakýchkoliv pracovních schopností. V šestnácti nechala školu, když otěhotněla a čekala mě. Můj táta ji pěkně rychle vypakoval — a ona pak neměla kam jít."

Gina ztuhla. Cigareta jí visela mezi černě namalovanými rty. „Nezájem," prohodila, ale tentokrát už to neznělo moc přesvědčivě.

„Nemohli jsme si dovolit platit nájem — to je další výhoda závislosti na drogách. Nejprve tě rychle zbaví peněz a potom vůle i pýchy. Zanedlouho už je ti jedno, že žiješ ve starém autě a tvůj syn nemá kabát na zimu. Jediné, co tě zajímá je, jak se co nejrychleji dostat do extáze nebo se opít. Budeš spát na lavičce v parku pod novinami a ani si nevšimneš, že pomalu umrzáš nebo že ses někdy uprostřed noci celá pozvracela."

„Snažíte se mě vyděsit."

„To máš teda sakra pravdu. Cesta, po které jsi se vydala, vede jen třemi směry — na lavičku do parku, do vězení nebo do rakve. Tak si to přeber."

Pomalu k němu zvedla oči. Viděl, že je opravdu vyplašená. Na zlomek vteřiny si pomyslel, že ho třeba požádá o pomoc.

No tak, Gino, povzbuzoval ji v duchu. *Dokážeš to.* Vytáhl z kapsy svou vizitku a podal jí ji. „Klidně zavolej. Kdykoliv."

„Já-"

„Hej, Gino, co se vybavuješ s tím modrým šmejdem?"

Gina sebou trhla, jako by ji něco bodlo, a vyskočila na nohy. Vizitka jí vypadla z niky a snesla se jí k nohám. Otočila se a zamávala na kluka se zelenými vlasy, který se právě klátil do schodů, na kterých seděli. Na uších a na kapsách mu chřestily

nejrůznější řetízky a v obočí mu svítil tenký stříbrný háček. Objal Ginu kolem ramen, vytáhl jí z pusy cigaretu a dlouze potáhl. „Ste tady, abyste poslal Ginu do lochu, co?"

Nick si ho změřil pohledem. Drew Doro. Nezvedenec, který se poprvé dostal do konfliktu se zákonem v deseti letech, když podpálil rodinnou garáž. Před dvěma lety jeho rodiče veškerou svou snahu o jeho nápravu v tichosti vzdali. Byla to jen otázka času, kdy si tohle dítě půjde posedět do chládku. Byl to první Ginin kluk.

„Jsem tady, abych sdělil soudkyni svůj názor, Drew. To je vše. Tohle není soudní přelíčení." Podíval se na Ginu. ,,Alespoň prozatím."

Gina popošla o krok k Nickovi. Nejistota v jejích očích mu připomněla, že pod všemi těmi černými šminkami je pořád ještě malé dítě, vystrašené a hledající svou cestu v tomhle pomateném světě. „Co řeknete soudkyni?"

Přál si, aby jí právě teď mohl zalhat a říct jí to, co chce slyšet. „Řeknu jí, že jsi nebezpečná sobě i svému okolí. Nedala jsi mi jinou šanci."

Nejistotu pohledu vystřídal záblesk čisté nenávisti. „Tě kašlu, Delacroixi. Ten koks nebyl můj."

Nick pomalu vstal. „Kdybys potřebovala pomoct, Gino... víš, kde mě najdeš."

„Proč by měla, ksakru, potřebovat *vaši* pomoc?" zasmál se Drew. „Má spousty kamarádů, který se vo ni vopravdu staraj. Vy ste jen špatně placenej polda v tomhle podělaným zapadákově. Hodíte se leda tak na sundávání koček ze stromů. Deme, Gino."

Nick sledoval, jak odcházejí. Nečekal, že ho Gina poslechne. Možná v to doufal. Byl to další nekontrolovatelný záchvěv naděje, jeden z těch, které ho sužovaly celý život. Měl pocit, že se prostě nemůže jen tak otočit a jít od toho.

Podobných rozhovorů s nejrůznějšími puberťáky vedl za ta léta desítky. A nikdo z nich ho nikdy příliš neposlouchal. Žádný se nikdy moc nezměnil. Většina z nich zemřela mladá násilnou smrtí, někde daleko od rodin, které je milovaly.

Alespoň jednou, pomyslel si posmutněle. Bylo by hezké někoho opravdu ochránit a zachránit. Alespoň jednou.

Viděl Ginu, jak před vchodem dokuřuje cigaretu.

„Vzpomeň si na tu lavičku v parku," zavolal za ní.

Místo odpovědi se mu dostalo všeobecně známého gesta rukou.

Než se Nick vrátil z práce domů — pozdě, jako obvykle — byla Annie naprosto vyčerpaná. Dojela domů a z posledních sil doklopýtala do postele. Téměř okamžitě tvrdě usnula, ale někdy uprostřed noci se náhle probudila a sáhla na vedlejší postel, jako by chtěla nahmatat Blaka.

Jakmile byla jednou vzhůru, už nemohla znovu usnout. Byl to nešťastný symptom její deprese. Skoro pořád byla unavená, ale málokdy se dobře vyspala.

Jako obyčejně strávila zbytek noci až do svítání úpornou snahou nemyslet na ten velký prázdný dům na břehu Pacifiku a na muže, který byl tak dlouho nedílnou součástí jejího života. Na muže, který prohlásil *Já ji miluji, Annie.*

Šla do kuchyně a snědla plnou misku ovesných vloček. Potom vzala telefon a zavolala Natálii — takový neplánovaný telefonát. Několik minut poslouchala vyprávění své dcery o Londýně a pak jí tiše řekla, že se přestěhovala do Mystic. *Aby se zase viděla s Hankem a pomohla starému příteli*, vysvětlila.

Natálie položila jen jedinou otázku: „Co na to říká taťka?"

Annie se nucené zasmála, ale ten smích zněl neupřímně i jí samotné. „Znáš tátu... Ten chce hlavně, abych byla šťastná."

„Opravdu?"

Annie se v tu chvíli cítila neuvěřitelně stará. Ta prostá otázka jako by naznačovala, že ten, kdo ji položil, toho stejně ví mnohem víc. Potom si povídaly ještě asi hodinu, dokud Annie necítila, že se zase po troškách dává dohromady. Tyto rozhovory s Natálií byly jako kotva, kterou Annie potřebovala, aby se ujistila, že ještě nevyplula nadobro z přístavu a že jí všechno v životě ještě neztroskotalo.

Než se rozloučily, ujistila se Annie ještě, že má Natálie telefonní číslo na Hanka, kdyby se něco dělo, a potom zavěsila.

Další hodinu pak ležela v prázdné posteli a dívala se z okna, jak úsvit zahání tmu.

Bylo to pomyšlení na Izzy, co jí dalo sílu vstát, obléct se a něco si sníst. To dítě se stalo její životní dráhou. Izzy se dotkla něčeho elementárního někde hluboko v ní a člověk ani nemusel zaplatit dvě stě dolarů za hodinu nějakému psychiatrovi, aby

zjistil, jak je to možné. Když se totiž Annie dívala do Izzyiných vystrašených hnědých očí, viděla v nich odraz sebe samotné.

Věděla, co všechno musí Izzy překonat. Neexistuje nic horšího, než když dítě ztratí matku, obzvlášť pak, je-li to holčička, protože tím okamžikem se změní celý svět. Za ta léta od chvíle, kdy jí samotné zemřela maminka, naučila se Annie mluvit o její smrti s takovou lehkostí, jako by si za konverzační téma vybrala rozhovor o počasí. *Moje matka zemřela, když jsem byla ještě malá... odešla... život šel dál... zemřela... nehoda... vlastně si ji moc nepamatuji.* Někdy to ani nebolelo, říkat takové věci — a někdy si myslela, že jí bolestí pukne srdce. Stačilo, aby ucítila závan parfému nebo vanilkového prášku do pečiva, když se peklo cukroví, nebo aby uslyšela v rádiu konec nějaké písničky od Beatles, a zůstala stát uprostřed pokoje, ona, dospělá žena, a rozbrečela se jako malá holka.

Nemám maminku.

Dvě krátká slůvka — a přesto se za nimi ukrývala bezedná studna bolesti a ztráty, nekonečné nářky pro doteky, které už nikdy neucítí, a pro moudrá slova, která už nikdy neuslyší. Žádné slovo není dost velké na to, aby popsalo, co to znamená ztratit mámu. Takové slovo neměla ve své slovní zásobě ani Annie, tím méně pak Izzy. Není se tedy co divit, když malé děvčátko v takové situaci raději mlčí.

Tohle všechno chtěla Annie říct Nickovi, aby pochopil, co musí Izzy asi cítit, ale pokaždé, když už začala mluvit, přepadl ji náhlý pocit, jestli to od ní není příliš troufalé. Stačilo, aby se podívala do jeho bleděmodrých očí nebo na vlasy, které už žalem zbělely, a věděla, že Nick tomu všemu rozumí až příliš dobře.

Jeden k druhému se chovali ještě pořád poněkud neohrabaně. Nejisté. Co se Annie týče, každý její pohled na Nicka i každý její pohyb byl doprovázen vzpomínkou na jejich noc plnou vášně. A když s ním někdy začala mluvit až příliš osobně, cítila, jak se jí zrychluje a krátí dech. I on se zdál v její přítomnosti patřičně nervózní. A tak kolem sebe chodili a každou chvíli se vzájemně počastovali falešným úsměvem nebo prohozením něčeho jen tak, aby řeč nestála.

Postupně ale i v této oblasti udělali jisté pokroky. Včera například spolu strávili deset minut. Stáli u kuchyňské linky a popíjeli kávu, zatímco Izzy snídala. Rozhovor se točil okolo

jejich starého kamarádství a tu a tam zabrousili i na společné vzpomínky. Nakonec se oba usmáli.

To Annie dodalo novou sílu, ten krátký okamžik znovuobnovení někdejšího přátelství, a tak se dnes její auto objevilo na příjezdové cestě už o půl hodiny dříve. Vzala ze sedadla pytlík čerstvých croissantů přímo z pekárny a tašku s překvapeními pro Izzy, vystoupila, došla ke dveřím a silně zaklepala.

Dlouho se nic nedělo, ale nakonec se před ní přece jen objevil Nick v roztrhaných šedivých teplácích. Lehce se kolébal a díval se na ni očima podlitýma krví.

Zvedla mu před oči obě své tašky. „Říkala jsem si, že byste si možná rádi dali něco na snídani."

Ustoupil stranou, aby mohla vejít, a Annie si všimla, že ten pohyb byl značně vrávoravý. „Já nikdy nesnídám, ale i tak dík."

Následovala ho do domu. Zmizel v koupelně, aby z ní po několika minutách zase vyšel, tentokrát už ve své policejní uniformě. Vypadal nemocně a roztřeseně. Šedé, upocené vlasy měl narychlo rukou sčesané z obličeje. Pod očima měl hluboké vrásky, jako by mu je tam někdo namaloval.

Bez rozmyslu se k němu natáhla a sáhla mu na čelo. „Možná bys měl raději zůstat doma..."

Strnul a ona zaregistrovala, jak ho ten její intimní dotek překvapil. Rychle stáhla ruku zpátky a cítila, jak jí začínají hořet tváře. „Promiň. Neměla jsem —"

„To nic," řekl potichu. „Jen poslední dobou špatně spím, to je všechno."

Po těch slovech se mu málem vrhla do náruče a začala konverzaci, kterou obvykle ženy nezahajují. Místo toho raději změnila téma. To byl vždycky nejbezpečnější krok — mluvit zásadně jenom o Izzy. „Přijdeš domů na večeři?"

Otočil se od ní a ona věděla, že vzpomíná na uplynulé dvě noci. „Můj rozpis služby —"

„Pro Izzy by to moc znamenalo."

„Myslíš, že to nevím?" Otočil se tak, aby jí viděl do tváře, a v očích měl zoufalý výraz, který ji až bodl u srdce. „Promiň —" Zavrtěl hlavou a zvedl ruku, jako by ji chtěl zarazit, aby k němu nechodila. „Přijdu včas," hlesl, protáhl se kolem ní a odešel do práce.

Jejich vzájemný vztah se pomalu stával pohodlnou rutinou. Annie přijížděla časně ráno a trávila dny s Izzy hraním si, čtením a chozením po lese. Zvečera pak pro ně dvě připravila večeři, po které zasedly k nějaké stolní hře. U té vydržely, dokud nebyl čas jít spát.

Byla to Annie, kdo každý večer ukládal Izzy do postele a dával jí pusu na dobrou noc.

Nick pravidelně nechodil včas k večeři, zapomínal zavolat, že se opozdí, a objevoval se kolem deváté, načichlý kouřem a páchnoucí alkoholem. I když slíbil, že přijde včas, což činil téměř každý den, nikdy to nedodržel.

Už ji unavovalo pořád ho omlouvat. Zase byl čas chystat se do postele a to krásné dítě bude muset opět usínat, aniž by dostalo pusu na čelo od vlastního tatínka.

Podívala se na Izzy, která stála jako přikovaná u okna a dívala se, jak se venku pomalu stmívá. Téměř půl hodiny upřeně zírala do dálky a Annie si byla jistá, že určitě natahuje uši, jestli náhodou neuslyší přijíždět tátův služební vůz.

Přiklekla si vedle ní na tvrdou dřevěnou podlahu. Opatrně volila slova: „Když jsem byla ještě malá holčička, umřela mi maminka. Oba jsme potom byli s tátou dlouho zamlklí. Kdykoliv se na mě podíval, nedokázal myslet na nic jiného než na mámu. A ty vzpomínky byly tak bolestné, že se na mě raději přestal dívat."

Izzyiny velké hnědé oči se zalily slzami. Spodní ret se jí začal chvět a ona se do něj kousla.

Annie natáhla ruku a špičkou prstu zachytila první slzičku, která chtěla skápnout na tvář. „Nicméně, můj tatínek se ke mně vrátil. Chvíli to trvalo, ale zase si cestičku ke mně našel, protože mě miloval. Stejně, jako tvůj tatínek miluje tebe."

Annie čekala, že Izzy nějak zareaguje — tak dlouho, dokud nebylo její očekávání příliš očividné. Potom se usmála a vstala tak prudce, až jí zavrzalo a zalupalo v kolenou. „Tak pojď, koťátko. Hajdy na kutě." Aby šla příkladem, sama zamířila ke schodům do patra.

Izzy ji doběhla a snažila se s ní srovnat krok. Annie zpomalila, aby šly do schodů zároveň. Někde uprostřed schodiště se k ní Izzy přitiskla a její malá ručka vklouzla Annie do dlaně.

Opatrně propletla své prsty s jejími a lehce stiskla. *To je ono, Izzy... jen tak dál. Já tě nenechám na holičkách.*

Nahoře, když už měla Izzy vyčištěné zuby, si obě klekly vedle postele. Annie předříkala modlitbičku „Andělíčku můj strážníčku", potom svou malou svěřenkyni uložila a políbila ji na čelo. Po chvilce ticha přešla k oknu a posadila se do houpacího křesla.

Dřevěná podlaha pod pohyby křesla lehce povrzávala. Annie chvíli pozorovala usínající dítě a potom se zadívala z okna. Sledovala hladinu jezera, jak se třpytí ve světle měsíce, a zároveň poslouchala, jak se Izzy zpomaluje dech.

Jako se to stalo už mnohokrát, tento večerní rituál vyvolal v Annie řadu vzpomínek. Když *ji* kdysi umřela maminka, byla ještě moc malá na to, aby sama dokázala pochopit svůj žal. Pamatovala si jen, že jeden den byl její život báječný, plný slunce a lásky, a druhý den se všechno zhroutilo a proměnilo v šedivé, smutné, slzavé údolí. Stále ještě si dokázala vybavit, jak moc ji vyděsilo, když viděla tátu plakat.

V tu dobu se začal realizovat podrobně zpracovaný plán jejího dalšího života. Stala se z ní hodná holčička, která nikdy neplakala, nikdy si nestěžovala a nikdy nekladla žádné nepříjemné otázky.

Zabralo jí to celá léta, než se dokázala se svým žalem vypořádat. První rok, který strávila mimo domov, si připadala neuvěřitelně osamělá. Stanford nebylo místo pro dřevorubeckou dcerku z malého města. Tam zjistila — poprvé v životě —jak je chudá a její rodina nevzdělaná.

Jen z lásky k Hankovi zůstala ve velkém a nevlídném městě. Věděla, jak moc to pro něj znamená, že právě ona je první z rodu Bourneových, kdo studuje vysokou školu. A tak chodila dál se svěšenou hlavou a s ohnutými rameny a ze všech sil se snažila zapadnout. Pocit osamělosti nad ní ale často zvítězil.

Jednoho dne nastartovala své auto a zvuk motoru jako kdyby cosi spustil. Ta vzpomínka přišla tak nečekaně jako sněhová bouře v červenci. Z ničeho nic cítila mámu na sedadle vedle sebe a její starý Volkswagen „Brouk" se proměnil ve starý stejšn, který kdysi mívali, takový ten s dřevěným ozdobným pásem po obvodu. Nevěděla už, kam tenkrát jely, ona a její máma, ani o čem spolu mluvily. A najednou si uvědomila, že si nedokáže

vybavit její hlas. Čím víc se snažila znovu vžít do té situace a vybavit si ji co možná nejpřesněji, tím zamlženější a jednorozměrnější se obraz před jejíma očima zdál.

Až do toho okamžiku se domnívala — naprosto naivně — že už se s maminčinou smrtí nadobro vypořádala. A teď, skoro deset let poté, co spustili máminu rakev do studené temné země, jako by se Annie zase sesypala. Oplakávala všechny promarněné okamžiky — políbení na dobrou noc, spontánní objetí, všechnu tu radost, která už nikdy nebude tak úplná jako dřív. Ze všeho nejvíc pak oplakávala definitivní ztrátu své dětské nevinnosti, o kterou přišla jednoho deštivého dne, který za sebou zanechal jen dospělou bytost v dětském těle, bytost, která dospěla k poznání, že život není spravedlivý a že láska může i zlomit srdce. A že není nic horšího, než když vás opustí někdo, koho jste milovali.

Trvalo jí několik dní, než svůj žal opět ovládla, a i potom připomínala její schopnost sebeovládání jen tenkou pavučinu místo pevného brnění, jen tenký ledový škraloup nad hlubokou, temnou, chladnou vodou. Není se co divit, že téměř okamžitě po tomto zážitku se zamilovala. Byla jako chodící hromádka neštěstí a jedinou cestou, jak uniknout z cely svého osamění a vyplnit prázdné místo v srdci, bylo o někoho se starat. Když potkala Blaka, zahrnula ho veškerou svou potlačovanou žádostivostí a láskou, která v ní byla.

Annie pomalu vstala z křesla a po špičkách došla k posteli, ve které klidně spala Izzy. Zajímalo ji, jestli je jí dopřáno, aby se jí zdály sny, ve kterých za ní přichází Kathy. Annie sama měla takové štěstí jen málokdy.

Byla právě napůl cesty dolů ze schodů, když zazvonil telefon. Posledních pár schodů přeskočila a vrhla se po sluchátku. Zvedla ho při třetím zazvonění. „Nicku?"

Ve sluchátku bylo chvíli ticho a potom se ozval ženský hlas: *„Nicku?"*

Annie sebou trhla. ‚Ahoj, Terri."

‚Ach, ne, ne, ani se neopovažuj předstírat, že tohle je úplně normální rozhovor. Kdo je sakra Nick a kde proboha vůbec jsi? Volala jsem Hankovi a on mi dal tohle číslo?"

Annie se svezla na pohovku a přitáhla si kolena k bradě. „O nic nejde, opravdu. Hlídám dítě starému kamarádovi a on se někde zdržel."

„*Doufala* jsem, že jsi se změnila. Alespoň trošičku."

„Co tím myslíš?"

„Strávila jsi dvacet let čekáním na to, až se ti jeden muž vrátí domů — a teď už zase čekáš na dalšího? To není normální."

Nebylo to normální. Jak to, že na to Annie nepřišla sama? Najednou ji to rozčílilo — jednak to, že není ani s to doopravdy se pořádně zbláznit, a jednak to, že si nechává od Nicka líbit totéž, co dvacet let tolerovala Blakovi. Výmluvy a lži. „Jo," zamumlala spíš pro sebe, než že by to patřilo Terri. „Já prostě musím trpět tohle svinstvo od chlapů, které miluji."

„No, to je alespoň odpověď na mou další otázku. Ale co —"

„Musím běžet, Terri. Zavolám ti později." Ještě slyšela ve sluchátku dozvuk Terriina hlasu, když zavěsila, aby vzápětí sama vytočila číslo.

Lurlene zvedla telefon při druhém zazvonění. „Haló?"

„Lurlene? Tady Annie —"

„Je všechno v pořádku?"

„Je, ale Nick ještě nepřišel domů."

„Asi si zašel do města k Zoe na skleničku — nebo deset."

Annie jen přikývla. Přesně tohohle se sama obávala. „Mohla byste na chvíli přijet pohlídat Izzy? Zajdu si s ním promluvit."

„To se mu nebude moc líbit."

„Ať už se mu to bude líbit nebo ne, já jdu."

„Dejte mi deset minut."

Když zavěsila, šla Annie znova nahoru zkontrolovat Izzy. Potom rychle seběhla dolů a nervózně přecházela po pokoji. Jak řekla, objevila se Lurlene přesně za deset minut, v růžovém županu a zelených plastových cuklích.

„Zdravím vás, zlatíčko," pozdravila potichu, když vcházela do domu.

„Díky, že jste přišla," popadla Annie ve spěchu svou kabelku. „Nebude to trvat dlouho."

11.KAPITOLA

Annie stála na chodníku pod neonovým nápisem, který hlásal: *Bar „ U Zoe "*. Neon zaprskal a slabě zabzučel.

Přitiskla si kabelku těsněji k tělu a vešla dovnitř. Bar byl větší, než čekala. Byla to vlastně veliká obdélníková místnost s dřevěným barovým pultem podél pravé zdi. Zářivky nad dlouhým zrcadlem vydávaly bledé modré světlo. Všude kolem blikala modrá, červená a zlatá neonová loga nejrůznějších pivovarů. Na barových stoličkách seděli namačkáni jeden na druhého muži i ženy, povídali si, pili a kouřili.

Vzadu pak byly dva kulečníkové stoly, nad kterými se skláněli další hosté, pozorováni zase dalšími hosty, kteří postávali okolo. Někdo prvním šťouchem rozrazil pyramidu koulí a ve tmě baru to zaznělo jako výstřel.

Přitisknutá zády ke zdi, odvážila se Annie udělat několik dalších kroků směrem do nitra baru. Potom uviděla Nicka. Seděl u stolu v zadním rohu místnosti. Prodrala se davem.

„Nicku?"

Když ji uviděl, vyskočil na nohy. „Je Izzy —"

„Je v pořádku."

„Díky bohu."

Nejistým krokem před ní o trochu ucouvl. Zakopl a zhroutil se zpátky na židli. Natáhl se po své skleničce a obrátil ji do sebe na ex. Potom řekl měkce: „Běž pryč, Annie. Nechci..."

Přisedla si k němu. „Co nechceš?"

Mluvil tak potichu, že musela natahovat uši, aby vůbec slyšela, co říká. „Nechci, abys mě tady viděla... takhle."

„Věděl jsi, že každý večer poslouchá, kdy přijedeš, Nicku? Sedí u vstupních dveří, dokud udrží oči otevřené, a čeká, jestli nezaslechne tvé kroky, jak vcházíš na verandu."

„Tohle mi nedělej..."

Srdce jí před ním selhávalo, ale nedokázala přestat, když teď v sobě konečně našla odvahu začít. „Běž k ní domů, Nicku. Postarej se o svou malou holčičku. Tyhle chvíle, které s ní prožíváš... ty utečou tak rychle... Copak to nevíš? Copak nevíš, že než se naděješ, budeš jí sám balit kufry a sledovat, jak nastupuje do letadla, které ti ji odnese někam daleko?"

V pohledu, kterým se na ni podíval, byl smutek a beznaděj. „Nedokážu se o ni starat, Annie. Copak jsi to nepochopila?

Kristepane, já se nedokážu postarat o nikoho." Podivným roztřeseným pohybem se dostal na nohy. „Ale pojedu domů a budu to alespoň předstírat. Stejně posledních osm měsíců nedělám nic jiného." Aniž se na ni podíval, položil na stůl dvacetidolarovku a vyšel z baru.

Spěchala za ním a celou cestu, co se prodírala přelidněným barem, přemýšlela, co mu má říct. Zastavil se až venku na chodníku a podíval se na ni. „Udělala bys mi ještě jednu laskavost?"

„Cokoliv."

Tvář se mu na okamžik zachmuřila a Annie uvažovala, proč si myslel, že by ho mohla nechat ve štychu. Proč pro něj bylo tak těžké pochopit, že mu chce opravdu pomoct?

„Zavezla bys mě domů?"

Usmála se. „Samozřejmě."

Druhý den ráno dorazila Annie do Nickova domu už o hodinu dříve. Proklouzla nezamčenými dveřmi a po špičkách vyběhla nahoru. Zkontrolovala Izzy, zjistila, že ještě klidně spí, a potom šla do Nickovy ložnice. Byla prázdná. Sešla dolů do pokoje pro hosty a otevřela dveře.

Závěsy byly zatažené a přes látku potištěnou indiánskými motivy nepronikl do pokoje ani paprsek světla. U zdi stála staromódní postel s nebesy. Spíše vytušila než uviděla Nickovu siluetu pod horou červených pokrývek.

Mohlo ji napadnout, že už nespí nahoře v ložnici pána domu.

Věděla, že je nebezpečné vstoupit do jeho pokoje, na místo, kam nepatřila, ale nemohla si pomoct. Došla až k posteli a stoupla si vedle ní. Ve spánku vypadal mladě a nevinně, spíše jako kluk, kterého kdysi znala, než jako muž, kterého potkala nedávno.

Najednou k ní na vlnách jeho pravidelného oddychování připlulo prozření a ona si uvědomila, jak moc ho kdysi milovala...

Až do toho večera, kdy ho viděla, jak se líbá s Kathy.

Ona mě potřebuje, Annie, copak to nevidíš? řekl jí potom na vysvětlenou. *Hodíme se k sobě.*

Já *bych se k tobě taky hodila, Nicku*, zaprosila.

Ne. Dotkl se její tváře a ona se pod něžností toho doteku rozplakala. *Ty nepotřebuješ někoho, jako jsem já, Annie*

Bourneová. Na podzim odjedeš do Stanfordu. Jednou dobudeš svět.

„Co tady děláš tak brzy?"

Najednou si uvědomila, že je vzhůru a že se na ni dívá. „Já... říkala jsem si, že bys mě mohl potřebovat."

Svraštil čelo a posadil se. Přikrývka se mu svezla z těla a odhalila nahou hruď porostlou tvrdými černými chlupy.

Čekala, že něco řekne, ale on tam jen tak seděl, oči zavřené. Jeho kůže měla voskově nažloutlou barvu, která dávala ještě víc vyniknout ofině stříbrných vlasů a černým řasám. Na čele a horním rtu mu vyvstaly kapičky potu.

Přitáhla si židli a posadila se k posteli. „Nicku, musíme si promluvit."

„Teď ne."

„Musíš se víc snažit, co se týče Izzy."

Po chvíli se na ni podíval. „Nevím, jak jí pomoct, Annie. Děsí mě." Ta slova byla pronesena potichu a každé z nich bylo protkáno bolestí. „Vždycky si říkám, že si dám jen jednu skleničku s klukama, ale potom začnu uvažovat nad tím, že bych se měl vrátit domů... do své prázdné ložnice a ke své ztrácející se dceři, a z jedné skleničky jsou hned dvě..."

„Všechno by bylo zase v pořádku, kdybys přestal pít."

„Ne. Vždycky jsem byl packal, když jsem měl pečovat o ženy, které jsem miloval. Zeptej se Kathy."

Annie musela ze všech sil zahnat nečekanou potřebu odhrnout mu vlasy z čela — cokoliv, jen aby mu dala najevo, že není tak sám, jak si myslí. „Nemohl jsi pro ni nic udělat, Nicku."

Vypadal, že každou chvíli splaskne jako píchly míč. Přes rty se mu prodral tichý, unavený povzdech. „Raději bych o tom teď neměl mluvit. Necítím se dobře. Potřebuji —"

„Izzy tě miluje, Nicku. Chápu tvé zlomené srdce — alespoň do té míry, do jaké může člověk něco takového chápat — ale podporovat ho by byl poněkud velký luxus. Jsi její otec. Ty prostě nemáš právo se zhroutit. Ona tě potřebuje silného. Ale ze všeho nejvíc tě potřebuje *tady."*

„Vím to," pronesl tiše a ona v jeho hlase slyšela všechnu tu bolest srdce, všechnu tu snahu nepřipouštět si vlastní prohru. „V pátek večer budu doma včas na rodinnou večeři. To bude začátek. Okay? Je to to, co ode mě chceš?"

Annie věděla, že je to jen další lež, další slib, který nebude dodržen. Nick ztratil víru v sebe sama a bez ní se dostával do bludného kruhu, ze kterého nevěděl, jak ven, a jen čekal, až ho ten vír stáhne pod hladinu.

„Nezáleží na tom, co od tebe chci já, Nicku." Podívala se mu do očí a věděla, že ten hluboký smutek, který v nich měl, je znamením, že jí rozumí.

Kdyby Izzy zůstala stát úplně, ale úplně nehnuté, mohla by cítit tatínkovu přítomnost v domě. Ucítila by slabounký zbytek jeho vůně, toho kouřového zápachu, ze kterého se jí vždycky chtělo plakat.

Přitiskla si slečnu Jemmie k hrudi a vykoukla ze svého pokoje. Slyšela hlasy, které vycházely z tatínkova nového pokoje, a na malinkou chvíli měla pocit, že ty hlasy zní tak, jak je slýchávala před tou hroznou věcí.

Ale tohle nebyla máma, kdo s ním rozmlouval.

Maminka byla tam nahoře mezi anděly a zároveň dole v zemi, a jakmile se člověk dostal na tato dvě místa, už pro něj nebylo návratu. To jí řekl tatínek.

Pomalu se plížila tmavou chodbou a dolů po schodech. Všechno tady vypadalo tak pěkně. Ve váze na stole byly čerstvé květiny a okna byla otevřená. Mamince by se líbilo, jak to tady teď vypadá.

Otevřela velké dřevěné vstupní dveře a vyšla na verandu.

Růžový kotouč slunce visel ještě nad korunami stromů a ona věděla, že už brzy se vyhoupne na modrou oblohu. Přesto ale bylo ještě hodně brzy a z jezera se do lesa táhl lehký opar. Srdce se jí rozbušilo o poznání rychleji a začala mít problémy s dýcháním.

Ohlédla se, jestli ji nikdo nepozoruje, a potom rychle seběhla dolů z verandy. Jak tak šla po mokré trávě, zpívali jí do kroku z horních větví starého, mohutného stromu před domem ptáci.

Přikrčila se ve svém úkrytu v lese a upřeně zírala do mlhy.

Mami?

Snažila se naslouchat opravdu pozorně. A za chvíli ji uslyšela — téměř zašeptanou odpověď hlasu své maminky.

Ahoj, Izzy, myšičko, jak se máš, mé sluníčko?

Oči se jí rozšířily. Ve stoupajícím oparu viděla siluetu ženy se zlatými vlasy a vůbec se vším.

Ztrácím se, mami, stejně jako ty.

Maminčin hlas teď vydechl a zaznělo to jako zafoukání vánku. Ucítila její dotek, lehké pohlazení po vlasech. *Ach, Izzy, myšičko...*

Poprvé za celou dobu teď zněl mámin hlas smutně, jako by vůbec nebyla šťastná, že ji zase vidí. Ještě upřeněji se zadívala do mlhy a uviděla v ní maminčiny modré oči. Kanuly z nich rudé slzy, jako by to byly malinké kapky krve. *Je to pro mě čím dál těžší, Izzy, chodit tě navštěvovat.*

Izzy ucítila nával paniky. *Ale já se snažím, jak jenom to jde!*

Znovu to ucítila, to hebké maminčino pohlazení, které k ní zanesl vánek. *To nepůjde, Izzy, myšičko. Nemůžeš za mnou.*

Do očí se jí nahrnuly slzy a rozmazaly všechno kolem, až neviděla vůbec nic. Zamrkala, aby slzy zahnala.

Mlha se od ní vzdalovala.

Běžela za ní, běžela za tím bledým mrakem až na břeh jezera. *Mami, neodcházej, mami. Už budu hodná... slibuji, že budu hodná. Uklidím si pokojíček a vyčistím si zuby a bez odmlouvání půjdu do postele... Mami, prosím...*

Ale sluneční paprsky se dotkly vodní hladiny, prořízly mlhu a za chvíli z ní nezbylo vůbec nic.

Klekla si na studený kamenitý břeh a rozplakala se.

Nick se vybelhal z pokoje. Trvalo mu celou věčnost, než se oblékl do uniformy. Zapnout si límeček u krku mu připadalo téměř nemožné. Jednou rukou se přidržoval stěny a pomalu kráčel chodbou ke schodům. Tam pevně sevřel zábradlí a vydal se na cestu dolů, jeden bolestivý krok za druhým.

Tělo měl křehké jako zapomenuté listí v zimě na stromech. Orosilo se mu čelo a cítil, jak mu praménky studeného potu stékají i po zádech.

Byl to skoro zázrak, že dokázal sejít ze schodů až dolů, aniž by cestou upadl nebo se pozvracel. Pořád ještě s rukou pevně obemknutou kolem zábradlí jakoby ve smrtelné křeči se zastavil, zhluboka se nadechl a snažil se zadržet žluč, která se mu tlačila do krku. Snažil se tak úporně, až mu do očí vyhrkly slzy.

Zamrkal a na okamžik nevolnost zahnal.

Když oči znovu otevřel, všiml si změn, které Annie v domě provedla. V kdysi černém krbu teď vesele plápolal a tančil oheň. Dvě kožená křesla byla naleštěná a teď stála naproti pohovce. Mezi nimi se leskl téměř novotou dřevěný konferenční stolek. Na něm stál džbán na vodu plný zelených vějířů kapradí s bílými květy.

Často snil o pokoji, jako byl tento, plném smíchu... místo zakřiknutého ticha a náhlých výbuchů, což zažíval s Kathy pořád.

S hlubokým povzdechem se konečně odvážil pustit zábradlí.

V tom okamžiku uviděl Izzy. Stála u velkého okna, které směřovalo k jezeru. Zlaté sluneční paprsky jí kolem obličeje vykouzlily svatozář. Čas jako by odválo jediné mocné fouknutí a najednou tady stála Izzy tak jako kdysi, porcelánová panenka v krásných šatičkách, se saténovými stužkami ve vlasech spletených do copů.

Dívala se na něho přes celou šířku pokoje, oči doširoka rozevřené.

,,Ahoj, Izzy," pokusil se o úsměv, „vypadáš báječně."

Mrkla, ale ani se nepohnula.

Navlhčil si vyschlé rty. Po spánku mu stekla krůpěj potu.

Pak vyšla z kuchyně Annie, v jedné ruce kouřící šálek kávy, v druhé misku s víčkem. Když ho spatřila, zůstala stát, jako by do ní uhodil blesk. „Nicku! To je úžasné, můžeš se s námi nasnídat."

Při pomyšlení na jídlo začal jeho žaludek silně protestovat.

„Izzy, pomoz tatínkovi do zimní zahrady. Nachystala jsem snídani tam. Myslím, že bych měla prostřít ještě pro jednoho."

Očividně neměla ani tušení, že se mu chce zvracet. Pořád mluvila a mluvila — o čem, to neměl sebemenší tušení — a pobíhala mezi kuchyní a zimní zahradou. Její štěbetání mu kroužilo kolem hlavy jako komár.

,,Annie, já ne—"

„Izzy," zopakovala ,,Jdi a pomoz tatínkovi. Necítí se dobře." A už zase cupitala pryč, směrem k zimní zahradě.

Když v pokoji osaměli, Izzy se na něho podívala. Velké hnědé oči měla rozšířené nejistotou.

„Nepotřebuji pomoc, Izzy," ujistil ji. „Je mi dobře, opravdu."

Ještě chvíli se na něj dívala a potom popošla směrem k němu. Myslel si, že kolem něj jenom projde, ale v posledním okamžiku se zastavila a znovu k němu vzhlédla.

Ubíjelo ho, když viděl strach v jejích očích, a ta malá černá rukavička ho málem dorazila. Annie měla pravdu. *Musel* se stát lepším tátou. Už žádné pití, aby zapomněl a sám před sebou omlouval své selhání. Musí se starat o svou holčičku. S divnými a nejistými pocity se na ni usmál. „Tak pojď, Izzy, myšičko. Jdeme."

Pomalu vzal její malou, obnaženou pravou ručku do své velké, mozolovité. Společně kráčeli k zimní zahradě. Perfektně s ní dokázal sladit krok. Rozhostilo se mezi nimi smutné ticho — dcera, která přestala mluvit, a otec, který neví, co by řekl.

Když došli ke stolu, Annie jen zářila. Celá zimní zahrada vypadala jako vystřižená z nějakého magazínu pro ženy. Světle modrý ubrus zakrýval rozviklaný stůl, v jehož středu stála kameninová váza s borůvčím a svídou. Talíře byly vrchovatě naložené míchanými vajíčky a palačinkami. Vedle tří prázdných dezertních talířků stály sklenice s mlékem a pomerančovým džusem.

„Posaďte se," pobídla je oba. Pomohla Izzy na židli a přisunula ji ke stolu.

Nick si pomalu sedl a snažil se ignorovat kováříčky, kteří mu pilně bušili v hlavě.

„Já si dám jen kávu," zachraptěl. „Je mi na zvra —" Podíval se na Izzy. „Je mi špatně. Bolí mě hlava, to je všechno."

Izzyiny oči mu řekly, že ona ví všechno o tátových *bolestech hlavy*. Na bujném koni vlastního studu k němu dorazil pocit viny.

Sáhl po džbánu s pomerančovým džusem, ale minul. Rukou narazil do vázy a převrhl ji. Voda vystříkla na všechny strany a vajíčka se rázem ocitla pod zeleným příkrovem kapradí. Váza spadla na zem s hlasitých *křáááp*.

Nick jen zavřel oči a pevně stiskl víčka. „Do prdele," zamumlal a schoval svou třeštící hlavu do dlaní.

„Vůbec se tím netrap. To se občas stane každému — že jo, Izzy?" Annie vstala a jala se vysoušet kaluže vody svým ubrouskem.

Otočil se k ní, aby jí řekl, že už musí sakra vypadnout, ale její úsměv ho zarazil. V očích měla tolik zatracené... naděje.

Nedokázal by ji v tu chvíli zklamat. Polkl knedlík, který se mu udělal v krku, a zesláblou rukou si otřel pot z obočí.

Annie se na něho široce usmála a začala nandávat jídlo na talíře. Sama sobě naložila porci vajíček jak pro chlapa a takovou horu palačinek, že i dřevorubec by s tím měl co dělat.

Snažil se soustředit, na její jídlo — na cokoliv, jen aby nemusel myslet na to, jak mu buší v hlavě a jak mu končetinami projíždí jeden záchvěv za druhým. „To chceš všechno sníst?"

Zasmála se. „Jsem z Kalifornie. Vajíčko jsem neměla dobrých patnáct let a poslední dobou jím jako protržená. Mám pořád hlad." Stále s úsměvem na tváři si to všechno polila sirupem a pustila se do jídla. Jedla a mluvila, jedla a mluvila.

Nick si spojil obě třesoucí se ruce kolem šálku s kávou. Když měl pocit, že už se dostatečně uklidnil, zvedl šálek k ústům a pomalu, vděčně si usrkl. Horká káva zklidnila jeho třesoucí se nervy a zahnala tu divočinu v hlavě. Pomalu, pomaloučku se opřel do židle a nechal se unášet příjemným bzučením Annina hlasu. Po chvíli dokonce zvládl i něco sníst. A po celou tu dobu Annie mluvila a smála se, jako by s ní u toho stolu seděla rodina, která takhle společně snídá každý den, a ne mizející holčička a její opilý otec. Chovala se, jako by to, co se stalo s Nickem a Izzy, bylo úplně normální.

Nemohl od ní odtrhnout oči. Pokaždé, když se zasmála, projel jím ten zvuk jako blesk a naplnil ho touhou. Potom začal uvažovat, kdy se *on* sám naposledy takhle smál, kdy se takhle naposledy smála Izzy... kdy se měli naposledy *čemu* smát a kdy spolu naposledy strávili nějakou radostnou chvilku...

,,Říkala jsem si, že bychom dnes mohli zajít do obchodu a nakoupit nějaké zahradnické pomůcky," navrhla Annie rozzářeně. „Je ideální den dát tu květinovou zahrádku trošku do pořádku. Když se do toho pustíme všichni tři, tak to budeme mít za chvilku."

Zahradničení. Nick si vzpomněl, jak kdysi miloval práci na zahrádce, sázení cibulek, hrabání listí, vystříhávání zmrzlých růží z keřů. Miloval ten pocit vítězství, když sledoval, že něco, co zasadil, zaléval a opravdu se o to staral, skutečně *roste*. Vždycky miloval první pupeny jara, ale letos nějak vypučely, aniž si toho všiml. Jediné, čeho si všiml, byla vysoká holá třešeň, kterou zasadil po Kathyině pohřbu.

„Co říkáš, Izzy?" přerušila Annie nastalé ticho. „Necháme tatínka, aby nám pomohl?"

Izzy vzala lžičku do dvou prstů — do těch, které podle ní ještě měla — a mávla s ní tak prudce, až narazila do stolu.

Annie se přes stůl podívala na Nicka. „To znamená, že tvá dcera by s tebou moc ráda pracovala na zahrádce, Nicku Delacroixi. Může s tebou počítat?"

Nick chtěl předstírat, že není nic snazšího, pár slov pronesených u snídaně a všechno bude zase v pořádku. Jenomže už to bylo hodně, hodně dávno, co býval takhle naivní. I když přikývl, věděl, že by to mohlo zase skončit jako lež. Další slib od muže, který jich v životě dodržel příliš málo.

12.KAPITOLA

Nick seděl ve svém hlídkovém voze v jedné z bočních uliček kousek od centra Mystic. Jen o šest bloků dál se tyčila hora Olympus, jako by se sem dostala přímo z pohádky. Její zasněžený vrchol se odrážel proti pokleslému podbřišku šedivého nebe. Po chodníku z hrubého betonu se honilo listí, se kterým si pohrával studený vítr. Jako vždycky vypadalo město zničeně a opuštěně. Ze vzdáleného komína pily stoupal souvislý oblak šedobílého kouře, který zanechával ve vzduchu štiplavou, dužnatou vůni dřeva.

Kdysi miloval procházky po těchto uličkách. Věděl všechno o lidech, které přísahal, že bude chránit: kdy se čí dcera vdává a kdy se čí synové chystají na pánskou jízdu v baru, kdy jsou jejich babičky a dědečkové přestěhováváni do domovů důchodců a kdy si kdo najal někoho na hlídání dětí. Vždycky byl pyšný na to, jak dobře dělá svou práci. Věděl, že když každý den ke všem těm lidem zajde a zkontroluje je, tak v nich vypěstuje pocit, že je o ně dobře postaráno.

Věděl, že poslední dobou háže všechno, na čem jen trochu záleží, za hlavu, ale děsil se představy, že by se měl zase začít o někoho starat. Co kdyby selhal a zklamal Izzy ještě jednou? Potřebovala toho od něj tolik, jeho hnědooká holčička, a Nick měl ten hrozný zlozvyk selhávat, když šlo o někoho, koho miloval, ať se snažil, jak chtěl. Byla to *jeho* vina, že se Izzy ztrácí, *jeho* vina, že se necítí v bezpečí a milována. A on to věděl. Kdyby byl jako muž silnější, lepší, dokázal by jí pomoct překonat její žal, jenomže on tuhle zatracenou věc nedokázal. Sakra, vždyť on nedokáže pomoct ani sám sobě a byl si zatraceně jistý, že nedokázal pomoct ani Kathy.

Bude těžké najít cestu zpátky, ale Annie měla pravdu. Chce to čas. Poprvé za celé ty měsíce ucítil slabý náznak naděje.

Vystoupil z auta a udělal první nejistý krok do svého starého života. Potichu se vmísil do davu těch, kteří teď, pozdě odpoledne, vyrazili na nákupy. Všude kolem něj pospíchali lidé, mířili do obchodů a vycházeli z nich s papírovými sáčky a krabicemi. Zaregistroval zvuky všedního dne. Bouchání dveří aut, troubení klaksonů, zvonění čtvrťáků, jak zapadávaly do parkovacích automatů.

Každý, kdo ho zahlédl, na něho zamával, řekl ‚Ahoj, Nicku," když procházel okolo, a on s každým tím pozdravem cítil, jak se vrací zpátky do života. Bylo to skoro jako za starých časů, než Kathy umřela. Jako v dobách, kdy měl uniformu vždycky čistou a naškrobenou a ruce se mu nikdy netřásly.

Procházel kolem obchodů a mával na pozdrav jejich majitelům. Ve výloze s dětským oblečením zahlédl krásné růžové šatičky. Přesně tohle Izzy potřebuje. Otevřel dveře a nad hlavou se mu rozcinkal zvonek.

Susan Frameová se zvedla od pokladny a řítila se k Nickovi jako býk za červenou. Cestou máchala svýma silnýma rukama ve vzduchu. „Dobrý bože, nemohu uvěřit tomu, že jsi to ty."

Zazubil se. ‚Ahoj, Susan. Dlouho jsme se neviděli."

Poplácala ho po rameni a zasmála se, až se její tři brady zatřásly. „Nebyl jsi tady ani nepamatuju."

„Jo, no..."

„Jak se ti vede?"

„Líp. Viděl jsem ty holčičí šatičky ve výloze —"

Spráskla ruce. „Ó, jé, jsou opravdu krásné. Přesně jako pro slečnu Isabellu. Kolik už jí je?"

„Šest."

„Oh, roste jako z vody. Neviděla jsem ji od té doby, co její maminka —" Rychle se zarazila, vzala ho za paži a provázela ho po obchodě. Nechal se unášet někam pryč proudem jejích utěšujících slov. Neposlouchal ji a ona to věděla, ale vůbec jí to nevadilo. Tušila, že pro něj je teď nejdůležitější prostě fakt, že je tady.

Sundala šatičky z ramínka. Byly z hustě tkané bavlny, růžovobílé, kostkované, s krajkovou spodničkou a bleděmodrým límečkem s malinkými vyšívanými bílými a růžovými kvítky. Připomnělo mu to Kathyinu zahrádku.

Pojď sem, Nicky-— už lezou tulipány...

Ta vzpomínka ho zasáhla jako blesk z čistého nebe. Trhl sebou a rychle zavřel oči. *Nemysli na ty květiny... vůbec na ni nemysli...*

„Nicku? Je ti dobře?"

Poněkud rozechvěle vytáhl z kapsy u kalhot dvacetidolarovku a položil ji na pult. „Ty šatičky jsou perfektní, Susan. Můžeš mi je zabalit?"

Odpověděla, ale on už ji neslyšel. Jediné, na co se soustředil, byla Zoe a představa, jak jedna sklenička — jen jedna — uklidní jeho třesoucí se ruce.

„Tady, Nicku."

Připadalo mu, že uplynula snad jen sekunda, než se Susan objevila vedle něj a mávala mu před očima balíčkem v bleděmodrém papíru. Navlhčil si vyschlé rty a pokusil se o úsměv.

Susan mu položila ruku na rameno. „Nicku, jsi v pořádku?"

Přikývl, i když měl pocit, že ten jediný pohyb mu trvá celou věčnost. „Je mi fajn. Fajn. Díky." Vzal balíček, otevřel prosklené dveře a vyšel na ulici.

Začalo pršet a velké kapky mu máčely obličej. Toužebně se zadíval k baru.

Ne. Tím směrem nepůjde. Dokončí svou obchůzku a pojede domů. Izzy a Annie na něho čekají a on je nechce zklamat. Zhluboka se nadechl, narovnal se v ramenou a vydal se dolů ulicí, ruce volně položené na obušku. S každým krokem se cítil lépe, silněji.

Vrátil se ke služebnímu vozu a nastoupil, aby se schoval před deštěm. Sáhl po vysílačce, ale než stačil cokoliv říct, ozvalo se hlášení.

Porušování domovní svobody na Old Mill Road.

„Ksakru." Přijal hlášení, zapnul sirénu a zamířil ven z města.

Když dorazil na příjezdovou cestu k domu Weaverových, věděl, že je zle. Skrz kapky deště a větve stromů viděl v dálce blikání žlutých a červených majáků. Jel jako o závod po rozbité cestě. Srdce mu tlouklo tak, že nedokázal pravidelně dýchat.

Dům byl obklopen auty — dva hlídkové vozy a sanitka.

Nick prudce zabrzdil a vyskočil ven. První, koho uviděl, byl kapitán Joe Nation, muž, který tehdy před lety dal Nickovi místo pro život.

Joe právě vycházel z domu a kroutil hlavou. Dlouhý černošedý cop, který nosil, se mu při tom pohybu kýval ze strany na stranu. Zahlédl mezi stromy Nicka a zastavil se.

„Joe?" vydechl Nick z posledních sil.

Kapitán mu položil velkou žilnatou ruku na rameno. „Nechoď tam, Nicholasi."

„Ne..."

„Tam už nic nenaděláš. Nikdo už tam nic nenadělá."

Nick se protáhl kolem Joa a běžel po rozbahněné cestě, kaluž nekaluž. Vrazil do dveří tak prudce, až narazily do stěny.

Uvnitř bylo několik lidí, kteří hledali stopy v hustém zeleném koberci. Nick kolem nich prošel do ložnice, kde ležela na posteli Sally, tenké kytičkované šaty vyhrnuté vysoko nad kolena, s tváří zkrvavenou téměř k nepoznání. Na hrudi měla rudočernou skvrnu od krve, která už zmáčela i pokrčené povlečení pod ní.

Nick prudce zabrzdil. Měl pocit, jako by se každým okamžikem měl rozpadnout na tisíc kousků. Věděl, že se kymácí jako stará borovice v silném větru, ale nedokázal tomu zabránit. Náhle jako by byl hozen do jiné doby, na jiné místo, kdy byl sám nucen identifikovat podobně zohavené tělo...

„Zatraceně, Sally," zašeptal ochraptělým, zlomeným hlasem.

Popošel k ní, poklekl vedle postele a rukou jí sčesal zkrvavené, slepené vlasy z obličeje. Její kůže byla na dotyk ještě teplá a on na okamžik skoro uvěřil, že se najednou probudí, usměje se a řekne, že to nic není.

„Nedotýkejte se jí, pane," napomenul ho někdo. „Důkazy..."

Nick odtáhl svou třesoucí se ruku a rozechvěle se postavil na nohy. Chtěl jí alespoň stáhnout ty šaty — dopřát ji alespoň trochu důstojnosti — ale nemohl. Nikdo už nemohl udělat nic, co by Sally nějak pomohlo. Teď už to byla práce pro detektivy, fotografy a patology.

Jako oslepený se otočil a vrávoravým krokem vyšel z toho domu, kde bylo všechno vzhůru nohama, do deště. Venku vypadalo všechno úplně stejně jako před deseti minutami, ale nic se nedalo stejně vnímat.

Přistoupil k němu Joe a odvedl ho stranou. To gesto působilo tak divně, jako by to bylo tenkrát před lety, kdy Joe našel vychrtlého, polozmrzlého patnáctiletého kluka na autobusové zastávce v Port Angeles. „Nemohl jsi nic dělat, Nicholasi," utěšoval ho. „Nestála o naši pomoc."

Nick měl pocit, jako by z něho život pomalu, ale jistě vyprchával Do popředí jeho mysli se dostávaly představy, o nichž myslel, že už je v sobě pohřbil, představy jiné noci, ne tak dávno, představy, které byly také plné krve, násilí a tragedie. Osm měsíců prchal před těmi to představami noc co noc, snažil

se je potlačit někam hluboko do podvědomí, ale teď byly zpět a pomalu ho ubíjely. „To už je příliš," zakroutil hlavou. „Příliš."

Joe ho pohladil po zádech. „Jeď domů, Nicholasi. Jeď domů za svou malou holčičkou, která tě miluje, jeď do svého krásného domu na břehu jezera a na všechno zapomeň."

Neschopen pohybu, stál tam Nick jako přikovaný, svíral v ruce pažbičku pistole, nechával se smáčet deštěm a věděl, že teď mu pomůže jen jedna jediná věc.

Nick opět nepřišel na večeři.

Annie se snažila předstírat, že to nic neznamená. Dělala všechno, aby rozveselila Izzy, ale věděla, že to dítě není žádný hlupáček. Nezáleželo na tom, kolik vynikajících koláčků jí nabídla nebo kolik jí řekla vtipů. Izzy se pořád jen dívala z okna...

A tak si ji Annie vzala na klín, posadily se spolu do houpacího křesla na verandě a pomalu se kolébaly dopředu, dozadu. Potichu jí zpívala do ouška starou písničku a přitom ji hladila po hedvábných vláscích.

Cítila lehké chvění v dětském tělíčku a kdyby pozorně poslouchala, slyšela by v jejím zadržovaném dechu spoustu nevyřčených otázek.

„Tatínek už se brzy vrátí, Izzy," konejšila ji něžně a pro sebe se modlila, aby to byla pravda. „Moc tě miluje." Izzy se ani nepohnula, ani jinak nezareagovala.

„Dospělí jsou někdy zmatení... úplně stejně jako děti. A tvůj tatínek je právě teď pořádně zmatený. Má pocit, jako by nikam nepatřil, ale když budeme trpělivé a dáme mu čas, myslím, že svou odpověď najde. Ale taková trpělivost dá práci, co? Hlavně, když to čekání bolí."

Annin hlas selhal. Zavřela oči a opřela se do křesla. Poslouchala vrzání dřevěného křesla o dřevěnou podlahu a ozvěnu dešťových kapek, které dopadaly na střechu verandy.

„Miluje tě, Izzy," zopakovala ještě po chvíli, tentokrát ale spíše pro sebe. „Já *vím*, že tě miluje."

Chvíli jí to trvalo, ale potom si uvědomila, že holčička vydává tichý zvuk, téměř nepatrný, který zněl jako *kap-kap-kap*. Napodobovala zvuk deště dopadajícího na tenkou stříšku nad jejich hlavami.

Annie se usmála.

Izzy se snažila najít cestu zpátky.

Izzy cítila, jak v ní už zase začíná ten křik. Bylo to někde hluboko v ní, až tam dole v tom temném koutě, kde bydlí všechny noční můry. Pokaždé, když zavřela oči, uviděla před sebou maminku a vzpomněla si na to, co slyšela. *Nemůžeš za mnou... nemůžeš za mnou... nemůžeš za mnou...*

Co když to byla pravda? Co když se rozplyne do mlhy a přesto maminku nenajde? Přes rty se jí prodralo nepatrné zakňourání.

Měla strach. Byla to jedna z těch nocí, kdy se jí nezdálo nic pěkného a ona se budila se slzami na tvářích. Pořád se jí zdálo o tom doktorovi, o tom se špičatým nosem a tlustými brýlemi, který jí řekl, že musí mluvit, protože jinak na maminku nezapomene. Tolik ji to vyděsilo, ta slova dospělých, kterým sotva rozuměla. Poslední věta, kterou řekla, patřila jemu. *Já nechci na maminku zapomenout...*

Třásla se po celém těle.

Nechtěla znovu křičet.

Odkopala peřinu, vylezla z postele a bosky došla k zavřeným dveřím. U nich se zastavila. Podívala se dolů na svou vlastní ruku, vlastně na to nic, které obklopovalo palec a ukazovák. Najednou si přála, aby se neztrácela, aby mohla pevně chytit do ruky kliku u dveří a pořádně s ní zalomcovat.

S povzdechem to zkusila alespoň těmi dvěma prsty. Chvíli to trvalo, ale nakonec se jí to povedlo.

Vykoukla ven a uviděla tmavou chodbu.

Tatínkův pokoj byl nalevo, jen o troje dveře dál, ale věděla, že tam stejně nebude. Slyšela Annie, jak mluví s Lurlene. Myslely si, že je v pokojíčku, ale nebyla. Schovala se do rohu a poslouchala.

Tatínek byl na nějakém ošklivém místě, tam, odkud se vracel a páchl jako cigareta, i když nekouřil, tam, odkud se vracel s tím děsivým pohledem v očích a vždycky za sebou práskl dveřmi svého pokoje. Tam, odkud se vracel tím legračním krokem.

Plížila se potichu po schodech dolů, až mohla nakouknout přes zábradlí do pokoje. Annie spala na gauči.

Annie, která držela Izzy za ruku, česala jí vlasy a vůbec se chovala tak, jako by vůbec nevadilo, že nemluví. Annie, která chtěla oživit maminčinu zahrádku.

Velmi pomalu sešla až dolů. Roztřásla se zimou, jak ji schody studily do bosých nohou, ale nijak na to nedbala. Když se dala zase do pohybu, cítila se hned lépe. Ten její vnitřní křik už zalezl zpátky do toho svého temného kouta.

Skoro se jí chtělo něco říct, třeba zavolat na Annie jménem, ale už to bylo tak dávno, co se jí chtělo mluvit, až jí to připadalo nějaké divné. Vlastně si už ani nepamatovala, jak zněl její hlas.

Po špičkách došla až ke gauči. Annie spala s pusou otevřenou. Krátké vlasy měla na jedné straně slehlé a na druhé jí trčely vzhůru.

Izzy nevěděla, co dělat. Když byla malá, vlezla si kdykoliv, když se bála, k tátovi a mámě do postele a tam bylo tak dobře, tak teplo. Maminka ji vždycky vzala do náruče, přetáhla přes ně přes obě svou peřinu a Izzy vzápětí usnula.

Annie lehce zachrápala, otočila se na bok a tím uvolnila vedle sebe na gauči místo. Tak akorát pro Izzy.

Ta opatrně odhrnula cíp pomačkané modré deky a nesměle vlezla na gauč.

Ležela úplně nehnuté na boku a skoro ani nedýchala. Bála se, že se Annie vzbudí a pošle ji zpátky do pokoje. Ale ona nechtěla být sama ve své posteli. Měla strach z té tmy tam nahoře.

Annie vydala další tichý vzdech a přitulila se k Izzy.

Izzy zatajila dech. V tu chvíli se jí nepohnul na těle ani chloupek.

Annie ji vzala kolem ramen, jako by ji chtěla chránit, a přitáhla si ji k sobě.

Měla pocit, jako by tála. Poprvé za celé ty měsíce znovu cítila, že může pořádně dýchat. Posunula se ještě trochu dozadu a zadečkem se vmáčkla Annie do klína. Byly teď jako dvě lžičky, když je člověk uloží jednu do druhé.

S tichým, šťastným vydechnutím zavřela oči.

Nad ránem se Annie probudila vůní dětského šamponu a teplem malého tělíčka, které se k ní tisklo. V tu chvíli to v ní vyvolalo záplavu vzpomínek — vzpomínek na dávné dny a na

dítě, které teď bylo daleko od ní a vlastně už to dávno nebylo dítě. Něžně pohladila

Izzy po zpocených vláskách a políbila ji na její malé, růžové ouško. „Jen spinkej, princezničko."

Izzy se přitulila ještě těsněji. Místo odpovědi se ozval slabý zvuk, tak slabý, že by ho určitě přeslechla, kdyby byly někde venku nebo kdyby mluvily nebo kdyby pršelo.

Izzy se ze spaní zasmála.

Annie se podívala na hodiny na krbové římse. Půl šesté ráno. Opatrně odhrnula deku a přelezla přes Izzy z gauče. Schoulila se před ranním chladem, došla k oknu a dívala se na jezero. Rozbřesk zatím vypadal jako tenký růžový proužek na temné obloze nad vrcholky stromů.

„Čert aby tě vzal," zašeptala.

Tentokrát Nick nepřišel domů celou noc.

13.KAPITOLA

Telefon zazvonil ve tři čtvrtě na šest ráno. Annie se natáhla přes Izzy a potichu se ohlásila. „Haló?"

„Haló, Annie Bourneovou, prosím."

Svraštila obočí a snažila se ten mužský hlas někam zařadit. „U telefonu."

„Tady kapitán Joseph Nation, policie Mystic."

Sevřel se jí žaludek, vymanila se z objetí spícího dítěte a posadila se na studenou zem. „Je Nick..."

„Včera večer měl nehodu."

,,Ach, bože. Je —"

„V pořádku. Až na pár modřin a... pořádnou opici je v pořádku. Je v nemocnici."

„On řídil?"

„Ne. Měl dost rozumu na to, aby se nechal domů odvézt — ale už neměl dost rozumu na to, aby si vybral střízlivého řidiče."

„Byl ještě někdo zraněn?"

Kapitán Nation vzdychl. „Ne. Narazili do stromu na Old Mill Road. Řidič z toho vyvázl bez jediného škrábance a Nick se jen pořádně praštil do hlavy. Má lehký otřes mozku. Měl štěstí... protentokrát. Volám, protože bude potřebovat, aby pro něho někdo přijel do nemocnice a odvezl ho domů."

Annie se podívala přes rameno na spící Izzy. Nemohla si pomoct — pořád musela myslet na dítě, které Čekalo a čekalo, až se jeho tatínek vrátí domů, a on pořád nešel — protože se zase někde opíjel.

To už na ni bylo trochu moc. Pomalu odpověděla: „Já pro něho přijedu."

Nick zasténal a pokusil se otočit na bok, ale přikrývku měl tak pevně utaženou k nohám, že to nešlo. Pomalu, aby ještě víc nedráždil svou už tak třeštící hlavu, se zvedl na lokty a rozhlédl se kolem. Do očí ho udeřilo světlo a někde v dálce slyšel rádio.

Ležel v úzké posteli s kovovými postranními madly. Žárovky nad ním vypadaly jako fluorescentní broučci, kteří lezli po stropě a zaplavovali stěny pokoje svým světlem. Od stropu až na zem odděloval jeho postel světle žlutý závěs.

Zavřel oči, padl zpátky na záda a rukou si přejel obličej. Cítil se mizerně. Bolela ho hlava, pálily oči, v ústech měl sucho a v břiše pocit, jako by mu někdo vyčistil žaludek skalpelem. Třásl se po celém těle a byl zesláblý.

„Tak co, Nicholasi? Zase zpátky mezi živými?"

Když to zvážil kolem a kolem, nebylo to dobré znamení probudit se v nemocnici s šéfem u postele. O to hůř, byl-li ten šéf člověku bližší než otec.

Joe nabídl Nickovi první opravdový domov v životě. V té době byl Nick mladý, vystrašený a připravený celý život utíkat. Matka ho záhy naučila, že policajti jsou úhlavní nepřátelé. Ale neměl kam jinam jít. Smrt jeho matky a pečovatelská služba mu nedaly jinou šanci.

Ty musíš být Nicholas, řekl toho dne Joe. *Mám doma jeden volný pokoj... tak by ti možná nevadilo strávit nějaký čas se mnou. Všechny dcery už se mi vdaly a Louise — to je moje žena — i já si teď připadáme trochu opuštění.* Těmi několika málo slovy ukázal Joe Nickovi cestu do nového života.

Znovu se nadzvedl na loktech. Každý pohyb ho bolel. Sakra, vždyť ho bolelo i jen dýchat. ,,Ahoj, Joe."

Stál u jeho postele a pozoroval ho smutnýma, zklamanýma očima. Na čele měl hluboké vrásky, stejné jako ty, které mu čas vryl do tváří. Dlouhé, černošedé vlasy měl spletené do culíku, který mu padal až na modrou košili. „Včera večer jsi měl autonehodu. Pamatuješ si na to? Řídil Joel."

Nick ztuhl. „Bože, zranili jsme někoho?"

„Jen tebe... protentokrát."

Ulehčené vydechl. Třesoucí se rukou si promnul obličej a zatoužil po sprše. Páchl po alkoholu, kouři z cigaret a zvratcích. Poslední, na co se pamatoval bylo, jak bere do ruky svou skleničku — asi tak čtvrtou. Vůbec si nemohl vzpomenout, že by nastupoval do Joelova auta.

S příšerným zavrzáním kovu o linoleum, které Nicka málem ohlušilo, si Joe přitáhl židli k jeho posteli a posadil se. „Pamatuješ si ten den, co jsme se seznámili?"

„No tak, Joe. Teď ne —"

„*Teď.* Nabídl jsem ti všechno, co jsem ti mohl dát. Svůj dům, svou rodinu, své přátelství — a ty se mi takhle odměníš? Mám se dívat, jak se z tebe stává ožrala? Kdyby Louise — pán bůh jí dej

lehké odpočinutí —ještě žila, tak tohle by ji určitě zabilo. Zpil ses do bezvědomí, víš."

Nick sebou škubl. Tohle bylo zlé. „Kde?" Byla to hloupá otázka, ale zdála se mu důležitá.

„U Zoe."

Nick klesl zpátky na polštář. Na veřejnosti. Zpil se do bezvědomí na veřejnosti. „Ježíši Kriste," zasténal. Vždyť se mu to mohlo stát před Izzy.

Nechtěl na to ani pomyslet. Odhodil přikrývku a posadil se. Při tom prudkém pohybu se mu sevřel žaludek a ve spáncích jako by mu vybuchla bomba. Vzal hlavu do dlaní a předklonil se. Díval se krvavýma očima skrz prsty na podlahu, dokud se nemohl zase zhluboka nadechnout.

„Nicholasi, jsi v pořádku?"

Pomalu zvedl oči od podlahy. Všechno se mu to začínalo vracet: Sally Weaverová... ta spousta kreve... Chuckův hlas, který vyl pořád dokola *to není moje vina*... „Pamatuješ, jak jsi mě přemluvil, abych šel na akademii, Joe? Říkal jsi, že budu moct pomáhat lidem, jako byla moje máma..."

Joe vzdychl. „Nemůžeme je zachránit všechny, Nicholasi."

„Už nemůžu dál, Joe. My nepomáháme lidem. My akorát uklízíme skvrny od krve. Nemůžu... už ne..."

„Jseš zatraceně dobrej polda, ale musíš se naučit, že všechny zachránit nemůžeš —"

„Zapomínáš, jak jsem loni přišel domů a co jsem tam našel? Hergot, Joe, já nedokážu zachránit nikoho. A už je mi z toho všeho snažení zatraceně nanic." Vylezl z postele. Stál tam a připadal si jako naprostý idiot, když se kolébal ze strany na stranu, jak se snažil udržet rovnováhu. Žaludek si to vyložil po svém a čekal na první příležitost, kdy se bude moct vyprázdnit. Nick se chytil madla postele. Měl pocit, jako by mu někdo vyndal z prstů všechny kosti. „Zítra dostaneš na stůl mou rezignaci."

Joe vstal. Něžně položil Nickovi ruku na rameno. „Nepřijmu ji."

„Ubíjí mě to, Joe."

„Klidně ti podepíšu dovolenou — na jak dlouho budeš potřebovat. Vím, co prodělláváš, a nemusíš na to být sám. Ale musíš přestat pít."

Nick vzdychl. Tohle mu říkali všichni. *Vím, co prodělávᡠ.* Jenže oni to nemohli vědět. Jak by taky mohli? Nikdo z nich nepřišel domů a nenašel ložnici celou od krve. Ani Joe, který byl až do svých osmnáctin na nejlepší cestě pojit na otravu alkoholem, protože vyrůstal ve stínu otce-alkoholika. Ani on ho nemohl úplně pochopit. „Mýlíš se, Joe. Nakonec zůstaneme všichni sami."

„To je způsob uvažování, který tě dostalo do těchhle sraček. Věř mi, já znám zákon dětí alkoholiků: nemluv a nevěř. Ale ty musíš *někomu* věřit, Nicholasi. Je tady plný město lidí, co o tebe mají zájem, a máš dcerku, která věří, že dokážeš třeba i pověsit měsíc na oblohu. Přestaň už konečně myslet na to, co jsi ztratil, a začni přemýšlet o tom, co ti zůstalo. Chceš skončit jako tvoje máma? Umírat hlady v parku na lavičce a čekat, až tě někdo zabije? Nebo chceš být možná jako já — chlap, co má dvě krásný dcery, který se přestěhovaly na východní pobřeží, aby byly co nejdál od svýho opilýho táty." Vytáhl z kapsy vizitku a podal ji Nickovi. ‚Až budeš připravenej definitivně vystřízlivět, tady je číslo. Pomůžu ti — všichni ti pomůžeme — ale první krok musíš udělat ty sám."

„Vypadáš, jako by na tebe spadl hajzl plnej hoven."

Nick se na Annie ani nepodíval. „To je teda slovník. Takhle tě učili mluvit na Stanfordu?"

„Ne, ale učili mě, že nemám řídit, když piju."

Rozhlédl se a třesoucími se prsty si prohrábl rozcuchané vlasy. „Kde je Izzy?"

,,Ach, tak ty si ji pamatuješ!"

„Nech toho, Annie —"

„My — tvoje *dcera* a já — jsme se o tebe bály celou noc. Ale to tě asi nezajímá, co?"

Najednou byl strašně unavený, tak unavený, až měl pocit, že už to déle nevydrží. Prošel kolem ní a vyšel ven z budovy nemocnice. Její mustang stál hned před posuvnými dveřmi, tam, kde zastavují sanitky, když vykládají a nakládají pacienty. Skoro upadl, chytil se kliky dveří vozu, zavřel oči a čekal, až se bude moct znova nadechnout.

Slyšel, jak kolem něho prošla. Její tenisky na betonové podlaze lehce vrzaly. Nastoupila do vozu a zabouchla za sebou

dveře. Přemýšlel, jestli má vůbec tušení, jak hlasitě ten zvuk zněl uším muže, kterému v hlavě tikal budík časované nálože, která se chystala každou chvíli vybuchnout.

Zatroubila a on měl pocit, že mu prasknou bubínky v uších. Otevřel dveře a se zachroptěním se zhroutil na sedadlo spolujezdce.

Auto vyrazilo na rozbitou silnici. Měl pocit, že před každým hrbolem nebo dírou ještě víc šlápla na plyn. Křečovitě se držel dveří, až mu klouby na rukou zbělely a dlaně se mu začaly potit.

„Mluvila jsem s tvým kapitánem, panem Nationem, zatímco jsi se oblékal. Říkal, že si bereš na nějaký čas dovolenou. A taky mluvil o tom, jaké jsi měl okno."

„Skvělé."

Potichu si hvízdla. ‚A co to máš na košili? Zvratky? Ano, ano, musel jsi se skvěle bavit. Bůh ví, že je to mnohem lepší zábava, než sedět doma s vlastní dcerou."

Trhnul sebou a zavřel oči. Cítil, jak ho pomalu zaplavuje pocit studu až někam do konečků prstů. Znovu mu v uších zazněla Joeova slova. *Chceš skončit jako tvoje máma? Nebo chceš být možná jako já...* Přemýšlel o Izzy, o tom, jaké na něj jednou bude mít vzpomínky a kam asi půjde, až dostane šanci... a jaké by to bylo, kdyby ho opustila.

Po očku se podíval na Annie. Seděla naprosto vzpřímeně, ruce na volantu v poloze za deset minut dvě, zrak upřený na prázdnou silnici před nimi. „Udělala bys mi laskavost, Annie?"

„Samozřejmě."

„Zavez mě do motelu Skrýš na Routě Seven," požádal potichu. ‚‚A postarej se na pár dní o Izzy."

Zamračila se. „Skrýš? Vždyť to je hotové doupě. A proč —"

Měl pocit, jako by šlapal vodu a pod ním byla jen temná hlubina. Nedokázal by se hádat. Teď ne. „Prosím, nehádej se se mnou. Potřebuji... čas."

Vrhla na něj rychlý, ustaraný pohled a potom se vrátila očima na silnici. ‚‚Ale Izzy —"

„Prosím..." To slovo z něj vyšlo potichu a napůl polknuté, jako by ho ani nevyslovil lidský hlas, ale nemohl si pomoct. „Mohla bys s ní prosím zůstat, dokud se nedám dohromady? Vím, že je to příliš, co po tobě žádám..."

Neodpověděla a najednou bylo to ticho nepříjemné. Asi po kilometru vyhodila blinkr a sjela z hlavní cesty. Za pár minut už vjížděla na parkoviště motelu Skrýš. V jednom okně blikal neonový nápis. Hlásal: SORRY. VOLNÉ POKOJE. To dokonale vystihovalo situaci.

„Tak jsme tady, Nicku. Já nevím..."

„Domov, sladký domov," pronesl a slabě se usmál.

Otočila se k němu a výraz ve tváři měla mnohem měkčí, než by čekal. Naklonila se k němu a něžně mu sčesala vlasy z očí. „Pomůžu ti. Ale tentokrát už bys to neměl zvorat, Nicku. To krásné dítě nepotřebuje přijít ještě o tátu."

„Kristepane, Annie," zašeptal jakoby v agónii.

„Vím, že ji miluješ, Nicku." Nahnula se ještě blíž. „Prostě se sejdeme napůl cesty. Věř mi. Nebo ještě lépe, věř sám sobě."

I když si říkal, že už zase selhal, nezajímalo ho to. Chtěl využít tuhle druhou šanci, která se mu nabízela. Už byl příliš unavený z toho, že byl pořád sám a že se pořád něčeho bál. Na jazyku už měl připravená slova *Chci to zkusit*, ale neměl sílu, aby jim propůjčil i hlas. Pamatoval si tolik jiných situací, kdy toužil dostat šanci... a kdy mu jeho máma říkala *Věř mi, Nicku, tentokrát to myslím vážně*. Už dávno se zbavil zlozvyku důvěřovat lidem.

Vystoupil z auta a díval se za ní, jak odjíždí. Když byla pryč, strčil ruce do kapes a obrátil se k motelu. Z náprsní kapsy potom vytáhl platební kartu a zapsal se na jednu noc.

Pokojík byl malý, tmavý a smrděl močovinou. Špinavé hnědé zdi v dokonalém čtverci obíhaly okolo polorozpadlé manželské postele. Holou matraci zakrýval jen šedý roztrhaný přehoz. Z okna bez záclony byl výhled na cihlovou zeď sousedního domu. Chlupatý koberec na studené betonové podlaze byl místy vybledlý a místy prošlapaný až na gumovou spodní vrstvu.

Za plastovými dveřmi, které svým zpracováním imitovaly dřevo a visely na napůl vyvrácených pantech, byla koupelna velikosti šatní skříně. Nemusel ani chodit dovnitř, aby věděl, že tam najde bílý sprchový kout, bezovou záchodovou mísu a rezavé plechové umyvadlo.

S unaveným povzdechem se posadil na postel. Byl na světě sotva polovinu svého života a teď mu ještě ta půlka, na kterou se upínal, utíkala mezi roztřesenými, necitlivými prsty. Věděl, že

pít je špatné, že se dal na špatnou cestu hned, když poprvé sáhl po láhvi. Alkohol ho postupně vysával a až své zhoubné dílo dokončí, zbude z něj jenom seschlý, mrznoucí stařec někde v parku na lavičce...

Na protější zdi vylezl zpoza plastového obložení šváb a zalezl za rám obrazu, na kterém byla hora Olympus.

Konečně, po osmi měsících driftování, se dostal na konec této etapy. Byl jen jeden způsob, jak odteďka všechno změnit. Sáhl do kapsy a vytáhl vizitku, kterou mu dal Joe.

Annie se snažila celý den Izzy něčím zaměstnávat, ale když se začalo smrákat, už nedokázala dál nic předstírat. Po večeři si přečetly pohádku na dobrou noc a potom vzala Annie holčičku do náruče. „Musím ti něco říct, Izzy," začala pomalu a snažila se najít ta správná slova. „Tvůj tatínek teď bude... chvíli pryč. Je nemocný. Ale vrátí se. Miluje tě nade všechno na světě a vrátí se."

Izzy nereagovala. Annie nevěděla, co ještě říct, jaká slova by dokázala utěšit v takovéto situaci. Dlouho, velmi dlouho držela holčičku v náručí, potichu jí broukala, hladila ji po vlasech a nakonec vzdychla. „No, je čas jít spát." Odtáhla se od ní a vstala. Otočila se, že půjde nahoru, ale Izzy ji chytila za ruku.

Podívala se do těch velkých, smutných hnědých očí a znovu ji píchlo u srdce. „Já nikam nejdu, zlatíčko. Jsem tady."

Izzy se jí držela celou cestu nahoru po schodech a chodbou až do koupelny. Ani v pokoj íčku ji ještě nechtěla pustit.

Annie se jí podívala do očí. „Chceš, abych tady spala s tebou?"

Celý obličej se jí na okamžik rozzářil. Ještě pevněji ji stiskla a přikývla.

Aniž se zdržovala čištěním zubů nebo převlékáním, vlezla si Annie k Izzy do postele. Noční lampičku v podobě malé mořské víly nechala svítit. Izzy se k ní okamžitě přitulila.

Annie ji hladila po hebkých tvářičkách a najednou si uvědomila, jak moc jí chybělo, že si jako malá s nikým nemohla popovídat o své mamince. Když umřela, nikdy se o ní nikdo ani nezmínil: jako by vůbec neexistovala. A tak na ni začala Annie den po dni postupně zapomínat. Přemýšlela, jestli Izzy ve své mlčenlivosti trpí něčím podobným.

Snažila se vybavit si Kathy. Snažila se tak dlouho, až ji *uviděla*, jak sedí v houpacím křesle na verandě. „Tvoje maminka měla ty nejhezčí blonďaté vlasy, jaké jsem kdy viděla. Byly zlaté jako klasy obilí. A stejně hebké. Když jsme byly ještě malé, tak jsme si vydržely celé hodiny jedna druhé plést copy. Oči měla skoro úplně černé. Měly barvu půlnoční oblohy. A když se usmála, zúžily se jí v koutcích, takže vypadaly jako kočičí. Pamatuješ si to?"

Annie se usmála. Bylo až legrační, jaké podrobnosti si po těch letech dokázala vybavit. „Její oblíbená barva byla žlutá. Měla na sobě něco žlutého na každé školní fotografii. A do prvních tanečních — v osmé třídě — šla ve žlutých bavlněných šatech s modrým saténovým lemem. Ušila si je sama. Byla nejhezčí z celé školy."

Izzy se otočila, aby na Annie viděla. V očích měla slzy, ale usmívala se.

„Nikdy na ni nezapomeneš, Izzy. Pamatuješ si její smích? Jak už ke konci skoro pískala, těsně předtím, než začala chrochtat? A její oblíbený parfém? A dotek její ruky ve tvé dlani? Pamatuješ si, jaké to bylo sednout si jí na klín a poslouchat, jak čte pohádku na dobrou noc? To všechno je tvoje maminka. Moje maminka mi odešla už hodně, hodně dávno, a přesto si na ni vzpomenu, kdykoliv ucítím vanilku. V noci si s ní pořád ještě povídám a věřím, že mě slyší." Odhrnula Izzy pramen vlasů z obličeje, který jen hořel zvědavostí. „Ona tě taky slyší, zlatíčko. Jenom nemůže odpovídat, to je vše. Ale to nevadí. Vklouzni si se slečnou Jemmie pod peřinu, zavři oči a vzpomeň si na jednu jedinou věc, kterou si spojuješ s maminkou — jen na jednu — a najednou si uvědomíš, že leží vedle tebe v posteli. Ucítíš, jak se rozehříváš nebo jak najednou jasněji začal svítit měsíc, možná začne trochu silněji foukat vítr — a ty už budeš vědět. Svým vlastním způsobem ti bude odpovídat." Annie jí vzala tvářičky do dlaní a usmála se na ni. „Vlastně je s tebou pořád."

Tiskla si to malé tělíčko co nejtěsněji k sobě a povídala a povídala a povídala, tu a tam se zasmála a občas si setřela z oka slzu. Mluvila o dívčím škádlení a prvních láskách — nalezených i ztracených —a o svatbách. Mluvila o dětech, které se narodí a vyrostou, a o Natálii. Mluvila o Nickovi, jak býval pohledný a silný a jak moc miloval Kathy. A také o tom, jak někdy žal

uvrhne člověka do hluboké temné jámy, ze které se zdá, že není úniku.

Mluvila ještě dlouho poté, co už dávno padla noc a celý pokoj se ponořil do tmy. A mluvila, i když už se Izzyin dech zpomalil, vyrovnal a prozradil, že holčička usnula hlubokým, klidným spánkem.

Jaro definitivně zahnalo poslední zbytky zimy a zbarvilo deštný prales všemi možnými barvami. Elegantní krokusy, hyacinty a narcisy kvetly na záhonech, podél cest i jen tak volně, kam jen se sluníčko dostalo. Ptáci se vraceli ze svých zimovišť a sedali na telefonní dráty podél cest jako noty do notové osnovy. Černé vrány poskakovaly po trávě, křičely hlasitě jedna na druhou a příjezdovou cestu k domu používaly jako přistávací dráhu.

I přes tátovo důrazné varování si Annie sbalila malý kufřík a nastěhovala se do Nickova domu. Ukázalo se to být úplným požehnáním, protože noci byly ještě pořád dlouhé a osamělé a ona teď alespoň měla někoho, kdo jí pomáhal to všechno překonat. Už nebyla sama. Když se někdy v noci probudila, protože jí bušilo srdce z návštěvy některé z jejích nočních můr, vlezla si prostě k Izzy do postele a pevně se k ní přitiskla.

Trávily všechen svůj čas spolu, ona a Izzy. Chodily do města, pekly koláče a vyráběly šperkovnice z kartonů od vajíček. Se zvláštní péčí připravovaly balíčky pro Natálii a každých pár dnů je nosily na poštu. Probraly se i učebnicemi pro první třídu, aby se ujistily, že se Izzy stále ještě učí to, co by měla znát. A každý večer jim volal Nick, aby jim popřál dobrou noc.

Dnes měla Annie v plánu něco speciálního. Byl čas oživit Kathyiny záhonky.

Stála u bílého polorozpadlého plaňkového plotu kolem zahrádky, Izzy vedle ní. Půda byla sytě hnědá a na dotek mazlavá od včerejšího hustého deště. Tu a tam se odrážely paprsky jarního sluníčka v kaluži.

Annie postavila na zem velkou papírovou krabici a začala z ní vyndávat své nástroje: malý rýč, polní lopatku, zednickou lžíci, nůžky.

„Kéž bych kdysi u nás doma pozorněji sledovala zahradníky," vzdychla si pro sebe a po očku sledovala trs keře, který vypadal celkem slibně. „Tohle musí být něco, co sem patří. Protože jinak

je to největší samostatně rostoucí trs plevele, jaký jsem kdy viděla. A podívej, jak ty větve rostou jakoby pospolu — to bude dobré znamení. Myslím, že když to trochu prostříháme, že nemůžeme nic zkazit. Alespoň tak to říkal Hector v tom obchodě, co jsem tohle všechno kupovala. Tak jdeme na to, Izzy." Vedla ji po stezičce z kamenů, které se klikatily celou zahrádkou jako kamenný potok. Zastavily se u záhonu, na kterém bylo úplně všechno uschlé.

Annie si klekla. Cítila, jak jí od země vlhnou kolena a jak hlína studí a lepí se na ni. Natáhla si rukavice, chytila celý trs uschlých květin za stonky a jediným mocným škubnutím je vytrhla i s kořeny. „Cibulky," prohlásila s vítězoslavným úsměvem. „Věděla jsem to."

Otočila se na Izzy a věnovala jí pohled, kterým jako by říkala, jak moc je se sebou spokojená. „Věděla jsem, že to tady všude kolem bude samá kytka. O tom není pochyb."

Oddělila cibulky od sebe a znovu je nastrkala do země. Potom zaútočila zahradnickými nůžkami na povadlé trvalky a všechny je ostříhala až u země. „Víš, co miluji na téhle práci? Že můžu někomu zaplatit, aby ji udělal za mě." Zasmála se vlastnímu vtipu a pokračovala v práci. Vytrhávala všechno, co jen trochu připomínalo plevel, zatímco všechny cibulky přesazovala. Nakonec se vrhla na růže a opatrně se probírala jejich ostnatými stonky. Při práci si neustále něco pobrukovala. Snažila se vzpomenout si na nějakou písničku, kterou by znala i Izzy, ale jediné, na co přišla, byla zpívaná abeceda. A tak ji začala zpívat svým nehudebním, falešným hlasem, který nedokázal udržet melodii. ‚A-B-C-D-E-F-G... H-I-J-K... L-M-N-O-P."

Najednou svraštila čelo a podívala se na Izzy. Snažila se přitom nevnímat malou černou rukavičku. „Má ty dobroto, já zapomněla abecedu. Ne že by na tom nějak záleželo, to jistě ne. Je to jenom písnička a určitě si na ni hned zase vzpomenu. L-M-N-O-P. No, a tady se vždycky zarazím u P."

Izzy se pomalu natáhla po zednické lžíci. Chvíli jí trvalo, než ji uchopila jen do svých dvou prstů. Po několika marných pokusech už se na to Annie nevydržela dívat.

Raději si zpívala dál. „H-I-J-K... L-M-N-O-P... vzal to čert. Už zase jsem se zasekla na tom samém místě. No, nic. Myslím, že

jsme prozatím skončily. Mám hlad jako vlk. Co bys řekla, kdybychom —"

„Q."

Rýč vypadl Annie z ruky a s kovovým zazvoněním dopadl na zem. Podívala se na Izzy, která stále klečela v hlíně a svými dvěma „viditelnými" prsty vytahovala plevel ze země, jako by se nic nestalo. Ten okamžik rozkvétal ve vší své kráse.

Izzy promluvila.

Annie pomalu vypustila zatajovaný dech. *Jen klid, Annie.* Rozhodla se dělat, jako by Izzyino mluvení bylo stejně samozřejmé jako její mlčení. „Jo, máš pravdu. L-M-N-O-P... *Q-R-S..."*

„T-U-V."

„W-X-Y... a Z." Měla pocit, že praskne pýchou a láskou. Přinutila se ještě několik minut dál kopat do hlíny. Chtělo se jí vřískat radostí a popadnout Izzy do náruče, ale netroufla si. Nechtěla Izzy vystrašit natolik, aby zase přestala mluvit.

„Tak," prohodila po chvíli. „To prozatím stačí. Mám pocit, jako by mi každou chvíli měly upadnout ruce. Jean-Claude — to byl můj osobní trenér v Kalifornii — by na mě byl určitě hrdý. Vždycky tvrdil, že se vůbec nepotím. Řekla jsem mu, že kdybych se chtěla potit, tak nebudu nosit barevně sladěné oblečení, co stojí majlant." Umazanou rukou si otřela upocené čelo. „Mám v ledničce limonádu a kus kuřete od včerejší večeře. Co bys řekla tomu, kdybychom si udělaly piknik tady venku? Mohla bych udělat ještě koktejl..."

Když k ní Izzy zvedla oči, byly plné slz.

Tak ji alespoň přitáhla k sobě a vzala ji do náruče.

14.KAPITOLA

U stropu se držel modrošedý cigaretový kouř jako hustá mlha.

Nick stál v otevřených dveřích dlouhé, úzké místnosti bez oken ve sklepě luteránského kostela. Na dvou dřevěných stolech u zadní zdi byly kávovary, polystyrénové kelímky a krabice plné sáčkového cukru a práškové smetany do kávy. U automatu na Coca-Colu byl dav lidí a ještě větší chumel obklopoval stoly s kávou, jejíž vůně se ve vzduchu mísila se štiplavou vůní cigaret.

Lidé posedávali na kovových skládacích židlích, někteří se pohodlně rozvalovali, jiní zase nervózně poposedávali na krajíčku. Skoro všichni kouřili.

Nevěděl, jestli to zvládne, jestli se může odvážit do toho zakouřeného sklepa, vydat tam všanc svou zranitelnost a nechat cizí lidi, aby ji rozpitvávali.

„Poprvé je to zatraceně těžké. Cítíš jen napětí, jako když se chceš poprvé s někým vyspat, a žádná zábava."

Nick se otočil. Za ním stál Joe.

Jeho obličej barvy kůže hnědých bot se roztáhl do širokého úsměvu. „Doufal jsem, že se ukážeš. Byl to trochu šok po všech těch letech, co jsem čekal, kdy přijdeš, a ty ses *nikdy* neukázal."

„Mrzí mě, že jsem tě zklamal, Joe."

Kapitán mu položil ruku na rameno a jemně ho stiskl. „Jsem na tebe *pyšný*, Nicholasi. Ne zklamaný. Život ti položil do cesty spoustu překážek — dost na to, aby to jen o trochu slabší člověk dávno vzdal. Nemohl bych na tebe být pyšnější, ani kdybys byl můj vlastní syn. Kdyby tady teď byla Louise, řekla by: .Obejmi toho chlapce, Josephe.' A myslím, že to udělám."

Bylo to poprvé, co ho Joe objal, a Nick v tu chvíli dost dobře nevěděl, jak reagovat. Celou dobu, co si jen pamatoval, měl pocit, že s ním není něco v pořádku, že postrádá něco základního, a celý život čekal, že to někdo odhalí. Jako by se schovával za nějaký štít před lidmi, které miloval — Kathy, Izzy, Louise a Joa — ze strachu, že kdyby v něm uviděli pravého Nicka, odvrátili by se od něho. Ale Joe se podíval pravdě do očí, uzřel všechny jeho slabosti a selhání — a přesto tady pořád byl a navíc prohlásil Nicka za svého syna.

Když se od něj Joe odtáhl, jeho černé oči byly vlhké. „Než se to zlepší, budeš mít pocit, že se to ještě zhoršilo. Právě jsi skočil

do vody tam, kde je největší hloubka, a máš pocit, že se topíš. Ale já jsem tady, abych ti podržel hlavu nad vodou."

„Díky, Joe." Neřekl *za všechno*, ale viděl mu na očích, že mu rozumí.

„Tak pojď," pobídl ho otcovsky Joe. „Posadíme se."

Vešli dovnitř. Během několika dalších minut přišla ještě řada lidí, někteří v družném rozhovoru, jiní zaraženě mlčenliví.

Nick se zavrtěl na své židli. Nervózně si poklepával nohama o podlahu. Ten pravidelný rytmus ale ještě víc prohluboval jeho úzkost.

„To je v pořádku, Nicku," uklidnil ho Joe tiše. „Co takhle šálek kávy?"

„Máš pravdu." Rychle vstal a namířil si to na druhý konec místnosti. Raději by si ale dal něco studeného. Vylovil z kapsy několik čtvrťáků, hodil je do automatu, otevřel plechovku s colou, opřel se o stůl a hltavě pil.

Teď už se cítil o trochu lépe. Vrátil se na svou židli a seance mohla začít.

Nějaký muž se představil: ‚Ahoj, já jsem Jim. Jsem alkoholik." Celý ten dav mu odpověděl, jako když katolíci odpovídají v neděli v kostele faráři: ,,Ahoj, Jime."

Jim se postavil před všechny přítomné a začal mluvit. Nejprve přišla na řadu modlitba ,,Bože, ochraňuj nás". Potom následovalo pár informací o průběhu tohoto setkání a kázání o čistotě duše.

Jedna mladá žena náhle vstala. Byla vysoká, hubená, měla žluto-bílé vlasy a kůži barvy vosku. Očividně se třásla, ale přesto prošla celou řadou, ve které seděla, a postavila se před ostatní.

Vypadala, jako by nejméně rok nejedla. Nick už dělal policajta dost dlouho na to, aby na první pohled poznal někoho, kdo dlouhodobě užívá drogy. Vpichy jehel jí zanechaly stopy na holých pažích.

Neuvěřitelně dlouze si potáhla z cigarety a potom prudce vyfoukla kouř. „Já jsem Rhonda," rozhlédla se nervózně po shromáždění před sebou. „Jsem alkoholička a feťačka."

,,Ahoj, Rhondo," pozdravil ji dav unisono.

Znovu vtáhla kouř do plic. „Dnes je to sedm dní, co jsem na suchu."

Následoval bouřlivý potlesk. Několik lidí dokonce křičelo „Jen tak dál, Rhondo!"

Dívka se slabě usmála a típla cigaretu do popelníku před sebou. „Už jsem se o to pokoušela dřív — mockrát. Ale tentokrát je to něco jinýho. Soudce mi řekl, že jestli vydržím rok čistá, že budu moct znovu vidět svýho syna." Odmlčela se a utřela si oči. Na tváři jí zůstala dlouhá šmouha po rozmazaném make-upu. „Bývala jsem normální holka. Začala jsem chodit na vysokou a přitom jsem pracovala v jedny nóbl restauraci. Potom jsem potkala toho kluka, Cheta, a než jsem se nadála, chlastala jsem litry tequily a k tomu brala kokain."

Vzdychla a tupě zírala k otevřeným dveřím. „Otěhotněla jsem, ale pila jsem dál. Když se můj Sammy narodil, byl maličký a závislý stejně jako já. Ale žil. Měla jsem být s ním, ale jediné, na co jsem myslela bylo, jak si zase co nejdřív šlehnout a opít se. Vlastní syn pro mě nebyl dostatečným důvodem, abych přestala pít a fetovat." Spodní ret se jí začal chvět a ona se do něj musela kousnout. „Néé, proč jsem jen musela řídit opilá? Proč jsem jen musela někoho zranit?" Mocně potáhla nosem a znovu se dokázala ovládnout. „No, a tak jsem tady a tentokrát to myslím vážně. Udělám cokoliv, jen abych zase viděla svého syna. Tentokrát se chci vyčistit a čistá už zůstanu."

Když Rhonda domluvila, začal zase někdo jiný a potom mluvili další a další. Každý z nich měl jiný slovník, ale jejich příběhy byly stejné, příběhy o ztrátě, bolesti a vzteku. Příběhy lidí, kteří zažívali peklo na zemi.

Nick byl jedním z nich. Uvědomil si to, než seance skončila, a v tom poznání bylo cosi uklidňujícího. Bylo příjemné vědět, že není na světě sám, kdo se snaží poprat s láhví alkoholu.

Izzy nemohla usnout. Šla k oknu svého pokoje a dívala se ven. Všechno bylo tmavé a strašidelné. Jediné, co alespoň trochu svítilo, byl odraz vodní hladiny jezera. Annie říkala, že se to v něm třpytí hvězdy, co spadly z nebe.

Odvrátila se od okna. Celý týden od chvíle, co jí Annie řekla, že tatínek nepřijde domů, se bála. Včera stála tak dlouho u okna a čekala! Stála tam tak dlouho, až za ní přišla Annie.

Já nevím, kdy se vrátí, Izzy. To jí řekla. *Pamatuješ, jak jsem ti říkala, že tatínek je nemocný? Doktoři říkají, že potřebuje trochu času —*

Ale Izzy věděla, jak je to s doktory. Maminka jich navštívila spousty a spousty a nikdo z nich jí nikdy nepomohl, aby se cítila lépe.

A tatínkovi taky nepomůžou.

Izzy nedokázala zadržet pláč. *Stýská se mi po něm.* Řekla Annie jen tolik, ale bylo toho mnohem víc, co jí neřekla. Neřekla, že jí tatínek schází už dlouho a že ten muž se stříbrnými vlasy není její pravý tatínek — protože její tatínek nebyl nikdy nemocný a pořád se smál. Neřekla, že si myslí, že její pravý tatínek umřel spolu s maminkou a že už se nikdy nevrátí.

Sešla potichu ze schodů a vykoukla ven. Drobně pršelo a na trávě se válela tak hustá mlha, že si neviděla na vlastní prsty u nohou.

„Mami?" zašeptala a schoulila se zimou. Zavřela oči a snažila se co nejvíc soustředit. Když oči znovu otevřela, uviděla maminku, jak stojí u jezera. Měla pocit, jako by se vlnila ve vzduchu a byla rozmazaná. Stála tam se svěšenými rameny a s hlavou podivně nachýlenou na stranu, jako by naslouchala nějakým krokům nebo křiku nočního ptáka. Dešťové kapky náhle začaly hrát všemi možnými barvami. Byly červené a žluté a růžové a modré...

Měla bys dávno spát, maličká.

„Tatínek už je zase nemocný."

Maminka vydala tichý zvuk, nebo to byl možná vítr ve větvích, a vodní hladina se lehce vzedmula. *Bude v pořádku. Slibuji.*

„Chybíš mi, mami." Izzy k ní natáhla ruku. Ucítila mezi prsty něco nepevného, jakoby závan tepla. Sevřela ruku v pěst... a nic.

Už se tě nemůžu dotýkat, zlatíčko.

„Mami, miluju tě, mami."

Je mi to lito, Izzy, myšičko. Bože, je mi to tak líto...

Znovu natáhla ruku, ale už bylo pozdě. Maminka byla pryč.

Nad celým okresem se přehnala nečekaně teplá fronta. Květiny rozkvetly ze dne na den a natahovaly se k životodárným paprskům. Z hnízd na stromech vykukovaly hlavičky čerstvě vylíhlých ptáčat. Každou noc sice pršelo, ale za rozbřesku už byl svět rozzářený jako nablýskaný klenot.

Annie se starala, aby byla Izzy stále něčím zaměstnaná. Barvily spolu velikonoční vajíčka, pekly koláče a kreslily obrázky pro Nicka — dárky na den, kdy se vrátí domů. Chodily nakupovat do města a vždycky vybraly nějaký sentimentální dárek pro Natálii: psací pera s vílami, kuchařku, pohlednice jezera Mystic. Zdvojnásobily dobu strávenou čtením, až si byla Annie jistá, že se Izzy může vrátit do školy. Když se jí ale s touto svou nadějí svěřila, vystrašila ji tím. *Nechci zpátky. Budou si ze mě dělat legraci.* Annie tedy toto téma nechala být, protože konečné rozhodnutí stejně nezáleželo na ní. Přesto alespoň doufala, že až se Nick vrátí domů, podaří se jim společně přesvědčit Izzy, aby se do školy vrátila.

Prozatím jim to, čím se zaměstnávaly, stačilo. Izzy už mluvila celkem plynule. Dokonce jí už ani nedělalo problémy vzpomenout si na některá slova. Jedna druhé vzájemně dodávaly sílu.

Annie se konečně naučila spát sama. Věděla, že to není nic světoborného, ale pro ni samotnou to bylo důležité. Někdy, když odešla od spící Izzy a vlezla si do prázdné postele, ani si nevzpomněla na muže, který vedle ní dříve spával. Někdy si na něj dokonce nevzpomněla několik dní. Ach, ano, ta bolest v ní stále ještě byla, ale den po dni zjišťovala, že bez něj dokáže přežít. Zatím to tak ještě sama nechtěla, ale věděla, že by to dokázala.

Každé pondělí, přesná jako hodinky, volala Londýn a vyslechla si Nataliny zážitky za poslední týden. V jejím hlase slyšela pokaždé o něco víc dospělosti a pokaždé byla na svou dceru o něco pyšnější. Natálie už nebyla dítě. A až se dozví o rozvodu, bude se s tím umět vyrovnat.

A koneckonců, Annie pochopila, že i ona sama to zvládne. Včera večer, když volala Terri a poslechla si její vyprávění (po deseti minutách výslechu, kdože je to *ten Nick* a proč bydlí v jeho domě), zhodnotila její stav slovy: *Samozřejmě, že to zvládneš, Annie. To jenom ty sis myslela, že ne.*

Neděle velikonoční se probudila zahalená do mraků a zmáčená deštěm, ale Annie nehodlala nechat nespolupracující počasí, aby jí překazilo plány. Teple Izzy oblékla a odvezla ji k Hankovi, kde se všichni tři zúčastnili soutěže v hledání vajíček. Byl to závod

přímo na světové úrovni. Potom šli společně do města na mši, po které se Annie s Izzy vrátily domů a došlo na malý dárek, který Annie osobně zabalila. „Veselé Velikonoce, Izzy."

Holčička se pokusila rozbalit balíček svými dvěma zbylými prsty pravé ruky. Její marná snaha bodala Annie u srdce. „Já to udělám, zlatíčko. Je to těžké, když chybí prsty."

Rozvázala stužku, sundala z krabičky lesklý papír a položila ji na stůl.

Izzy potlačovala široký úsměv tím, že se kousala do rtu, když otvírala víčko. Uvnitř byl na podestýlce z hedvábného papíru bronzový medailonek velikosti čtvrťáku na stříbrném řetízku. Izzy svraštila obočí. Annie vyndala malinký kompas z krabičky a položila jí ho na dlaň.

„Když jsem byla malá, měla jsem pořád pocit, že jsem se ztratila. Potom mi dal táta tenhle kompas a řekl, že když ho budu nosit, budu vždycky vědět, kam patřím." Annie potichu vzdychla. Nikdy ten přívěsek moc nenosila. Místo toho jela až do Kalifornie a znovu ztratila smysl pro orientaci. Kéž by v sobě člověk měl nějaký zabudovaný mechanismus, který by každému neomylně ukazoval jeho sever. Bylo tak zatraceně lehké se v životě ztratit. „Tak," pokračovala po chvíli ticha, „chceš se s ním naučit pracovat?"

Izzy přikývla.

„Věděla jsem, že budeš souhlasit. Dobře, tak si vezmi gumáky a pláštěnku a já ti to ukážu."

S letmým úsměvem odběhla Izzy do skříně pro výzbroj do deště. Během několika okamžiků byly obě připravené vyrazit do nepohody. Annie krátce objasnila princip kompasu a když byla přesvědčená, že je všechno jasné, pověsila ho Izzy na krk. „Pojďme na průzkumy."

Venku se ženili všichni čerti. Po hladině jezera se prohánět vítr a co chvíli zavál na břeh stříbrnou vodní tříšť. Diamantové kapky zdobily narcisy a tulipány, které rostly podél příjezdové cesty a v truhlících za okny.

Otočily se na druhou stranu od jezera a vydaly se po stezce vystlané jehličím do lesa. Zanedlouho byly pod ochrannými křídly — respektive větvemi — vzrostlých stromů, které svými mohutnými pažemi zachycovaly většinu z přívalů vod. Občas se dostaly do tak husté mlhy, že si málem neviděly na špičku nosu.

Kdykoliv se stezka, po které šly, stáčela, zastavila se Izzy a zkontrolovala kompas.

Už někdy v polovině odpoledne si Izzy vypěstovala smysl pro vycítění severu a tato nová dovednost jen posílila její sebevědomí.

Šly dál po stezce a potom si vybraly další a ještě jednu. Náhle se před nimi rozevřela mýtina a ony se ocitly uprostřed nejstarší části deštného pralesa. V jednom rohu mýtiny stál dřevěný srub lesní správy, na první pohled už řadu let opuštěný. Šindely na střeše byly obrostlé mechem a dřevěné stěny byly prorostlé houbou.

Izzy zamrkala na Annie: „Můžeme dovnitř?"

Annie se na srub pozorně zadívala. Bohužel, její srdce bylo spíše srdce matky než průzkumníka. Ale když viděla vzrušení v Izzyiných očích, nedokázala říct ne. „Dobře, ale pomalu... a na nic nesahat."

Izzy s vříškotem vyrazila plnou rychlostí ke srubu. Annie spěchala za ní. Společně se protáhly vylomenými dveřmi.

Uvnitř, pod nánosy prachu, opletené pavučinami, byly dvě postele, dokonce i s umaštěnými přikrývkami. Taky tu byl ručně stlučený dřevěný stůl, dvě židle a dávno zapomenutá železná kamna.

Annie došla ke kamnům, vzala do ruky zaprášený šálek a prohlížela si ho ze všech stran.

Izzy vykvikla a vytáhla něco zpod postele. „Podívej!" natáhla ruku. Držela v ní stříbrnou minci s datem 1899.

‚Ach, bože," dotkla se Annie studeného kovu. „To je úplný poklad. Raději by sis ho měla pořádně schovat na nějaké bezpečné místo."

Izzy svraštila čelo a potom se velmi vážně podívala na svou starší průvodkyni. Beze slova jí peníz podala. „Je to tvoje, Izzy. Nedávej mi to."

‚‚Annie? Ty tady budeš napořád, že jo, Annie? To znamená, že ten bezpečný úkryt jsi ty."

Věděla, že by měla peníz něžně vrátit zpět do dětské ručky. Věděla, že by měla dát Izzy dar upřímnosti. *Já nejsem bezpečný úkryt, Izzy. Ve skutečnosti ne. Tohle vůbec není můj život...*

Potom se ale podívala do jejích hnědých očí plných slz a byla ztracená. „Napořád je mnohem déle, než jak dlouho mě budeš

potřebovat, ale schovám ten peníz u sebe, dokud ho nebudeš moct sama předat tatínkovi, okay?"

„Jo. Neztrať ho." Izzy se zazubila a otočila se, že poběží zpátky ke dveřím. V polovině cesty se ale zarazila a otočila se. Upřeně se dívala na svou pravou ruku.

„Izzy, co se děje?"

Holčička pomalu zvedla ruku do světla. „Já na ní zase vidím všechny prsty."

,,Ach, Izzy..." Přiklekla k ní a přitáhla si ji do náruče. Ale Izzy byla celá ztuhlá a nemohla odtrhnout oči od své ruky.

Rozplakala se. „Říkala, že za ní nemůžu."

Annie ji pohladila po hebké tvářičce. „Kdo to říkal?"

„Maminka. Já..." Kousla se do spodního rtu, který se jí začal chvět a podívala se stranou.

„Jen mi to řekni, Izzy," povzbudila ji Annie něžně. „Já umím držet jazyk za zuby."

„Slibuješ?"

„Slibuji."

Dlouze se na ni podívala a potom prolomila ticho. „Já... já ji někdy vidím... v mlze. Ztrácela jsem se, abych mohla být s ní... ale když jsem ji viděla naposled..." Slzy jako hrachy se jí začaly koulet po tvářích. „Posledně mi říkala, že za ní nemůžu."

Annie cítila, jak se jí sevřelo srdce. Vzala Izzy za ruku a vedla ji ven. Posadily se jedna vedle druhé na polorozpadlou, mechem porostlou verandu.

„Nemůžeš za svou maminkou, Izzy, a víš proč?"

Otočila se k ní. „Proč?"

„Protože by to mamince zlomilo srdce. Ona je teď tam nahoře v nebi a chce se dívat, jak rosteš. Chce, aby sis užívala spoustu legrace, chodila do školy a měla kupu kamarádů — abys dělala všechno to, co dělávala jako malá ona. Chce tě vidět v krásných bílých šatech v den tvé svatby a chce tě vidět s děťátkem v náruči." Annie vzdychla. „Chce toho pro tebe tolik, Izzy."

„Jak víš, že se na mě dívá?"

Annie se na ni usmála. „*Ty* to víš. Srdcem. Proto ji vídáš v mlze. Víš, že se na tebe dívá, a když prší... tak to se jí po tobě stýská. Ten déšť, to jsou její slzy. A když zasvítí sluníčko, tak to se usmívá."

Izzy se dlouho, velmi dlouho dívala na stromy okolo. „I mně se po ní stýská."

Annie je objala kolem útlých ramínek a přitáhla ji k sobě. „Já vím, maličká."

Seděly tak ještě hodnou chvíli. Déšť zbarvil všechno kolem do jemné modři a zeleně, jako by krajina před nimi byla výjevem z nějakého Monetova obrazu. Teprve zadlouho se Annie rozzářila a poklepala Izzy na pravou ruku. „No, myslím, že máte pravdu, slečno Izzy. I já už ty prsty vidím úplně jasně. Myslím, že bychom si na to měly připít. Mám tady s sebou limonádu. A jestli si brzy něco nesníme, tak začnu okusovat tu tvoji minci. Řekla bych, že je nejvyšší čas vydat se zpátky."

Izzy se zasmála a byl to vysoký, čistý a jasný zvuk, který až chytal za srdce, že až Annie na okamžik zapomněla na všechny starosti.

Když nic jiného, tak alespoň vrátila Izzy řeč a smích... a teď už byla jedna její ruka zase celá viditelná. Možná že už zítra společně sundají i tu černou rukavičku.

Prozatím to stačilo.

15.KAPITOLA

V ten den, kdy se Nick vrátil domů, pršelo. Zaplatil za dovoz, vystoupil a díval se, jak jediný taxík ve městě odjíždí.

Zvedl si límec riflové bundy a přikrčil se, aby se alespoň trochu chránil proti dorážejícím kapkám. Pod paží měl ošoupanou, pomačkanou tašku s oblečením a toaletními potřebami, které si koupil, aby mu pomohly přečkat dobu mimo domov. Po pár minutách připomínala taška nasáklou houbu, ale nedalo se s tím nic dělat. Den se právě přehoupl do podvečerní fáze a vzduch se o poznání ochladil. Štěrková cesta, která vedla k domu, byla asi půl kilometru úplně rovná a potom se ostře stáčela okolo skupiny jedlí vysázených do trojúhelníku. Za nimi se pak změnila v úzkou stezku, která obíhala celé jezero a místy dokonce mizela v trávě.

Mohl se nechat zavézt až před vchod, ale potřeboval čas, aby návrat nebyl tak rychlý.

Zamrkal, aby se zbavil kapek deště na víčkách, a vydal se na dlouhou cestu k domovu. Po levé ruce měl jezero, ve kterém se odrážela podvečerní obloha. Z obou stran lemovaly cestu rododendrony, azalky a líbavky. vytvářely mu tak jakousi slavobránu, která ho vítala na cestě k domovu.

Konečně před sebou uviděl zlaté světlo oken svého domu. Z komína stoupal k nebi kouř. Přesně takhle si to vždycky představoval...

Tenhle dům uchvátil jeho představivost, jen co ho poprvé spatřil. Ještě dnes si dokázal vzpomenout na noc, kdy ho sem Annie zavedla. Kathy měla chřipku, tak šli Nick s Annie na karneval sami a potom ho zavedla sem, k tomu „strašidelnému" domu u jezera.

Nejprve se na něj díval očima snílka. Té noci Annie zažehla v jeho srdci jiskřičku a tenhle dům se stal ztělesněním jeho snů. Bylo to něco dokonalého pro hocha, který dva roky bydlel ve starém autě.

Trvalo mu to několik let, ale nakonec se mu podařilo našetřit dost peněz, aby to tady koupil. Bylo to v létě, v srpnu, kdy podepsal kupní smlouvu a příkaz k úhradě. Byl snad nejteplejší den toho roku, ale i přesto byla tahle cesta vlhká a zastíněná a po březích jezera se honil chladný větřík. Zadíval se do dáli na horu

Olympus, která se tyčila k modré obloze jako obrovitánský granitový trojúhelník se sněhovou čepicí na samém vrcholku.

Ta vzpomínka byla ostrá jak rozbité sklo. Spěchal tenkrát jako o závod, aby sem Kathy a Izzy co nejdříve přivezl. Ale když sem poprvé společně přijeli, byla noc a na verandě se válely cáry mlhy.

Vzal Kathy za ruku a protáhl ji tmavým, zatuchlým vnitřkem domu.

Vidíš to, Kathy? Tady bude zimní zahrada — tam budeme snídat... a tady je kuchyně, taková kamna už se dnes nedělají... a podívej na ten krb — vsadím se, že má nejméně sto let...

Cítil naději, domov a možnosti.

Ona cítila prach a plíseň.

Jak si mohl nevšimnout? A proč nepřestal dlouze básnit a nezeptal se na její názor? Proč si myslel, že *má jen zase jeden z těch svých špatných dnů*, a nechal to tak?

S unaveným povzdechem se narovnal v ramenou, přešel přes trávník, vyšel na verandu a zaklepal. Promáčená taška s novými osobními potřebami, které už nepotřeboval, spadla na zem k jeho nohám, zapomenutá.

Za dveřmi bylo slyšet pobíhání, zamumlané „momentíček" a potom se dveře otevřely a před ním stála Annie.

Ticho mezi nimi bylo až ohlušující. Každý sebetišší zvuk se zdál neuvěřitelně hlasitý, i rytmické bubnování deště nebo tiché pleskání vln jezera o břeh.

Chtěl se usmát, ale bál se. Odvrátil zrak, než se jí mohl podívat do očí, ve kterých se náhle objevila touha.

„Nicku." Bylo to jen zašeptání. Měl pocit, že ucítil na krku její vlahý dech. Pomalu, pomaloučku se na ni podíval.

Stála tak blízko, že viděl i nepatrné vrásky, které se jí tvořily na čele těsně pod ofinou, a malou bílou jizvu, která jí rozdělovala jedno obočí na dvě části. „Chodil jsem na protialkoholické seance dvakrát denně," vysypal ze sebe rychle, aniž dodal byť jen zamumlané ahoj. „Neměl jsem ani skleničku od chvíle, co jsi mě vysadila v motelu."

„Ach, Nicku, to je úžasné. Já—"

Jako by si náhle uvědomila, jak blízko u sebe stojí. V bledém světle žárovky nad vchodem si všiml, že se začervenala.

Rychle uhnula pohledem, odkašlala si a raději o pár kroků ustoupila. „Izzy je v rodinném pokoji. Malujeme. Pojď dál."

,,Malujete. To zní dobře. Nechtěl bych —"

„Zvládneš to, Nicku." Vzala ho za ruku — její stisk byl pevný a uklidňující — a vtáhla ho dovnitř. Dveře se za ním zabouchly.

Dům voněl čistotou a někde hrálo rádio. Neměl ale moc času všimnout si všech změn, které tam provedla, protože ho nekompromisně táhla dál.

Její „rodinný pokoj" byla místnost, o které dřív uvažoval jako o „podělaném pokoji". Kdysi dávno, tak někdy v padesátých letech, se někdo pokusil ten pokoj zmodernizovat s omezeným rozpočtem.

Obložení z dřevěných desek zakrylo kulatinu, ze které byla sroubená stěna, a na dřevěné podlaze ležel koberec barvy hořčice. Jediné, co bylo v tom pokoji hezké, byl cihlový krb, ve kterém teď Annie rozdělala oheň.

Francouzské okno, které vedlo na zadní verandu, bylo otevřené. Studený podvečerní větřík čechral záclony a provázky deště tvořily závěs mezi domem a přicházející nocí. Různobarevné skleničky a štětce zaplňovaly celý skládací karetní stolek. Barevné skvrny zdobily noviny, které chránily koberec.

Izzy k nim stála zády, levou ruku v rukavičce volně svěšenou podél těla. Před sebou měla veliký malířský stojan a na něm přišpendlený výkres. Viděl barevné cákance, ale zakrývala mu výhled na celý obraz.

Najednou si uvědomil, že Annie tam není. Ruku, za kterou ho držela, měl náhle prázdnou a studenou. Pootočil se a uviděl ji na chodbě. Rychle ho povzbudila vztyčenými palci a zmizela.

Vzdychl. Otočil se zpátky a opatrně udělal několik kroků směrem do pokoje. Čekal, že se Izzy prudce otočí a překvapeně na něho zůstane zírat, ale koberec ztlumil zvuk jeho kroků a ona jen dál malovala.

„Izzy." Vyslovil její jméno co nejtišeji, jako by zašeptání mohlo nějak zmírnit moment překvapení.

Sklenička od dětské přesnídávky plná modré barvy jí vypadla z ruky. Barva se rozstříkla na všechny strany. O něco pevněji sevřela štětec v pravé ruce a otočila se.

Vypadala jako andílek. Na sobě měla žlutý overal upatlaný od barev, ale vlasy ani obličej umazané neměla. Černé vlasy jí

splývaly ve dvou copech zakončených žlutými mašlemi až na ramena.

Vypadala přesně tak, jako kdysi.

Byla to až tato myšlenka, která ho víc než cokoliv jiného přiměla, aby definitivně vstoupil do pokoje. Třásla se mu kolena a strachem se mu v krku utvořil knedlík. Ale šel dál, šel ke své malé holčičce, která tam tiše stála vedle stojanu a upírala své velké hnědé oči do jeho.

Přiklekl si vedle ní, přímo do kaluže modré barvy. Podívala se na něj. Víčka se jí ani nezachvěla, rty stažené do vážné linky.

Ještě před pár lety by se mu vrhla do náruče a zasypala ho polibky. I když se vrátil opilý nebo když se pral s Kathy, vždycky ho zbožňovala. Nikdy se na něho nepodívala tak jako teď — s vyčerpaným, ustrašeným výrazem vyplašeného zvířátka, které je připraveno při prvním náznaku nebezpečí prchnout.

Náhle se mu sevřela hruď, když si uvědomil, jak moc mu scházely její polibky... sladká vůně jejích vlásků... něžná hebkost její ručky, když mu ji vkládala do dlaně.

„Ahoj, sluníčko moje," vypravil ze sebe a snažil se nedívat na malou černou rukavičku, která byla němým důkazem jeho selhání a jejího zlomeného srdce.

Tak něžněji říkal od chvíle, kdy se poprvé usmála, a on prohlásil, že to je, jako když po dešti vyjde slunce. Sluníčko jí neřekl už velmi, velmi dlouho. Od smrti Kathy a možná ještě déle.

Vzpomněla si. V koutku úst se jí mihl letmý úsměv.

Bylo toho tolik, co by jí teď mohl říct, sliby, které teď mohl učinit, ale věděl, že nakonec by to byla zase jen slova. Byly by to jen další sliby z úst muže, který už jich nedodržel tolik, že si nezasloužil, aby se mu věřilo.

Den po dni — to byla pravda, kterou při seancích objevil. Den po dni ztrácel svou holčičku, okamžik po okamžiku, a stejně tak ji musel získat zase zpět. Nemohl ji jen tak požádat o důvěru. I kdyby mu ji možná dala jen tak, on si ji musel *zasloužit.* Den po dni.

Rozhodl se. Už žádné sliby. Místo toho se jen zeptal: „Co to maluješ?"

Otočila hlavu k výkresu a o krok ustoupila. Byla to barevná směs nejrůznějších linek a kapek stékající barvy. Protože už

dříve viděl její umělecké výtvory, dokázal si domyslet, že je to její autoportrét. Ona byla ta malinká postavička s velikou hlavou a černými vlasy až na zem v rohu výkresu. Další postavička —- asi Annie, soudě podle oškubaných hnědých vlasů — stála vedle ní a zeširoka se usmívala. Nad nimi pak bylo jasně žluté sluníčko obklopené klikatými červenými paprsky.

Nick vzal ze stolku čistý štětec a namočil ho do skleničky s hnědou barvou. Se snahou neukápnout — i když neměl nejmenší tušení, proč si s tím dělá takovou hlavu — nesl štětec opatrně k výkresu. „Můžu tam něco domalovat?"

Podívala se na něho. Potom pomalu přikývla.

Rychlým tahem nakreslil nepravidelný kruh kolem Annie. Čtyři další tahy a na výkresu přibyla další postavička. „To je tatínek," vysvětlil, aniž se na ni podíval. Potom domaloval oči, nos a rovnou čárku jako ústa. „Vlasy malovat nemusím — mají skoro stejnou barvu jako ten výkres. Stačí, když si je tam domyslíme." Spustil ruku se štětcem podél těla podíval se na Izzy.

Pohled měla pevný a přímý. Její dvě velké jedničky —jediné dva druhé zuby, které už měla — kousaly nervózně do spodního rtu.

„Můžu se vrátit domů, Izzy?" Čekal celou věčnost na její odpověď, přikývnutí, mrknutí, cokoliv. Ale ona tam jen stála a dívala se na něho těma svýma smutnýma, dospělýma očima, které jako by byly příliš velké k její dětské tvářičce.

Dotkl se její sametově hebké tvářičky. „Já ti rozumím, sluníčko."

Zvolna se začal zvedat na nohy.

Chytila ho za ruku.

Pomalu se vrátil zpátky na kolena. Podíval se do těch jejích hnědých očí, které kdysi bývaly celým jeho světem, a měl pocit, že se v nich úplně ztrácí. V tom jediném okamžiku si to všechno vybavil —jak se spolu procházeli po docích, dívali se na lodě a snili, že jednou spolu obeplují svět... Vzpomněl si, jaké to bylo držet ji za ruku a smát se s ní a houpat ji v náručí a prožívat krásné jarní dny...

„Miluji tě, Izzy," zašeptal a uvědomil si, jak snadné to kdysi bývalo.

Nick stál rozkročený na verandě, ruce zkřížené na prsou. Se svým světem byl teď svázán tenkou nitkou. Večeře proběhla v napjaté atmosféře. Annino veselé štěbetání bylo zvýrazněno hlubokým mlčením, když zrovna nemluvila. Všiml si, že Izzy už zase používá pravou ruku — a to nejen dva prsty.

Pokaždé, když se na svou dcerku podíval, ucítil nával studu a stálo ho to všechny síly, aby neutekl od stolu. Ale dnes večer nechtěl jít cestou zbabělců — a to byl svým způsobem triumf. Díval se po očku na Izzy a pokud se zachvěl nad ustaraným výrazem v její tváři, tak jenom vnitřně, aby si toho nevšimla.

Uslyšel, jak se za ním otevřely dveře a s bouchnutím se zase zavřely.

Chvíli mu trvalo, než sebral odvahu a otočil se. Když se k tomu konečně odhodlal, uviděl za sebou Annie. Stála u starého houpacího křesla, které kdysi vyrobil Nick pro Kathy, když se narodila Izzy.

Prsty lehce svírala opěradlo a ve světle žárovky nade dveřmi se leskl její snubní prsten. Jeho velikost Nickovi znovu připomněla, jak odlišné jsou jejich světy. Jako kdyby si právě tohle musel připomínat.

V ruce měla malý značkový kufřík.

„Izzy už si vyčistila zuby. Čeká, že ji půjdeš uložit." Její hlas byl jemný a chladivý jako jarní deštík a otupil ostré hrany jeho nervozity.

Stála kousek od něj, paže volně podél těla. I s tím námořnickým sestřihem byla krásná. Obnošená šedá mikina a vytahané rifle nemohly zakamuflovat její perfektní postavu. Najednou ji před sebou zase viděl nahou, živě si vybavoval, jak zvedla ruce a stáhla si košili—jak měsíc líbal její nahá prsa...

,,Nicku?" Popošla o krok k němu. „Jsi v pořádku?"

Přinutil se slabě zasmát. „Tak v pořádku, jak jen může být ožrala, který se rozhodl nepít, řekl bych."

„Ty to zvládneš." Chtěla k němu natáhnout ruku a on se lehce předklonil, protože ten dotek teď potřeboval k životu víc než vzduch, ale v poslední chvíli si to rozmyslela.,,Není snadné začínat znovu. Já vím..."

Viděl ustrašený výraz v jejích očích a přemýšlel, co jí asi udělal muž, který jí na prst navlékl ten veliký snubní prsten. Chtěl se jí na to zeptat, ale měl pocit, že by se to nehodilo, že by

to bylo příliš troufalé a mohlo by to v ní rozjitřit staré rány. „Zachránila jsi mi život, Annie. Nevím, jak ti poděkovat."

Usmála se. „Vždycky jsem říkala, že se k ní vrátíš, však víš. Nebyla to až taková sázka do loterie. Viděla jsem na tobě, jak moc ji miluješ."

„Ty optimistko." Zadíval se na temné jezero. „I Kathy jsem miloval a podívej, jak to dopadlo." Vzdychl a opřel se zády o zábradlí verandy. „Víš, co mě děsí? Nikdy jsem doopravdy nerozuměl vlastní ženě. Smutné na tom je, že teď jí rozumím. Už vím, jak chutná beznaděj. I dřív jsem si myslel, že to vím, ale to jsem nedokázal proniknout pod povrch. Říkávala mi, že už necítí sluneční svit, i když stála přímo v paprscích a měla tváře celé rozpálené." Samotného ho překvapilo, že dokáže tak lehce mluvit o své ženě. Poprvé si pamatoval *ji* a ne její nemoc nebo to, jak se jim postupně rozpadalo manželství. Pamatoval si Kathy, jeho Kathy, tu dívku s jasnýma očima a velkým srdcem, do které se kdysi zamiloval. „Už prostě nechtěla dál žít ve tmě..."

Když se otočil na Annie, plakala. Najednou si v odrazu jejího žalu připadal divně a sobecky. „Promiň... Nechtěl jsem tě rozrušit."

Podívala se na něho. „Ty můžeš být tak šťastný."

„Cože?"

„Nezáleží na tom, jak jsi o Kathy smýšlel ke konci nebo od konce. Je jasné, že jsi ji miloval. A ať už dělala cokoliv nebo ať už to dělala z jakéhokoliv důvodu, musela vědět, že ji miluješ." Hlas jí selhal a dál už jen chraplavě zašeptala: „Většina lidí není takhle milována za celý život."

Věděl, že jí musí položit jednu otázku, i když by asi neměl. Popošel k ní, o krůček blíž, než nakolik to bylo bezpečné. ,,A co ty? Ty jsi takovou lásku poznala?"

Věnovala mu letmý, smutný úsměv a odvrátila oči stranou. „Ne. Já jsem tak milovala... ale že bych tak byla milována... to nemyslím."

„Zasloužila by sis ještě mnohem víc."

Přikývla a nonšalantně si otřela oči. „Copak si to nezasloužíme všichni?"

Rozhostilo se mezi nimi ticho, podivné a nepříjemné. ,,Annie —"

I když se zdálo, že je na odchodu, otočila se k němu. „Ano?"

„Nechtěla bys zítra přijít — strávit s námi den?"

„To by se mi líbilo," odpověděla rychle a ještě rychleji znova uhnula pohledem.

„Děkuju." Hlas měl měkký. Přistoupil k ní tak blízko, jak si jen v tu chvíli troufl.

„Nemáš zač, Nicky." Následovala další nepříjemná odmlka. „Měl bys vědět, že zatímco jsi byl pryč, Izzy začala zase mluvit."

Nick svraštil čelo. „Se mnou nemluvila."

Annie se letmo dotkla jeho ramene, ale i v tom doteku bylo cítit starostlivost. „Neboj, bude. Dej jí čas."

Nedokázal se jí podívat do očí. Místo toho se raději díval na jezero.

Přešlápla nervózně z nohy na nohu a potom prohlásila: „No, už bych měla jít domů..."

„Uvidíme se zítra."

Přikývla a rychle se kolem něho protáhla. Ještě mu krátce zamávala, nasedla do mustanga a odjela.

Nick se díval za zadními světly jejího vozu, která ještě chvíli svítila do tmy, než zajela za zatáčku a byla pryč. Neochotně se vrátil do domu a vyšel po schodech nahoru. Před Izzyiným pokojem se zastavil, zhluboka se nadechl a potom zaklepal.

Odpověz mi, děťátko moje... ty to dokážeš.

Žádné „dále" se ale neozvalo. Pomalu vzal za kliku a otevřel dveře.

Seděla na posteli a pravou rukou objímala slečnu Jemmie. Černá rukavička vypadala jako malá kaňka na modrobílé pokrývce. Došel k posteli a posadil se vedle ní.

Mlčeli a Nick cítil, jak mu s každým úderem srdce ubývá sebevědomí. „Říkal jsem si, že bych ti mohl přečíst pohádku."

Pustila slečnu Jemmie, vytáhla zpod polštáře knížku a podala mu ji.

„Aha. *Tam, kde bydlí strašidla*. To jsem zvědavý, jak to pokračuje s Maxem. Určitě se proměnil v divočáka."

Izzy vydala tichý, škytavý zvuk, jako by se zakuckala a zároveň zasmála.

Objal ji kolem ramen a přitáhl si ji blíž. Otevřel knížku, položil si ji na klín a začal číst svým nejlepším vypravěčským hlasem, který Izzy tak milovala.

A jak se postupně nořil do příběhu, který už četl tolikrát, poprvé pocítil, že má možná šanci.

Ale nebylo to vůbec tak lehké. První týden byl Nick roztřesený a vůbec mu nebylo do smíchu. Bál se, že jestli udělá jen jediný chybný krok, skončí zase na barové stoličce u Zoe. Každá vteřina každého dne byla agonizující zkouškou jeho vůle.

Vstával časně s pocitem, že potřebuje panáka. Tak šel ven štípat dříví. Stále ještě s tou mučivou potřebou napít se zůstával venku celé hodiny, sekal, potil se a přemýšlel, jestli právě dnes selže.

Annie přijížděla každý den s úsměvem na tváři a s plánem činnosti na celý den v hlavě. Pouze silou vůle se jí dařilo vytvářet z nich tří postupně rodinu. A to bylo pouto, které Nicka nutilo, aby každý den chodil na své odvykací seance. Musel by se propadnout hanbou, kdyby teď nechal Annie a Izzy na holičkách.

Teď právě jel na seanci, která začínala ve čtyři hodiny. V centru města na Hlavní třídě zpomalil, až jel skoro krokem. Volant svíral pevně v rukou. Před pěti minutami začalo pršet a nenadálá bouřka zahnala chodce pod střechu. Město se zklidnilo, jak tomu za deště zpravidla bývalo. Na ulici zůstalo jen několik zaparkovaných aut.

Ovšem před barem „U Zoe" tomu bylo přesně naopak. Tady stála souvislá řada vozů a Nick ze zkušenosti věděl, že uvnitř bude narváno k prasknutí. Díval se do špinavých oken baru a v duchu slyšel cinkání skleniček a šumění skotské, když teče přes kostky ledu.

Olízl si suché rty a těžce polkl. Snažil se nemyslet na to, jak sladce by teď chutnal doušek whisky. Stále si ještě nedovedl představit zbytek života bez alkoholu, ale jeden den přece zvládne.

Sešlápl plyn a přidal. Cítil každý metr, který ujel, když projížděl kolem baru. Ale než dojel ke kostelu, už se tolik netřásl a i kapky studeného potu, které mu stékaly po spáncích, začínaly pomalu osychat.

Zajel na dlážděné parkoviště za kostelem a zaparkoval přímo pod billboardem na pivo Rainier. Chvíli zůstal sedět v autě, aby se trochu sebral, potom vystoupil, strčil klíčky do kapsy a vešel dovnitř.

Místnost byla plná teď už i jemu známých tváří. Když vcházel, rozhostil se v něm zvláštní pocit uklidnění.

Joe se na něho zazubil a rukou mu naznačil, ať se posadí vedle něho.

Nick přikývl, rychle vytáhl z automatu plechovku s colou a posadil se na volnou židli vedle kapitána.

„Nicholasi, je ti dobře? Jsi nějaký bledý."

„Já nevím," odpověděl a v duchu poděkoval tomuto společenství za to, že mu poprvé v životě dalo příležitost jednat čestně. Tato místnost plná cizích lidí — ale zároveň přátel — byla jediným místem, kde se nebál vytáhnout na světlo všechny své slabosti a nedostatky, které se do té doby ukrývaly někde v hlubinách jeho duše, a podrobit je zevrubnému zkoumání. Zjistil, že je v tom cosi uspokojujícího. Upřímnost pomáhala. Ještě víc mu pomohlo, když si dokázal připustit, že jeho závislost je silnější než jeho vůle.

Jako by teď visel na té tenké nitce, která ho spojovala s domovem. Kamkoliv šel, cokoliv dělal — stále na sobě cítil Izzyin pohled. Čekala, že dojde k jeho nevyhnutelnému selhání.

Ještě s ním nepromluvila ani slovo a tentokrát bylo její mlčení mnohem horší, protože věděl, že s Annie mluví — i když je sám nikdy neslyšel. Ani jednou nezaslechl sladký hlásek své malé holčičky.

Společné snídaně, obědy i večeře — to bylo další úskalí. Někdy se mu stalo, že když se natahoval po vidličce, třásla se mu ruka tak, že se musel vymluvit na bolest hlavy a utéct do tmy svého pokoje.

Podíval se na Joa a lehce slabě se usmál. „*Pokusit se* je o dost těžší, než se *nepokusit*, co?"

„To vždycky, Nicholasi. Ale víš, že jsem tady pro tebe. My všichni jsme tady pro tebe."

Byl vděčný za to, co mu jeho kolega a „táta" právě řekl. „Já vím."

Seance začala. Lidé kolem něho se rozpovídali — ti, kteří se chtěli svěřit se svými zkušenostmi — a mluvili o svých výročích, o svých selháních i o svých snech. Jako vždycky došla řada i na Nicka.

Přemýšlel, co říct. *Ahoj, já jsem Nick Jsem alkoholik. Neměl jsem panáka už třiadvacet dní.*

Ale nakonec — jako při všech ostatních sezeních — ze sebe nedokázal dostat ani hlásku.

16.KAPITOLA

Jejich dny ubíhaly v zaběhaných kolejích. Od pondělí do pátku přijížděla Annie časně ráno do Nickova domu, celá rozzářená. On udělal na snídani placky a vajíčka a potom všichni tři strávili společně den. Ať pršelo nebo svítilo sluníčko, chodili ven, chytali v řece ryby, jezdili na kolech po stezkách kolem jezera nebo chodili po Hlavní třídě a prohlíželi si výlohy. Dnes podnikli túru do Zakletého údolí. A teď, o několik hodin a ještě více našlapaných kilometrů později, byli všichni pořádně vyčerpaní. Chudák Izzy usnula, ještě než se hlavou dotkla polštáře.

Annie se nad ní sklonila, políbila ji na čelo a potichu zašeptala přání dobré noci.

„Dobrou, Annie," zamumlala Izzy ze spaní, aniž otevřela oči.

Annie se narovnala. Tohle byly chvíle, které přímo nesnášela. Páteční večery. Teď neuvidí Izzy a Nicka až do pondělí. A i když ráda trávila čas i s Hankem, přesto se už nemohla dočkat, až po víkendu hned ráno přijede zase na jezero. Nenechávala sama sebe často přemýšlet o tom, jak moc má ráda Nicka a Izzy, ani jak *správné* je být s nimi. Takové myšlenky ji zaváděly na temnou a klikatou stezku, která ji děsila, a tak se je v sobě snažila potlačovat, pohřbít jev tom tmavém koutku své duše, kde bydlely všechny její nejistoty. Došla ke smutnému závěru, že Blake svůj názor nezmění, že telefon na stole nezazvoní a ona nepřijme žádný z těch apologetických telefonátů, o kterých snila celé týdny. Když teď neměla už ani tuto slabou naději, připadala si jako loď zmítaná větrem na rozbouřeném moři. A jednoho krásného jarního dne zakopne o svůj vlastní strach. Nečekanost toho okamžiku ji děsila.

V takových chvílích se obracela k Hankovi — ale jeho chlácholivá slova *on se vrátí, zlatíčko, jen se neboj, on se vrátí* už ji neutěšovala. Nevěřila jim a ta nedůvěra bolela nějak víc než slepá naděje a útěcha, kterou v nich dříve nacházela. Terri byla jediná, kdo ji chápal, a dlouhé rozhovory po telefonu, které se svou nejlepší přítelkyní vedla často pozdě v noci, byly jediným prostředkem, který alespoň trochu pomáhal.

Zrovna se chtěla otočit, když si všimla něčeho za oknem. Nějaký pohyb. Trochu poodhrnula závěs.

Nick stál dole u jezera a jeho stín zabíhal po vlnách daleko do vody. Jako obvykle pomohl po večeři umýt nádobí, přečetl Izzy pohádku a potom vyšel před dům a stál sám uprostřed noci.

Byl stejně osamělý jako ona. Celou dobu mu to viděla na očích, ten smutek, který z nich nezmizel, ani když se usmíval.

Tak moc se snažil. Včera hrál skoro dvě hodiny s Izzy nějakou stolní hru, i když se při tom musel nepohodlně hrbit nad herním plánem. Pokaždé, když se Izzy usmála, vypadalo to, že on se rozpláče.

Annie nikdy v životě nebyla na nikoho tak pyšná jako teď na něho. Snažil se dělat všechno správně — žádné pití, žádné klení, žádné nedodržené sliby. Nic než něžné, smutné úsměvy a čas, který trávil se svou malou holčičkou, která ho ještě pořád podezíravě sledovala a nemluvila s ním.

Tolikrát během dne jí nějaká maličkost připomněla Blaka a to, jaký je otec. Pro svou dceru nikdy nebyl doma, ani fyzicky, ani psychicky, a přesto si byl touto částí svého života až příliš jistý. Byla to částečně i Annina vina — ale teprve teď to viděla. Byla součástí toho, v co se změnilo jejich manželství. Slepě dělala všechno, co po ní chtěl. Všechno. Tolik toho vzdala — celé své já i všechny své sny. Vzdala se toho všeho bez jediného slůvka protestu... jenom proto, že ho tolik milovala.

Její život, její duše — to vše se postupně rozplývalo a stávalo se jeho součástí. Den po dni, rozhodnutí za rozhodnutím. Samé maličkosti... které samy o sobě neznamenaly vůbec nic...

Dlouhé vlasy, které si nechávala jen proto, že se tak líbila Blakovi, šaty, které si nekoupila, protože Blake si myslel, že červená barva se hodí leda tak pro trampy.

Dělala jen to, na čem se „dohodli", že by měla dělat. Zůstala doma a stala se perfektní manželkou a matkou někde z předměstí. A ve své tiché honbě za dokonalostí nechala Blaka, aby se z něj stal špatný manžel a špatný otec. Navíc si celou tu dobu myslela, že je dokonalou manželkou. Teprve teď viděla, jak ukrutně se mýlila: všechny ty oběti přinášela ne z lásky, ale kvůli vlastní slabosti. Protože bylo bezpečnější a snazší pokorně poslouchat. Stala se jen tím, čím si sama vybrala, že se stane, a teď litovala promeškaných možností. I přes toto prozření však stále neměla jasno v otázce, jak dál.

Sama. To jediné věděla naprosto jistě. Ať už její další kroky povedou kamkoliv, půjde dál do života jako osamělá žena středních let.

Kéž by tak měla Nickovu sílu, vůli přenést se přes vlastní strach *a zkusit to*.

Lehce se dotkla okenní tabule a ucítila pod prsty uklidňující chlad skla. „Ty to zvládneš, Nicku." A opravdu tomu věřila.

Zavřela za sebou dveře pokojíčku a sešla ze schodů. Z gauče vzala svou kabelku a zamířila ke dveřím. Venku ji přivítal chladný noční větřík, který ji pohladil po tvářích.

Dívala se přes temný trávník na Nicka. V takových chvílích, jako byla tato, když potichu končil den, vyplouvaly v její hlavě na povrch vzpomínky na jejich milování.

Zavřela oči a na okamžik zase ucítila doteky jeho rukou na své nahé kůži... hebkost jeho rtů...

„Annie?"

Prudce oči zase otevřela. Stál před ní a když se na něho podívala, byla si jistá, že se jí všechny ty vzpomínky určitě odrážejí v zorničkách. Všechna ta nahá, zoufalá touha po spojenectví a vzájemné péči. Bála se, že kdyby něco řekla, kdyby na něj promluvila a uslyšela jeho měkký tenorový hlas, byla by ztracená. Připadala si snadno zranitelná a toužila po objetí a dotecích muže... i kdyby to nebyl ten správný muž... i kdyby ona nebyla tou správnou ženou, kterou by chtěl.

Letmo, nucené se usmála. „Ahoj, Nicku... měj se. Musím běžet."

Než stačil odpovědět, rozběhla se ke svému autu.

Ale ještě o kilometr dál, když se zaposlouchala do skřípavého hlasu Roda Stewarta, který zpíval o srdci a o duši a o přitažlivosti, která je čistě fyzická, stále ještě vzpomínala...

V sobotu ráno stála Izzy na verandě v úplně nových krtečkovských kalhotách a holínkách a sledovala, co táta. Klečel na trávníku před domem vedle stromu, který spolu zasadili v den maminčina pohřbu. Byla to útlá třešnička, která ne a ne se zazelenat, dokonce ani teď, když už všechno ostatní okolo bylo v plném květu. Zdálo se, že umřela, stejně jako maminka.

Tatínek se hrbil u kořene stromku, přesně jako jedna postavička z její knížky, na rukou špinavé rukavice, v kterých

měl ruce jako medvěd. Vytrhával plevel a přitom si pobroukával písničku, kterou ho Izzy už dlouho neslyšela zpívat.

Z ničeho nic se narovnal a zahlédl ji. Široce se na ni usmál a odhrnul si stříbrné vlasy z čela. Zůstala mu na něm dlouhá šmouha po rukavici. ,,Ahoj, Izzy, myšičko," zavolal vesele. „Nechceš mi pomoct vytrhávat plevel?"

Pomalu k němu šla podél záhonu zahradních petrklíčů, které Annie vysázela minulý týden. Ještě pořád se usmíval, když se postavila vedle něho.

Nedokázala myslet na nic jiného, než že se tatínek vrátil a ona víc než po čemkoliv na světě touží po jeho objetí. Ale bála se. Co když zase odejde? Skoro mu něco řekla. Dokonce už měla otevřenou pusu a snažila se promluvit.

„Copak je, Izzy?"

Slova jako by nechtěla ven. Zůstala jí někde v krku za velkým knedlíkem, který se jí tam utvořil. *No tak, Izzy,* povzbuzovala sama sebe, *prostě řekni „Ahoj, tati, stýskalo se mi".*

Ale nemohla. Místo toho jen ukázala na zednickou lžíci, která ležela na zemi. Shýbl se a podal jí velkou vidličku. „To je v pořádku, sluníčko," řekl něžně. „Já ti rozumím."

Miluju tě, tati. Do očí se jí nahrnuly slzy. Byla smutná a vadilo jí, že ze sebe nedokáže vypravit ani hlásku. Raději zavřela oči, aby neviděl ty její hloupé, dětinské slzy. Potom vzala ze země lžíci a přiklekla vedle něho.

Začal mluvit, o počasí, o květinách a o tom, jak je krásný den. Mluvil tak dlouho, až zapomněla, že je nešťastná malá hloupá holka, která si už neumí popovídat s vlastním tatínkem.

Neděle byla dnem, který do tohoto vlhkého, bažinatého koutu světa přiváděla spousty lidí. Byl to den, kdy nešťastní turisté klopýtali do hloubi deštného pralesa, aby tam zhluboka dýchali s pusou otevřenou úžasem dokořán a potom se ve vypůjčených džípech rozjeli od jedné realitní kanceláře ke druhé. Téměř bezděčně sahali po letácích s nabídkou volných srubů na prodej a potom volali svým vzdáleným rodinám, aby jim sdělili, že objevili ten nejfantastičtější kus neporušené přírody, jaký kdy viděli.

Když Nick odhrnul závěsy a podíval se z okna, zůstal stát v němém úžasu, úplně stejně jako některý z těch přivandrovalců.

Jasně žluté sluneční paprsky právě pokřtily vrcholky stromů. Nasvěcovaly les zezadu a dodávaly mu tak jedinečného, téměř nadpozemského vzezření. Všechna ta nádhera se navíc ještě odrážela v hladině jezera. Na protějším břehu stála na jedné noze osamělá volavka a pyšně si chránila své území.

Byl to perfektní den na výlet ve složení otec — dcera. Spěchal nahoru vzbudit svou ještě spící holčičku. Pomohl jí vyčistit si zuby a obléct se do teplých vlněných šatů. Zatímco si rozespale ustýlala postel, on připravoval balíčky na piknik — uzeného lososa, kterého koupil čerstvého od místních indiánů kmene Quinault u jednoho z pouličních stánků, tavený sýr a suchary pro sebe a sendviče s plátkovým sýrem a nutelu pro Izzy. Annie tady nechala čtvrt láhve domácí citronády, tak ji přelil do termosky a všechno to nastrkal do piknikového koše.

Do hodinky už uháněli po klikatých cestičkách podél pobřeží, které jako by rozdělovaly svět na dvě části. Po jedné straně měli nejtemnější a nejhustší americké lesy, na druhé pak zpěněný příboj Pacifického oceánu. Jehličnany na pobřeží byly za ta staletí, co tady rostly, ošlehané vichřicemi a jejich větve se ohýbaly dozadu v nepřirozeném úhlu.

Nick zaparkoval v jedné ze zatáček, které byly uzpůsobené tak, aby poskytovaly turistům co nejlepší výhled. Vzal Izzy za ruku a vedl ji dolů na pláž.

Hluboko pod nimi se vlny s bílou čepicí pěny rozbíjely o útesy. Když konečně dorazili na ztvrdlý písek pláže, zazubila se na něho.

Stříbromodrý oceán jim ležel u nohou a rozpínal se tisíce kilometrů daleko. Někdy se v této mořské zátočině prohánět vítr s takovým skučením, že se člověku až tajil dech, ale dnes tady bylo až nepřirozené ticho. Vzduch byl jemný a lahodný jako sluncem vymalované jablíčko. Nad hlavami jim poletovali a kroužili kormoráni, ledňáčci a rackové, kteří tu a tam usedali na větrem ohnuté stromy, které rostly na útesech kolem pláže.

Nick položil koš s jídlem na veliký kámen kousek od vody. „Pojď, Izzy."

Rozběhli se po pláži a za nimi zůstávaly v písku stopy, které byly jedinými otisky lidských nohou široko daleko. Smáli se a hledali ukryté poklady: mořské ježky, průhledné slídové kamínky a malé černé kraby. V jedné zátočině narazili na

malinké modré medúzy, které moře vyhodilo na břeh. Bylo jich tu po kolena — neklamné znamení pro pamětníky, že toto léto se u pobřeží objeví tuňáci.

Když se sluníčko dostalo na obloze až do svého nejvyššího bodu a jeho paprsky je začaly hřát skrz vlněné a goretexové oblečení, zavedl Nick Izzy zpátky tam, odkud vyrazili. Rozprostřel na písek červenobílou deku a otevřel koš. Posadili se do tureckého sedu naproti sobě a pustili se do oběda.

Nick celou dobu vyprávěl jeden příběh za druhým — o domorodcích, kteří kdysi dávno přišli jako první na tuto pláž, stovky let předtím, než sem dorazili první bílí osadníci, o divokých večírcích, které se konaly na stejném písku, na kterém teď seděli, a kterých se účastnil, když byl ještě na střední škole, i o tom, jak sem zavezl Kathy, když byla v jiném stavu.

V jednu chvíli už měl pocit, že Izzy něco řekne. Naklonila se dopředu, hnědé oči rozzářené, rty rozechvělé.

Položil svou sklenici s citronádou na zem. *No tak, Izzy, myšičko.* Nakonec se ale zase narovnala. Cokoliv už si našlo cestu až na špičku jejího jazyka, bylo opět nenávratně ztraceno.

Svým způsobem bylo tohle ticho ještě horší, než kdykoliv jindy. Zabodávalo se mu do srdce jako střepina, která s každým nádechem pronikala čím dál hlouběji. Přesto ale dokázal vykouzlit na své tváři úsměv a pustit se do vyprávění dalšího příběhu, tentokrát o tom, jak jednou v noci vylezli s Annie na městskou vodárenskou věž a napsali na ni PANTEŘI, DO TOHO!

Když byl piknik u konce, sbalili zbytky jídla zpátky do koše a vydali se na pomalou, tichou cestu zpátky k autu. Domů dojeli s posledními paprsky dne. Nick zjistil, že už nemůže skoro mluvit, že už nedokáže vyplňovat svou duší to hrobové ticho, které je obklopovalo, ale přesto se přinutil dál se o to alespoň pokoušet. Když projížděli kolem baru „U Zoe", touha po skleničce v něm ještě vzrostla a začala dorážet jako neklidný příboj. Sešlápl plyn a přeřítil se kolem baru plnou rychlostí.

Když dojeli před dům, nechával se právě den vystřídat růžovozlatým soumrakem. Nick vzal Izzy za ruku a společně se vydali ke vchodu.

„Co bys říkala tomu, kdybychom si ještě něco zahráli?" zabouchl za sebou dveře.

Neodpověděla, ale někam odběhla a za okamžik se vrátila s barevným herním plánem *Člověče, nezlob se!* přitisknutým k hrudi.

Dramaticky zachroptěl. „Ne, to ne — cokoliv, jenom ne tohle. Co takhle mikádo?"

Poťouchle se usmála a zavrtěla hlavou.

„Myslíš, že nechci hrát, protože pokaždé prohraju. Ale to není pravda. Já totiž upadám do komatu. Tak pojď — dáme si mikádo. Prosím."

Zazubila se tak, až se jí v tvářičkách udělaly dolíčky. Poklepala ukazováčkem na krabici, kterou držela v ruce.

„Fajn. Dáme si jednu hru člověče a jednou mikádo."

Ozvalo se zahihňání, které dokonale otupilo konce jeho napjatých nervů. Rychle zatopil v krbu a potom se posadili k hernímu plánu, který položili na zem doprostřed pokoje.

Po první hře následovala druhá a potom další a další. Když už měla Izzy zase všechny své figurky v chlívku a Nick ještě ani nevyjel, rozhodil bezmocně rukama. „Vzdávám to. Jsi královnou *Člověče, nezlob se!* Nikdo tě neporazí. A teď, Izzy, myšičko, je čas na večeři. I *vaření* bude lepší, než ještě jednou prohrát." Pomalu vstal, zjistil, že má z dlouhého sezení na zemi skoro odkrvené nohy, a se zavrávoráním se protáhl.

Izzy vyskočila a chytla ho za ruku. Obočí se jí stáhlo do starostlivého V.

Usmál se na ni. „To je v pořádku, zlatíčko. Už jsem jenom starý a staří lidé se trošku motají. Pamatuješ babičku Myrtle? Ta vždycky vrávorala jako rozbitá chodící panna."

Izzy se zahihňala.

Posadili se v kuchyni ke stolu a pustili se do makarónů se sýrem, které koupili už hotové v obchodě. Zanedlouho se po nich jen zaprášilo. Izzy pomohla Nickovi umýt, utřít a uklidit nádobí a potom šli spolu nahoru. Pomohl jí do pyžama, vyčistil jí ty neuvěřitelně malinké zoubky a potom si oba vlezli do její úzké postele.

Vzal z nočního stolku salátové vydání *Alenky* v *říši divů*. Objal dcerušku kolem ramen, přitáhl si ji k sobě a dal se do čtení.

Když knížku zase zavřel, měla už dávno těžká víčka a napůl spala. „Dobrou noc, sluníčko," zašeptal a políbil ji na čelo. Opatrně se od ní odtáhl a vylezl z postele.

Najednou se po něm natáhla a chytila ho za ruku. Otočil se a podíval se na ni. „Izzy?"

„Tati?"

Na okamžik nemohl popadnout dech. Bylo to poprvé za skoro celý poslední rok, co zase uslyšel sladký hlásek své milované holčičky. Pomalu, velmi pomalu se k ní posadil na kraj postele. Oči mu zvlhly a proměnily jeho sluníčko v rozmazanou skvrnu. „Ach, Izzy," zašeptal, protože v tu chvíli nenašel jiná slova.

„Miluj u tě, tati," rozplakala se teď už i Izzy.

Objal ji a schoval hlavu tak, aby ho neviděla plakat. ‚Ach, Izzy, myšičko, já tě taky moc miluju," šeptal pořád a pořád dokola, hladil ji po vlasech a cítil, jak se jeho slzy mísí na její hebké tvářičce s jejími. Pevně ji tiskl k sobě a přemýšlel, jestli v sobě někdy najde sílu pustit ji.

Usnula mu v náručí, ale on ji držel dál. Nakonec jí položil hlavičku opatrně na polštář a přitáhl jí peřinu až k bradě.

Když se ještě jednou podíval dolů na své spící děťátko, ucítil najednou nával emocí tak čistých, sladkých a všepohlcujících, že žádné slovo — ani *láska* — by to nedokázalo dost dobře vystihnout.

Pocit vítězství mu zněl v hlavě jako andělská árie. A to všechno jen kvůli něčemu tak prostému a nekonečně všeobjímajícímu, jako bylo dětské *miluji tě.* Dvě krátká slůvka, která už nikdy nebude považovat za samozřejmá.

Už v sobě nedokázal všechny ty emoce dál zadržovat. Přetékaly z něj jako kaše z pohádky *Hrnečku, vař* a jedna za druhou ho zaplavovaly. Měl nutkavou potřebu začít se nahlas smát. A taky se chtěl o tento okamžik podělit s někým, na kom mu záleželo.

Annie.

Věděl, že je to nebezpečné, tato náhlá touha s ní mluvit, být s ní, říct jí, co cítí. Věděl to, ale nedbal. Tímhle si teď hlavu lámat nedokázal.

Šel do svého pokoje a zvedl sluchátko.

Pondělí bylo kouzelným dnem plným smíchu. Slunce už zase zahnalo mraky z oblohy. Nick s Annie a Izzy jeli na kolech, sbírali luční kvítí a pletli věnce z malých purpurových a bílých kytiček, které rozkvetly ze dne na den.

Annie si nedokázala vzpomenout, kdy naposledy zažila tolik legrace. Blake nikdy nestrávil den, jako byl tento, se svými holčičkami, jen ve třech. I těch pár vzácných dnů, kdy byl doma, trávil na telefonu, u faxu nebo za počítačem. Teprve teď si začínala uvědomovat, jak osamělý její život až dosud byl.

Jak tak šlapala do pedálů po stezce národního parku, vybavovala si útržky svého rozhovoru s Nickem minulou noc. *Mluví se mnou, Annie. Řekla mi, že mě miluje.* Úžas v jeho hlase jí vehnal slzy do očí. A když potom pokračoval líčením toho, jak spolu strávili den na pláži, přistihla se, že jim závidí dokonalost toho všeho.

I když se dnes nikdo z nich ke včerejšímu rozhovoru ani slůvkem nevrátil, viselo to mezi nimi ve vzduchu jako zrnka prachu, když poletují ve slunečních paprscích. Během toho rozhovoru spolu navázali ještě intimnější pouto. Vzdálenost telefonních linek, která je oddělovala, to jaksi usnadnila.

Uprostřed toho všeho si Annie začala vybavovat toho starého Nicka — mladého Nicka — a to, jak moc ho milovala. A když zavřela oči zatímco on mluvil, zase před sebou viděla kluka, který ji kdysi poprvé políbil pod hvězdnou oblohou. Chlapce, jehož něžný, nejistý polibek ji rozplakal.

Cítila, jak se pouští do nebezpečných vod. Bylo toho tolik, co si s ním spojovala a co se jí týkalo, ale jeho hluboká láska k Izzy to v ní všechno míchala a zanechávala jen bolavé srdce. Ať se snažila sebevíc zapomenout na život, který žila v Kalifornii, a na volby, které učinila, Nick to v ní všechno probouzel. Vychovala dceru, která nikdy nepozná krásu konejšivého objetí zbožňujícího otce.

A byla manželkou, která už tolik let zůstávala na lásku sama.

Cítila se zvláštně rozlítostněná a malá, když přecházela po tomto vratkém mostě poznání. Celá léta zaměňovala své zvyky a svou náklonnost za lásku. Byla přesvědčená, že láska, kterou dává svému muži, je odrazem jeho citu vůči ní. A teď zůstala kvůli své zaslepenosti sama, devětatřicetiletá žena, která čelila nadcházejícímu „podzimu" svého života sama, bez dítěte, které by na ni čekalo doma, a bez manžela ve své posteli.

V okamžiku, kdy si to všechno uvědomila, ji od Nicka dělily kilometry. A byla tomu ráda, protože kdyby byl v tu chvíli vedle

ní, byla by k němu vztáhla ruce, škemrala by, aby ji sevřel v objetí, líbal ji a říkal, jak je krásná... i když by to byla lež.

Teď, když se vraceli z projížďky domů, doufala, že tu osamělost a bolest v jejím hlase nepoznal. Pokaždé, když se na ni dnes podíval, uhnula rychle pohledem.

Než dojeli domů, měla pocit, že je z ní troska. Seděla tiše u stolu, oči upřené do talíře s jídlem před sebou a nervózně si podupávala pravou nohou o podlahu.

Jen co bylo po večeři, vyskočila a spěchala uložit Izzy do postele. Nicka nechala, ať umyje a utře nádobí.

„Dobrou noc, Izzy. Tatínek přijde za chviličku."

„Dobrou, Annie," zamumlala Izzy a otočila se na bok.

Zavřela dveře pokojíčku a zamířila po schodech dolů. Nicka našla v obýváku, jak se upřeně dívá z okna na jezero. I na tu dálku postřehla, že se mu třesou ruce. U nohou mu ležela mokrá utěrka.

Poslední schod pod ní zavrzal a ona zůstala stát jako přimražená.

Otočil se k ní. Ve světle lampy byl bledý a čelo měl celé zpocené.

„Chceš se napít," konstatovala.

„Chci?" Jeho smích byl hluboký a drsný. „To to ani zdaleka nevystihuje."

Annie nevěděla, co dělat. Bylo nebezpečné třeba se ho jen dotknout, ale nedokázala se od něj odvrátit. Opatrně k němu popošla. Natáhl se po její ruce a upocenými prsty jí zoufale stiskl dlaň.

Ta chvíle jí připadala nekonečně dlouhá. „Co takhle místo toho misku mátové čokoládové zmrzliny?"

„Skvělé. Jenom zajdu dát Izzy dobrou noc a... přijdu za tebou ke krbu." Věnoval jí ulehčený úsměv, potom se otočil a zamířil do schodů.

Annie šla do kuchyně a připravila dvě misky zmrzliny. Celou dobu si říkala, že o nic nejde — dva kamarádi si prostě jenom spolu dají zmrzlinu. Než dokončila servírování, byl Nick zpátky. Posadili se na gauč.

Beze slova se pustili do jídla. Bylo až absurdní, jaký rámus dělalo jemné cinkání lžiček o porcelán. Příliš zřetelně vnímala

každý jeho pohyb — nepravidelné poklepávání nohou i to, jak si pořád sčesával rukou neposlušný pramen vlasů za pravé ucho.

Z ničeho nic se k ní otočil. „Jak dlouho tu zůstaneš?"

A bylo to. Vzdychla. „Ještě asi tak měsíc a půl. Natálie se vrací domů patnáctého června."

Jejich pohledy se setkaly a Annie měla pocit, že se v těch jeho modrých očích utopí.

Dech jako by se jí sám od sebe zatajil. Přistihla se, jak napjatě čeká, co jí ještě řekne, i když si nedokázala představit, co by to tak mohlo být.

„Co říkáš na Mystic?" zeptal se pomalu a přitom ji nepřestával sledovat. „Tenkrát ses nemohla dočkat, až odsud po škole zmizíš."

„To nebylo tohle místo, co mě hnalo pryč."

Teprve za hodnou chvíli odpověděl: „Nechtěl jsem ti ublížit."

„Já vím."

„Děsila jsi mě."

Cítila, jako by při těch jeho slovech znovu rozkvetla, jako by znovu vyrašilo to poupě důvěrnosti, které je minulou noc svedlo dohromady. *On ji* děsil teď. Obzvláště, když byl tak blízko. Pokusila se ten pocit zahnat smíchem. „Děláš si legraci, co?"

Nahnul se dopředu a položil svou misku na stolek. Potom se pomalu zase narovnal a otočil se k ní. Jedna jeho ruka se sunula po gauči jako had směrem k ní. Musela se hodně přemáhat, aby jí nevyšla vstříc. „Myslím, že život člověka je nalinkován dlouho předtím, než si dokáže položit ty opravdu podstatné otázky. Můj osud byl vyryt do kamene v okamžiku, kdy táta opustil mámu. Měla... pořádně těžký život. Než jsem si stačil uvědomit, co se vlastně děje, byl jsem to já, kdo se o ni staral. Naučil jsem se to, co se naučí každé dítě opilce: nemluvit, nevěřit, nestarat se. Bože, byl jsem dospělý a ještě mi nebylo deset. Nakupoval jsem, vařil jsem, uklízel jsem... ať už jsme žili kdekoliv. Miloval jsem ji, a tak jsem se o ni staral. A když se ke mně otočila zády nebo začala být hrubá, věřil jsem tomu, co mi říkala — že jsem hloupý a k ničemu a že mám štěstí, že se mnou ještě vůbec zůstává." Opřel se zpátky do gauče.

Annie ucítila, jak ji jeho prsty hladí po rameni. Zvedla k němu oči a vzpomněla si, jak pohledný býval, jak — když se na něho podívala úplně poprvé — nemohla ani dýchat.

„Bydlet tady s Joem, to bylo pro mě něco jako sen. Čisté povlečení, čisté šaty, spousta jídla. Musel jsem chodit každý den do školy a nikdo mě nikdy neuhodil." Usmál se na ni a ona při tom pohledu ucítila, jak se po celém těle rozechvěla. ‚A potom jsem potkal tebe a Kathy. Pamatuješ?"

„V bufetu po fotbale. Pozvaly jsme tě, ať si k nám přisedneš. V rádiu zrovna hráli ploužáky."

„*Ty* jsi mě pozvala. Nemohl jsem tomu v první chvíli uvěřit... a když se z nás potom stali přátelé, úplně mě to ohromilo. Ten rok bylo všechno poprvé." Usmál se, ale tentokrát byl ten úsměv smutný a unavený a nepatřil jejím očím. „Byla jsi první holka, kterou jsem políbil. Věděla jsi to?"

Hrdlo se jí stáhlo tak, až dostala strach, že se udusí. „Brečela jsem."

Přikývl. „Myslel jsem, že to bylo proto, že to *víš*. Jako bys to ze mě nějak vycítila — že nejsem dost dobrý."

Chtěla se ho tak moc dotknout, až se jí kroutily prsty. Sevřela ruku v pěst. „Nikdy jsem pořádně nevěděla, proč jsem tenkrát bulila. Ani teď to ještě nevím."

Tentokrát se usmál o něco veseleji. „Vidíš? Naše cesty jsou naplánované, než jsme si toho vůbec vědomi. S Kathy to bylo o tolik jednodušší. *Rozuměl* jsem jí. Potřebovala mě, i potom mě potřebovala, a pro mě to bylo totéž co láska. Prostě jsem se zase dostal do role, kterou už jsem znal. Chci říct... co jsem měl dělat? Požádat tě, aby ses vzdala Stanfordu? Nebo na tebe čekat, i když ses mě o to neprosila?"

Nikdy by si nepomyslela, že v sobě najde dost odvahy, aby Nickovi řekla, co cítí. Stejně jako on, i ona se lehce vžila — vpadla — do role, kterou znala. Udělala to, co se od ní očekávalo. Annie — hodná holčička. Šla na vysokou a vzala si hodného hocha se zářivou budoucností... a sama sebe cestou ztratila.

„Vždycky jsem si uvědomoval, že budeš slavná," prolomil po chvíli ticho opět Nick. „Byla jsi tak zatraceně chytrá. Jediné dítě z Mystic, které kdy získalo akademický titul na Stanfordu."

Odfrkla. „Já a slavná? Co bych tak asi dělala?"

„Takhle nemluv." Jeho hlas byl stejně něžný jako jeho dotek. Nemohla se na něho nepodívat. Smutek v jeho očích ji chytil pod

krkem a stiskl. „To by nikam nevedlo. Věř mi, ty bys uspěla, ať bys dělala cokoliv. A ukázala bys všem, co by tvrdili opak."

Tohle jeho povzbuzení bylo jako voda na mlýn její vyprahlé duše. „Onehdy jsem *opravdu* o něčem přemýšlela..."

„O čem?"

Odtáhla se. „Ty se budeš smát."

„Nikdy."

Až nebezpečně mu věřila. „Ráda bych si otevřela malé knihkupectví. Víš jaké... takové to s pořádně polstrovanými židlemi, automaty na kávu a zaměstnanci, kteří knížky doopravdy *čtou."*

Dotkl se její tváře, takový letmý projev starostlivosti, až se zachvěla. Bylo to poprvé, co se jí úmyslně dotkl od té noci u jezera. „Teď bys měla najít sama sebe, Annie."

Cítila, jak se jí rozpalují tváře. „Asi si myslíš, že jsem směšná."

„Ne. Nikdy. Jen jsem si všiml, jak ti zazářily oči, když jsi řekla ‚knihkupectví'. Myslím, že je to skvělý nápad. Vlastně... na Hlavní třídě je jeden takový starý viktoriánský dům. Ještě před pár měsíci tam byl obchod se suvenýry. Když majitel zemřel, tak to tam zavřeli. Teď hledají nějakého nájemníka. Při troše snahy by z toho mohlo být skvělé místo. Má to dobrou polohu." Odmlčel se a podíval se na ni. „Pokud bys chtěla to knihkupectví otevřít v Mystic."

Sen se rozplynul. Oba věděli, že její život není svázán s tímhle městečkem. Patřila do jiného státu, pod jiné slunce, do bílého domu u moře. Zírala na svůj diamantový prsten a přemýšlela, co říct, aby zaplašila ten sen a mohla předstírat, že o něm nikdy nemluvila.

Najednou se zeptal: „Viděla jsi *Příští rok ve stejnou dobu?"*

Svraštila obočí. „Ten film s Alanem Aldou — o těch dvou, co spolu mají poměr vždycky jeden víkend v roce?"

„Jo."

Bylo skoro nemožné, aby vydržela dýchat pravidelně. Jako by byl vzduch náhle zelektrizován tím jediným slovíčkem: poměr.

„Já-já jsem ten film vždycky milovala."

„Začíná za deset minut. Chceš se dívat?"

Dech se jí ještě o poznání zrychlil. Připadala si jako cvok, který hledá bůhvíco za prostou otázkou, jestli se chce podívat na film. „Jasně."

Usadili se na gauči a dívali se na televizi, ale Annie měla každou chvíli zvláštní pocit, že padá někam do neznáma. Pořád se musela dívat na Nicka a často ho přistihla, že i on sleduje ji. Nechtěla myslet na to, jak moc pro ni začal znamenat, ale před tím, co je naprosto zřejmé, se nedá utéct.

Včera v noci se dozvěděla, že miluje čokoládovou zmrzlinu a nenávidí červenou řepu... že jeho oblíbená barva je modrá a profesionální sporty ho k smrti nudí... že pečené brambory má rád s máslem a kousky slaniny, ale bez soli a pepře, a že pusa od Izzy, kterou mu občas dá, když se k němu přitulí, ho dokáže rozplakat.

Věděla, že někdy má neodolatelnou potřebu se napít, až se mu z toho začne točit hlava a zakalí se mu zrak. V takových chvílích utíkal od Izzy i od ní někam do lesů, kde mohl být sám. A potom se vracel, s vlasy zmáčenými potem, bledý a s třesoucíma se rukama, ale usmíval se, sice smutně, zoufale a nedíval se jí přitom do očí, ale ona věděla, že nad sebou zase dokázal zvítězit. A v takových chvílích, když se jejich pohledy setkaly na vzdálenost mýtiny, cítila v sobě to nebezpečí, které se ozývalo někde v ní těsně pod povrchem.

Nechtěla se nijak moc zajímat o Nicka Delacroixe, ale přesto cítila, že každý den je posouvá blíž a blíž k sobě.

Když film skončil, nedokázala na něj pohlédnout, protože se bála toho, co by uviděla v jeho očích... a co by uviděl on v jejích. A tak jen popadla svůj pytlík papírových kapesníků a kabelku a utíkala ke dveřím. Sotva že stačila zamumlat ahoj.

17.KAPITOLA

Izzy se probudila vystrašená. Zdálo se jí o mamince... ale nic víc si nepamatovala. Maminka stála u jezera, volala na ni... a plakala.

Odhodila peřinu a vylezla z postele. Aniž se zdržovala oblékáním a nazouváním papučí, vyklouzla z pokojíčku a spěchala po chodbě ke schodům. U tátova pokoje se zastavila a potom kolem něj rychle proběhla. Dolů po schodech, ven ze dveří, do nejtemnější části noci.

Dívala se upřeně na jezero. Zpočátku neviděla nic než černošedou hladinu s horami na pozadí, ale po chvíli dokázala rozeznat už i lehce se pohupující vlnky a zaslechla šplouchání vody, která narážela na kamenitý břeh. Působilo to jako mumlání. Opar zhoustl až do mlhy, kterou jen tu a tam protínaly vrcholky stromů.

Izzy, myšičko, jsi to ty?

Zachvěla se. Dveře, které ještě stále přidržovala pootevřené, jí vyklouzly z ruky a s bouchnutím se za ní zavřely. „Mami?" Na břehu se blýsklo něco bílého.

Ohlédla se. V okně tatínkovy ložnice byla tma. Věděla, že by mu měla říct, kam jde, ale když se to něco bílého zablesklo znovu a uslyšela ženský pláč, úplně na to zapomněla. Vyhrnula si cíp své noční košilky a rozběhla se mokrou trávou. Palce u nohou se jí při běhu bořily do vlhké hlíny.

Různé zvuky jako by se ozývaly všude kolem ní — krákání vran, houkání osamělé sovy, kvákání žab — ale i když v ní byla malá dušička, nezastavila se, dokud nedoběhla k jezeru.

„Mami?" zašeptala.

Z vody se zvedl sloup mlhy. A v něm ji uviděla — maminku. Naprosto zřetelně tam stála na vodní hladině, ruce sepnuté ve výšce pasu a zlaté vlasy jako by tvořily kolem jejího obličeje svatozář. Izzy na okamžik zahlédla bílá křídla a uslyšela rytmicky se opakující zvuk, který jí připomínal bručení nastartované sekačky na trávu, ale nebyla si jistá, co to vlastně viděla. Okolo maminky se šířila taková záře, až ji rozbolely oči, jako by se dívala přímo do slunce. Zamrkala a pokusila se zaostřit. Před očima jí ale pořád tancovaly tisíce malinkých

hvězdiček a maminka jako by se pořád rozmazávala a hned zase nabývala ostřejších obrysů.

Izzy, myšičko, proč jsi mě volala?

Znovu zamrkala a snažila se zahlédnout maminčiny jasně modré oči. „Tentokrát jsem tě nevolala." *Slyšela jsem tě, jak mě voláš ze spaní.*

Izzy se snažila rozpomenout na svůj sen, ale byly to jen obrazy a pocity a panika a všechno dohromady to vlastně vůbec nedávalo smysl. „Já nevím, co jsem chtěla."

Ucítila maminčin dotek — lehký vánek na čele, který jí sčesal z čela vlásky, polibek, který voněl mlhou, deštěm a maminčiným oblíbeným parfémem. „Stýská se mi po tobě, mami."

Tatínek už se vrátil.

„Co když zase odejde?"

Další dotek, tentokrát ještě jemnější. *Neodejde, Izzy, myšičko.*

Když tentokrát zvedla oči, byla máma blíž a Izzy si byla jistá, že zahlédla dvě bílá holubicí křídla. „Já za tebou nemůžu, že?"

Na okamžik jako by se opar rozplynul a maminka tam stála tak, jak si ji Izzy pamatovala — žádná křídla, žádné bíle světlo kolem ní, žádná mlha. Jen blonďatá žena se smutnýma očima v kytičkovaném flanelovém županu, která shlížela dolů na svou dcerku. *Vždycky zůstanu v tobě, Izzy. Nemusíš se ztrácet nebo se snažit jít za mnou nebo ke mně vztahovat ruce. Stačí, když zavřeš oči a budeš na mě myslet. Vzpomeň si třeba, jak jsme spolu šly do cirkusu a já jsem se smála klaunům tak, až jsem spadla z lavičky. A když se při té vzpomínce usměješ, budu tam.*

Izzy stékaly po tvářích slzy a kanuly jí na ruce. S mrkáním se dívala do maminčiných modrých očí. „Miluju tě, mami..."

A najednou byla máma pryč.

„Izzy!"

Tatínkův hlas plný paniky jí přerušil tok myšlenek. Rychle se otočila a uviděla ho, jak k ní běží. „Tati?"

Vzal ji do náruče a pevně sevřel. „Izzy," vyslovil její jméno tak nějak zvláštně, jako by právě uběhl několik kilometrů. ‚Ach, Izzy... vyděsila jsi mě. Nevěděl jsem, kde jsi..."

„Nikam jsem nešla, tati."

Chápavě se na ni usmál. „Já vím, zlatíčko."

Odnesl ji zpátky do domu a něžněji uložil do postele. Zavrtala se pod peřinu, ale ještě nebyla připravená být sama. Popadla

knížku, která ležela na stolku u postele. Byl to jeden z jejích pokladů — *Popelka* — který kdysi dostala máma od babičky Myrtle a potom ho zdědila Izzy. „Přečetl bys mi pohádku, tati?"

Vlezl si k ní do postele. Velmi opatrně otevřel knížku na první stránce. Začal číst tak, jak Izzy vždycky předčítal, s chutí a elánem a nejrůznějšími legračními hlasy.

Jenomže Izzy se nesmála. Nemohla. Místo toho jen tak seděla opřená zády o velký žlutý polštář a dívala se na obrázky v knížce. Když dočetl, rozhostilo se v pokoji hluboké ticho. „Co se stalo Popelčině mamince?"

Dobrou minutu mu trvalo, než se zmohl na odpověď: „Myslím, že Popelčina maminka odešla do nebe."

„Ach."

,,A víš, co si myslím já?"

Zavrtěla hlavou. „Ne."

„Myslím, že jsou teď s naší maminkou kamarádky a dívají se tam seshora na nás, aby se ujistily, že jsme v pořádku."

Izzy o tom chvíli přemýšlela. Vlastně ji něco podobného už také napadlo. „Annie říká, že když prší, tak že to pláče maminka s anděly."

Odhrnul jí z obličeje pramen vlasů. ‚Annie toho ví zatraceně hodně."

Odvrátila se od něho a snažila se zakrýt slzy, které ji začínaly pálit v očích. „Začínám na ni zapomínat, tati."

Objal ji kolem ramen a přitáhl si ji k sobě. Něžně ji pohladil po mokrých tvářích. „Maminka měla nejkrásnější oči na světě. Když se na člověka podívala, jako by přestalo pršet a každému vyšlo na tváři slunce. A jeden přední zub měla křivý — trochu jí uhýbal stranou. A hned u pravého ucha měla malé mateřské znaménko. Milovala tě, Izzy... milovala tě víc než vlastní život."

„Milovala nás oba, tati."

Nic neřekl. Jen ji políbil, přímo na špičku nosu, a jí to připomnělo dobu, kdy byla ještě malé dítě. Tohle dělával pořád. Poprvé od maminčiny smrti se Izzy nebála. Ten křik, který byl v ní, jako by náhle odezněl. Konečně si byla jistá, že všechno bude zase v pořádku.

Tatínek už ji zase miluje.

Zavřela oči a pevně stiskla víčka, aby zadržela slzy, protože nechtěla plakat jako malá holka. Když byla s to zase se zhluboka nadechnout, pomalu oči otevřela.

Nemohla uvěřit tomu, co viděla. „Tati?" ozvala se něžně.

,,Ano, sluníčko?"

Zvedla levou ruku. Naprosto zřetelně viděla černou rukavičku, která jako by jí vyrůstala z rukávu. Nesměle se kousla do spodního rtu, jako by to bylo něco, co se nedělá. Pomalu si rukavičku stáhla. Pod ní byla její levá ruka. „Vidíš ji, tati?"

Díval se přímo na její ručku — takže si byla jistá, že ji vidí — ale neusmál se. „Co bych *měl* vidět?"

Těžce polkla. „Vidím svou ruku... i paži. Vidíš to taky?"

Táta přerývaně vydechl. „Jo. Vidím tvou ruku." Velice opatrně, jako by se bál, že ho zarazí, jí rukavičku vzal.

Zachichtala se a zahýbala prsty. „Myslím, že tady s tebou zůstanu, tati."

,,Ano, Izzy, myšičko. Myslím, že zůstaneš." Odfrkl. Vzhlédla k němu a uviděla tu nejpodivnější věc na světě: její velký, silný tatínek plakal.

Milovala nás oba.

O mnoho později, když už Nick ležel v posteli, s rukama pod hlavou, dovolil si konečně začít přemýšlet o tom, co mu Izzy řekla. *Milovala nás oba.*

Ta věta, které tak dlouho nemohl uvěřit, najednou zazněla nahlas a byla pronesena s neochvějnou dětskou jistotou.

Slzy, které se skoro rok skrývaly někde v něm, si náhle našly cestu na jeho tváře. Miloval svou ženu, miloval ji od první chvíle, co ji uviděl... jen na to v několika posledních letech zapomněl. Viděl jen samou tmu a zapomněl, jak vypadá světlo. I ona ho milovala, celým svým zlomeným srdcem. Milovala ho.

„Miloval jsem tě, Kath," zašeptal do tichého prázdna své ložnice. „Miloval jsem tě..."

Mystický dešťový festival začal podle plánu, první sobotu v květnu, stejně jako rok co rok posledních sto let. Nad městem visela nízká šedá mračna. Z nich se na ochranné rolety výloh obchodů spouštěly nekonečné provazy deště. V kalné vodě z okapů, která tekla po chodnících, plavaly mladé zelené lístky.

Annie měla na sobě žlutou pláštěnku, rifle zastrčené do holínek a baseballovou čepici týmu Seattle Mariners. Hank stál vedle ní, v ruce domácí koláček, který si koupil u jednoho ze stánků.

Průvod se pomalu vydal po Hlavní třídě a kroky všech začaly čvachtat na mokré dlažbě. Byly tu požární vozy, policejní auta, skautské oddíly a šest malých holčiček v baletních sukýnkách.

Annie byla uchvácena tím sentimentálním maloměstským představením. Ze zkušenosti věděla, že průvod ujde šest bloků a potom se otočí a půjde zpět.

Přesně tohle jí scházelo. Jak to jen mohla nevědět. Odjela do Kalifornie a vychovala svou dceru za železnou oponou a v klimatizovaných pokojích, ve městě, kde měl každý průvod v čele nějakou významnou osobnost a spoustu sponzorů.

Nechtěla se tam vrátit.

Náhlost s jakou došla k tomuto závěru ji samotnou překvapila. Poprvé v životě se dokázala sama rozhodnout, aniž přitom myslela především na ostatní. A byl to příjemný pocit.

Už nechtěla žít v Kalifornii — a ani nemusela. Až půjde po rozvodu Natálie na vysokou, může se odstěhovat sem do Mystic a třeba si i otevřít to knihkupectví...

Sny. Tak jedinečné výtvory — a ona se tolika z nich vzdala bez boje. Už nikdy více.

Otočila se na svého tátu. „Můžu se tě na něco zeptat, tati? Myslíš, že by tohle městečko mohlo potřebovat knihkupectví?"

Usmál se. „Zatraceně, jasně. Už nějaké potřebujeme pěkně dlouho. Tvoje maminka kdysi snila, že si ho otevře."

Annie se zachvěla. Na okamžik jako by ztratila orientaci a měla pocit, že maminka stojí vedle ní. „Opravdu? Mě napadlo to samé."

Otočil se k ní a dlouze se na ni podíval. „Teď tě bolí srdce a snažíš se před vším utéct, Annie, ale nezapomínej, kde je tvé skutečné místo. Už nikdy nebudeš žít v Mystic a kromě toho nejsi obchodnice. Jsi žena v domácnosti." Vzal ji kolem ramen a přitáhl si ji k sobě.

Ten jeho projev nedůvěry bodl jako nůž. Poprvé v životě ji napadlo, jak dlouho v ní asi takto po troškách zaléval semeno nedůvěry v sebe sama. Kdy s tím asi začal? Když byla ještě dítě?

Když jí poprvé řekl, aby svou krásnou hlavičku nezatěžovala starostmi? Nebo když ji začal ujišťovat, že Blake se o ni postará?

Kdyby měla jinou náturu, asi by se teď rozzlobila, ale takhle jí bylo jenom tak nějak smutno. Táta patřil k jiné generaci a snažil se jen, aby pro své jediné dítě udělal první poslední. Kdyby mu neumřela žena, bylo by všechno jinak...

Jenomže ona umřela a v okamžiku její smrti byl Hank vržen do role, kterou nemohl zvládnout. Všechno, co věděl o ženách a ženství, znal jen od své matky, unavené, seschlé ženy, která odešla na onen svět, když jí bylo sedmačtyřicet, vehnána do hrobu tvrdou prací. Hank vyrostl v Mystic a nikdy toho z okolního světa moc neviděl. Měl zato, že to nejlepší, co může pro Annie udělat, je dát jí vzdělání, aby si mohla najít muže, který jí připraví lepší život, než jaký měl on sám.

Bohužel, Annie uposlechla jeho rad. Podnikla dlouhou cestu až do Stanfordu — kde jí u nohou ležel celý svět, kdyby ovšem věděla, kam šlápnout — a celou dobu jako by měla klapky na očích. Sama od sebe očekávala příliš málo... a dostala přesně to, co hledala. Bylo legrační sledovat s odstupem času, jak to v životě vlastně chodí.

Hank na tom nenesl o nic větší vinu než Annie nebo Blake. Prostě to tak bylo. Měla štěstí, že se jí přece jen podařilo dojít pravého poznání — nebo si alespoň myslela, že se jí to podařilo. Nebýt Blaka, šla by celý život po průměrné cestičce, žena ve středních letech a posléze žena-stařena, na očích pořád ty klapky, které se dědily z generace na generaci.

Vložila svou ruku tátovi do dlaně a lehce stiskla. Závěr průvodu tvořili jezdci na koních. Jen co zajeli za roh, všichni začali tleskat a provolávat celému průvodu slávu. Když aplaus dozněl, začal se přihlížející dav pomalu rozcházet a zanedlouho lidé zaplnili všechny chodníky i silnici.

Annie s Hankem se vydali zavěšeni do sebe na procházku kolem stánků s nejrůznějším zbožím, které lemovaly Hlavní třídu. Prošli i kolem viktoriánského domu s nápisem K PRONAJMUTÍ v okně.

Hank se zastavil u stánku luteránské církve a koupil dva šálky mocca kávy. Jeden podal Annie. Prostor mezi nimi naplnilo příjemné kávové aroma. Usrkla a hrdlo jí zaplavilo příjemné teplo. Ani jeden z nich si nevšímal kapek, které na ně opět začaly

něžně dopadat. Déšť Annie nikdy nevadil. Jako by na to úplně zapomněla. Bylo až legrační, jak v Kalifornii pokaždé honem roztahovala deštník, jen co z oblohy spadlo pár kapek. Tady používali deštníky jen turisté.

„Tak, a za šest týdnů bude Natálie doma."

Znovu si usrkla trochu kávy a přikývla. „Patnáctého června. Už se nemůžu dočkat."

„Co řekneš Blakovi, až se s ním uvidíš?"

Ta otázka Annie zaskočila. Bylo to něco, nad čím chtěla teprve přemýšlet. A navíc jí takové otázky Hank nikdy nekladl. Pokrčila rameny. „Já nevím. Celé týdny jsem si nepřála nic jiného, než ho zase spatřit, připomenout mu, co jsme spolu prožili, ale teď si najednou na nic z toho nemohu vzpomenout."

„To kvůli němu?"

Už se chtěla zeptat, co tím myslí, ale když zvedla oči, uviděla Nicka. Stál na druhé straně ulice s Izzy na ramenou. Oba měli v ruce kornout se zmrzlinou. Otočil se a i na tu dálku a přes všechny ty lidi mezi nimi se jejich oči na okamžik setkaly. Usmál se na ni, zamával a šel dál. Snažila se vytvořit rámec odpovědi pro tátu, ale Nick jí do tohoto obrazu pořád nějak nezapadal. „Kdo ví, co za co může? Já jen vím, že už nejsem ta žena, co dřív."

„Buď opatrná, Annie."

Znovu se podívala na protější chodník, ale Nick byl pryč. Téměř okamžitě se dostavil chvilkový pocit zklamání. „Víš co, tati. Už mě unavuje být pořád opatrná."

„Když si budeš zahrávat s ohněm, spálíš se."

Zasmála se. „Další samolepky na nárazník, tati?"

Teď se zasmál i on. „Jak myslíš, že k nim lidi přicházejí? Některé věci nejsou prostě nic než čistá pravda."

18.KAPITOLA

V pondělí jeli Annie, Nick a Izzy do Sol Duc Hot Springs a podnikli túru do nitra národního parku Olympic National Forest. Potom si zaplavali v bazénu správce parku a relaxovali v horkých sírových pramenech. Když se začal snášet soumrak, nastoupili do auta a zamířili domů.

Než po příjezdu zase všechno vybalili a uklidili, byla skoro půlnoc. Nick nabídl Annie svůj pokoj a ona jeho nabídku přijala. Zavolala tátovi, který na ni jako obvykle čekal, a slíbila, že hned ráno přijede za ním.

Je to moudré, Annie Virginie? zeptal se potichu.

Uklidnila ho, ať si nedělá starosti, a zavěsila. Sice si sama nebyla až tak jistá, jestli jedná úplně správně, ale je pravda, že se necítila nejlépe. Toužila padnout do pohodlné postele a spát alespoň deset hodin. Záda měla celá rozlámaná, bolela ji hlava a celou cestu domů se jí zvedal žaludek. Bylo zřejmé, že turistika není její silná stránka.

Dávala si pozor, aby se nesetkala s Nickem, když spěchala nahoru po schodech, vyčistila si zuby, padla do postele a tvrdě usnula.

Když se ráno probudila, bylo jí ještě hůř. Hlava jí třeštila. Musela zůstat ležet téměř nehnutě a soustředit se na každý jednotlivý nádech, aby nezačala zvracet.

Pomalu napočítala do desíti a potom se opatrně vzepřela na loktech. Oknem do ložnice dopadaly paprsky slunce. Z ostrého světlají začaly pálit oči a hlava ji rozbolela ještě víc. Takové krásné květnové ráno a ona si ho nemůže užít.

Těžce polkla, odhodila pokrývku a vrávoravě došla do koupelny. Ani si nerozsvítila — i tak viděla v zrcadle naprosto zřetelně velké kruhy pod očima. Pohybovala se, jako by jí bylo nejméně sto let. Vyčistit si zuby a opláchnout si obličej jí trvalo celou věčnost. Když byla s ranní hygienou hotová, měla pocit, že je jí ještě o něco hůř.

Vrátila se do postele. Zalezla pod peřinu, ale téměř okamžitě ji roztřásla zimnice. Zavřela oči.

O něco později — za hodinu? za minutu? — se ozvalo zaklepání na dveře. Annie se přinutila posadit. „Dále."

Do pokoje nakoukla Izzy. ‚Annie? Já mám hlad."

Z posledních sil se usmála. ‚Ahoj, zlatíčko. Pojď dál — ale nechoď ke mně moc blízko. Myslím, že mám chřipku."

Izzy vklouzla dovnitř a zavřela za sebou dveře. „Čekala jsem na tebe, až přijedeš. Myslela jsem, že jsi v noci třeba už opravdu odjela... ale potom mi tatínek řekl, že jsi zůstala přes noc."

Annino srdce teď patřilo celé té holčičce, jejíž velké hnědé oči se na ni tak upřeně a ustaraně dívaly. „To bych neudělala, Izzy. Neodjela bych bez rozloučení."

„Dospělí to někdy dělávají."

‚Ach, Izzy..." Annie se na posteli zavrtěla a snažila se nevnímat, jak se jí najednou začala točit hlava. „Já vím, že to někdy dělávají." Chtěla ještě něco dodat, nejspíš nějakou hlubokou myšlenku, ale z ničeho nic silně kýchla. Ještě si nestačila ani zakrýt pusu a kýchla podruhé. Položila se zpátky na postel a snažila se vzpomenout si, kdy jí bylo naposledy takhle špatně.

Izzy se rozšířily panenky. „Jsi nemocná?"

Annie jí věnovala slabý, chápavý úsměv. „Ne tak *úplně* nemocná," uklidnila ji potichu. ‚‚Je to jenom rýma. Vsadím se, že ty máš taky každou chvíli nějakou."

Izzy si viditelně oddechla. „Jo. To je, když mi z nosu pořád tečou zelené snoplíky."

„Krásná představa, opravdu. Myslím, že se budu muset ještě chvíli prospat, ale potom si určitě popovídáme, jo?"

Izzy pomalu přikývla. „Jo. Ahoj."

Annie se trošku usmála. ‚‚Ahoj, broučku." Když Izzy odešla, natáhla se po telefonu na nočním stolku. Když jí operátorka na informacích nadiktovala číslo, zavolala do ordinace doktora Burtona.

Sestřička zvedla telefon po prvním zazvonění. „Zdravotní středisko Mystic. Tady Madge, jak vám mohu pomoci?"

‚‚Ahoj, Madge. Tady Annie Colwaterová. Chtěla bych se objednat k doktoru Burtonovi."

„Je to naléhavé, drahoušku?"

Pouze v případě, že lze za naléhavý problém považovat zelený snoplík. „Ne."

„Dobře. Doktor je teď mimo město. Tráví dovolenou na ostrově Orcas. Obával se, že byste mohla zavolat, zrovna když tady nebude. Chtěl, abych vás přeobjednala k doktoru

Hawkinsovi do Port Angeles." Ztišila hlas tak, že teď skoro šeptala. „To je *psychiatr"*

I když byla úplně zesláblá, musela se Annie usmát.,Ach, to nebude nutné."

„No, dobře. Pořád ještě jste k nám objednaná na prvního června. Vyhovuje vám to datum?"

Annie na to úplně zapomněla. Březnová deprese se rozplynula do mlhavé vzpomínky. Možná už ta návštěva lékaře nebude nutná, ale doktora Burtona to bezpochyby uklidní. Bude na ni pyšný, jak dobře se zotavila. „Jo, to datum mi vyhovuje. Díky, Madge."

„Fajn. Deset třicet dopoledne. Nezapomeňte."

Annie zavřela oči dřív, než vůbec stačila zavěsit.

Zdálo se jí, že je na nějakém chladném, tmavém místě. Slyšela šumění vodopádu a bzučení vážek. Ve tmě lesa na ni někdo čekal. Slyšela jeho pravidelné oddechování odněkud ze stínu mezi stromy. Chtěla se po tom člověku natáhnout, ale bála se. Neznala to tady a necítila se bezpečně v tom světě, jehož pravidla neznala. Bála se, že když půjde za tím neznámým, už nikdy nenajde cestu zpátky.

„Annie?"

Okamžitě se probudila a uviděla Nicka, který seděl na kraji její postele. Pokusila se o úsměv a potom se s vypětím všech sil trochu nadzvedla na loktech. ,,Ahoj."

„Izzy mi tvrdí, že jsi nemocná." Naklonil se k ní a sáhl jí na čelo. „Hřeješ."

„Opravdu?"

Přisedl si ještě blíž k ní a odněkud vytáhl teploměr. „Otevři."

Otevřela pusu jako poslušné dítě. Studený teploměr jí vklouzl pod jazyk a našel si tam své místo. Obemkla ho rty, ale nemohla spustit oči z Nicka.

„Přinesl jsem ti trochu pomerančového džusu a pár míchaných vajíček. Jo, a taky Tylenol a džbán ledové vody."

Annie s údivem sledovala, jak odchází do koupelny. Za okamžik zase vyšel a cestou k ní pečlivě skládal na třikrát mokrý ručník. Posadil se na židli u postele a opatrněji položil studený obklad na čelo. Potom jí podal dva tylenoly. „Na."

Dívala se na dvě malé tabletky v jeho dlani.

Svraštil obočí. ,,Annie? Ty pláčeš."

Rychle zamrkala. *Zatraceně.* „Opravdu? Nedělej si o mě starosti. Bude to asi jenom alergie. Nebo menopausa. Už celý týden cítím všechny hormony v celém těle. A myslím, že jsem právě přeřadila rychlost, abych projela svou poslední —" Kousla se do rtu, než vyslovila slovo *periodou.* Tohle nebyl její manžel, s kým tady teď mluví. A její měsíčky nebyly rozhodně přijatelným konverzačním tématem. Jako by ji toto vědomí ještě více izolovalo. Stačilo jedno krátké slůvko, aby si uvědomila, jak je zmítaná větrem a unášena proudy, jak moc je odpojená od okolního světa. Bylo to něco, co při vstupu do manželství považovala za samozřejmé — to, že si bude moct s někým všechno říkat, že na sebe prozradí i ta nejtajnější tajemství. Momentálně na světě neexistoval nikdo, s kým by se cítila tak uvolněná, tak svobodná.

„Co se děje, Annie?"

Nedokázala se mu podívat do očí. „Budeš si myslet, že jsem cvok."

Zasmál se, tak nějak potichu a něžně. „Ty si lámeš hlavu s tím, co na to řekne městský ožrala?"

Prudce odfrkla. „Takhle o sobě nemluv."

„Takhle to dělají boháči v Kalifornii — prostě mám předstírat, jako že ti neukápla ani slzička? Tak, a teď mi řekni, co se děje."

Annie zavřela oči. Připadalo jí jako celá věčnost, než našla v hrdle svůj hlas. „Ještě nikdy mi nikdo nepřinesl aspirin — myslím, aniž bych si o to sama řekla." Bože, znělo to tak pateticky, jak si jen myslela, že to bude znít. Styděla se a připadala si jako na podstavci při nějaké výstavě. Pokusila se to nějak vysvětlit, aby to vyznělo poněkud lépe. „Už dlouho jsem žena a matka. Vždycky jsem to byla já, kdo se staral o druhé, když byli nemocní."

„Ale nikdo se nestaral o tebe." Pronesl to s naprostou samozřejmostí. A i když tu myšlenku chtěla zamítnout jako naprostý nesmysl, nemohla.

Všechno to najednou bylo v té jediné jednoduché větě. Všechno, co bylo na jejím manželství špatně. Udělala by cokoliv, jen aby si Blake žil pohodlně a spokojeně. Milovala ho, starala se o něj a chránila ho. Celá ta léta se snažila nějak omlouvat tu jeho sobeckost: pořád byl buďto unavený, nebo měl hodně práce, nebo při práci seběhl ze správné trasy. Ovšem stále měla pocit,

že všechny ty výmluvy jsou jen jednotlivými vrstvami nádherného balicího papíru, který pod sebou ukrývá temnou a ošklivou pravdu.

Nikdo se o tebe nestaral.

Najednou jí to všechno přišlo k pláči, každý promarněný okamžik, každý nesplněný sen, který kdy měla. Neměla moc dobré manželství. Nikdy nebyla opravdově, upřímně milována... vůbec ne tak, jak by si zasloužila.

S hlubokým přerývaným povzdechem si otřela oči a usmála se na Nicka. „Omlouvám se, že máš se mnou práci jako s děckem."

Letmo se podívala na věci, které si Nick odložil na noční stolek. Pomerančový džus, voda, Tylenol, talířek míchaných vajíček a kousek skořicového toastu. Když to všechno uviděla, rozplakala se ještě víc. Nevěděla, co má říct tomuto muži, který nechtě otevřel dveře jejího starého života a ukázal jí pravdu.

„Měla by ses něčeho napít."

Utřela si usmrkaný nos a po očku se na něho podívala. „No, ty to musíš vědět nejlíp." Na okamžik vypadal dost zaraženě, ale potom vybuchl smíchy.

Rýma ji držela dva dny a i když potom ustoupila, byla Annie pořád ještě unavená a slabá. Žaludek měla pořád jako na vodě, ale odmítala tomu věnovat pozornost.

V pátek jeli všichni tři do Kalalochu a strávili den na pláži. Izzy pištěla nadšením pokaždé, když našla v písku hvězdici nebo kraba.

Závodili, kdo čeho najde víc, dokonce i nadzvedali kameny a naplavené větve, jak hledali nejrůznější skryté poklady. Když bylo potom sluníčko vysoko na obloze, udělali si piknik v tajné jeskyni. Po obědě se brodili a čvachtali v ledové vodě, až měli tváře, ruce i nohy úplně červené. A jakmile začalo slunce svou pomalou pouť za obzor, vrátili se k autu a zamířili domů.

Annie seděla na sedadle spolujezdce svého mustanga s plastovým kyblíčkem plným mušlí a kamínků na klíně.

„Tati, zastavíme se na zmrzlinu, tati?"

Nick se smíchem odpověděl. „Jasně, Izzy, myšičko."

Annie se na něho fascinovaně podívala. Za posledních několik týdnů se z něj stal úplně nový člověk. Pořád se jen usmíval, bezstarostně se smál a celé hodiny si vydržel hrát se svou

holčičkou. Někdy, třeba jako právě teď, když mu slunce osvítilo tvář a zalilo ji zlatým světlem, byl tak hezký, až to Annie bralo dech.

Ale bylo toho ještě víc, co ji na Nickovi přitahovalo. Cítila pohnutí, když si uvědomila, jak je silný a zároveň zranitelný, a při jeho něžné péči o ni přímo tála. Nikdy v životě nepoznala nikoho, kdo by dokázal milovat tak hluboce a z celého srdce jako Nick. Možná proto k němu mohl být život tak krutý. Ničím se nedá otřást lehčeji než křehkým srdcem idealisty.

Pozorovala ho ještě o několik hodin později, když odložila do dřezu poslední talíř od večeře a vzala do ruky Izzymy pastelky. Opět stál dole u jezera, jeho tělo působilo jako stín mezi stíny, ale Annie přesto viděla sotva patrný odlesk jeho vlasů, široká ramena i kovové cvoky na jeho riflích, které se tu a tam zaleskly ve světle měsíce.

Hodila mokrou utěrku na kuchyňskou linku a vyšla ven. Chtěla být s ním. Uvědomovala si to, ale i když ji to vědomí zneklidňovalo, vždycky se jí při té myšlence rozbušilo srdce očekáváním. Když byla s Nickem, byla někdo úplně jiný. Něco z té jeho zářivé povahy jako by dopadlo i na ni a ona se cítila stejně krásná a zářící a živější.

Všude kolem byly tisíce hvězd. Sbory žab a cvrčků zpívaly své staccato, které postupně ustávalo, jak procházela mokrou trávou, která ji studila do chodidel.

Nick tam stál bez hnutí, ramena svěšená, hlavu sklopenou.

,,Ahoj, Nicku," pozdravila ho potichu.

Prudce se otočil a ona uviděla bolest v jeho očích.

,,Ahoj, Annie." Hlas měl hluboký a drsný. Chladný větřík ji hladil po tvářích a občas vklouzl i mezi knoflíky bavlněné košile jako studené prsty muže, které se něžně dotýkaly její kůže. Za těch posledních pár týdnů už se ho naučila znát natolik, že přesně poznala, po čem právě touží. „Chceš se napít, že?"

Zasmál se, ale byl to ostrý smích, takový hořký, ne ten, kterým se obvykle smál. Natáhl se, vzal ji za ruku a pevně stiskl.

Ze zkušenosti už věděla, že teď potřebuje slyšet její hlas. Nezáleželo na tom, co mu bude říkat, mohlo to být cokoliv. Prostě jen potřeboval kotvu, která by mu nedovolila opustit bezpečný přístav. „Pamatuješ na ten školní večírek, kdy se Kathy vypařila asi tak na půl hodiny?" začala potichu. „Byli jsme

tenkrát u jezera Crescent. Ty a já jsme tenkrát seděli přímo před tím srubem a povídali jsme a povídali jsme. Říkal jsi mi tenkrát, že chceš být poldou."

„A ty jsi mi řekla, že chceš být spisovatelkou."

Překvapilo ji, že si to pamatuje, a i když nechtěla, přistihla se, že sama vzpomíná na dívku, která skutečně chtěla být spisovatelkou. Ten starý sen jako by ji teď tížil. „To bylo ještě dřív, než jsem zjistila..." Hlas jí selhal a odletěl na křídlech vánku.

Otočil se a podíval se na ni. „Zjistila co?"

Pokrčila rameny a najednou se mu nemohla podívat do očí. „Já nevím. Jak život utíká, zatímco stojíš ve frontě v obchodě a čekáš, až budeš moct zaplatit krabici mléka... jak čas letí a neúprosně s sebou všechno odnáší — mládí, naděje, sny. Sny — ty odnáší ze všeho nejvíc."

Cítila na sobě jeho pohled, ale ještě pořád se mu nedokázala podívat do očí, protože se bála toho, co by v nich mohla uvidět.

„Někdy tě vůbec nepoznávám," zvedl jí něžně dvěma prsty bradu. „Říkáš takové věci a já mám pocit, že tu ženu, která ke mně promlouvá, vůbec neznám."

Zasmála se a působilo to, jako by se k noční obloze náhle vznesl motýl. „Nejsi sám."

„Co se s tebou stalo, Annie?"

Ta otázka byla překvapující svou důvěrností. Noc čekala na její odpověď a ticho kolem bylo najednou tak hluboké, že slyšela každý svůj nádech. Rychle ze sebe vysypala slova, která měla na jazyku, jako by byla otrávená a ona je chtěla vyplivnout: „Můj manžel miluje jinou ženu. Chce se dát rozvést."

,,Annie —"

„Jsem v pořádku, opravdu." Přemýšlela, co říct, aby se tomu oba mohli zasmát, ale když se mu podívala do očí, uviděla jen strašlivý, mučivý výraz soucitu, který ji ničil. Síla, kterou sbírala celé týdny, z ní v tom jediném okamžiku vyprchala. Po tváři jí stekla osamělá slza. „Jak se to stalo? Milovala jsem Blaka celým svým srdcem a přesto to nestačilo."

Vzdychl a smutek toho zvuku je spojil jako těsné pouto. Sledovala ho, jak se snaží najít ta správná slova, kterými by ji utěšil, a viděla i jeho beznaděj, když žádná nenašel.

„Nejhorší na tom je, že nepoznáš, když to přichází," prolomila raději ticho sama. ,,Vůbec tě nenapadne, že pondělí by mohlo být posledním dnem, kdy k němu zezadu přistoupíš a políbíš ho na krk... nebo kdy spolu budete naposledy sedět u televize. A myslíš si, že si pamatuješ, kdy jste se naposledy milovali, ale není to pravda. Všechno je to pryč."

Dívala se mu do očí a byla překvapená, jak lehce se jí o tom všem mluví. Těch několik týdnů, které uplynuly od Blakova doznání, strávila tím, že zatlačovala svou bolest někam hluboko do podvědomí a držela ji tam jako ve vězení. Řeřavé uhlíky utrpení pak rozfoukávala každou noc svými sny, nočními můrami a vzpomínkami. Ale teď, z ničeho nic, jako by ten oheň trápení vyhasl. Zbylo po něm jen prázdné, duté místo v srdci.

Pořád ještě byla zraněná — a možná, že se ta rána nikdy úplně nezacelí. Jako když si člověk zlomí kost a ona mu špatně sroste, tak i v srdci zůstane navždy místo, které bude slabým článkem jinak silného jedince. Až uhodí mrazy a ona si u krbu vzpomene na něco zvláštního, co prožila, zase jí to připomene lásku, kterou cítila k Blakovi, a ta vzpomínka zabolí. Ale z toho bolestného žáru už v té době bude jen bílý, studený popel.

Nick ani nevěděl, kdy přesně se to stalo nebo kdo z nich se pohnul jako první. Věděl jen, že potřebuje Annie. Natáhl k ní ruku. Prsty jí vklouzl pod límec košile a položil jí dlaň na zátylek. S očima stále upřenýma do jejích se pomalu sklonil a políbil ji. Zpočátku to bylo jen takové něžné spojení rtů a dechu. Ale potom se k němu přivinula a schoulila se v jeho objetí. Cítil její ruce, tak malé a hebké, jak ho hladí po zádech.

Teď už ji líbal vášnivě. Jazykem prozkoumával její ústa, ochutnával ji, laskal. Líbal ji tak dlouho, až se mu touhou po ní zatočila hlava. Potom se pomalu odtáhl.

Vzhlížela k němu a v očích neměla jen smutek. Bylo v nich ještě něco jiného, možná stejný tichý údiv, jaký v tu chvíli pociťoval i on. „Promiň, mrzí mě to," omluvil se potichu, i když to nebyla pravda. „Nemám právo —"

„Nelituj," zašeptala. „Prosím... nelituj toho. Chtěla jsem, abys mě políbil. Já... myslím že už jsem to chtěla dávno."

Otevřela mu dveře do svého intimna a on nedokázal nevstoupit. Nestaral se, jestli se v tu chvíli chová jako hlupák,

jestli je neopatrný nebo jestli si koleduje o průšvih. Věděl jen, že ji chce, celou, tělo i duši. Znovu ji objal kolem krku a přitáhl si ji tak blízko, až ucítil její zrychlený dech na svých ústech. „Chci tě, Annie Bourneová. Mám pocit, že jsem tě chtěl celý život."

Po tváři jí skanula další slza a v jejím odlesku Nick náhle spatřil celou tu dlouhou dobu, která je dělila. Ke svému úžasu zjistil, že v Annie pořád ještě vidí tu šestnáctiletou dívku, která byla kdysi první, do které se zamiloval, ale stejně jako on, i ona dnes měla vepsány do tváří stopy života, který od té doby vedla, i všech rozhodnutí, která kdy učinila.

„Já vím." To bylo vše, co ze sebe vypravila, ale v těch dvou jednoduchých, smutně konejšivých slovech uslyšel celou pravdu: že jenom chtít někdy nestačí.

Vzal její ruku a zvedl ji. Ve stříbrném světle měsíce působil diamant na jejím prstu jako studený plamen. Dlouho se na prsten díval a nic neříkal. Potom se od ní odvrátil. „Dobrou noc, Annie," pronesl tiše a rozhodl se, že se dá na ústup dřív, než ze sebe udělá hlupáka.

Když byl zpět ve svém pokoji, svlékl se a vlezl do neustlané postele. Překvapilo ho, když s údivem zjistil, že se třese. A tentokrát to nebyl alkohol, který si tak zběsile zahrával s jeho tělem. Byla to žena.

Nemysli na ni., mysli na seance, které jsi absolvoval, a na to, co ti tam poradili. Žádné nové vztahy, dokud nebudeš úplně čistý...

Nic nepomáhalo. Zavřel oči a okamžitě si vybavil Annie. Teď už byla nejspíš ve městě. Přemýšlel, jakou písničku asi právě v autě poslouchá a na co myslí.

Stálo ho to veškeré zbytky sil a cti, které v sobě ještě měl, aby od ní po tom polibku dokázal odejít. Chtěl ji sevřít v náručí a vzít si ji třeba přímo tam, kde zrovna stáli. Ztratit se i se svou minulostí v jejím sladkém těle. Ale nebylo by to správné a on se toho neodvážil... z mnoha důvodů. A tak tady teď ležel — sám.

Annie měla pocit, že by udělala lépe, kdyby okamžitě odjela. Ale nedokázala myslet na nic jiného, než na Nicka a na to, jak ji políbil. Způsob, jakým ji objal a držel v náručí, ji zbavoval

rozumu. A když ji potom pustil a řekl *Chci tě, Annie Bourneová*, věděla, že je ztracená.

Podívala se na okno jeho ložnice. Za sklem se mihnul stín a hned zase zmizel. Řekla si, že pojede domů — a věděla, že by měla.

Místo toho ale sklopila zrak a podívala se na snubní prsten, který zdobil její levou ruku. Ve světle lampy nade dveřmi zářil diamant všemi možnými barvami. Prsten, který celá léta nesundala z prstu. Blake jí ho nasadil v den jejich desátého výročí a zahrnul ji přitom sprškou romantických slov.

Opatrně stáhla prsten z ruky. „Sbohem, Blaku." Zabolelo ji, když ta slova vyslovila, zabolelo ji už jen pomyšlení na ně, ale zároveň na ni měla překvapivě osvobozující vliv. Měla pocit, jako by ji ta slova zbavila pout. Asi poprvé v životě se cítila sama sebou. Už nebyl nikdo, kdo by za ni rozhodoval a určoval její směr. Už nikdo, jen ona sama.

Než se dokázala ubránit myšlence, která ji právě napadla, otočila se, vtrhla do domu a rychle vyběhla po schodech nahoru. Před dveřmi do Nickova pokoje se zastavila. Než se stačila zhluboka nadechnout, ztratila nervy. Veškeré důvody, proč je teď tady, ji náhle opustily, jako krysy opouštějí potápějící se loď. Najednou si vůbec nepřipadala přitažlivá. Měla pocit, že je lehce zranitelná a strašně osamělá. Žena středních let, která škemrá u starého kamaráda o sex...

Právě se chtěla otočit, když v tom uslyšela hudbu. Za dveřmi hrál gramofon starou nahrávku písně Nata Kinga Colea „Nezapomenutelná".

Ta melodie jako by náhle uklidnila její rozjitřené nitro, ale ještě větší útěchou jí byl fakt, že si pustil právě tuhle písničku. Nick nebyl nějaký nezkušený puberťák. Byl to muž, muž jejího věku, stejně zkroušený životem a láskou jako ona. Pochopil by, proč je tady. Nechtěl by po ní nic víc, než jednoduchý, nekomplikovaný akt porozumění.

Silně zaklepala na dveře.

Pauza. Hudba utichla. ,,Pojď dál, Izzy."

Annie si odkašlala. „To jsem já... Annie."

Další pauza a potom nějaké zvuky, jako by Nick rychle uklízel. „Dále."

Potlačila do dveří. Pomalu se otevřely s tichým vrznutím. Nick ležel v posteli.

Těžce polkla a popošla k němu. Vzrušením se celá chvěla. Připadala si nemotorná a hloupá jako nějaká puberťačka. Napadlo ji, kolik asi za poslední týdny přibrala, a přemýšlela, jestli pro něj bude dost přitažlivá. Blake měl vždycky tak jedovaté poznámky, když přibrala byť jen deko...

Díval se na ni tak intenzivně, až cítila, jak ji začíná polévat horko. Zachvěla se.

„Jsi si jistá?" Položil jednoduše jedinou otázku, na které v tu chvíli záleželo.

Byla si jistá. Úplně, absolutně, pozitivně jistá. Cítila, jak se k němu blíží a natahuje k němu ruce. Když na ten okamžik později vzpomínala, nedokázala si uvědomit, kdo z nich se koho dotkl jako první a jak to, že se najednou ocitli nazí na té masivní posteli s nebesy... ale věděla, že nikdy nezapomene na to, jak jí mezi polibky potichu, jakoby zpěvavě šeptal do ucha její jméno... nebo jak se jeho ruce obemkly kolem jejího těla tak těsně, že občas nemohla skoro dýchat... nebo jak intenzivně vnímala každý okamžik jejich milování. Ze všeho nejvíc si ale pamatovala, že když se blížila k vrcholu bylo *to jeho* jméno, které křičela. Ne Blakovo.

19.KAPITOLA

Vedle postele něžně poblikávala olejová lampa. Z jejího skleněného těla se ke stropu líně vznášel proužek modrého kouře.

Annie ležela stočená do klubíčka Nickovi v klíně, nahou nohu přehozenou přes jeho stehno. Už spolu takhle leželi v posteli několik hodin, povídali si, smáli se a milovali. Kolem půlnoci musela chtě nechtě zavolat otci, aby mu řekla, že dnes nebude na noc doma — protože o Izzy se pokouší rýma a potřebuje ji. Ale Hank nebyl žádný hlupák. Když slyšel, jak se jí při té výmluvě třese hlas, položil jí už známou otázku: „Jsi si jistá, že je to rozumné, Annie Virginie?"

Odbyla ho zachichtáním nezletilé školačky a ujistila ho, že si nemusí dělat starosti. Nechtělo se jí přemýšlet, jestli to, co dělá, je nebo není rozumné. Poprvé v životě si připadala jako divoká šelma a neuvěřitelně živá. Hodnou holčičkou už byla zatraceně dlouho...

Té noci se toho pro ni tolik změnilo. To prosté stažení snubního prstenu z ruky jako by ji úplně předělalo. Cítila se mladší a statečnější. Jako by měla najednou dobrodružnější povahu. Nikdy by nevěřila, že sex může být tak... zábavný. Během jediné noci v Nickově náručí v sobě objevila zcela novou ženu.

Když se domilovali — poprvé — myslela, že se bude cítit provinile a zahanbeně. S napětím čekala, kdy se ty dva pocity dostaví a v duchu už vymýšlela omluvy pro své necudné chování. Ale stačilo jediné Nickovo slovo, jediný jeho polibek, jediný úsměv — a žádné výmluvy náhle nebyly zapotřebí.

Neodtahuj se, řekl jí a víc nemusel dodávat.

Teď spolu leželi pod jednou peřinou. Zhruba před hodinou se proplížili do kuchyně a přinesli si nahoru tác se sýrem, sušenkami a ovocem, který si vzali s sebou do postele. Ani jednomu z nich se nechtělo vylézt z postele a vrátit se do světa, který na ně číhal za dveřmi ložnice.

Nick objal Annie kolem ramen a přitáhl si ji k sobě. Poprvé za celou tu dobu jeho modré oči posmutněly. „Patnáctého června, že?"

Annie zadržela dech. Jejich pohledy se setkaly a ona cítila, jak jí tuhne úsměv na rtech.

Ani ne za měsíc pojede Annie domů — to je hotová věc. Bude opouštět Nicka a Izzy a Mystic a vracet se do šedi svého předešlého života... nebo toho, co z něj zbylo.

Dotkl se její tváře tak něžně, až ji z toho zabolelo u srdce. „Neměl jsem to říkat."

„Máme alespoň to, co máme, Nicky. Nekažme si to tím, že se budeme dívat dopředu. Budoucnost není to, na co by se mi teď chtělo myslet."

Dlaní jí přejel po nahé paži a vzal její levou ruku do své. Věděla, že myslí na prsten, který už nenosila — a na malou neopálenou linku, která po něm zbyla. Když k ní opět zvedl oči, usmíval se. „Vezmu si všechno, co mi můžeš dát, a..."

„A co?"

Než odpověděl, trvalo to tak dlouho, až si myslela, že si to rozmyslel. Potom přeci jen tiše dodal. „A budu doufat, že mi to bude stačit."

Každým dnem si byli o něco bližší. Během posledního květnového týdne vymalovalo léto deštný prales nejrůznějšími barvami. Celé dny nespadla ani kapka deště. Teploty se držely okolo třicítky. Byla to na tu dobu nezvyklá vlna veder a všichni v Mystic byli rádi, že už je zase teplo. Děti vytáhly ze skříní krátké kalhoty a z garáží kola. Ptáci se v celých hejnech slétali na telefonní dráty, štěbetali, švitořili a spouštěli se dolů, jak hledali velké, šťavnaté červy.

Annie trávila v domě svého otce stále méně a méně času. Zato stále více a více času trávila v Nickově posteli. Věděla, že si zahrává s ohněm, ale nemohla si pomoct. Zase si připadala jako puberťačka, která se rozplývá v náruči svého prvního milence. Pokaždé, když se podívala na Nicka — což bylo tak každých patnáct sekund — vzpomněla si na jejich první milování. Nechtělo se jí věřit, že mohla tak jednoduše ztratit veškeré zábrany.

Během dne si dávali pozor, aby se jeden druhého nedotýkali, ale tato abstinence jen zvyšovala jejich vzájemnou touhu. A tak Annie celý den jen čekala, až bude večer a ona opět vklouzne k Nickovi pod peřinu.

Dnes prožili kouzelné chvíle u jezera Crescent. Hráli volejbal na pláži, pronajali si šlapadlo a cestou zpátky si zpívali písničky,

které pouštěli v rádiu. Doma pak Annie uvařila velký hrnec špaget a po večeři se všichni sesedli kolem stolu a procvičovali s Izzy čtení.

Než šla Izzy spát, vlezli si ještě společně k ní do postele a přečetli si pohádku na dobrou noc.

Annie odmítala myslet na to, jak moc se jí to všechno líbí a jak sem čím dál víc zapadá. Natáhla se zezadu přes Izzy, která seděla mezi nimi, a stiskla Nickovi rameno tak silně, až se na ni podíval. Nejprve se usmál, ale vzápětí zvážněl a ona věděla, že v jejích očích uviděl ten náhlý strach i touhu, která je jednou všechny zraní.

Odvrátila od něho oči a raději se zadívala znovu do knížky.

Nick přečetl sotva jednu stránku, když je vyrušilo zazvonění telefonu. „Raději bych to měl zvednout," řekl omluvně.

,,Počkáme na tebe, tati," usmála se na něho Izzy a přitulila se k Annie.

Nick ji položil knížku do klína a spěchal z pokoje. O pár minut později se vrátil a tvářil se vážně.

Annie pocítila nepříjemné bodnutí v oblasti žaludku. Posadila se zpříma a lehce se předklonila. „Nicku?"

Vlezl si zpátky do postele. „To byla tvoje učitelka, Izzy, myšičko. Říkala, že mají v pátek třídní besídku — a všechny děti chtějí, abys přišla."

Izzy se zatvářila vyplašeně., Ach."

Nick se na ni něžně usmál a zdálo se, že ten úsměv pronikl až do Annina srdce.,,Říkala něco o perníčcích."

Izzy svraštila obočí. „Já *mám* ráda perníčky."

„Já vím, že máš, sluníčko." Přitáhl si ji k sobě. „Není na tom nic špatného, že se bojíš, Izzy. To se stává každému z nás. Špatné *ale je* nezkusit něco jenom proto, že se toho bojíme. Nemůžeme se schovávat před vším, z čeho máme strach."

Annie slyšela v jeho hlase připomínku všech těch lekcí, které sama od života dostala a které se musela naučit přijímat. Cítila, jak je na něho hrdá, a přemýšlela, jestli dokáže tohoto muže opustit a vrátit se ke svému chladnému, sterilnímu způsobu života, protože pak by zase stála každou chvíli před zrcadlem a snažila se najít sebemenší důkaz vlastní existence.

Izzy vzdychla. „Myslím, že takový večírek by mohl být prima. Vezmete mě tam s Annie?"

„Samozřejmě že vezmeme."

„Fajn." Zvedla oči a nejisté se na Nicka usmála. „Tati, přečteš mi ještě jednu pohádku, tati?"

Ušklíbl se. Sáhl pod postel a vytáhl další knížku. „Myslel jsem si, že mě o to budeš chtít poprosit."

Četl jako rozený herec, hned hlubokým, basovým hlasem příšer, hned vysokým, pisklavým, chlapeckým hláskem. Izzy seděla jako svíčka, oči obdivně upřené na svého tatínka. Kdykoli se usmál, usmála se s ním. Když se zamračil, mračila se i ona.

Když obracel stránku, mrkl na Annie. Jejich pohledy se setkaly nad malou černou dětskou hlavičkou. V jeho pohledu nebyl žádný chtíč, jen uspokojení otce, který čte pohádku své holčičce. Ten pohled jako by byl důkazem, že tímto okamžikem se právě naplnily všechny jeho touhy a sny. Ten pohled se jí vryl hluboko do srdce a najednou cítila, jak moc se potřebuje vyplakat.

Když byla pohádka dočtena, šel Nick do své ložnice a čekal. Dvakrát dokonce vykoukl ze dveří na chodbu. Pokaždé ji našel prázdnou, jen spoře osvětlenou slabými žárovkami.

Začal přecházet po pokoji sem a tam a skoro pokaždé, když chtěl zatočit doprava, se uhodil hlavou o šikmý strop.

Potom konečně uslyšel zaklepání.

Skočil ke dveřím a prudce je otevřel. Za nimi stála Annie v dlouhém tričku a bleděmodrých podkolenkách.

Sotvaže stačili dojít do postele. Už cestou se líbali, laskali a smáli se. Potom společně padli do zmačkaných peřin. Stará, unavená matrace pod nimi zapraskala a zavrzala.

Nick nikdy v životě nechtěl žádnou ženu tak zoufale a zdálo se, že Annie jeho žádostivost sdílí. Objímal ji, svíral, laskal a hladil. Váleli se sem a tam, chvíli byl nahoře ten a hned zase onen, a Annie ho líbala tak zuřivě, až měl její jazyk někde v krku a nemohl skoro ani dýchat. Dělali cokoliv a všechno, milovali se, spali a zase se milovali.

Když skončili, ležel Nick úplně vyčerpaný na zádech, jednu ruku bezvládně opřenou o stěnu za sebou, druhou obtočenou kolem Annina nahého boku, jako by ji chtěl vzít pod svá ochranná křídla. Ona se k němu tiskla, nohy propletené mezi jeho, ňadra položená na jeho hrudi.

Cítil dozvuky jejich milostné vášně v kapičkách potu, které jí stékaly po těle, cítil je dokonce i v nasládlé vůni, která prostupovala celý pokoj. Hlavu měla položenou na jeho paži a svým dechem jako by ho ovívala.

Najednou dostal strach, že se teď od něho odtáhne a odjede za svým otcem a jemu po ní zůstane jen ta vůně ve vzduchu a chladné, prázdné místo po boku. „Mluv na mě, Annie," poprosil tiše a začal hladit její hebkou kůži na bedrech.

„To je vždycky nebezpečné," zasmála se. „Lidé, kteří mě znají, většinou chtějí, abych mlčela."

„Já nejsem Blake."

„Promiň." Přitulila se ještě blíž k němu. Jedním prstem se mu začala mimoděk probírat houštinou chlupů na prsou. „Ty jsi... ve mně něco probudil. Něco, co bych nikdy nevěřila, že tam uvnitř je."

„Opravdu? Co je to?"

Posunula se o něco výš a rozkrokem se mu důvěrně zabořila mezi stehna. Její krásná ňadra se mu houpala přímo před očima a bylo zatraceně těžké soustředit se na to, co říká. „Bývala jsem taková... příliš pořádná. Výkonná. Krmila a oblékala jsem celou rodinu, chodila jsem nakupovat, dělala si seznamy a plánovala schůzky. S Blakem jsme se milovali, když jsme měli to štěstí, každou páteční noc ve tři čtvrtě na dvanáct při talk show Jay Lenové, mezi jejím prvním a druhým hostem. Byl to vždycky... hezký sex, pohodlný. Bylo to příjemné a já měla vždycky orgasmus. Ale nedá se to srovnat s tím, co prožívám s tebou. Nikdy jsem neměla pocit, že vyletím z kůže." Zasmála se takovým tím upřímným, nakažlivým smíchem, který jako by vycházel odněkud z hloubi jejího nitra. S Kathy nikdy nezažil tenhle pocit, že se před ním otevřel celý svět a stačí jen sáhnout a uchopit své sny.

Sny. Zavřel oči. Poslední dobou za ním přicházely tak často, sny které myslel, že už dávno hodil do smetí. Vzpomněl si, jak důležitá pro něj vždycky byla rodina, jak si představoval, že jeho život poběží po rovných a umetených cestičkách plných smějících se dětí, které se kolem něho budou batolit.

Kdyby si tenkrát před lety zvolil Annie, možná by teď bylo všechno jinak...

„Jak to, že jste s Kathy neměli víc dětí?" zeptala se najednou.

Ta otázka ho na okamžik zaskočila a zauvažoval, jestli je možné, že by mu dokázala číst myšlenky. „Já jsem vždycky chtěl. Sakra, chtěl jsem šest dětí, ale když se narodila Izzy, bylo jasné, že Kathy jich víc nezvládne. Když byly malé asi dva roky, nechal jsem si udělat vasektomii." Sklopil zrak a podíval se na ni. Byla teď tak blízko u něho. ,,A co ty? Vždyť jsi tak úžasná matka!"

Trvalo dlouho, než odpověděla. ,,Adriánovi by letos bylo čtrnáct. Byl to můj syn."

,,Annie..."

Nepodívala se na něho. „Přišel na svět dřív a žil jen čtyři dny. Potom jsme zkoušeli, co se dalo, ale nemohla jsem za žádnou cenu otěhotnět. Většinou, když si na něj vzpomenu, tak se jen usměju nebo mi skápne jedna dvě slzičky, ale někdy to bývá... těžší. Taky jsem vždycky chtěla víc dětí."

Nechtěl říkat, že je mu to líto. Sám dobře věděl, jak neúčinná jsou v takové chvíli slova, jako by člověk ovazoval srdce někoho, kdo má infarkt, obvazem. Místo toho ji k sobě ještě víc přitáhl a držel ji tak pevně, jak jen dovedl, tak těsně, až na hrudi cítil tlukot jejího srdce.

Věděl, že v tu chvíli ztrácí sám sebe, že se ztrácí v ní, ale vůbec na to nedbal. Už bylo příliš pozdě na to, aby se choval opatrně, příliš pozdě na to, aby ji nemiloval.

Základní škola Jeffersona R. Smithwooda stála na travnatém kopci obklopena staletými jedlemi. Dlouhý betonový chodník začínal u dvojitých černých dřevěných dveří a pokračoval až k parkovišti, kde stála auta podél vysokého drátěného plotu.

Nick s Izzy po boku stáli hned u obrubníku. Annie držela Izzy za ruku z druhé strany.

Na Nicka čekala důležitá role. Jeho holčička se bála a bylo na něm, aby jí dodal sebevědomí. Problém byl v tom, že neměl nejmenší tušení, jak to udělat. Přes její malou černou hlavičku vrhal na Annie bezradné pohledy.

Dokážeš to, zaartikulovala s úsměvem.

Těžce polkl a přiklekl k Izzy. Pokusila se o úsměv, ale bylo to spíš jen takové letmé zacukání v koutku úst, kterého si ani nevšiml. Zatahal ji za saténovou stužku, která zdobila jeden z jejích dvou copů.

Spodní ret se jí chvěl. „Budou si ze mě dělat legraci."

„Tak jim nakopu pr—"

Annie mu silně stiskla rameno a on se rychle opravil. „Nebudou si z tebe dělat legraci."

„Jsem... jiná."

Zavrtěl hlavou. „Ne. Jen jsi prožívala... velký zármutek. A to z toho potom člověk někdy trochu... cvokatí. Ale teď už to bude v pořádku. Slibuji."

„Budete tady, abyste mě po té besídce vyzvedli?"

„Jo."

„*Hned* potom?"

„Hned potom."

„Fajn," usmála se konečně.

Oplatil jí ten úsměv a pohladil ji po vlasech. „To je moje holčička."

Pomalu, s křupáním v kolenou se zvedl. Podíval se na Annie, která se na něho zubila, i když oči měla až podezřele vlhké.

Společně se všichni tři vydali po chodníku ke škole.

„Levá, pravá, seno, sláma!" začala najednou počítat Annie do kroku.

Nick málem vybuchl smíchy. Bylo to tak směšné, ale v tom okamžiku to působilo naprosto přirozeně. „Levá, pravá, seno, sláma!" přidal se.

Izzyin hlas zněl zpočátku váhavě, ale s každým dalším opakováním nabíral na intenzitě, až si všichni tři zpívali do kroku z plných plic. Vydrželo jim to celou cestu až ke škole a zpívali ještě na schodech k hlavnímu vchodu.

Nick zatlačil do obou křídel černých dřevěných dveří najednou a všichni tři vstoupili do ztichlého vestibulu školy. Nalevo byl plastový stůl zavalený kabáty a krabicemi od svačin a svetry, které tady zapomněly děti.

Izzy se zastavila.,.Dovnitř už chci jít sama," řekla potichu. „Tak si alespoň nebudou myslet, že jsem ještě malé děcko." Naposledy věnovala Nickovi a Annie ještě jeden ustrašený pohled a potom se vydala sama dál školní chodbou.

Nick měl co dělat, aby se nerozběhl za ní.

Do dlaně mu vklouzla Annina ruka. Vzdychl a jen se díval za svou holčičkou. Viděl, jak při každém kroku váhá a jak se ze všech sil snaží být statečná. Věděl moc dobře, jaké to je muset jít

vpřed, když by člověk ze všeho nejraději zalezl někam do díry a tam se schoval. Nakonec už to nevydržel a musel se otočit. Nikdy by ho ani nenapadlo, že bude tak těžké podívat se do ustrašené tváře vlastního dítěte.

„Zvládne to," položila mu Annie ruku na rameno. „Věř mi."

Podíval se na ni a ta konejšivá něha v jejím hlase způsobila, že ucítil, jak sám jihne. „Věřím ti, Annie, věřím."

Na konci chodby se otevřely dveře. Nějaký ženský hlas řekl: „Izzy! Chyběla jsi nám." Ozval se bouřlivý potlesk, Izzy se naposledy otočila, široce se na Nicka a Annie zazubila a potom plnou rychlostí vběhla do třídy.

20.KAPITOLA

„No, musím uznat, že mi to opravdu dalo zapomenout na Izzy," zafuněl Nick, když se konečně zmohl na slovo. Vymanil se Annie z náruče, ale pořád ji držel kolem ramen. Opřel si ji zády o hruď, sám se pohodlně usadil tak, že se opíral o zeď, položil si upocenou tvář do dlaně a podíval se na ni.

Byla neuvěřitelně krásná, jak jí pootevřeným oknem dopadala na tvář a na rozcuchané vlasy sluneční záře. Dýchala přerývaně a každý ten povrchní nádech mu připomněl, že alespoň pro tento okamžik je jen jeho. Jeho ruka jakoby sama našla pod peřinou její ňadro a spočinula na něm.

Chtěl s ní takhle ležet celé hodiny, mluvit o ničem a o všem a sdílet s ní víc než jen tělo. Věděl, že je to nebezpečná touha chtít s Annie sdílet víc než jen tělo, které tak hltavě přijímal. Ať se snažil sebevíc na to nemyslet, pořád si musel připomínat, že patnáctého června odjíždí — ani ne za tři týdny. Že se vrací do svého skutečného života.

Držel ji pevně a věděl, že by měl držet jazyk za zuby. Ale nešlo to. „Jaké bylo tvoje manželství?"

„Z jakého pohledu? Myslela jsem si, že to bylo devatenáct báječných let s jediným mužem, kterého jsem kdy milovala. Pak jednoho dne zajel autem na příjezdovou cestu před naším domem a řekl ‚Miluji jinou ženu. Prosím nenuť mě říkat to ještě jednou.'" Dokázala se zasmát, ale byl to krátký a hořký smích. „Jako kdybych já to chtěla slyšet dvakrát."

„Ještě pořád ho miluješ?"

„*Miluji?* Jak bych mohla?" Vzdychla a on cítil, jak jí nejprve stoupla a vzápětí klesla hruď. ,,Ale milovat... ehm, to je přeci jen složitější. On je... byl mým nejlepším přítelem, mým milencem, mou *rodinou* skoro dvacet let. Jak by člověk mohl přestat milovat svou rodinu?"

„Co... co kdyby chtěl, aby ses k němu vrátila?"

„Blake není ten typ. Především by musel připustit, že se zachoval špatně. A za celá ta léta, co jsme byli spolu, jsem ho neslyšela říct, že něčeho lituje. Nikomu."

Slyšel tu lítost v pomalu vyslovovaných slovech.

Slabě se usmála a odvrátila zrak. Dívala se mu teď přes rameno na malou tečku na zdi.

Přitáhl si ji a otočil ji tak, aby se mohl ponořit do zelené hlubiny jejích očí. „Pamatuju si tu slohovku, co jsi napsala jednou v hodině angličtiny. Byla o pejskovi, který pomohl ztracenému chlapci najít cestu domů. Vždycky jsem si myslel, že budeš slavnou spisovatelkou."

„To se jmenovalo ‚Hledání Joeyho'. Nemůžu uvěřit, že si to pamatuješ."

„Byla to moc hezká povídka."

Dlouho mlčela a když konečně promluvila, její hlas byl sytý. „Měla jsem si víc věřit, ale Blake... myslel si, že psaní je jen nicotný, hloupý koníček, tak jsem toho nechala. Není to jeho vina, ale moje. Vzdala jsem to příliš snadno. Potom jsem zkusila snad úplně všechno — kaligrafii, judo, malování, sochařství, aranžování květin, bytovou architekturu." Znechuceně odfrkla. „Není se co divit, že si ze mě dělal Blake legraci. Byla jsem jak dítě z plakátu na ztracenou duši."

„To si nedovedu představit."

„Je to pravda. Zabalila jsem své dva nedokončené romány do dvou hezkých růžových krabic a zastrčila je pod peřináč. Nechala jsem Blaka, aby mě rozežíral svými poznámkami o tom, jakého má maminka v současné době koníčka jako kyselinou. Stačilo pár let a úplně jsem zapomněla, že jsem kdysi na první místo kladla své sny. Stala jsem se paní Colwaterovou a měla jsem pocit, že bez Blaka nejsem nikdo. Až doteď. Ty a Izzy jste mi vrátili mé Já."

Dotkl se lehce jejího obličeje. „Ne, Annie. Vzala sis ho zpátky sama. Sakra, vždyť jsi o ně pořádně *bojovala."*

Upřeně se mu podívala do očí. „Už jednou jsem sama sebe ztratila, Nicku. Děsím se pomyšlení, že bych to měla udělat ještě jednou."

Nemělo smysl ptát se jí, co tím myslí. Věděl to. Nějak odhalila tajemství, které se před ní tak usilovně snažil skrývat. Zamiloval se do ní a přitom jim nezbývalo moc času, který mohli strávit společně. To byla pravda, kterou si plně uvědomoval, to byla pravda, která pramenila z toho, že spí s vdanou ženou, i když ta směřovala k rozvodu. Pořád ještě měla Natálii a svůj život, do kterého nepatřil. „V pořádku, Annie," řekl tiše. „Prozatím je to v pořádku."

Ale vůbec to nebylo v pořádku. On to věděl a teď si to začínala uvědomovat i ona.

Annie stála na verandě otcova domu a sledovala stříbrnou sinusoidu lososího potoka. Ve vysoké trávě na břehu rostly jasně modré zvonky. Někde v dálce proklepával datel kmen stromu. Jeho ra-ta-ta-ta-ta se neslo ozvěnou po lese.

Slyšela, jak se za ní s vrznutím otevřely dveře a po chvilce se s bouchnutím přivřely.

„Tak jo, co se děje, Annie Virginie?"

Podle tónu v jeho hlase poznala, že je to přesně ta otázka, kvůli které za ní vyšel ven. „Co tím myslíš?" hrála nechápavou.

„Však ty víš, co myslím. Kdykoliv vyslovíš Nickovo jméno, červenáš se jako puberťačka. A za poslední dva týdny jsem tě skoro neviděl. Děláš tam mnohem víc, než že bys mu jenom pomáhala s hlídáním. Včera v noci jsem tě slyšel, jak telefonuješ. Říkala jsi Terri, že Nick je jenom kamarád. Tak si říkám, že asi nebudu jediný, kdo si toho všiml."

„To není láska," odpověděla rychle, ale sama se při těch slovech zamyslela. Když byla s Nickem, cítila se mladá a plná energie. Najednou se jí zdálo, jako by měla své sny na dosah ruky, tak blízko jako zítřejší den. To v manželství nikdy nepocítila. Co byla vdaná, vždycky se domnívala, že sny jsou jen dětské hračky, které se sluší zahodit, když přijde čas na opravdový život.

„Děláš to proto, aby ses pomstila Blakovi?"

„Ne. Konečně jednou nemyslím ani na Blaka, ani na Natálii. Konečně dělám něco pro sebe."

„Je to fér?"

Otočila se k němu. „Proč se vždycky musí chovat fér jenom ženy?"

„Já teď myslím na Nicka. Znám toho hocha už pěkně dlouho. Už jako dítě měl oči, na kterých bylo znát, že viděly kilometry špatných cest. Když začal chodit s Kathy, děkoval jsem bohu, že to nejsi ty. Ale potom se usadil a stal se z něho ten nejlepší polda, jakého kdy tohle město mělo. Všichni jsme viděli, jak moc miluje Kathy. A že v té malé se úplně vidí. Potom, co se stala... ta věc s Kathy... se úplně... složil. Vlasy mu zešedivěly a pokaždé, když jsem ho uviděl, vzpomněl jsem si, co se stalo. Byl

jako chodící hromádka neštěstí. Nikdo ho za to neobviňoval, pochopitelně. Ale vypadalo to, jako by vinil sám sebe. Nedalo se na to dívat."

„Proč mi to říkáš?"

„Ty jsi bojovnice, Annie, a—"

„Pchá! Ale tati, já jsem jen prvotřídní rohožka přede dveřmi, o kterou si každý otírá nohy."

„Ne. Nikdy jsi sama sebe neviděla jasně. Uvnitř máš ocelové jádro, Annie — vždycky jsi ho měla. A dívej se na svět pozitivně. Neříkej si třeba, že máš poloprázdnou sklenici, ale že v ní máš ještě celou polovinu toho, co v ní je."

„Když mě Blake opustil, tak jsem se zhroutila," připomněla mu.

„Na jak dlouho — na měsíc?" Syknul mezi zuby. „To nic není. Když umřela tvoje maminka, tak já jsem se nedokázal na pár týdnů schovat a potom vylézt zpátky na světlo ještě silnější než předtím."

Odmlčel se a zakroutil hlavou. „Nedokážu dost dobře říct, co si myslím. Snažím se ti prostě jen naznačit, zlatíčko, že dost dobře neumíš rozpoznat skutečné zoufalství a slabost. Mohla bys mluvit tak maximálně o beznaději."

Dívala se zamyšleně na řeku. „Myslím, že máš pravdu."

„Pořád jsi ještě vdaná žena. A jestli si myslíš, že tě Blake opustí kvůli nějaké couře, tak jsi cvok. On se vrátí. Až přijde k rozumu, tak se k tobě vrátí."

„Necítím se vdaná."

„Ale cítíš."

Na to nenašla žádnou odpověď. Byla i nebyla to pravda. Ať už za posledních pár měsíců jakkoli dospěla a změnila se, v jednom měl Hank pravdu: Annie se *cítila* ještě pořád provdaná za Blaka. Byla jeho ženou skoro dvacet let... a takové pouto nezpřetrhá jen několik neuvážených slov, i kdyby mezi nimi zaznělo *chci rozvod*.

Hank k ní přistoupil a dotkl se její tváře. „Ublížíš Nickovi. A on není ten typ člověka, co se snadno vyrovnává s ranami osudu. Nechci ti radit, co máš dělat. Nikdy jsem to nedělal a jsem si zatraceně jistej, že teď už s tím začínat nebudu. Ale tohle... nedopadne dobře, Annie. Pro nikoho z vás."

Příštího večera, dlouho poté, co bylo umyto nádobí a Izzy uložená do postele, seděla Annie v houpacím křesle na verandě. Sledovala malého pavoučka, jak plete na rododendronu pavučinu, která v měsíčním světle hrála všemi možnými barvami. Jediným zvukem, který se ozýval do nočního ticha, bylo vrzání křesla o dřevěnou podlahu. Věděla, že by měla jít dovnitř. Nick už na ni nahoře jistě čeká. Ale tady venku byl takový klid a mír. A když byla sama, zdála se jí ozvěna tátových slov v jejích uších přece jen o trochu vzdálenější. Když potom skutečně vešla do domu a zadívala se do Nickových modrých očí, věděla, že tátova rada se k ní znovu vrátí a tentokrát ji uslyší dost hlasitě na to, aby ji jen tak ignorovala.

Nick a Izzy už tak dost trpěli. Nechtěla udělat nic, co by jejich bolest jen prohloubilo, ale přitom věděla tak jistě, jak jistě v tu chvíli věděla, že sedí, že udělá přesně něco takového. Měla svůj život v jiném městě, jiné dítě, které bude potřebovat mámu stejně zoufale jako Izzy ještě před několika měsíci. Její skutečný život byl tam někde, čekal na ni a vlnil se v horkém, znečištěném vzduchu jižní Kalifornie, zatímco se připravoval na konfrontaci, která je oba čeká už za pár týdnů. Bude to pro Annie test, to jejich opětovné spojení. Test toho, jaká skutečně je v porovnání s tím, jaká se tady rozhodla být.

Uslyšela, jak se za ní otevřely dveře. „Annie?"

Na okamžik zavřela oči a nabírala sílu. „Ahoj, Nicku," ozvala se a dívala se dolů na své ruce sepnuté v klíně.

Dveře se zabouchly a on došel až k ní. Položil jí něžně ruku na rameno a sklonil se k ní. „Co tady děláš tak sama?"

Podívala se na něj a na zlomek vteřiny pocítila nával paniky. Myšlenka, že by se ho měla vzdát, ji děsila.

Ale byl to Nick, na koho musela myslet, ne ona. Zadívala se mu do očí. „Nechci ti ublížit, Nicku."

Vzal její levou ruku do své a prstem přejížděl po neopáleném kroužku po prstenu. „Dej mi nějakou naději, Annie. Já vím, že to není tak jednoduché, jako stáhnout si z ruky prstýnek."

Dlouho se na něho jenom tak dívala. Narůstala v ní touha slibovat nesplnitelné, říct mu, že ho miluje, ale nedokázala být tak krutá. Za dva týdny odjíždí. Bude nepochybně lepší, když si ta slova odveze s sebou.

„Pro nás není žádné navždycky, Annie. Já to vím."

Něco jako by ji v jeho hlase zarazilo, možná zachraptění při vyslovení slůvka *navždycky*, ale usmíval se na ni a jí se teď nechtělo přemýšlet nad tím, co asi doopravdy cítí. ,,Ano," zašeptala.

Vzal ji do náruče a odnesl do ložnice. A jako vždy, když se ocitla v jeho náručí, přestala myslet na budoucnost a nechala se plně pohltit přítomností.

V úterý ráno si naplánovali výlet na pláž. Annie už podesáté zkontrolovala obsah piknikového koše a potom se podívala na hodinky. Bylo už deset třicet. Šla pod schody do patra a zavolala nahoru na Nicka a na Izzy, aby si pospíšili. Potom šla zpátky do kuchyně a cestou si pro sebe mumlala.

Telefon zazvonil, právě když kolem něho procházela. Zvedla ho při druhém zazvonění. „Haló?"

„Čekejte na spojení s panem Blakem Colwaterem, prosím."

Annie byla na okamžik tak zmatená, že si to jméno nedokázala nijak spojit se svým životem. Nick sešel dolů. Zmateně se na něho podívala. „To je Blake."

Nick se zarazil uprostřed pohybu. „Já... nechám ti soukromí."

„Ne. Pojď sem. Prosím."

Nick prošel pokojem až k ní. Lehce se pootočila a vzala ho za ruku.

Na druhém konci linky se konečně ozval Blakův autoritativní hlas. ,,Annie —jsi to ty?"

Když uslyšela jeho hlas, najednou jako by se jí to všechno vrátilo. Stála tam úplně ztuhlá. „Haló, Blaku."

„Jak se máš, Annalise?"

„Dobře." Odmlčela se a čekala, co bude dál., A ty?"

„Já... taky dobře. Hank mi dal tohle číslo. Víš, že se Natálie brzy vrací domů."

„Patnáctého června. Chce, abychom ji čekali na letišti." Téměř nepatrně zdůraznila slůvko *abychom.*

„Samozřejmě. Její letadlo přistává v ..." Rozčilovalo ji, že to neví.

„V pět deset odpoledne."

„Věděl jsem to."

Po té zjevné lži následovalo nepříjemné ticho. Blake se uvolněně zasmál, jako by to byly tři hodiny, co spolu naposled

mluvili, a ne skoro tři měsíce. „Určitě si budeme muset promluvit, než se s ní setkáme. Chci, abys přijela do Los Angeles tento víkend."

„Ty chceš?" To byl Blake. On si chtěl promluvit a ona kvůli tomu musela někam letět.

„Zamluvím ti letenku."

Ostře vtáhla vzduch. „Ještě nejsem připravená tě vidět."

„*Cože?* Myslel jsem —"

„To pochybuji. Nemáme teď o čem spolu mluvit."

„Já mám."

„Od tebe to zní legračně."

„Annalise." Vzdychl. „Chci, abys tento víkend přijela domů. Musíme si promluvit."

„Je mi líto, Blaku. Nemám v plánu jet tento víkend domů. Pokud vím, dohodli jsme se, že probereme naše odloučení v červnu. Nechrne to tak, ano? Přijedu třináctého."

„Zatraceně, Annalise. Já chci —"

„Sbohem, Blaku. Uvidíme se za dva týdny." Zavěsila a pohledem zůstala viset na sluchátku.

„Jsi v pořádku, Annie?"

Nickův hlas ji vrátil z temnoty, která jí začínala zatemňovat vidění. Vynutila na tváři úsměv a schoulila se mu do náruče. „Jsem v pořádku."

Nekonečně dlouho ji pozoroval. V jednu chvíli si myslela, že ji políbí, a sama si stoupla na špičky, aby mu vyšla vstříc. Ale on tam jenom stál a díval se jí do tváře, jako by si chtěl zapamatovat každý detail tohoto okamžiku. „Nebude to dost dlouhá doba."

21.KAPITOLA

Když Blake projížděl po rozbité dlažbě hlavní silnice v Mystic, uvědomil si, jak nikdy neměl tohle ospalé, bohem zapomenuté dřevařské městečko rád. Připomínalo mu město, ve kterém sám vyrůstal, tu špinavou, farmářskou komunitu ve státě Iowa — místo, na které se snažil ze všech sil zapomenout.

Zajel s vypůjčeným kadilakem k benzínové stanici a zastavil. Zvedl si límec baloňáku — kdo proboha může chtít bydlet někde, kde člověk musí nosit kabát i na konci května? — a proběhl lijákem k telefonu. Déšť bubnoval na střechu telefonní budky tak silně, že málem neslyšel ani sám sebe, když si v duchu povídal.

Chvíli mu trvalo, než si vzpomněl na Hankovo číslo. Už celá léta si své hovory nevytáčel sám. Vhodil do automatu čtvrťák, vyťukal číslo, na které si nakonec přece jen vzpomněl, a zaposlouchal se do vyzváněcího tónu.

Při třetím zazvonění se Hank ozval. „Haló?"

,,Ahoj, Hanku. To jsem já, Blake... zase. Chtěl bych mluvit se svou že- s Annie."

„Opravdu? Mně to tak nepřipadalo."

Blake vzdychl. „Jen mi ji dej k telefonu, Hanku."

„Není tady. *Nikdy* tady přes den není."

„Co tím myslíš?"

„Tuhle jsem ti na ni dával číslo. Tam ji zastihneš."

„Kde je, Hanku?"

„Je na návštěvě... u přátel ve starém Beauregardově domě."

„Starý Beauregardův dům. To mi opravdu hodně říká."

„Pamatuješ na ten starý dům na konci cesty k jezeru? Teď tam bydlí jeden její bývalý kamarád."

Blake ucítil divný pocit okolo žaludku. „Co se děje, Hanku?"

Chvíli bylo ticho. Potom se Hank znovu ozval. „Budeš si to muset dát dohromady sám, Blaku. Hodně štěstí."

Hodně štěstí. Co to mělo k čertu znamenat?

Než se Blake zeptal na cestu k jezeru a nastoupil zpátky do auta, byl rozčilený na nejvyšší míru. Něco tady nebylo v pořádku. Ovšem na druhou stranu, ono toho nebylo v pořádku víc už dlouho.

Poprvé si to uvědomil asi před měsícem, když ztratil schopnost soustředění. Jeho práce tím začala trpět.

A všechno to byly maličkosti, nic podstatného. Jako třeba kravata, kterou měl dnes na sobě. Ani ta nebyla v pořádku.

Byla to taková hloupost, které by si nikdo jiný nevšiml, ale *on* ji vnímal. Když mu Annie koupila černý oblek od Armaniho za dva tisíce dolarů, vybrala k němu jako doplňky bílou košili s monogramem a hedvábnou kravatu s tenkými šedými, bílými a červenými proužky. Nikdy si k tomu obleku jiné doplňky nevzal. Ovšem před několika týdny zjistil, že nemůže najít zrovna tuhle kravatu. Přehrabal kvůli ní celý byt.

„Doufám, že si ten bordel pěkně uklidíš," řekla mu Suzannah, když uviděla tu spoušť.

„Nemůžu najít kravatu, která se mi hodí k tomuhle obleku."

Podívala se na něj přes okraj svého šálku s kávou. „Zalarmuju kvůli tomu všechny noviny."

Připadalo jí legrační, že se ztratila kravata a že on ji tak moc potřebuje. Napadlo ho, že možná jeho oblíbená, jeho *nezbytná* kravata skončila někde v čistírně.

Annie by věděla, kde je.

To byl začátek.

Pustil si autorádio a trhl sebou, když se z něj ozvala nějaká přihlouplá venkovská odrhovačka. Snažil se přeladit na nějakou jinou stanici, ale žádná nehrála čistě. Znechuceně rádio zase vypnul.

Cesta se před ním vinula, zahalená uprostřed dne stíny a bičovaná provazy deště. Po několika kilometrech zahlédl mezi stromy odlesk jezera. Dlážděná cesta se změnila ve štěrkovou, která se různě točila a klikatila, až ho dovedla k velké mýtině. Jasně žlutý dům byl zasazený přesně uprostřed trávníku, posetého květy všech možných barev. Pod starým javorem stál mustang a policejní vůz.

Zaparkoval a vystoupil. Znovu si musel vyhrnout límec, aby se ochránil před deštěm, než přeběhne od auta k domu. vyběhl po schodech na verandu a silně zabušil na dveře. Otevřely se téměř okamžitě a v nich se objevila malá holčička v zahradnických kalhotách a s baseballovou čepicí na hlavě. V ruce držela starou, roztrhanou panenku.

Blake se na ni usmál. „Ahoj. Já jsem —"

Najednou se za dítětem objevil muž. Položil jí ruce na ramena a něžněji vtáhl zpátky do domu. „Dobrej."

Blake chvíli zíral na vysokého, šedovlasého muže a potom natáhl krk a nakoukl dovnitř. „Ahoj. Omlouvám se, že vás vyrušuji, ale hledám Annalise Colwaterovou. Její otec, Hank, mi řekl, že by mohla být tady."

Bylo vidět, jak se muži naproti němu napnuly svaly na těle. Jeho záhadné modré oči se zúžily a sjely Blaka od hlavy až k patě jediným rychlým pohledem. Nějak vycítil, že tomu muži neunikl sebemenší detail. Musel si všimnout drahého obleku od Armaniho i té kravaty, kterou si k němu vzal a která se k němu vůbec nehodila. „Vy jste Blake."

Svraštil čelo. ‚Ano. A vy jste..."

Odkudsi z domu se ozvalo cupitání, jak někdo běžel dolů po schodech. „Už jsem hotová, lidičky."

Annin hlas. Protáhl se kolem mlčícího muže s dítětem a vklouzl dovnitř.

Annie ho uviděla a prudce zabrzdila.

Málem ji nepoznal. Na sobě měla žlutou pláštěnku a veliký klobouk, který jí zakrýval skoro celý obličej. Holínky, které měla na nohou, jí musely být nejméně o čtyři čísla větší. Nucené se usmál a roztáhl náruč. „Překvapení."

Podívala se tak nějak zvláštně na toho stříbrovlasého muže a potom se pohledem vrátila k Blakovi. „Co tady děláš?"

Ohlédl se. Muž i holčička ho pozorovali. Pomalu nechal paže zase klesnout dolů. „Raději bych to neprobíral na veřejnosti."

Annie se kousla do spodního rtu a potom zhluboka vydechla. „Dobře, Blaku. Můžeme si promluvit. Ale ne tady."

Holčička se ošila a přešlápla z nohy na nohu. ,,Ale Annie — chtěli jsme jít na zmrzlinu."

Usmála se na ni. ,,Promiň, Izzy. Potřebuji si na chvíli promluvit tady s tím pánem. Potom ti to vynahradím, ano?"

S tím pánem. Blakovi se stáhl žaludek. Co se to tu sakra děje?

„Nedělej to Annie ještě těžší, sluníčko, ano? Musí si na chvíli odskočit," uslyšel Blake mužův hlas.

,,Ale vrátí se... že jo, tati?"

Po té otázce se rozhostilo podivné ticho. Nikdo neodpověděl.

Annie se kolem ní protáhla a postavila se vedle Blaka. „Sejdeme se asi za deset minut v Tedově restauraci. Je to přímo v centru. Nemůžeš to minout."

Blake měl pocit, jako by se mu zachvěla půda pod nohama. Podíval se na ni, na tu ženu, kterou nepoznával. „Dobře. Za deset minut."

Ještě nekonečně dlouho tam potom stál a cítil se celý nesvůj. Nakonec se přinutil usmát. Potřebují jen pár minut o samotě a všechno bude zase v pořádku. To si říkal, když se otočil a odcházel. A říkal si to ještě o deset minut později, když zaparkoval před nejošuntělejší a nejhroznější restaurací, jakou kdy viděl. Uvnitř se usadil do boxu a objednal si kávu. Když mu ji přinesli, podíval se na své hodinky značky Rolex. 11:15.

Byl nervózní. Pod stolem si otíral zpocené dlaně do kalhot.

Znovu se podíval na hodinky — 11:25 — a přemýšlel, jestli se Annie vůbec objeví. Byla to bláznivá myšlenka a téměř okamžitě ji zapudil. Annie byla nejspolehlivější člověk, jakého znal. Když řekla, že přijde, tak vždycky přišla. Třeba pozdě, třeba uštvaná, ale přišla.

„Ahoj, Blaku."

Když uslyšel její hlas, otočil hlavu od okna. Stála u stolu, jeden bok vystrčený, ruce zkřížené na prsou. Na sobě měla vybledlé džíny a bílý rolák bez rukávů. Její vlasy — ty vypadaly, jako by jí je někdo oškubal sekačkou na trávu.

„Co jsi to udělala se svými vlasy?"

„Myslím, že odpověď je nasnadě."

„Ach." Vraštil čelo, zneklidněn jak pohledem na její hlavu, tak její odpovědí. Byla uštěpačná a vůbec se mu k ní nehodila. Představoval si tuto chvíli — bál se jí a zároveň se na ni těšil — celé týdny. Ale v jeho představách to byla vždycky schůzka s tou starou Annie, dokonale oblečenou, nucené se usmívající a trochu nervózní. Žena, která stála před ním — to byl někdo, koho nepoznával. „No, však ti to zase doroste." Poněkud opožděně vstal od stolu. „Rád tě vidím, Annie."

Úsměv, který mu věnovala, byl odměřený, a nedívala se mu přitom do očí. Zasunula se do boxu a posadila se proti němu.

Pohybem ruky přivolal servírku, která okamžitě přiběhla ke stolu. Podíval se na Annie. „Kávu?"

„Ne." Poklepávala si prsty o stůl a Blake si všiml, že nemá nalakované nehty, které byly jakoby okousané. A na levé ruce, na místě, kam patřil jeho prsten, byl jen tenký proužek neopálené kůže. Usmála se na servírku. „Dám si Budweiser."

Šokovaně na ni vyvalil oči. „Ty nepiješ pivo." Ta věta působila hloupě, ale jiná ho v tu chvíli nenapadla. Dovedl se soustředit jenom na to, že nemá na ruce jeho prsten.

Další hraný úsměv. „Ne?"

Servírka přikývla a odešla.

Annie obrátila svou pozornost zpět k Blakovi. Chvíli si ho prohlížela a on uvažoval, co asi tahle nová žena vidí, když se dívá na starého Blaka. Čekal, že něco řekne, ale ona tam jen seděla s tím svým novým účesem, nenalíčená, bez prstenu a dívala se na něho.

„Myslel jsem, že bychom si měli promluvit..." spustil a když to dodatečně zvážil, zjistil, že začal poněkud hloupě.

„Eh-hm."

Znovu se mezi nimi rozhostilo ticho, které přerušil až příchod servírky. Položila orosenou sklenici s pivem na malý čtvercový podtácek a Annie se na ni zářivě usmála. „Díky, Sophie."

„Není zač, slečno Bourneová."

Slečno Bourneová? Při tom oslovení se zachvěl.

„Tak," promluvila konečně a usrkla si piva. „Jak se má Suzannah."

Blake se znovu otřásl, tentokrát chladem, který zavanul z jejího hlasu. Věděl, že to musí přijít, ale nečekal vztek. Annie se nikdy nezlobila. „Už s ní nežiji."

„Skutečně?"

,,Ano. Právě o tom jsem s tebou chtěl mluvit."

Podívala se na něj přes okraj své sklenice. „Skutečně?"

Litoval, že se na tuhle situaci nepřipravil lépe, ale nečekal, že mu to bude tak ztěžovat. Představoval si, že to proběhne stejně jako vždycky, když se vracel domů: Potichu vklouzl do pokoje, ona trochu zaváhala, potom se usmála a rozplakala se, jak moc se jí po něm stýskalo. On rozevřel náruč a ona se k němu přivinula... a bylo to. Zase byli spolu.

Snažil se odhadnout, v jakém je momentálně rozpoložení, ale oči, které tak důvěrně znal, jako by byly schované za zavřenými okenicemi a pohled do nich nebyl vítán. Zadrhávané ze sebe dostával slova, která pro něho byla tak netypická: „Udělal jsem chybu." Přes stůl se k ní natáhl.

„Chybu." Stáhla svou ruku ze stolu do klína.

Slyšel tu výtku v jejím hlase a věděl, co tím myslí. Chyba bylo opožděně provést platbu VISA kartou. To, co udělal on, bylo něco úplně jiného. Její pohled, měkký, odměřený tón jejího hlasu — který jako by vůbec nebyl její — to všechno vyvrtávalo díru do jeho sebevědomí a tou dírou jako by z něj unikala veškerá jeho vitalita. „Chci se vrátit domů, Annie," pronesl potichu a vyznělo to jako prosba, i když se jí nikdy v životě o nic neprosil. „Miluji tě, Annalise. Teď už to vím. Byl jsem blázen, úplný cvok. Můžeš mi odpustit?"

Seděla tam, dívala se na něho, suché rty sevřené do úzké, tenké linky.

Měl pocit, jako by se v tom tichu zažehla jiskřička naděje. Obešel stůl, postavil se vedle ní. Věděl, že v jeho pohledu se teď odráží celé jeho srdce, a doufal, že jí na tom ještě záleží. Celé tělo jako by mu v tu chvíli naplnily životadárné vzpomínky na jejich společný život a znovu vzpružily jeho sebevědomí. Vzpomněl si na bezpočet okamžiků, kdy jí ublížil, na narozeniny, které promeškal, na noci, kdy nepřišel domů, na večeře, které pokazil svou nepřítomností. Vždycky mu to odpustila. Taková byla ona. Přece se nemohla až tak změnit.

Dívala se upřeně před sebe a v očích měla všechno to trápení a bolest, které jí způsobil on. Prohlížel si její profil a v duchu si přál, aby se na něj podívala. Kdyby to udělala, kdyby se na něj podívala byť jen na zlomek vteřiny, mohl by z jejího pohledu vyčíst odpověď. ,,Annie?" Vzal její ruku do svých dlaní. Byla studená. „Miluji tě, Annie," zopakoval a hlas mu přeskočil. „Podívej se na mě."

Pomalu, velmi pomalu se k němu otočila a on uviděl její oči zalité slzami. „Myslíš, že můžeš jen tak říct, že tě to mrzí, a tím to bude vyřízené, Blaku? Jako by se nikdy nic nestalo?"

Stiskl jí ruku a ucítil přitom křehkost jejích kostí a jemnost její kůže. „Celý zbytek života nebudu dělat nic jiného, než že se ti to budu snažit vynahradit."

Na okamžik zavřela oči a na tvář jí skanula slza. Když potom oči znovu otevřela, vzhlédla k němu. „Udělal jsi mi laskavost, Blaku. Ta žena, kterou jsem bývala..." vyprostila ruku z jeho sevření a utřela si mokrý obličej. „Nechala jsem ze sebe udělat úplnou nicku. Ale já už taková nejsem."

„Jsi pořád moje Annie."

„Ne. Jsem *svoje* Annie."

„Vrať se ke mně. Prosím. Dej nám ještě jednu šanci. Nemůžeš to všechno jen tak hodit —"

„Neopovažuj se tu větu dokončit. *Já* jsem nic nezahodila. To ty tou svou sobeckostí, vším tím lhaním a tím svým přelétavým ptákem. A teď jsi najednou zjistil, že malá Suzannah chce být tvou milenkou, ne tvou manželkou, matkou a rohožkou a honem utíkáš zpátky ke mně. K ženě, o které si myslíš, že tě s úsměvem vytáhne ze všech těch sraček a zase ti bude chystat bezpečné hnízdečko, kde se od tebe nic neočekává a všechno je po tvém."

Byl šokován jejím jazykem a její vehemencí. ,,Annie —"

„Někoho jsem potkala."

Překvapením otevřel pusu. „Nějakého muže?"

,,Ano, Blaku. Muže."

Svezl se zpátky na svou lavici v boxu. Dlouze si usrkl kávy a snažil se co nejrychleji vzpamatovat ze šoku, který mu její prohlášení způsobilo. *Muž? Annie s jiným mužem?*

Ten stříbrovlasý muž se smutnýma modrýma očima.

Jak to, že ho za celé ty měsíce, co byli od sebe, něco takového ani nenapadlo? Vždycky ji měl za tichou, spolehlivou Annie, která se mateřsky starala o všechny a o všechno, usmívala se, smála se a každou chvíli zkoušela hned to, hned zase ono. Vždycky si ji představoval, jak šije, něco aranžuje, nebo se trápí. Bože — nejčastěji si ji představoval, jak se kvůli němu trápí a hyne pro něj žalem. Podíval se na ni. „Ty jsi s ním... spala?"

,,Ach proboha, Blaku."

Spala. Annie — jeho Annie, jeho *žena* — spala s jiným mužem. Blake pocítil nával surového, živočišného vzteku a zuřivosti, jakou nikdy v životě nepoznal. Chtělo se mu zvrátit hlavu dozadu a řvát na celé kolo, ale místo toho tam seděl rovný jako svíčka, ruce pod stolem zaťaté v pěst. Všechno teď bylo úplně jinak a on musel jednat s nejvyšší opatrností.

„Milostná aféra," zašeptal pro sebe. Při významu těch slov a při představách, které v něm vyvolala, se otřásl. Annie svíjející se rozkoši, líbající cizí ústa, dotýkající se těla cizího muže. Snažil se tu hroznou vidinu odehnat. „Hádám, že jsi mi to udělala natruc."

Zasmála se. „Všechno se nemusí točit jenom kolem tebe."

„Takže..." Co se sakra v takových chvílích říká? Měl sto chutí prorazit pěstí okno, u kterého seděli, ale místo toho tady musel sedět jako pravý džentlmen, předstírat, že ho to vůbec smrtelně nezranilo, předstírat, že mu právě vůbec nevyrvala srdce z těla a nepošlapala ho. „Myslím, že bychom mohli jeden druhému odpustit."

„Nestojím o tvoje odpuštění."

Trhl sebou. Stejná slova vmetl do tváře před několika měsíci on jí. Ta slova ho zabolela. Ach, bože, jak moc to bolelo. „Promiň, Annie," pronesl tiše a zvedl k ní oči. Poprvé si plně uvědomil, co jí to vlastně udělal. Ve své arogantní sobeckosti ho vůbec nenapadlo, co si s ním musela vytrpět. Zaobalil své chování do jazyka devadesátých let: *Potřebuji svůj životní prostor. Pokud spolu nejsme šťastní, pak není důvod spolu zůstávat. Bude ti beze mě lépe. Jeden druhému jsme se odcizili.* A všemu, co říkal, sám věřil. Teď už chápal svůj omyl. Slova byla jen bezduchou výmluvou muže, který si myslel, že pro něho pravidla neplatí. Choval se, jako by jejich manželství bylo těžkým břemenem, zástavním právem na majetku, který by chtěl člověk zhodnotit. Slova, která měla nějaký význam — *láska, čest a úcta, dokud nás smrt nerozdělí* — vypustil z hlavy, jako by nebyla ničím.

Poprvé v životě zažíval pocit opravdového studu. „Nikdy by mě nenapadlo, jak moc to může zranit. Ale, Annie, já tě miluji — tomu můžeš věřit. A budu tě milovat do konce života. Ať řekneš cokoliv, ať uděláš cokoliv nebo ať už půjdeš kamkoliv, vždycky tady budu a budu čekat na tvé odpuštění. Miluji tě."

Zahlédl záblesk bolesti, která se jí odrazila v očích, a viděl také, jak sevření jejích úst povolilo. Na okamžik jako by celá zeslábla a jako dobrý právník věděl, jak takovéhoto okamžiku využít ve svůj prospěch. Lehce se dotkl její tváře a otočil jí hlavu tak, aby se na něho musela podívat. „Teď si myslíš, že tě doopravdy nemiluji, že jsem pořád ten sobecký parchant jako dřív a že tě chci jenom proto, že mi usnadňuješ život... ale tak to není, Annie. Jen s tebou je můj život úplný."

„Blaku—"

„Vzpomínáš na naše staré dny? Když jsme bydleli v tom domě na pláži v Laguna Niguel? Nemohl jsem se dočkat, až přijdu domů z práce, abych už byl s tebou. A ty jsi mi vždycky přišla

naproti — pamatuješ? — otevřela jsi mi dveře a vrhla ses mi do náruče. A pamatuješ, když se narodila Natálie, jak jsem si k tobě vlezl do té úzké nemocniční postele a zůstal u tebe celou noc, dokud mě ta stará, kostnatá sestra nevyhodila? A co ta naše noc na pláži, kdy jsme o půlnoci stavěli hrad z písku, pili šampaňské a snili o domě, který budeme jednou vlastnit. Říkala jsi tenkrát, že chceš modrobílou ložnici, a já ti na to odpověděl, že když budeš chtít, můžeš si ji natřít třeba na růžovo, pokud mi slíbíš, že budeš navždycky spát po mém boku..."

Teď už se nezadržitelně rozplakala. „Ne, Blaku, prosím..."

„Ne co? Nemám ti připomínat, kdo jsme a jak dlouho jsme spolu?" Vytáhl z náprsní kapsy svého saka kapesník a osušil jí slzy. „Jsme *rodina*. Měl jsem to vědět už dřív, ale byl jsem slepý a hloupý a pitomý a příliš mnoha věcmi jsem si byl jistý." Hlas mu selhal až do chraplavého šepotu. Už i on teď viděl rozmazaně skrz vlastní slzy. „Miluji tě, Annie. Musíš mi věřit."

Protřela si oči a odvrátila od něho pohled. Potichu popotahovala. „Věřila jsem ti dvacet let, Blaku. Už to není tak jednoduché."

„Nikdy jsem si nemyslel, že to bude jednoduché."

,,Ale ano, myslel."

Smutně se usmál. „Máš pravdu. Představoval jsem si, že vyslechneš mou omluvu a vrhneš se mi do náruče a potom spolu při západu slunce odjedeme." Vzdychl. „No, tak jakou cestou se teď vydáme?"

„Já nevím."

Ta otázka zůstala otevřená. Alespoň něco. „Musíš mi dát — musíš *nám* dát ještě jednu šanci. Když jsi mě o totéž požádala ty, souhlasil jsem a přemýšlel jsem, kde se stala chyba. A teď jsem tady. Dlužíš mi stejnou protislužbu, Annie. Dlužíš to naší rodině."

,,Ach, dobře. Přednáška o rodině z *tvých* úst je opravdu cenná." Vytáhla z kabelky pudřenku a podívala se do zrcátka. „Skvělé. Teď vypadám jako pouliční prodavačka koláčů."

„Vypadáš skvěle."

Změřila si ho ostrým pohledem. ‚Ale vlasy mi dorostou."

„Neměl jsem to říkat."

Zacvakla pudřenku a strčila ji zpátky do kabelky. „Ne, to jsi neměl."

Její pohled byl teď až nepříjemně přímý a připomínal mu, že ani za dvacet let manželství tu ženu, která teď seděla naproti němu, pořádně nepoznal. „Čtrnáctého června se sejdeme doma. Můžeme probrat... tohle všechno... potom." Vstala a Blake si všiml, že je trochu nejistá. Očividně se držela z posledních sil.

Vzal to jako znamení naděje. „Já to nevzdám, Annie. Udělám cokoliv, abych tě získal zpátky."

Vzdychla. „Vítězství pro tebe bylo vždycky velmi důležité, Blaku." Po této poslední, jedovaté poznámce, se otočila a vyšla z restaurace.

22.KAPITOLA

Nick čekal, až se Annie vrátí. Během první hodiny si říkal, že se chová jako idiot. Věděl, že není možné, aby se sešla se svým manželem a vrátila se dřív než za dvě hodiny.

Ale potom uplynuly i ty dvě hodiny a pak tři... čtyři... pět.

S nuceným úsměvem připravil báječnou večeři, jen kvůli Izzy. Pustil se do jednoho z Anniných receptů: kuřecí prsíčka s kukuřičnými lupínky. Zapomněl dát včas vařit rýži, a tak podával pečené kuře s plátky banánu a nastrouhaným sýrem. Ze všech sil se snažil udržovat konverzaci, ale on i Izzy si byli dobře vědomi té jedné prázdné židle u stolu.

Všechno probíhalo celkem dobře až do chvíle, kdy se na něho Izzy podívala, ještě s knírem od mléka na horním rtu. „Tati, ona se vrátí, že jo, tati?"

Nickova vidlička se zazvoněním narazila na okraj talíře. Zaboha si nedokázal vymyslet žádnou pořádnou odpověď na její otázku a raději se uchýlil ke standardní rodičovské metodě. „Nemluv s plnou pusou," napomenul ji a rychle odvrátil zrak.

Než dovečeřeli, umyli nádobí a on vykoupal a uložil Izzy, byl nervózní jako ptačí mládě před prvním letem. Nemohl se ani pořádně soustředit na pohádku, kterou jí chtěl přečíst na dobrou noc. Místo toho ji jen rychle políbil na čelo a vyběhl z pokoje.

Blake byl přesně takový, jak Nick čekal — a jak se obával. Když uviděl toho pohledného, sebejistého, očividně úspěšného muže v drahém černém obleku, měl pocit, že on je vedle něho úplná nula. Naprosto zřetelně teď vnímal své vlastní nedostatky: levné maloměstské rifle, které by potřebovaly zahnout, tričko, které bylo kdysi modré, ale následkem nesčetného praní získalo podivně neživou, našedlou barvu nebo utržené poutko na opasek, které se nikdy neobtěžoval přišít. A to nechtěl ani *pomyslet* na svůj vzhled — na hluboké vrásky kolem očí, které byly jeho dědictvím po Kathy, a na nepřirozenou barvu svých vlasů.

Blake byl vším, čím se Nick nikdy nemohl stát.

Přál si hodit všechny tyhle starosti za hlavu a myslet na něco jiného — na cokoliv jiného. Ale čím víc se snažil vyčistit si hlavu, tím víc na ni musel myslet, tím víc byla součástí jeho nitra. Annie měla jeho srdce ve svých rukou a ani o tom nevěděla.

Nikdy předtím necítil tak silně, že je součástí nějaké rodiny.

S ženou jiného muže.

Uviděla ho, jak stojí u jezera. Vystoupila ze svého mustanga, potichu zavřela dveře a pomalu se vydala přes trávník.

Beze slova přišla až k němu a postavila se vedle něj. Čekala, že se jí dotkne, že si ji přitáhne tak blízko, až ucítí uklidňující teplo jeho přítomnosti, ale nic takového neudělal. Jen tam strnule stál, pořád na jednom místě. „Jak to šlo?"

Nemělo smysl mu lhát. „Udělal hroznou chybu a miluje mě."

„To teda *udělal* hroznou chybu."

Hlas mu přeskočil a v tom přeskočení uslyšela všechnu jeho bolest.

„Co budeš dělat?" zeptal se potichu.

„Já nevím. Dva a půl měsíce jsem se snažila přestat ho milovat a teď, když už se mi to skoro povedlo, chce to všechno vrátit zpátky. Nedokážu se takhle rychle přizpůsobit."

Nick mlčel a ona si uvědomila, co vlastně řekla. *Skoro povedlo.* Skoro přestala milovat vlastního manžela. Chtěla, aby to nevyznělo tak bolestně, ale *skoro* — to byla smutná pravda o tom, co cítí vůči Blakovi. Cokoliv jiného by byla lež.

Voda potichu pleskala o kameny na břehu. V koruně velkého starého javoru si pohvizdoval větřík.

Pomyšlení, že by měla tohle místo opustit, ji děsilo. Vzpomněla si na svůj velký, prázdný dům v Kalifornii a na všechny ty chvíle, které v něm prožila sama. „Co když—"

Otočil se k ní. „Co když co?"

Zhluboka se nadechla. „Co kdybych se... vrátila sem? Až... se všechno vyřeší. Pořád víc a víc přemýšlím nad tím knihkupectvím. Měl jsi pravdu — ten dům na Hlavní třídě je pro to jako stvořený. A bůhví, že tohle město nějaké knihkupectví potřebuje..."

Nick ztuhl. „Co říkáš?"

„Po rozvodu... a až Natálie odjede do školy, zůstanu v jižní Kalifornii úplně sama —"

„Tohle mi nedělej, Annie. Nedávej mi naději, jako bys hladovému házela kost. Nedokážu strávit zbytek života čekáním na tebe, sledováním příjezdové cesty a říkáním si *dnes, možná už dnes.* To by mi zlomilo i to, co ještě zbylo z mého srdce.

Neslibuj mi nic, co bys potom nemohla splnit. Bude to tak... pro mě lehčí."

Měla pocit, jako by jí vítr vzal všechen vzduch z plic. Zalapala po dechu. Měl pravdu. Věděla, že má pravdu. Její budoucnost byla i jí samotné záhadou, neproniknutelnou a nejistou. Neměla nejmenší tušení, co se stane, až se vrátí domů. Nebyla si vlastně ani jistá, co chce, aby se stalo. „Promiň," zašeptala. Chtěla říct ještě něco na svou omluvu, jako že vždycky věděla, jaký Blake je, že Natálie je přece její dcera, že byla vždycky vdaná žena, ale nic z toho by nemělo smysl.

Nick neříkal nic. Jen tam stál, lehce se kolébal a díval se na ni, jako by ji už ztratil.

Druhý den ráno byla Annie v takové depresi, že ani nejela navštívit Nicka a Izzy. Místo toho jen tak ležela v posteli a střídavě plakala a zírala do stropu.

Hlavu měla plnou myšlenek. Málem se zbláznila ze všech těch věcí, na které musela myslet. Její manžel — muž, kterého milovala od svých devatenácti let — chtěl ještě jednu šanci, aby jejich manželství zase fungovalo. Bylo mu to líto. Udělal chybu.

Copak ona sama ještě před pár měsíci *neškemrala*, aby dal jejich manželství šanci?

U postele jí zazvonil telefon. Natáhla se po něm a zvedla sluchátko. „Haló?"

„Annie Colwaterová? Tady je Madge z ordinace doktora Burtona. Volám, abych vám připomněla, že jste objednaná na deset třicet dnes dopoledne."

Úplně na to zapomněla. „Ach, já nevím —"

„Doktor Burton mi přikázal, že ne jako odpověď nepřichází v úvahu."

Annie vzdychla. Minulý týden už si myslela, že nad depresí definitivně zvítězila, ale teď to tady bylo zase. Jako by ji něco uvnitř svíralo, ale nemohlo to ven. Možná nebude na škodu promluvit si s doktorem. Když nic jiného, tak bude alespoň mít kam jít a co dělat. Asi se bude cítit lépe, když prostě vyleze z postele. „Díky, Madge," vzpomněla si, že ještě pořád drží v ruce sluchátko. „Budu tam."

Vyčerpaně vzdychla, vylezla z postele a zamířila do koupelny. V deset patnáct už na sobě měla své obnošené rifle a vytahanou

mikinu. Aniž se zdržovala česáním — proč taky? — popadla kabelku, klíčky od auta a vyšla z pokoje.

Hank byl na verandě. Seděl v houpacím křesle a četl si. Když zaregistroval její rychlý odchod, zvedl oči od knihy. „Dnes jdeš nějak pozdě."

„Jsem objednaná k doktorovi."

Úsměv z jeho tváře ihned zmizel. „Je ti něco?"

,,Až na to, že už jsem zase v depresi a zadržuji víc vody než tanker velrybářské lodi, mi není nic. S doktorem Burtonem jsme si tu schůzku domluvili, když jsem u něho byla naposledy. Chtěl se přesvědčit, že už nejsem skleslá, než... se vrátím domů."

Skleslá. Jak nicotné slovo pro pocit naprosté prázdnoty v srdci. S nuceným úsměvem se sklonila a políbila tátu na čelo. „Pá, tati."

„Pá."

Rychle seběhla ze schodů a nasedla do mustanga.

V centru zaparkovala auto do stínu jilmu a ani se nezdržovala jeho zamykáním. Rychle spěchala po betonových schodech do cihlové budovy, kde bývala v dětství tak častým hostem.

Madge se na ni široce usmála. „Zdravím, drahoušku. Doktor už na vás čeká. Běžte dál do vyšetřovny číslo dvě."

Annie jí pokynula hlavou a vydala se chodbou s bílými stěnami. Našla dveře s velikou dvojkou, kterou na ně někdo nastříkal pomocí šablony, a vešla dovnitř. Posadila se na stůl zakrytý papírovým ručníkem a začala listovat v posledním čísle *Rybářského zpravodaje.*

Asi za pět minut zaklepal doktor Burton na dveře a vstoupil. ,,Ahoj, Annie. Tak co, ještě pořád jsi skleslá?"

Jak mu na to sakra mohla odpovědět? V jednu chvíli měla tváře růžové jako jablíčka a v následujícím okamžiku — poté, co zavolal Blake — se deprese projevila tak silně, že celá zesinala. Odložila časopis na volnou židli. „Někdy," zvolila nakonec nepřímou odpověď.

„Marge mi říkala, že ses chtěla objednat, když jsem byl pryč. O co šlo?"

„Trochu jsem se prala s rýmou. Zvítězila jsem, ale... v posledních dvou třech dnech se mi vrátily ty nevolnosti."

„Říkal jsem ti, že teď na sebe musíš dávat obzvlášť dobrý pozor. Jak jednou deprese uhodí, má s ní organismus co dělat. Co

takhle vzít ti trochu krve a podívat se, co a jak? A potom, jestli se ukáže, že je všechno v pořádku, si můžeme popovídat o tom, jak se doopravdy cítíš."

O tři hodiny později stála Annie před domem svého otce. Celá roztřesená vykročila vpřed. Zdálo se, že nohy jí vypovídají poslušnost. Měla pocit, jako by šla hustou mlhou, která jí brání v pohybu.

Pomalu vyšla do schodů a vstoupila dovnitř.

Hank seděl u krbu a luštil křížovku. Když vešla, zvedl hlavu. „Nečekal jsem tě tak —"

Beze slova se usedavě rozplakala. Skokem byl u ní. Schoval ji v objetí svých silných paží a hladil ji po vlasech. Potom ji zavedl ke gauči, posadil ji a sám usedl vedle ní. Slyšela, jak průvan zabouchl dveře a tím před ní zavřel celý svět.

„Co se děje, Annie?"

Silně popotáhla a utřela si usmrkaný nos do rukávu. Otočila se k němu, ale slova ne a ne vyjít ven. ,,Annie?"

„Jsem těhotná," zašeptala a při těch slovech se znovu rozplakala. Chtěla se z té zprávy radovat. Byla ve třetím měsíci. Po dlouhých letech, kdy si pravidelně měřila teplotu, téměř zbožně zaznamenávala své ovulační cykly a po pohlavním styku dělala stojku na hlavě, najednou bez nějakého zvláštního přičinění čekala dítě. Blakovo dítě.

Nikdy v životě nebyla tak zmatená a otřesená, ani když ji Blake požádal o rozvod. Když jí doktor Burton sdělil výsledky krevních testů, myslela si nejprve, že se zmýlil. Když si ale uvědomila, že nejde o omyl, přepadl ji najednou takový strach, až jí zkoprněly nohy a sevřel se jí žaludek. Napadlo ji totiž, že neví, čí to dítě vlastně je.

Potom si vzpomněla, co jí říkal Nick. Že když byly Izzy dva roky, nechal si udělat vasektomii. A potom následoval pánevní test, který prokázal, že Annie je ve třetím měsíci.

Se vší určitostí to bylo Blakovo dítě.

Hank se dotkl její tváře a něžně jí otočil hlavu k sobě. „Je to zázrak," pronesl tiše a ona věděla, že má pravdu. *Cítila* to, ten malý lidský zárodek, to semínko života, které v ní počínalo klíčit. Položila si ruku na břicho. Byla příjemně rozrušená a vystrašená zároveň.

„To úplně všechno mění," zašeptala.

To jí dělalo největší starosti. Nechtěla se vrátit k tomu chladnému, sterilnímu životu, který žila v Kalifornii. Chtěla zůstat tady, v Mystic, nechat tu chladnou zeleň kolem, aby se stala jejím novým domovem. Chtěla dál milovat Nicka. Najednou zoufale toužila být při tom, až Izzy dostane rovnátka, až si ostříhá vlasy a až se bude učit tančit. Chtěla si otevřít vlastní knihkupectví, žít ve vlastním domě a nebýt zodpovědná za nikoho jiného než sama za sebe.

Ze všeho nejvíc ale toužila po zbytek života milovat a být milována, probouzet se každé ráno Nickovi po boku a každou noc usínat v jeho náručí. Ale to nešlo. V okruhu sta kilometrů od Mystic nebyl jediný dostatečně schopný perinatolog a žádná nemocnice s novorozeneckou jednotkou intenzivní péče. Zavolala své porodní lékařce v Beverly Hills a tají nařídila, ať se okamžitě vrátí domů. Každodenní rozkaz zněl: klid na lůžku. Stejně, jako tomu bylo s Adriánem. Jenom s tím rozdílem, že teď bylo Annie skoro čtyřicet. Nemohli si dovolit cokoliv riskovat. Doktorka ji čekala za tři dny — a ani o den později, sdělila jí přísně.

„Už jsi to řekla Blakovi?"

Tentokrát by i chtěla brečet, ale nemohla. Dívala se na svého tátu, jako by všechno, co kdy chtěla, právě ztrácela z dosahu. ,,Ach, tati. Blake bude chtít—"

„Co chceš ty?"

„Nicka," zašeptala.

Hank se na ni smutně usmál. „No, teď si myslíš, že jsi do něho zamilovaná. Annie, vždyť jsi s ním jenom pár měsíců. Blaka miluješ od té doby, co jsi byla v pubertě. Ještě před pár měsíci jsi byla tak zničená z rozpadu vašeho manželství, že jsi nebyla s to vylézt z postele. A teď bys to chtěla všechno zahodit jako včerejší smetí?"

Věděla, že táta má pravdu. To, co prožila s Nickem, bylo jedinečné a magické, ale nemělo to tak silný základ, jakým bylo její manželství. „Snažili jsme se s Blakem tak dlouho mít další děti. Po Adriánovi jsem se tak zoufale snažila znovu otěhotnět, ale roky ubíhaly... a nic. Až se o tom dítěti dozví..."

„Vrátíš se k němu," uklidňoval ji Hank a ta tichá jistota v jeho hlase jako by ji rozervávala vejpůl.

Byla to jediná správná věc, jediná, kterou mohla udělat, a ona to věděla. Nemohla sebrat Blakovo dítě a sama se odstěhovat sem. Dítě si zaslouží otce.

A bylo to. Ta pravda ji zanechala rozpolcenou s náručemi plnými neuskutečněných snů a slibů, které budou brzy porušeny.

Znovu se dala do pláče. Nemohla si pomoct. Stále dokola si zkoušela představit, co bude následovat — okamžik, kdy bude muset o dítěti říct Nickovi — a bolelo to tak moc, až se jí stahovalo hrdlo, že skoro nemohla dýchat. Nechtěla být silná, nechtěla být čestná, nechtěla dělat to, co je správné.

Vzpomínala na všechny ty chvíle, které spolu prožili, na všechny ty okamžiky, kdy ji svíral v objetí, dotýkal se jí a líbal její rty s takovou něžností, že si to dříve nedokázala ani představit. Myslela na Izzy a na to, kolik toho ztratila ona. A potom přemýšlela o svém návratu do Kalifornie, do Blakovy postele, do míst, kde vzduch je hnědý a země vyprahlá. Ze všeho nejvíce ale myslela na to, jak zoufale prázdný bude její svět bez Nicka...

Annie řídila a řídila, až už nemohla dál. Nakonec se jí přece jen podařilo dojet zpátky k Nickovu domu. Když tam dorazila, byl právě s Izzy v zahrádce.

Všechno to tady bude dál i bez ní, toto místo, tato rodina. Izzy vyroste a naučí se tancovat a půjde na první rande, ale Annie tu nebude, aby to všechno viděla.

Podívala se na Nicka a s hrůzou zjistila, že vidí rozmazaně. Do očí se jí už zase hrnuly slzy.

,,Annie?"

Zhluboka, rozechvěně se nadechla. Víc než cokoliv jiného se mu teď chtěla vrhnout do náruče a nechat se obejmout těmi jeho velkými, silnými pažemi. Najednou se jí až bolestně zachtělo říct mu přesně to, co cítila, *miluji tě*, ale neodvážila se. Věděla, že kdyby to bylo v jeho silách, slíbil by jí třeba, že slunce pro ně dva už nikdy nezapadne. Ale ani jeden z nich už nebyl tak naivní. Oba se dávno naučili, že všechno se může změnit v jediném okamžiku a že upřímné sliby, které si vymění dva zamilovaní lidé, jsou jen křehká slovíčka, která, pokud je jimi jednou otřeseno, mohou zasadit tak hlubokou ránu, že už nikdy nepřestane krvácet.

Vstal a popošel k ní. Prstem od hlíny se dotkl její tváře, tak něžni že to působilo jako pohlazení motýlího křídla. „Miláčku, co se děje?"

Vynutila na své tváři zářivý úsměv, až příliš zářivý a sama si toho byla vědoma, ale nemohla si pomoct. „Něco mi spadlo do oka. Nicto není. Jenom se převléknu a hned vám přijdu pomoct."

Než stačil odpovědět — nebo položit další bolestnou, láskyplnou otázku — vběhla do domu.

Nick s Annie leželi v posteli, téměř se jeden druhého ani nedotýkali, peřiny odkopané tak, že odkrývaly jejich nahé nohy. Nad hlavami se jim líně točil starý dubový ventilátor a se svištěním protínal vzduch.

Když uložili Izzy do postele, schoulili se jeden druhému do klína a nikdo z nich nevyřkl nic z toho, co mezi nimi viselo ve vzduchu. Teď ji Nick pevně držel a rukou hladil její vlhké ňadro. Ona byla celý večer zamlklá a když se na ni co chvíli podíval, viděl v jejích očích smutek. Ta její nečekaná, náhlá zamlklost ho děsila. Už několikrát se jí chtěl zeptat, co se děje, ale pokaždé, když už měl ta slova na jazyku, zase je spolkl. Bál se toho, co se za tím tichem skrývalo, ať už to bylo cokoliv.

„Musíme si promluvit," otočila se pomalu tváří k němu.

„Bože, jestli tohle nejsou tři nejhorší slova, která může žena vyslovit!" Čekal, že se zasměje spolu s ním.

„Je to vážné."

Vzdychl. „Já vím."

Přetočila se tak, že skoro ležela na něm. Její velké oči v bledém oválu obličeje byly plné smutku. „Byla jsem dnes u doktora."

Srdce se mu na okamžik zastavilo. „Jsi v pořádku?"

Úsměv, který mu věnovala, byl ztrhaný a unavený. „Jsem zdravá."

Zhluboka vydechl. „Díkybohu."

„Skoro tři měsíce jsem těhotná."

,,Ach, bože..." Měl pocit, že už se znovu nenadechne.

„Celé roky jsme se snažili, abychom měli ještě dítě."

Blakovo dítě. Dítě jejího manžela, dítě muže, který prohlásil, že udělal velkou chybu a chtěl ji zpátky. Měl pocit, jako by se

roztápěl do těch zmačkaných peřin a prostěradel, která voněla jejím parfémem a společnou vášní.

Vždycky jsem chtěla víc dětí. Přesně tak to řekla a on v těch slovech vycítil shrnutí celoživotní bolesti. Věděl, že to je jedna z věcí, které by jí nikdy nemohl dát. Teď už na tom nezáleželo.

Znal Annie příliš dobře. Byla milující, úctyhodná bytost a dravá matka. To byla jedna z vlastností, které na ní miloval — ten její neochvějný smysl pro čest. Věděla, že Blake si zaslouží šanci poznat své dítě.

Pro ně dva teď nebyla žádná budoucnost, žádná příští léta, která by trávili bok po boku v houpacích křeslech na verandě.

Chtělo se mu říct něco, co by tento okamžik jako mávnutím kouzelného proutku přetvořilo v něco, čím nebyl, chtěl vytvořit něco, na co by mohl po zbytek života vzpomínat, aniž by to pokaždé zabolelo.

Než se jejich milostná píseň vůbec rozezněla, už se blížil její konec.

23.KAPITOLA

Nick věděl, že se Annie chystá na odjezd domů, ale v jeho blízkosti byla opatrná. Když vstoupil do pokoje, zavěsila telefon.

Snažil se vztyčit mezi nimi nějaký ochranný štít, záchrannou síť, která by zmírnila jeho pád, až odjede, ale nešlo to. Včera spolu jeli do Seattlu za specialistou na vysoce riziková těhotenství. Nemohl zůstat v této situaci netečný. Byl tam s ní každou minutu, dodával jí odvahy, aby se ještě víc napila vody, když už měla pocit, že do sebe nedostane ani lok, a při ultrazvuku ji držel za ruku. Když uviděl na monitoru dítě — tu malinkou pohybující se šedou čárku v rozmazaném černém moři, musel se rychle otočit a zamumlat něco o tom, že si musí odskočit.

Každý den se snažil nemyslet na to, co má přijít, ale v uších mu zněl nezadržitelný pochod každé hodiny, která s sebou odnášela to, po čem v životě nejvíc toužil.

Občas, když během dne dopadlo do pokoje pootevřeným oknem slunce a ozářilo Anninu nakrátko ostříhanou hlavu, byl ohromen její krásou. A ona se potom na něho usmála tím svým něžným, smutným, chápavým úsměvem a všechna ta bolest se najednou zase vrátila. Teď už mu zase v hlavě odtikávaly minuty, jedna za druhou.

Tolik ho změnila, jeho Annie. Dala mu rodinu a přinutila ho věřit, že láska je jako hrubý zimník, který člověka dokáže hřát po celý rok. Ukázala mu, že se dokáže sám zbavit sebezničujících životních návyků. Díky ní dokázal přestat pít a začít se starat o svoji holčičku. Dala mu všechno, o čem kdy snil.

Kromě budoucnosti.

Když byli spolu, o dítěti nebo o budoucnosti nemluvili.

Teď" stála v obývacím pokoji a dívala se na fotografie na krbové římse. Podvědomě si hladila zatím ještě stále ploché břicho.

Když sestupoval ze schodů, přemýšlel, na co asi právě myslí. Schody pod jeho váhou zavrzaly a ona k němu zvedla hlavu a usmála se. ,,Ahoj, Nicky."

Došel k ní, zezadu ji objal a přitáhl k sobě. Opřela si hlavu dozadu o jeho rameno. Váhavě položil ruku na její podbřišek. Na zlomek vteřiny se zasnil, že by to dítě mohlo být třeba jeho, že

ona je jeho, že tímto okamžikem nic nekončí, ale všechno začíná.

„Na co myslíš?" zeptal se potichu s nenávistí ke strachu, který mezi milenci po takovéto otázce pravidelně následuje.

„Přemýšlela jsem o tvé práci." Zavrtěla se mu v náruči a vzhlédla k němu. „Já... chtěla bych vědět, že se k ní vrátíš."

Ten tichý projev starostlivosti ho zabolel. Věděl, co od něho v této chvíli očekává— úsměv, zažertování, jakékoliv gesto, kterým by ji uklidnil, že i bez ní to zvládne. Ale tolik síly v sobě nenasel, i když si v tu chvíli přál být nejsilnější na světě. „Já nevím, Annie..."

„Vím, že jsi byl dobrý polda, Nicku. Nikdy jsem nepoznala nikoho, kdo by se tolik staral o druhé."

„Skoro mě to zničilo... ta starostlivost." Ta slova vyzněla dvojznačně a on věděl, že Annie mu rozumí.

,,Ale copak bys to všechno vzdal... všechnu tu péči a lásku a snahu... copak bys to vzdal jenom proto, že na konci je bolest?"

Něžněji pohladil po tváři. „Ty se neptáš na mou práci..."

„Všechno je to stejné, Nicku. Jediné, co opravdu máme, je čas a úsilí. Konec... bolest... to je mimo naši kontrolu."

„Opravdu?"

Po tváři jí stekla slza, jen jedna, a i když toužil ji setřít, bál se, že by ho ta jediná kapka mohla opařit. Věděl, že tenhle okamžik se mu vryje do paměti navždycky a bude tam, i kdyby na něj chtěl sám zapomenout. „Nikdy na nás dva nezapomenu, Annie."

Tentokrát ho nezajímalo, jak moc to bolí. Dobrovolně se oddal snění, že to dítě, které Annie nosí, je jeho.

Annie se objevila v otcově domě časně zrána. Vystoupila z auta a chvíli jen tak stála a dívala se na místo svého dětství, jako by svůj vlastní domov nikdy předtím neviděla. Okna zářila odrazem slunečních paprsků a mřížové zábradlí verandy kolem celého domu hrálo nejrůznějšími barvami popínavých květin. Až budou kvést chryzantémy, ona tady nebude a neuvidí to. A i když je neviděla kvést už takovou spoustu let, dnes poprvé ji to zamrzelo.

Bude jí chybět i táta. Bylo to legrační. Dříve dokázala žít v Kalifornii, aniž ho třeba celý rok navštívila — a teď najednou na

ni dolehl stesk, který ji tížil na hrudi jako velký kámen. Připadala si zase jako malá holka, která se bojí poprvé odejít z domu.

S povzdechem zabouchla dveře vozu a vydala se k domu.

Ještě nebyla ani na verandě, když Hank prudce otevřel dveře. „No, to je dost. Už jsem tě neviděl, ani nepamatuju. Začínal jsem se —"

„Už je čas, tati."

„Už?"

Přikývla. „Odjíždím zítra ráno."

,,Ach." Zavřel za sebou dveře a posadil se do proutěného křesla na verandě. Přitáhl si ji k sobě a naznačil jí, aby se posadila vedle něho.

Svezla se do mámina houpacího křesla a opřela hlavu dozadu. Vzpomínky na dětství se teď vynořily ještě jasněji. Vrzání křesla o dřevěnou podlahu jako by bylo klíčem k její paměti. Měla pocit, že *slyší* maminčin hlas, který ji volá, aby šla domů.

Hank zamyšleně hleděl do tmavé zeleně lesa. „Je mi to líto, Annie. Všechno."

Cítila, jak se jí úží hrdlo. „Já vím, tati."

Po chvíli se k ní otočil. „Něco jsem ti vyrobil." Vešel do domu a po chvíli se vrátil s dárkem v ruce.

Vzala nízkou krabici zabalenou do nádherného modrého celofánu a otevřela ji. Uvnitř bylo album na fotografie vázané v kůži. Otevřela ho. Na první stránce byl černobílý snímek s ohnutými rohy, který pamatoval staré dobré časy. Celá fotografie byla protkaná tenkými bílými linkami, jako by to byly řeky na mapě.

Byl to jeden z mála snímků Annie s mámou, snímek, který nikdy předtím neviděla. Maminka měla na sobě bílé sportovní pumpky a tričko bez rukávů. Vlasy měla stažené do culíku. Usmívala se. Vedle ní stála Annie se zbrusu novým kolem.

To kolo si pamatovala. Dostala ho k narozeninám spolu se spoustou nafukovacích balónků a velikým dortem. Všude bylo tenkrát plno smíchu. Pamatovala si také, jak pyšná na ni byla máma, když na tom kole poprvé vyjela. *Tak, Annie, miláčku, teď už jedeš po vlastní cestě.*

Pomalu otáčela stránku za stránkou a nasávala atmosféru každé fotografie zvlášť. Konečně před sebou viděla pravou

Annie... od bezzubých dní ve školce přes léta puberty, kdy chodila s odhaleným pupíkem.

Celý svůj život teď měla před sebou, jeden zachycený okamžik života za druhým a každý s sebou přinášel hořkosladké vzpomínky. Lady, štěňátko, které si přinesli domů z obchodu... dřevěné vánoční ozdoby, které vyrobila v hodinách ručních prací pod vedením pana učitele Quisdorffa... bílé saténové šaty bez rukávů, které na sobě měla při ukončení prvního stupně střední školy.

Vzpomínky se na ni hrnuly jedna přes druhou a žadonily o oživení. A ona se jen divila, jak je možné, že toho tolik zapomněla. Dívala se na sebe z každé fotografie, na které byla pihovatá holka, které tu a tam chyběl zub, a ze které se postupně stávala žena. Poslední stránka alba byla vyhrazená pro rodinnou fotografii, pro kterou pózovali ona, Blake i Natálie ani ne před dvěma roky.

Jsem to já, pomyslela si, když se dívala na usměvavou ženu se zářícíma očima v černém svetru... *a nejsem to já.*

„Nenašel jsem moc fotek maminky," posteskl si Hank. „Prolezl jsem na půdě nejmíň tucet krabic. Tohle je většina toho, co jsem našel. Je mi líto."

Annie překvapilo, že slyší jeho hlas. Zabrala se tak hluboce do vlastních myšlenek, až úplně zapomněla, že stojí vedle ní. Lehce se na něho usmála. „My už jsme takové, my mámy. Fotíme, ale naše vlastní životy moc zaznamenat neumíme. Je to chyba, že si to nikdy neuvědomíme, dokud není příliš pozdě..."

Vrátila se zpátky na začátek alba, k černobílému portrétu maminky velikosti deset krát patnáct, k fotografii z její promoce. Vypadala tak neuvěřitelně mladě. I když to ze snímku nebylo poznat, dokázala si Annie dokonale vybavit její veliké, kaštanově hnědé oči. Něžně snímek pohladila. *Dívala ses na sebe někdy do zrcadla, mami? Byla jsi jako my ostatní? To proto jsi snila o tom, že si otevřeš knihkupectví?*

Poprvé za několik posledních let ji napadlo, jaká by asi byla maminka dnes. Barvila by si vlasy, nebo by nechala šediny, aby časem překryly její krásné blond lokny? Malovala by si ještě pořád oči těmi oslnivě modrými stíny ze sedmdesátých let a svazovala vlasy do culíku křiklavě růžovými pentlemi? Nebo by

dnes raději nosila vlasy konzervativně ostříhané tak maximálně po ramena?

„Byla krásná," přerušil ticho nesměle Hank, „a moc tě milovala." Stařeckou rukou ji pohladil po tváři. „Měl jsem ti to říct — a dát ti tyhle fotky — už dávno. Ale to jsem byl ještě mladý a hloupý a nevěděl jsem..."

Dojetím mu selhal hlas. Překvapilo ji, jak nečekaně jí otevřel dveře do svého nitra. „Co jsi nevěděl?"

Pokrčil rameny. „Myslel jsem, že jsi pár měsíců tesknila, aby se neřeklo, a potom sis žila dál svůj život. Nevěděl jsem, jak... *hluboká* může být láska, jak prostupovala celou tvou duši, jak ti kolovala v krvi a že stejná krev ti koluje tělem celý život. Myslel jsem si, že pro tebe bude lepší, když na ni zapomeneš. Měl jsem vědět, že to nejde."

Annino srdce bolestně poskočilo. Nikdy předtím nedal táta takový průchod svému žalu a své lásce. Pohnutím ho pohladila po sametově hebké tváři. „Měla štěstí, že ji někdo tak moc miloval, tati. My oba jsme ji milovali."

„Pořád ji milujeme — a pořád nám chybí. Nikdo nikdy nezaplní místo v mém srdci, které tam po ní zbylo. Jenom ty, Annie. Jsi to nejlepší, co spojením mě a Sarah vzniklo, a občas, když se usměješ, mám pocit, jako by maminka zase seděla vedle mě."

V tu chvíli věděla, že tento den si bude pamatovat nadosmrti. Taky si koupí proutěné křeslo, které si postaví na terasu, a v něm bude sedávat se svým novorozeňátkem. A bude vzpomínat na všechno, na co kdysi dobrovolně zapomněla.

„Teď už tě budu navštěvovat mnohem častěji. Slibuji. A chci, abys letos přijel na Den díkůvzdání nebo na Vánoce. A žádné výmluvy. Pošlu ti letenku."

„Raději bych jel autobusem."

Usmála se. Přesně tohle čekala, že řekne. „Sakryš, tati, klidně tě do toho autobusu osobně vynesu, jestli tě to pak za mnou přivede."

„Budeš v pořádku, Annie Virginie?"

„Neboj se o mě, tati. To je jedna z věcí, které jsem se tady v Mystic naučila. Myslím, že jsem silnější. Teď už budu vždycky v pořádku."

V den, kdy Annie odjížděla, pršelo. Celou noc předtím leželi s Nickem v posteli, povídali si, dotýkali se jeden druhého a všemožně se snažili vtisknout se jeden druhému navždy do srdce. Společně sledovali, jak slunce zapadá za monumentální horu Olympus a mění ledovec na jejím vrcholku v růžovou skleněnou horu. Dívali se také, jak se postupně zatahuje obloha těžkými mraky, ze kterých po chvíli začaly dopadat na hladinu jezera osamělé kapky, ale během několika minut už to byly provazy deště, které zase postupně řídly, až se liják změnil opět v drobné mrholení. A dívali se také jeden druhému do očí, v nichž se odrážela potlačovaná touha i strach. Celou tu dobu nikdo z nich nepromluvil.

Když se konečně Annie zvedla z vášní prodchnutého tepla postele, natáhl se Nick k ní a chytil ji za ruku. Čekala, že něco řekne, ale nestalo se tak. Pomalu, jako by nenáviděla každý sebemenší pohyb, který teď musela udělat, si přetáhla přes hlavu tričko a nasoukala se do legín a dlouhé mikiny.

„Kufry už mám v autě," prolomila ticho, když byla oblečená. „Já.„ jen se rozloučím s Izzy a... pojedu."

„Řekl bych, že my dva už jsme se rozloučili," usmál se bolestně, až se jí chtělo plakat. „Sakra mám pocit, že se loučíme od chvíle, co jsme se potkali."

„Já vím..."

Potom stáli dlouho naproti sobě a dívali se jeden na druhého. Kdyby to bylo možné, zamilovala by se do něho ještě víc. Nakonec už nemohla vydržet tu bolest, kterou jí pohled na něho způsoboval.

Vyprostila ruku z jeho dlaně a přešla k oknu. Zezadu k ní přistoupil. Chtěla, aby ji teď objal a pevně stiskl, ale on tam jen stál, stranou a vzdálený.

„Jsem vdaná už skoro dvacet let," řekla potichu a sledovala svůj odraz ve skle. Viděla své rty, jak se pohybují, slyšela slova, která z nich vycházela, ale měla pocit, jako by to byl někdo jiný, kdo teď promluvil.

A taky že to byl někdo jiný. Annalise Colwaterová. Pomalu, velmi pomalu se k němu otočila. „Miluji tě, Annie." V těch slovech bylo všechno, co chtěl říct, a vyslovil je s tichou vážností. „Mám pocit, jako bych tě měl milovat navždycky."

Hlas měl hrobový a hluboký. „Nikdy jsem netušil, že to může být takové... že láska tě může zachytit, když padáš..."

Při těch slovech si připadala křehká, jako by byla z toho nejtenčího skla, které se může rozbít i když o ně zavadí jen vánek. „Ach, Nicku..."

Přistoupil k ní ještě o něco blíž. Teď u ní stál tak těsně, že by ji mohl lehce políbit, ale ani se jí nedotkl. Jen se na ni díval těma svýma smutnýma očima a potom se na ni usmál a v tom úsměvu byla všechna jeho radost i všechen smutek, naděje i strach.

A to, co věděl. Že láska není vůbec taková, jak se o ní říká. Že taky někdy dovede zlomit srdce. „Potřebuji vědět, Annie... jestli jsem sám, kdo miluje?"

Zavřela oči. „Nechci to říkat, Nicku. Prosím..."

„Budu sám, Annie, víme to oba. Jak měsíce poplynou, pomalu na tebe budu zapomínat — na to, jak se ti dělají vrásky kolem očí, když se směješ, jak se koušeš do spodního rtu, když jsi nervózní, jak si okusuješ nehet na palci, když sleduješ v televizi zprávy."

Pohladil ji po tváři tak něžně, až jí málem puklo srdce. „Nechci, abys plakala. Chci jen vědět, jestli nejsem blázen. Miluji tě. A jestli tě musím nechat jít, abys byla šťastná, udělám to a už o mně nikdy neuslyšíš. Ale, proboha, Annie, musím vědět, co cítíš —"

„Miluju tě, Nicku." Smutně se usmála. „Jsem do tebe celá blázen. Miluju tě tak, že bych na křídlech té lásky doletěla třeba na měsíc. Ale na tom nezáleží. A oba to víme."

„Mýlíš se, Annie. Na lásce záleží. Možná je to to jediné, na čem záleží."

Aniž počkal na její odpověď, sklonil se k ní a naposledy ji políbil. Ten polibek chutnal po slzách a lítosti, poslední polibek na rozloučenou.

Jak tak Annie procházela domem, napadlo ji, že by tady možná měla po sobě něco zanechat. Svetr ve skříni nebo pár ponožek pohozených pod postelí. Nic tu po ní nezbylo, nic, co by připomínalo chvíle, kdy se smála v tomto pokoji, nebo noci, které prospala v Nickově objetí.

Kousla se do spodního rtu a zamířila do Izzyina pokoje. Našla svou malou holčičku, jak sedí na kraji postele a nohama klátí ve

vzduchu. Na sobě měla Annin bílý svetr, tu bílou kašmírovou pletenou vestu s perlovými knoflíky. Na klíně měla pěknou lakovanou krabičku.

,,Ahoj, Izzy, myšičko," pozdravila ji potichu. „Můžu dál?" Holčička zvedla oči od otevřené skříňky. Pokusila se o úsměv, ale hnědé oči už měla plné slz. „Chceš se ještě jednou podívat na moji sbírku?"

Annie si k ní přisedla na postel. Ukázala na purpurový prstýnek. „Tady ten je strašně pěkný."

„Ten byl mojí babičky Myrtle... a tady ty knoflíky patřily mamince." Vytáhla ze skříňky jeden velký krémový knoflík se čtyřmi dírkami uprostřed. Podala ho Annie. „Čichni si."

Annie vzala knoflík do prstů a přivoněla k němu.

„Tenhle voní přesně jako maminčina ložnice."

Annie pomalu spustila ruku s knoflíkem do klína. Potom sáhla do kapsy a vytáhla složený kapesník. Byl z růžové látky a v jednom rohu měl vyšitý monogram *AVC.* „Nechceš si ho přidat do své sbírky?"

Izzy si ho přiložila k nosu. „Voní jako ty." Měla pocit, že se musí každým okamžikem rozplakat. „Opravdu?"

Izzy vytáhla z krabičky se svými poklady růžovou stužku. „Na. To je jedna z mých pentlí do vlasů. Můžeš si ji nechat."

Annie vzala saténovou mašli do prstů. „Děkuju, broučku."

Izzy zavřela lakovanou skříňku a hupsla Annie do klína. Ta ji pevně sevřela a snažila se vnímat každou buňkou svého těla její přítomnost, vůni jejích vlasů.

Po chvíli se Izzy odtáhla a její velké hnědé oči působily v malém obličejíčku ještě větším dojmem. Bylo na ní vidět, že má co dělat, aby nezačala plakat. „Dnes je ten den, že? Dnes nás opouštíš."

,,Ano, Izzy, dnes je ten den."

Izzy těžce polkla. ,,Ale Annie, kdo mě teď bude česat? Kdo mi bude lakovat nehty na nohách a starat se, abych byla hezká?"

Nedokázala se podívat do těch jejích moudrých, až příliš jasných očí. Vynutila na tváři slabý úsměv a vzala holčičku za ruku. „Pojď se mnou." Vedla ji ven a mokrou trávou k zahrádce. Otevřela bílou branku a vydaly se po kamenném chodníčku k zahradní lavičce, která stála uprostřed květinového záhonu.

V tichosti se dívaly, jak kolem nich všechno kvete, a Annie si byla jistá, že Izzy, stejně jako ona, teď vzpomíná na den, kdy spolu ty květiny sázely. Když tenkrát rozkvetla první květina, seděli tady na té lavičce všichni tři, Izzy, Nick i Annie, a vzpomínali na Kathy. Smáli se a plakali a povídali si. A od té doby Izzy tvrdila, že jí každý nový kvítek vždycky připomene maminku.

Holčička si teď poposedla ještě blíž k ní a Annie přemýšlela, jak ji povzbudit, aby se vyrovnala s tím, co musí přijít. S povzdechem sáhla do kapsy a vytáhla z ní starou minci. Sevřela ji v dlani a dívala se na všechny ty květy kolem sebe, ale neviděla je. „Budeš mi strašlivě chybět, Izzy."

„Já vím, ale teď budeš zase se svojí dcerou."

Chvíli trvalo, než se Annie vrátil hlas, aby mohla odpovědět. „Ano."

„Kéž bych... kéž bych byla tvoje dcera."

,,Ach, Izzy... tvoje maminka tě velmi, velmi milovala. A tvůj tatínek tě miluje z celého srdce."

„Natálie by mohla přijet sem, ne? Nechala bych jí svůj pokojíček. A až se narodí to děťátko, tak by spalo se mnou. Já... já bych se s ním dělila i o slečnu Jemmie. Opravdu. Budu hodná, slibuju. Budu si čistit zuby a ustýlat postel a jíst zeleninu."

„Ty už jsi hodná holčička, Izzy." Pohladila ji po tváři zmáčené slzami. „Natálie a já máme svůj domov v Kalifornii. A to děťátko má tatínka, kterému se po mně stýská."

Izzy vzdychla. „Já vím. Sbohem, sny."

,,Eh-hm." Annie holčičce něžně stiskla ruku. ,,Ale to neznamená, že tě nemiluji, Izzy. Budu na tebe myslet a budu ti často volat..." Hlas jí přeskočil a bolest, kterou cítila, byla najednou tak silná, až se začala bát, že jí vyhrknou slzy a všechno pokazí. „Vždycky tě budu milovat, Izzy, myšičko."

„Jo." Byl to spíš jen takový sotva slyšitelný povzdech.

Otočila se, aby se mohla Izzy podívat do tváře. „Potřebovala bych, abys pro mě něco udělala, když tady nebudu."

„Co?"

„Musíš se místo mě starat o tatínka. Je velký a silný, ale občas tě bude potřebovat."

„Bude smutný."

Ta slova přímo bodala. ‚Ano." Podala jí starou minci, tu, kterou našly v opuštěném srubu a kterou Izzy chtěla, aby jí Annie vzala k sobě do úschovy. „Raději bys měla dát tatínkovi tohle. To on teď bude pro tebe tím bezpečným místem, kam si budeš schovávat své poklady. Můžeš mu ve všem naprosto důvěřovat."

Izzy zírala na peníz v Annině dlani. Potom zvedla oči, které se zdály slzami ještě větší, než byly, k ní. „Nech si ji."

„To nemůžu."

Teď už se Izzyiny slzy vylily z břehů. „Nech si ji, Annie. Potom budu alespoň vědět, že se vrátíš."

Potom už si Annie pamatovala jen, že se usedavě rozplakala. Přitáhla si holčičku na klín a objala ji. Začalo drobně pršet. Kapky deště stékaly tiše po bílých plaňkách plotu jako slzy ženy, které potichu stékají po tvářích, tak potichu, jako když se srdce láme vedví.

„Miluji tě, Izzy," zašeptala ještě a pohladila ji po vlasech. Potom ze sebe velmi potichu vypravila: „Na shledanou."

Nick nechal Izzy u Lurlene, aby mohl Annie vyprovodit z města. Držel se se svým služebním vozem v uctivé vzdálenosti za ní. Připadal si jako nějaký bláznivý stopař, ale nemohl si pomoct. Sledoval ji celou cestu až k mostu Hood Canal Bridge.

Tam zajel ke krajnici a sledoval, jak její červený mustang uhání přes most a je v dálce čím dál menší a menší a menší.

A najednou stejně rychle, jako vstoupila do jeho života, byla pryč.

Koutkem oka zahlédl nádherné žluté květy, které obsypaly celou krajnici.

Podívej, Annie, rozkvetly ledovcové lilie. Ta myšlenka se mu vynořila v hlavě bůhví odkud, ale pronikla až do srdce. Už se k Annie nemohl otočit a říct jí, na co právě myslí. Ona teď místo toho odjíždí někam, kde kytky kvetou celý rok.

Pocítil náhlou a silnou potřebu napít se.

Zavřel oči. *Bože, prosím, pomoz mi vydržet...*

Ale modlitby byly k ničemu. Cítil, jak začíná pomalu padat, a přitom věděl, že nablízku není nikdo, kdo by ho zachytil. Naskočil do vozu. Prudce se otočil, ukázal mostu záda a plnou rychlostí zamířil zpátky do Mystic.

U Zoe našel svou oblíbenou židli prázdnou, jak na něho čeká v temném koutě. Pořád ten stejný barový pult obklopený řadou stejně prázdných stoliček. Pořád ty stejné, levné ventilátory, které se mu líně točily nad hlavou a jen taktak čeřily hustý zakouřený vzduch. V baru byla jen hrstka lidí, pár štamgastů, kteří zamlkle poposedávali na svých místech a se skelným zrakem kouřili a svírali v ruce skleničky.

„Jéžiši, Nicku, kde jsi celou tu dobu byl?"

Zvedl oči a uviděl před sebou Zoe. Postavila před něho skleničku. Potom se s pomalým pokynutím hlavy otočila a šla zpátky na svoje místo za barem.

Nick vzal skleničku do ruky. Byla studená, hladká a uklidňující. Několikrát ji otočil v prstech a sledoval odraz alkoholu, který vrhalo na stěnu světlo zavěšené přímo nad ním.

Zvedl skleničku k ústům a nasál sladkou, povědomou vůni skotské. Bolesti, která se mu ozvala v srdci, slíbil řešení. Měl pocit, jako by ten slib byl jen mlhavým závojem, za kterým vidí Annie.

Chtěl do sebe obrátit toho panáka, co držel v ruce, na ex a potom dalšího a dalšího a ještě jednoho, až by zapomněl, že ji z celého srdce miloval.

Potom si ale vzpomněl na Izzy.

Můžu se vrátit domů, Izzy? Když jí ta slova říkal, chtěl, aby mu mohla věřit jako ničemu jinému na světě. A tohle přání měl pořád.

Pitím nic nespraví. Ta část jeho mozku, která ještě uvažovala racionálně, to věděla. Opije se — bude z něho zase ožrala — a co potom? Annie mu to nijak nepřiblíží, aby mohla kdykoliv přijít, a on by zase zklamal svou malou holčičku.

Praštil sklenicí zpátky na stůl, položil vedle ní desetidolarovku, ztěžka se zvedl a zamířil ke dveřím. Když procházel kolem baru, mávl za Zoe. „Padám odsuď."

Vytáhla zpod baru mokrý hadr a utřela dřevěnou desku pultu od sebe až na konec. „Jsi v pořádku, Nicku?"

Pokusil se o úsměv, ale nějak se mu to nedařilo. „Je mi tak dobře, jako kdykoliv jindy, Zoe."

Rychle vyšel ven. Ruce se mu třásly a v krku měl nepříjemně sucho, ale byl rád, že odtamtud vypadl.

Běžel, dokud ho nezačalo píchat v boku a nezačal se mu krátit dech, dokud potřeba napít se nepřehlušila všechno ostatní. Potom seděl dvě hodiny v parku na lavičce a sledoval, jak slunce postupně dosedá na Hlavní třídu. Výdech za výdechem panika a stres ustupovaly. Ta bolest tam byla pořád a bodala ho u srdce, jako by mu někdo vrážel nůž do otevřené rány. Uvědomil si, že takovéto stavy bolesti teď budou dosti časté, ale že Annie ho změnila, že mu pomohla uzřít sama sebe v lepším, vlídnějším světle. Na tohle se teď musí zaměřit. Má svůj život, na kterém mu záleží, má dceru, která ho miluje stejně jako on ji a navíc ho ještě potřebuje. Zhroutit se v takovéto situaci by byl luxus, který si právě nemohl dovolit.

Než začala seance v luteránském kostele, zatlačil myšlenku na pití do toho nejtemnějšího kouta své mysli. Vešel do zakouřené místnosti a splynul s davem přátel.

Joe byl hned za ním. Ucítil jeho ruku na svém rameni a uslyšel jeho hlas, který zněl drsně jako šmirgl. „Jak se daří, Nicholasi?"

Teď už se dokázal i usmát. „Je mi fajn, Joe. Díky." Posadil se na kovovou skládací židli a Joe usedl vedle něho.

Změřil si Nicka pátravým pohledem. „Seš si jistej?"

Nick věděl, že je určitě celý pobledlý a vypadá unaveně. „Je mi fajn, Joe," ujistil ho ještě jednou a zavrtěl se na židli.

Joe se široce usmál a poklepal ho po rameni. „Jsem na tebe pyšný, Nicholasi."

Nick zavřel oči, zvrátil hlavu dozadu a zhluboka vydechl. Nejdříve ani nezaregistroval další poklepání na rameno. Potom se mu ale nadějí rozbušilo srdce. Annie si to rozmyslela, vrátila se a přišla za ním. Prudce se na židli otočil —

A uviděl Ginu Piccolo, která stála za ním. Nenamalované oči měla vpadlé do křídově bílého obličeje. Všiml si, že už nemá kroužek v nose a ani rty nezvýrazňovala černá rtěnka. Vypadala stejně mladě a nevinně, jako když ji před lety viděl poprvé.

Pomalu vstal. „Gino, co tady děláš?"

„Drew minulý týden umřel. Předávkování." Tichý hlas se jí třásl. Oči se jí zalily slzami a začaly stékat po propadlých tvářích. „Říkal jste, že kdybych někdy potřebovala pomoc... chci říct... nenapadl mě nikdo jiný... a na stanici mi řekli, že byste mohl být tady."

„To je v pořádku, Gino..."

„Já nechci umřít, pane Delacroixi."

Ještě na podzim by se Nick tohoto okamžiku bál. Viděl by jen další tragedii, další smůlu, která se mu chce přilepit na paty. Ale teď vedle sebe cítil Annie, stejně jasně jako teplé paprsky slunce, které mu oknem dopadaly na tvář. Slyšel její hlas, jak šeptá někde v něm: *Copak bys to dokázal všechno vzdát, Nicku? Copak bys vzdal všechna ta léta péče o druhé... jenom proto, že na konci je bolest?*

Dřív by možná selhal — pravděpodobně by opravdu selhal — ale dnes cítil, že ho nic nezastaví. Bylo to všechno to snažení, co ho zachránilo — a možná i tato zoufalá dívka vedle něho.

Vzal ji za ruku. „Přišla jsi na správné místo, Gino. Je těžké jen tak odhodit berle a jít dál, ale já tady budu s tebou. Když to sama nevzdáš, já tě neopustím."

Tvář se jí rozjasnila úsměvem a najednou vypadala neuvěřitelně nevinně a v očích měla naději. „Jenom si dám colu a sednu si k vám."

„Fajn." Sledoval ji, jak se prodírá davem v místnosti, a potom se posadil.

„Tak co, Nicholasi," uslyšel Joa. „O co tady jde?"

Nick se otočil ke svému mentorovi a zazubil se na něho. „Myslím, že se jen další polda snaží zachránit další dítě před zkázou."

Joe mu oplatil jeho úsměv. „Vítej zpátky, Nicholasi. Chyběl jsi nám."

Ta slova se v něm rozhostila stejně příjemně, jako člověkem proniká teplo z krbu. „I já jsem sám sobě chyběl. Myslím, že mě můžeš zase zahrnout do rozpisu služeb. Co takhle od pondělí na ranní?"

„Ach, Nicholasi. Já jsem tě z rozpisu nikdy nevyškrtl."

Nick se se šťastným úsměvem opřel do židle. Za chvíli si k němu přisedla i Gina.

Seance probíhala stejně jako vždycky. Nick naslouchal jednotlivým příběhům a s každým z nich, s každým, který se tak podobal jeho vlastnímu, se cítil silnější a silnější.

Když se potom seance blížila k závěru, zašel za předsedou shromáždění. „Chtěl bych promluvit," požádal potichu.

V místnosti to zahučelo překvapením. Židle vrzaly, jak se lidé obraceli k Nickovi.

„Jmenuji se Nick," pronesl do ticha. Druhá část věty se mu na chvíli zadrhla v krku, tak začal ještě jednou. „Jmenuji se Nick a jsem alkoholik."

„Ahoj, Nicku," odpověděli mu všichni jako jeden muž a hrdě se na něho usmívali.

Viděl porozumění v jejich pohledech, v tom, jak souhlasně přikyvovali, sledovali ho nebo se na židlích předkláněli. *To je* v *pořádku*, říkali beze slov, *my to známe.* „Myslím, že jsem byl alkoholik už dlouho předtím, než jsem vzal poprvé do ruky skleničku. Ale doopravdy jsem nad sebou začal ztrácet kontrolu asi před rokem, když mi umřela žena..."

Slovo za slovem to ze sebe všechno dostával, pomalu se prodíral vlastním životem a svěřoval se se všemi svými slabostmi, prohrami i vítězstvími. Odevzdal vše, co měl v sobě, těm přikyvujícím, chápavým tvářím v téhle skromné, zakouřené místnosti. Věděl, že ti všichni vezmou jeho bolest opatrně do rukou a přetvoří ji v něco jiného, v nové sebevědomí, které mu pomůže překonat všechny ty dlouhé noci bez Annie. Jak tak mluvil, cítil, jak se závaží, které na něm celý minulý rok leželo, pomalu zvedá. Ale teprve, když začal mluvit o Izzy, o své sladké Izzy, a o dni, kdy mu zase řekla *Já tě miluju, tati* — teprve tehdy to v sobě všechno definitivně zlomil.

ČÁST TŘETÍ

Bůh nám dal vzpomínky,
aby nám i v prosinci
mohly kvést růže.

JAMES M. BARRIE

24.KAPITOLA

Nad černou asfaltovou stužkou silnice se vlnil horký vzduch a měnil se v hnědavý smog. Annie se ještě víc zabořila do páchnoucího velurového sedadla taxíku, vzdychla a položila si ruku na břicho.

Už teď měla pocit, že nedokáže být bez Nicka a bez Izzy. Připadala si jako rozkvetlá květina, kterou někdo vytrhl i s kořeny a nechal uvadnout.

Tato země z betonu, železa a skla už pro ni nic neznamenala. Působila na ni jako apokalyptická vize budoucnosti, ve které bude zeleň stromů, modř oblohy a bělost mraků nahrazena šedí toho, co vybudoval člověk.

Taxík sjel z Pacific Coast Highway a odbočil na její cestu. Přišlo jí legrační, že o ní pořád uvažuje jako o *své* cestě. Projeli bránou kolem budky strážného do čtvrti Colony a ocitli se mezi pečlivě ukrytými domy, které lemovaly celou pláž. Všechny jako by byly navrženy stejným architektem podle nejnovějších trendů — velké, několikapatrové vily zasazené do kopcovitého terénu tak, že stály prakticky jedna na druhé. Mezi některými byly sotva tři metry pozemku. Přesto každý z těch domů působil dojmem malého království, které se snaží udržet si okolní svět v co nejuctivějším odstupu.

Zabočili na příjezdovou cestu k bílému domu, jehož zdi se před nimi náhle vynořily a tyčily se pyšně k modrému nebi. Všechno kolem bylo v plném květu. Byla to hotová záplava růžových a červených ibišků a lesklých zelených listů. Všechna ta krása byla tak... falešná. Kdyby přestali se zaléváním, celá ta honosná zahrada by uschla a umřela.

Taxík zajel před garáž a zastavil. Řidič vystoupil, obešel auto a otevřel kufr.

Annie ho pomalu následovala. Dívala se na cestu, po které právě přijeli, a vzpomínala, jak kdysi dohlížela na to, aby ji vydláždili co nejlépe. *Tady ta dlaždice je trochu nakřivo. Můžete to předělat, než zatvrdne beton?*

„Madam, je to všechno?" Řidič teď stál vedle hory jejích značkových kufrů.

,,Ano, děkuji." Otevřela peněženku, zaplatila a přidala tučné spropitné. „Tady máte."

Vzal od ní peníze a strčil je do kapsy. „Kdybyste chtěla odvézt zpátky na letiště, klidně mi zavolejte."

Letiště.

„Děkuji, zavolám."

Když odjel, otočila se zpátky k domu. Na okamžik si pomyslela, že to nedokáže, že nezvládne dojít k ručně vyřezávaným mahagonovým dveřím, otevřít je a vstoupit. Ale vzápětí se dala do pohybu, prošla pod pergolou porostlou vonícím jasmínem, která tvořila přístřeší nad vchodem, a vytáhla z kabelky svazek klíčů.

Jeden z nich vklouzl do zámku. Co taky čekala jiného? Že se ten klíč nebude do zámku hodit, protože ona sama už se sem nehodí? Dveře se s vrznutím otevřely a přivítal ji závan zatuchlého vzduchu.

Procházela z jedné místnosti do druhé a čekala, že dorazí nějaký pocit... smutek, štěstí, deprese... něco. Okna, která sahala od podlahy až ke stropu, rámovala briliantovou modř moře a oblohy.

Připadala si, jako by procházela domem někoho cizího. Byla plná vzpomínek na Nicka a Izzy a v duchu si přála, aby si chvíle s nimi dokázala v duchu znovu přehrát a prožít, ale neodvažovala se. Místo toho se raději snažila vnímat každý detail: velké klavírní křídlo, které koupila v dražbě pořádané aukční síní Sotheby, lustr, který zachránila ze starého sanfranciského hotelu,

sbírku soch, které začala sbírat, když Natálie nastoupila na střední školu.

Věci.

Šla nahoru do své ložnice. Do jejich ložnice.

Tam určitě *něco* pocítí. Ale opět se dostavil jen úžas nad pozůstatky dávno zaniklých civilizací. Toto byl pokoj Annie *Colwaterové* a to bylo také to jediné, co po ní zůstalo.

Její skříň byla plná drahých hedvábných a vlněných a kašmírových šatů, sukní všech možných barev a délek i bot v krabicích, na kterých ještě zůstaly lístky s přemrštěnými cenami.

Zvedla sluchátko telefonu na nočním stolku a zaposlouchala se do dlouhého oznamovacího tónu. Chtěla zavolat Nickovi a Izzy, ale neudělala to. Potom opatrně vytočila Blakovo číslo do kanceláře. Aniž čekala, až jí ho sekretářka spojí, nechala jen vzkaz, že už je doma.

Potom zavěsila a ztěžka dosedla na kraj postele.

Už brzy zase uvidí Blaka. Dříve by jako posedlá vybírala, co si obléct, ale teď jí to bylo srdečně jedno. V tom ohromném, drahém šatníku nebylo nic, na čem by jí záleželo, nic, v čem by se cítila doopravdy svá. Byly to jen stovky šatů nějaké jiné ženy.

Kancelář působila stejným dojmem jako její majitel. Rezervovaná, nákladná, prostoupená pocitem moci. Přesně takovou si Blake představoval už léta předtím, než si mohl dovolit pronajmout tuto rohovou místnost v Century City s drahým výhledem na sklo a beton okolních mrakodrapů. Vždycky věděl, že jeho kancelář bude působit stroze a nevlídně, že v té místnosti nebude nic, co by říkalo *Pojďte dál, posaďte se a povězte mi, co vás trápí.* Nikdy nechtěl být tímto typem právníka a také jím nikdy nebyl. V jeho kanceláři se všichni zákazníci začali kroutit a každé téměř neslyšné tiknutí hodin na stole jim připomínalo, jak drahé je jenom tady vůbec sedět.

Popravdě řečeno to byla Annie, kdo mu dal tuto kancelář. Strávila celé hodiny výběrem záclon a potahů na židle a pohovku. Sama navrhla a na zakázku nechala vyrobit mahagonový stůl i každý ručně šitý kožený doplněk.

Viděl ji ve všem kolem sebe, kamkoliv se podíval.

Vzdychl a opřel se do křesla. Na stole před sebou měl horu papírů. Odsunul je stranou a sledoval, jak se záznam Beamanovy výpovědi pomalu snáší na mramorovou podlahu.

Bylo mu tak nějak divně a stejně se cítil celou dobu od návratu ze své improvizované cesty do té podělané restaurace v Mystic.

Myslel si, že se Annie prostě omluví a vzápětí si obuje pohodlné papuče svého starého způsobu života. Jenomže Annie už nebyla Annie a on nevěděl, co má říct nebo udělat, aby ji získal zpátky.

Na stole mu zabzučel intercom. Nervózně stiskl tlačítko. ,,Ano, Mildred?"

„Volala vaše žena —"

„Spojte mi ji."

„Nechala jen vzkaz, pane. Chtěla, abyste věděl, že už je doma."

Blake tomu nemohl uvěřit. „Zrušte všechny mé schůzky, Mildred. Dnes už tady pro nikoho nejsem."

Vyběhl z budovy, naskočil do svého ferrari a plnou rychlostí se vyřítil z parkoviště.

Doma sprintem doběhl ke vchodu, ve spěchu strčil klíč do zámku, otočil jím a rozrazil dveře. Pod schody ležela hromada zavazadel. ,,Annie?"

Stála v obloukovém průchodu mezi obývacím pokojem a jídelnou.

Byla zase doma. *Teď* už bude konečně zase všechno v pořádku. Nejistě popošel k ní. ,,Annie?"

Odvrátila se od něho, vešla do obývacího pokoje a zůstala stát u okna. „Musím ti něco říct, Blaku."

Ohromilo ho, jak se na něho ani nepodívala. Pohled na tu upjatou, neústupnou ženu mu bolestně připomněl, že to je někdo úplně jiný, než kdo odsud jen před pár měsíci odjížděl. V krku měl sucho. „Co?"

„Jsem těhotná."

První, co ho napadlo, bylo *ne*, už ne. Už by to podruhé nezvládl. Potom si vzpomněl na toho druhého muže, na muže, se kterým Annie spala. V tu chvíli jako by ani nemohl popadnout dech. Jako by mu někdo přejel po zádech kostkou ledu. „Je to moje?"

Vzdychla, ale byl to jen takový smutný, nepatrný zvuk, který mu nijak nedodal jistotu. „Ano. Jsem ve třetím měsíci."

Nemohl to pořád pochopit. S povzdechem zavrtěl hlavou. „Dítě... kristepane, po tolika letech."

Otočila se k němu a protáhla jeden koutek úst do zkřiveného úsměvu. Konečně to byla zase ona. Jeho Annie. V tu chvíli si uvědomil to, co mu předtím nedošlo. To kvůli tomu dítěti se vrátila. „Dítě." Tentokrát se i on usmál. „*Naše* dítě..."

„Celé ty roky jsem si myslela, že pánbůh naše prosby neslyší. Teď to vypadá, že má zvláštní smysl pro humor. Chce, abych si prodělala přechod a zároveň učila dítě chodit na nočník."

„Zvládneme to," pronesl potichu.

Při těch slovech se zachvěla a Blaka napadlo, jestli si to nevyložila jako otázku. „Blaku—"

Nechtěl slyšet, co měla na srdci. „Cokoliv se stalo v Mystic, Annie, je pryč. Teď jde o naše dítě. *Naše* dítě. Musí z nás být zase rodina. Prosím, dej mi ještě jednu šanci."

Neodpověděla, jen se nekonečně dlouho dívala na svou ruku, kterou si položila na břicho. Potom, aniž se usmála, se podívala z okna.

Prosím, dej mi ještě jednu šanci.

Zavřela oči. Bože, kolikrát ležela v noci sama v posteli a toužila slyšet tato slova z jeho úst? Teď dopadla do jejího srdce jako těžké kameny do prázdné studny. S duněním, s tlukotem, ale bez významu.

A co mu na to odpověděla před těmi několika měsíci? *Nemohu uvěřit tomu, že bys to všechno dokázal hodit za hlavu. Jsme rodina, Blaku, rodina.*

„Annie —"

„Teď ne, Blaku," zarazila ho slabým hlasem. „Teď ne."

Slyšela, jak si povzdechl, unaveně, zklamaně — stejně, jako ho slyšela vzdychnout už tolikrát. Byl zmatený a víc než jen trochu rozzlobený. Neuměl prohrávat, neuměl být trpělivý, neuměl držet jazyk za zuby.

„Budu upoutaná na lůžko... stejně jako s Adriánem." Vzhlédla k němu. „Bude to stát dost práce i tebe. Už nebudu moct být ta stará dobrá Annie, která se stará o všechno a o všechny. Projednou mě budeš muset zařadit na první místo."

„Dokážu to."

Přála si tomu věřit.

„Vím, že pro tebe nebude jednoduché znovu mi důvěřovat. Zkazil jsem..."

„Jak skromně řečeno!"

Hlas se mu změnil v lítostivý šepot. „Nemohu uvěřit, že už bys mě nemilovala."

„To ani já," špitla a byla to pravda. Někde hluboko v ní přece musel zůstat alespoň stín jejich lásky. Vždyť ho milovala dvacet let. Takový cit se nemohl jen tak vypařit. „Snažím se věřit v to, co jsme prožili, a modlím se, abychom znovu našli cestu ke vzájemné lásce, ale teď tě nemiluji. Sakra, já tě nemám vlastně ani moc *ráda."*

„*Zase* budeš," prohlásil s takovou sebejistotou, až jí z toho zatrnuly zuby. Naklonil se k ní. „Pojďme do postele."

„Her—" zarazila zaklení v poslední chvíli. „Hele, Blaku, poslouchal jsi mě vůbec? Nejsem ještě připravená s tebou spát... a kromě toho doktorka Normová říkala, že by to bylo riskantní. Pamatuješ? Předčasné stahy."

Vypadal směšně zničeně. ,,Ach, ano. Jen jsem si říkal, že jestli má toto být smíření, že bys měla—"

„Už mi nebudeš říkat, co mám a co nemám dělat, Blaku. Už nejsem taková jako dřív. Ale bojím se, že ty ses ani za mák nezměnil."

„Změnil. Opravdu, změnil. Taky jsem dozrál. Vím, jak upjatě jsme dřív žili. Ale stejnou chybu už podruhé neudělám."

„Doufám, že ne."

Popošel směrem k ní. „Vždycky jsi říkala, že i ta nejdelší cesta začíná prvním krokem."

Měl pravdu. Bývalo to jedno z jejích oblíbených rčení. Teď se jí zdálo, že takový optimismus nechala na té cestě někde daleko, daleko za sebou.

Očividně čekal, že nějak zareaguje, a když to neudělala, rozhlédl se kolem. „No, chceš se chvíli dívat na televizi? Mohl bych udělat popcorn a horkou čokoládu—jako za starých časů."

Staré časy.

Při těch dvou slovech jako by se jí před očima promítl celý život. Ještě na jaře se snažila vydolovat odněkud skutečnou Annie a teď se ji Blake snažil znovu pohřbít pod nános jejich starých zvyků. Věděla, že od zítřka se bude muset snažit, *opravdu* se snažit, aby si našla cestu zpět ke svému manželovi. Ale dnes večer byla příliš unavená na to, aby s tím začala hned. „Ne, díky," odpověděla konečně potichu. „Myslím, že si půjdu

lehnout. Měla jsem dlouhý den. Ty se můžeš vyspat v zeleném pokoji pro hosty. Dneska jsem tam čistě povlékla."

,,Ach. Myslel jsem —"

„Já vím, co sis myslel. Ale to nepřichází v úvahu."

Klidně by se mohla zasmát jeho výrazu — působil tak zmateně a bylo na něm vidět, jak mu spadl hřebínek — ale nebylo to vůbec směšné. Ten muž, co teď stál v obývacím pokoji domu, který spolu sdíleli už tolik let, byl její manžel, otec jejích dětí, muž, kterému slíbila svou lásku, úctu a oddanost, dokud je smrt nerozdělí, a teď nevěděla, co mu má říct.

Blake čekal na Natálii u přepážky celní a pasové kontroly. Dlouze ho objala, potom se od něho odtáhla a rozhlédla se kolem. „Kde je mamka?"

„Nemohla přijet. Povím ti to všechno v autě cestou domů."

„Máš tady ferrari?"

„Co jiného?"

„Můžu řídit?"

Blake se zamračil. „Řekl ti snad někdo, že jsem v poslední době spadl na hlavu? Nikdy nikoho nenechávám —"

„Ach, *prosím,* tati. Už jsem tak dlouho neřídila."

„Tenhle argument ti náš spor sotva pomůže vyhrát."

„No tak, tati. *Prosíííím."*

Představil si výraz v Annině tváři, kdyby se dozvěděla, že nechal Natálii řídit. Pomalu vytáhl z kapsy klíčky a hodil je do vzduchu. Natálie po nich chňapla a chytila je do jedné ruky. „Jdeme, tati!" Popadla ho za ruku a táhla ho přeplněnou příletovou halou. Za několik málo okamžiků už seděli připoutaní na sedadlech sportovního vozu a uháněli k domovu.

Jako vždy se Blake cítil v přítomnosti své dcery celý nesvůj. Snažil se vymyslet něco, co by jí řekl, aby prolomil nepříjemné ticho, které se mezi nimi rozhostilo.

Přeladila stanici, kterou měl naladěnou na autorádiu. Z reprobeden se ozval tvrdý rock.

„Vypni to," přikázal automaticky.

Poslechla ho, vyhodila blinkr, prudce přejela do rychlého pruhu a nalepila se na černý mercedes se stahovací střechou. Než jí stačil říct, co má dělat, sundala nohu z plynu a zařadila se zpátky do pomalejšího pruhu.

„Tak co, tati, jak se má děda Hank?"

„Jak to mám vědět?"

Nechápavě se na něho podívala. „Vždyť jsi *byl* v Mystic, nebo ne?"

Zavrtěl se na sedadle a byl jí vděčný, když se vrátila pohledem zpátky na silnici. V takovýchto situacích neuměl dost dobře chodit. Bylo na Annie, aby oznámila jejich odloučení. „Já... jsem měl moc práce. Víš, ten velký spor mezi jednou rockovou hvězdou a —"

„Tak ty jsi měl hodně práce," řekla potichu jakoby pro sebe, ještě pevněji sevřela rukama volant a ještě upřeněji se zadívala na silnici před sebou.

„Úplně mě to pohltilo."

„To asi proto jsi mi ani jednou nezavolal."

Poznal podle hlasu, jak moc ji to mrzí, a nevěděl, co nato říct. Takovým tónem s ním nikdy předtím nemluvila, ale najednou ho napadlo, jestli se mu to nezdá jenom proto, že ji dřív moc neposlouchal. „Každý pátek jsem ti posílal květiny."

„Jo. Myslel jsi na mě tak dlouho, jak dlouho trvalo zaúkolovat tvou sekretářku, aby mi každý týden nechala poslat kytici."

Blake vzdychl. Tady byl naprosto v koncích. Jak měl své dceři vysvětlit, že zapomněl na rodinu — a to kvůli několika měsícům vášnivého sexu s holkou, která ještě nebyla na světě, když zastřelili Kennedyho?

Co teď čekala, že jí řekne? Pravdu, lež, nebo něco mezi tím?

Annie by věděla, co dělat a co říct. To ona ho vždycky vedla, když šlo o jeho vztah k Natálii. Pokaždé mu nepatrně naznačila pohledem nebo dotykem, kdy se jí má dotknout a kdy se od ní má naopak držet dál.

Ale teď musel říct alespoň *něco*. Natálie očividně čekala na jeho vysvětlení. „Tvoje maminka... se na mě zlobí. Udělal jsem několik chyb a... no..."

„Vy dva jste se na jaře odloučili." Pronesla to temným, monotónním hlasem, aniž se na něho podívala.

Otřásl se. „To bylo jenom takové malé nedorozumění. Teď už bude všechno v pořádku."

„Opravdu? Ty jsi podstoupil operaci, zatímco jsem tu nebyla — něco jako transplantaci osobnosti? Nebo jsi odešel do důchodu? No tak, tati, jak by se mohlo všechno spravit? Vždyť ty přímo nesnášíš, když máš být doma."

Svraštil čelo a díval se na její přísný profil. Něco takového znělo z jejích úst zvláštně. „To není pravda."

„Jo, fajn. Asi proto na tebe nemám vůbec žádné vzpomínky z doby, než jsem začala chodit na střední."

Cítil, jak se zabořil ještě hlouběji do sedadla. Možná právě *proto* zůstával tak často mimo domov. Annie s Natálií byly přebornice v sestavování obžalob. „Všechno bude v pořádku, Natálie. Uvidíš. Maminka... čeká dítě."

„*Dítě?* Ach, bože, jak jen mi to mohla neříct?" Zasmála se. „Nemůžu tomu uvěřit..."

„Je to pravda. Musí ležet — stejně jako s Adriánem. A bude potřebovat naši pomoc."

„*Naši* pomoc?" Víc neřekla a Blake byl rád, že už dál nerozpitvává téma jejich rozchodu, ale za chvíli mu ticho začalo být zase nepříjemné. Musel myslet na tu směšnou krátkou větu *Nemám na tebe vůbec žádné vzpomínky.* Pořád se mu přehrávala v hlavě, i když se na ni snažil zapomenout.

Díval se z okýnka jedoucího vozu a měl pocit, že za sklem vidí celý svůj život. Před lety, když byla Natálie ještě dítě s baculatými tvářičkami, které bez ustání žvatlalo, to mezi nimi bylo úplně jiné. Tehdy se na něho dívala očima plnýma obdivu.

Ale někdy během své pozemské pouti si přestala myslet, že zrovna on dokáže všechno na světě, a on to z nějakého důvodu, který teď sám nechápal, nechal tak. Vždycky byl tak strašně zaneprázdněný.

Nikdy na ni neměl moc času — v tom měla určitě pravdu. Ale mateřství, to byla Annina role. A vždycky ji hrála s takovou vervou, až Blake získal pocit, že ho k výchově není zapotřebí. Jeho starostí bylo přinést domů peníze. A když si uvědomil, že jeho dcera za ním přestala chodit se svými problémy — s rozviklaným zubem nebo ztraceným plyšákem — bylo už příliš pozdě. V tom okamžiku už ji skoro neznal. Jeden den to bylo bezzubé batole a druhý den už chodila sama nakupovat s partou kamarádek, které nepoznával.

Když na to tak myslel, došel k smutnému závěru, že ani on na ni nemá moc vzpomínek. Pár momentů — to ano. Jednotlivé výjevy, které dokázal vylovit z paměti. Ale skutečné vzpomínky na společně prožité chvíle — to ne.

Annie nejprve uslyšela výkřik. *Mamíííí!*

Posadila se na posteli a podložila si záda polštářem. „Jsem tady v pokoji, Nany!"

Natálie se vřítila do maminčiny ložnice. Celá rozesmátá a rozzářená se vrhla k obrovitánské posteli a padla Annie kolem krku. Blake vešel o chvíli později a zůstal stát opodál.

Po dlouhém objetí Natálie maminku konečně pustila. Nádherné modré oči měla plné slz, ale smála se od ucha k uchu.

Annie se nemohla nabažit pohledu na svou dceru. „Moc se mi stýskalo, Nany," zašeptala.

Natálie naklonila hlavu na stranu a kriticky si ji změřila pohledem. „Co se ti to stalo s vlasy?"

„Nechala jsem se ostříhat."

„Vypadá to *skvěle*. Klidně bychom mohly být sestry." Nasadila výraz předstíraného zděšení. „Neznamená to snad, že bys se mnou chtěla začít chodit do školy...?"

Annie se na oplátku zatvářila naoko dotčeně. „Netušila jsem, že by ti to vadilo. Už jsem se nechala zapsat na koleje jako tvoje spolubydlící."

Natálie obrátila oči v sloup. „Od kterékoliv jiné matky bych to vzala jako vtip." Podívala se na Blaka. „Že ji nepustíš, tati, že ne?"

Annie zvedla oči k manželovi, který ji celou dobu pozoroval. Přistoupil k posteli a majetnicky jí položil ruku na rameno. „Snažím se ze všech sil udržet ji doma," pronesl monotónně.

„Taťka mi říkal, že jsi těhotná." V očích se jí při těch slovech mihl záblesk ukřivdění, ale hned zase pominul. „Nemůžu uvěřit, že bys mi o tom neřekla."

Annie ji něžně pohladila po tváři. „Sama jsem to zjistila teprve teď."

Natálie se ušklíbla. „Šestnáct let škemrám o sestřičku a ty si otěhotníš těsně předtím, než mám odjet na univerzitu. Pěkně děkuju."

„Tenhle případ naprosto zapadá do kategorie ‚náhodných'. Věř mi, že jsem tento dům vždycky chtěla zaplnit dětmi — ale dřív, než si půjdu poprvé pro důchod."

„Ještě nejsi tak stará. Četla jsem, že jedna žena měla dítě dokonce v šedesáti."

„Jak uklidňující. Chápeš doufám, že pravidla se teď poněkud změnila. Nesmíš mít děti, dokud tvůj bratříček nebo sestřička

nevyjdou střední školu. A všude mě budeš muset představovat jako svou nevlastní matku."

Natálie se zasmála. „Už takhle lžu, kdo vlastně jsi, celé roky, mami. Od té doby, co jsi se rozplakala při závěrečné v mých tanečních a museli tě vyvést ze sálu."

„To byl alergický záchvat."

„Jo, jasně." Znovu se zasmála. „Hej, hádej co, mami. Taťka mě nechal řídit z letiště domů jeho ferrari."

„Ty si děláš legraci."

„Dobře, že jsi u toho nebyla. Určitě bys mě donutila nasadit si závodní přilbu a jet po krajnici — pokud možno s rozsvícenými výstražnými blinkry."

Annie se od srdce zasmála a nemohla si nevšimnout, jak *dobře* se cítí při všem tom škádlení, dělání si legrace... všechno to bylo tak známé. A jak přirozeně to působilo!

Byli rodina. *Rodina.*

Blake se sklonil k Anninu uchu a zašeptal jí do něho tak potichu, že ho slyšela jen ona. „Lidé se mění, Annalise."

Ta až ošidně jednoduchá věta ji vyděsila, protože vyzněla, jako by jí slibovala všechno na světě.

V tu chvíli věděla, že riskuje. Tenhle muž, kterého tak dlouho milovala, věděl moc dobře, co kdy říct a co udělat. Lehce by ji mohl zavést znovu až nad okraj propasti. Když nebude dost opatrná, může uklouznout a spadnout zpět do proudu svého starého způsobu života. A než stačí vykřiknout, stáhne ji to zase pod hladinu. Pak by bylo zase o jednu beznadějně ztracenou ženu v domácnosti víc.

25.KAPITOLA

Roztříštěné kousky jejich rodiny se začínaly opět skládat dohromady s překvapivou lehkostí. Jako když se rozbije skleněná váza a někdo ji pečlivě slepí dohromady, i na jejich každodenním životě bylo poznat choulostivá místa jen při bližším ohledání. Jejich slabinou byly chvíle, kdy Blake s Annie zůstali o samotě. Byli jako dva vojáci, kteří unaveně chodí kolem sebe a vyjednávají zvláštní a doposud nepoznaný mír.

Jenže Annin život posledních dvaceti let připomínal vestu, kterou jen na chvíli odložila a teď do ní zase vklouzla zpátky. Probouzela se brzy ráno, oblečená do drahého hedvábného pyžama s velkou mašlí na rostoucím břiše. Pečlivě se nalíčila a zamalovala kruhy pod očima, které byly výsledkem bezesných nocí.

Každé pondělí napsala seznam potravin, které je třeba koupit, a poslala Natálii do obchodu na rohu. V úterý platila účty za bydlení. Každou středu diskutovala s hospodyní a zahradníkem, ve čtvrtek pak posílala dceru na nejrůznější pochůzky. Jejich dům už zase připomínal dobře řízenou jednotku.

Pomáhala Blakovi vybírat obleky a kravaty a připomínala mu, kdy si má co vyzvednout z čistírny. Každé ráno ho políbila na rozloučenou — jen takový cudný, suchý polibek na tvář — a každý večer ho vítala domů z práce úsměvem. On se k ní potom posadil na postel a afektovaně jí líčil průběh celého dne.

Popravdě řečeno, Annie byla ráda, že může trávit celé dny v posteli, schovaná před realitou manželství. Většinu dní, kdy byl Blake v práci, strávily Annie s Natálií povídáním, chichotáním a vzpomínáním.

Annie zjistila, že Blake vůbec nevolal Natálii do Londýna. Slyšela bolest a zklamání v hlase své dcery, když jí o tom říkala, ale neexistovalo nic, co by Annie mohla udělat, aby to napravila. „Mrzí mě to," bylo to jediné, co se na to dalo říct. Znova a znova.

Postupně také zjišťovala, nakolik Natálie dospěla, jaké nové stránky teď skrývá její osobnost. Každou chvíli ji překvapila nějakým novým objevem. Jako třeba včera.

Nemyslíš na nic jiného, než abychom byli šťastní. Ale kdy jsi šťastná ty, mami?

Nebo: *Teď na jaře jsi byla* v *telefonu úplně... jiná. Taková šťastná.*

A ze všeho nejvíc ji překvapilo: *Miluješ tátu?*

Chtěla na tu otázku zareagovat reflexivně, říct prostě *Ano, samozřejmě že miluji tátu.* Ale potom se podívala dceři do očí a uviděla v nich porozumění dospělého člověka. A tak místo toho začala Annie mluvit k ženě, ve kterou se její holčička proměnila.

Miluji tátu už od doby, kdy jsem byla ještě v pubertě. Jenom teď procházíme těžkým obdobím, to je všechno.

On tě miluje, ujistila ji Natálie. *Stejně jako mě, ale... jeho láska... není moc vřelá... chci říct... není to, jako když mě miluješ ty.*

Annie ta slova vehnala slzy do očí. Bylo to takové tiché poznání. Bylo jí smutno, když si uvědomila, že Natálie nikdy doopravdy nepochopí, co je to otcovská láska. Tato zkušenost bude už navždycky patřit k jejím životním ztrátám...

Na rozdíl od Izzy.

Zavřela oči a položila se na postel. Vzpomínala na Nicka a na Izzy, když společně hráli *Člověče, nezlob se!* a Nick byl přitom skrčený nad hrací deskou... nebo když si jenom oni dva hráli na podlaze v obýváku s Barbie a Nick vysokým hláskem pronášel *Neviděljste někdo moje taneční boty?*

Včera, když jely spolu s Natálií k doktorovi, nemohla za nic na světě zahnat nejrůznější vzpomínky. Bylo to prostě příliš bolestné. Neměla u sebe žádného manžela, který by ji držel za ruku a smál se, jak moc se jí chtělo čurat. Nebyl tam žádný manžel, který by spolu s ní sledoval obrazovku monitoru a ten malinký zázrak, který se na ní objevil.

Nebyl tam žádný Nick.

Jak dlouho to půjde takhle dál? přemýšlela. Bude mít až do konce života pocit, že nechala nejdůležitější část svého Já někdy někde jinde?

První dopis, který přišel, byl malý a pokrčený. Na modré, vybledlé známce bylo razítko *Mystic, WA.*

Annie zírala na růžovou obálku. Velmi opatrně ji otevřela a vytáhla vložený list papíru. Byl na něm obrázek hory Olympus, namalovaný inkoustovým perem. K němu byl přiložený dopis od Izzy.

Milá Annie,

Jak se máž? Já se mám fajn.

Kytki jsou pěkné. Kdy přijedeš domů?

S láskou, Izzy.

P.s. Tatínek my pomáhá, když pýšu tendle dopis.

Annie sevřela dopis v ruce. Každé jeho písmenko, všechno, co s ním bylo spojeněji rozeznělo struny v srdci. Seděla vzpřímeně na posteli, zírala na modrou oblohu za oknem ložnice a přála si, aby začalo pršet. Věděla, že Izzy odepíše, ale co jí má napsat? Několik beznadějných slov, která stejně nic neslíbí? Nebo popíše celou stránku líčením nejrůznějších banalit a bude přitom předstírat, že jsou všichni nejlepší přátelé? Jenom přátelé, nic víc, a přátelé se někdy rozcházejí...

Bylo jen pár slov, na kterých doopravdy záleželo, ale ta byla zato ze všech nejpravdivější. „Stýská se mi po tobě, Izzy, moc..."

Otevřela zásuvku nočního stolku a vytáhla z ní Izzyinu mašli do vlasů. Jemněji promnula mezi prsty. Věděla, že hned druhý den napíše odpověď, ve které zaplní stránku spoustou slov, která ale nebudou mít žádný význam. To proto, že nebudou říkat to, co by Izzy chtěla slyšet.

Vzala ze stolku bezdrátový telefon, dlouho poslouchala vyzváněcí tón a potom ho zase položila zpátky. Bylo by nefér volat Nickovi a Izzy, bylo by nefér nechávat osamělost svého srdce ukolébávat jejich hlasy. *Tohle mi nedělej, Annie,* řekl jí Nick. *Nedávej mi naději, jako bys hladovému házela kost...*

„Mami?" strčila Natálie hlavu do ložnice. „Jsi v pořádku?"

Annie popotáhla a odvrátila hlavu na druhou stranu.

Natálie přispěchala k posteli a posadila se na zem vedle maminky. „Mami? Není ti nic?"

Ne, chtěla jí odpovědět, *ne, je mi fajn.* Stýská se mi po muži, kterého miluji, a po jeho dcerušce a taky po místě, kde se dešťové srážky měří v desítkách centimetrů, kde ti vlasy nikdy neuschnou a kde dospělí hrají uprostřed odpoledne s šestiletými holčičkami *Žížaly a žebříky*...

Ale nic z toho nepatřilo k věcem, které by člověk měl vykládat své dceři, která je ještě v pubertě, i kdyby už vypadala sebedospěleji. „Je mi dobře, zlatíčko. Tak akorát."

I když se ze všech sil snažila, aby působila co nejpřirozeněji, vůbec se jí to nedařilo. Bez ohledu na to, kolika starých návyků se zbavila, teď měla pocit, že začíná sklouzávat zpátky do reality starých dnů. S každým novým dnem viděla budoucnost vycházet z mlhy, kterou tvořily všechny promarněné šance a promeškané příležitosti.

Léto přišlo do jižní Kalifornie na vlnách přílivu neobvykle horkého počasí. Vrcholky okolo Malibu byly hnědé suchem. Listy na stromech se jeden po druhém kroutily, umíraly a dopadaly jako kousky zmačkaného papíru na umělé zelené trávníky.

Blake stál na terase svého pokoje a usrkával whisky se sodou. Dřevěná podlaha ho hřála do nohou, poslední připomínka překvapivě horkého dne.

Minulou noc se moc nevyspal. Popravdě řečeno, spal špatně už několik týdnů. Od té doby, co se omluvil Annie a zjistil, že jí na jeho omluvě nezáleží.

Snažila se, aby jejich manželství zase fungovalo. Poznal to už podle úsilí, které vynakládala, aby se každý den pečlivě nalíčila a použila přitom stíny, které se mu líbily. Už se ho občas i dotkla — krátkým, letmým dotekem, který ho měl potěšit, ale většinou měl přesně opačný účinek. Pokaždé, když se ho dotkla, ucítil malé, bezvýznamné píchnutí na hrudi a vzpomněl si, jak se ho dříve dotýkala skoro pořád, jak se usmívala jeho žertování a sčesávala mu vlasy z obličeje — a ta vzpomínka pokaždé zabolela.

Už to nebyla ona, to bylo zřejmé. Ležela v jejich veliké manželské posteli jako tichý, těhotný duch a když se usmála, byla to spíš jen chladná přelétavá grimasa, a vůbec ne takový úsměv, jaký u ní dříve vídal.

Jako by se... ztrácela. Nedokázal pro ten stav najít vhodnější slovo.

Dřív pořád mluvila a smála se. Dokázala se bavit i těmi nejbláznivějšími věcmi na světě, ale teď jako by ji nic nezajímalo. Její nálady se sjednotily do jediné úzké, ploché linie. Tak ploché, že v té tiché ženě, která s ním teď sedávala po večerech u televize, nezůstala ani stopa po Annie.

Minulý týden, když pršelo, posadila se na posteli a dívala se přes okno, po kterém stékaly provazy stříbrného deště. Když na ni zavolal, otočila se k němu a on si nemohl nevšimnout slz v jejích očích. V prstech držela nějakou starou, opotřebovanou stuhu do vlasů, jako by to byl svatý grál.

Už to nemohl déle vydržet. Nebyl ten typ muže, který by byl ochoten takto těžce pracovat kvůli něčemu, čeho chce dosáhnout. Čeho pro něj bylo dost, toho bylo příliš.

Postavil skleničku na stůl a vešel zpátky do domu. Zaklepal na dveře Annina pokoje — rychle, než by ztratil nervy.

„Dále," zavolala zevnitř.

Otevřel dveře a vstoupil. Ložnice působila uklidňujícím dojmem jako vždy. Stěny i koberec byly mořsky modré a záclony čistě bílé.

Annie ležela v posteli a četla si knihu *Jak zlikvidovat svůj vlastní malý podnik?* Kromě této knížky měla u postele celou horu podobných titulů.

Bože, snad nechtěla jít do *práce?*

Ponížilo by ho, kdyby zjistil, že si hledá zaměstnání. Věděla, jaký je jeho názor na pracující manželky. Obzvláště při jejím nedostatku schopností. Co by tak mohla dělat — nalévat kávu a vytahovat pečivo ze skleněné vitríny?

Neměl sebemenší tušení, kdo je ta žena, která před ním seděla v posteli a četla si nějakou příručku. Měl pocit, jako by s ní ztratil veškeré spojení. Musel udělat něco, aby přerušené spojení znova navázal.

Vzhlédla k němu a on si všiml velkých tmavých kruhů pod jejíma očima a našedlé barvy v obličeji. Za posledních pár měsíců značně přibrala, ale v obličeji přitom vypadala pohublejší. I vlasy jí už o něco porostly a konečky se jí začaly opět divoce kroutit. Už zase vypadala jako nějaká cizí žena,

kterou neznal. „Ahoj, Blaku," pozdravila ho potichu a zavřela knížku. „Už je čas na večerní film? Myslela jsem —"

Přešel k posteli a posadil se vedle ní. Zadíval se do jejích krásných hlubokých, zelených očí.„Miluji tě, Annie. Vím, že tohle všechno dokážeme zvládnout, když... budeme držet pohromadě."

„Jsme pohromadě."

„Kde máš snubní prstýnek?"

Pohodila hlavou k mahagonovému prádelníku. „Ve své šperkovnici."

Vstal, došel k prádelníku a pomalu otevřel ručně malovanou šperkovnici, ve které byly všechny poklady, které jí za ta léta dal. Tam, v jedné z přihrádek z černého sametu, ležel tříkarátový diamant, který jí dal k desátému výročí svatby. Vedle něj byl hladký zlatý kroužek, který jí navlékl na prst v den svatby. Vzal oba prsteny do ruky, vrátil se k posteli a znovu usedl vedle své ženy.

Díval se na zářící diamant ve své dlani. „Pamatuješ na ty prázdniny, co jsme spolu kdysi před lety strávili v hotelu Del Coronado? Natálii nebylo tenkrát víc než rok —"

„Šest měsíců."

Podíval se na ni. „Vzali jsme tu velkou modročervenou deku — tu, kterou jsem míval na kolejích — a rozložili ji venku na pláži. Byli jsme tam tenkrát jediní, jen my tři."

Annie se skoro usmála. „Šli jsme si zaplavat, i když voda byla ještě úplně ledová."

„Ty jsi držela Natálii v náručí a voda ti šplouchala na stehna. Rty jsi měla úplně modré, po celém těle ti naskákala husí kůže, ale ty jsi se smála a já si pamatuju, jak moc jsem tě v tu chvíli miloval. Zabolelo mě u srdce, kdykoliv jsem se na tebe podíval."

Sklopila oči a podívala se na své ruce, složené v klíně. „To už je dávno."

„Našel jsem tam tenkrát hvězdici, pamatuješ? Podal jsem ti ji, jak jsi tak seděla s naším děťátkem mezi námi. Natálie tenkrát pořád pohupovala zadečkem dopředu a dozadu. Myslím, že se zrovna učila lézt po čtyřech."

Annie zavřela oči a Blake přemýšlel, nad čím asi právě uvažuje. Že by vzpomínala, jak proběhl zbytek dne? Kolikrát se jí dotkl... nebo když se k ní sklonil a zasypal jí zátylek polibky. *Ahoj, lady Godivo,* zašeptal tenkrát. *Kousek odsud pronajímají koně...*

Zasmála se a odpověděla mu: *Děti nemohou jezdit.*

„Kdy jsme si spolu přestali užívat legraci, Annie? Kdy?" Zasypával ji vzpomínkami a viděl, že to funguje. Poznal to podle toho, jak upřeně se dívala na své ruce a oči se jí přitom zalévaly slzami.

Pomalu se k ní naklonil a vrátil jí oba prsteny zpátky na prst. „Odpusť mi, Annie," zašeptal.

Zvedla oči. Po tváři jí stekla slza, skápla na hedvábné pyžamo a zanechala na něm šedou, vlhkou skvrnku.

„Chtěla bych."

„Nech mě dnes v noci spát u sebe..."

Vzdychla. Trvalo dlouho než odpověděla, dost dlouho na to, aby Blake cítil, jak z něho pomalu vyprchává naděje. ‚Ano," špitla nakonec.

Říkal si, že na ničem nezáleží tak, jako na té odpovědi samotné. Ignoroval nejistotu v jejím hlase i slzy v jejích očích i to, že se na něho ani nepodívala. To všechno bude zase v pořádku, když spolu znovu začnou spát. Konečně se kousíčky jejich rozbitého života zase začnou skládat dohromady.

Chtěl ji k sobě přitisknout, ale ovládl se. Vstal, došel k prádelníku a převlékl se do pyžama. Potom velmi pomalu došel k posteli, odhrnul přehoz ze své poloviny a vklouzl pod studenou, bílou bavlněnou pokrývku.

Byl to uklidňující pocit zase ji držet, jako když se po dlouhém dni v kanceláři převlékal do svých oblíbených trenýrek. Lehce ji políbil a jako vždy byla její reakce chladná a nežádostivá. Po chvíli se otočil na druhou stranu, což byl začátek jejich každovečerního rituálu. Trvalo dlouho, než se k němu zezadu přitiskla.

Ucítil její tělo přitulené ke svému, její břicho na svých zádech. Takhle vždycky spali, jenom tentokrát ho neovinula pažemi.

Leželi tam, v té posteli, která po celá léta skýtala prostor jejich vášním, dotýkali se a zároveň se nedotýkali. Ona promluvila, jen když mu přála dobrou noc, a jeho nenapadlo nic jiného.

Trvalo velmi, velmi dlouho, než usnul.

Natálie položila velkou plechovou mísu plnou popcornu k nohám Anniny postele, potom si vylezla nahoru a přitulila se k mamince. Bylo páteční odpoledne: den pro dámskou jízdu. Od

chvíle, co se vrátila domů, trávily Annie, Natálie a Terri každé páteční odpoledne společně. Smály se, povídaly si, hrály karty a dívaly se na filmy.

„Nechala jsem dole otevřeno, aby mohla Terri dál," položila si Natálie mísu popcornu na klín. Annie se ušklíbla. „Víš, co by ti na to řekl tatínek. Má zato, že nejrůznější kriminální živly *nečekají* v keřích kolem našeho domu na nic jiného, než kdy nezavřeme dveře."

Natálie se zasmála. Mluvily hned o tomhle, hned zase o tamtom a vlastně tak trochu o všem dohromady. Jako by je proud řeči unášel od jednoho roku jejich života k druhému, od tématu k tématu. Smály se příhodám, které byly tak staré jako Natálie, ale přesto stále živé, jako by se staly včera. Během celého rozhovoru byla Annie čím dál překvapenější Natalinou vyspělostí. Puberťačka, která před třemi měsíci odjížděla do Londýna, se vrátila jako dospělá mladá žena. Jako by uběhlo několik světelných let od doby, kdy Natálie rebelovala, kdy si ostříhala vlasy a propíchla každé ucho na tři náušnice.

„Jak to, že taťka nikdy nemluví o miminku?"

Ta otázka přišla jako blesk z čistého nebe a patřičně Annie zasáhla. Snažila se nesrovnávat Blaka a Nicka, ale v takových chvílích to jinak nešlo. Nick by ji provázel krok za krokem po celou tuto její nesnadnou cestu, podílel by se na tom zázraku a sledoval, jak jí pomalu roste břicho. Při amniocentéze by ho držela za ruku a nechala ho, ať svým žertováním odvádí její pozornost od jehly, která do ní vniká... a později by se spolu s ním zasmála, když by zjistili, že je to holčička, a listovali by v kalendáři a plánovali...

Vzdychla. „Tátovi není těhotenství příjemné. Nikdy nebylo. Spousta mužů je takových. Až se děťátko narodí, tak to bude lepší."

„Uvažuj logicky, mami. Táta je dobrý v tom, co dělá. Chci říct, že oba teď procházíte těžkým obdobím, ale on tady skoro pořád není. Pořád pracuje sedmdesát hodin týdně, pořád chodí každé úterý večer na basket a každý pátek si vždycky zajde *s klukama* do hospody. Kdy máte potom čas řešit ten svůj problém? U televize?"

Annie se na ni smutně usmála. ‚Až budeš starší, tak to pochopíš. V tom, co člověk dělá pravidelně, je určitý... komfort."

Natálie se na ni dlouze zadívala. „Nemám skoro žádné vzpomínky na tátu — věděla jsi to? Jediné, co mi po něm v paměti zbylo, je pár uspěchaných polibků na rozloučenou a zvuk zabuchujících se dveří. Vždycky si na něho vzpomenu, když slyším startování auta nebo zavírání garážových dveří." Po krátké odmlce se zeptala. „Jak to bude na podzim... až odjedu?"

Annie se otřásla, i když v pokoji bylo teplo. Musela odvrátit pohled stranou, protože se nevydržela dívat na smutný výraz v Nataliných očích. „Až odjedeš, tak já budu mít spoustu práce s maličkým. A potom asi budu uvažovat o plastické operaci, aby mi prsa nevisela až někam k pupku. Však víš, taková ta běžná úprava."

,,A budeš se cítit osamělá."

Annie to chtěla popřít. Chtěla se zachovat vyzrále a jako správný rodič říct něco, co by Natálii zbavilo takových starostí. Ale najednou si na žádnou rodičovskou lež nemohla vzpomenout. „Možná, trochu. Život už je takový, Nany. Nemůžeme mít všechno, po čem toužíme."

Natálie sklopila zrak a sledovala své vlastní ruce. „Když jsem byla malá, tak jsi mi říkala, že život ti *dá*, co od něho čekáš, pokud máš ovšem dost vůle za to bojovat a věřit tomu. Taky jsi mi říkala, že každý mrak má stříbrný okraj."

„To byla jen taková slova, co říkávají maminky malým holčičkám. To, co ti říkám teď, jsou mateřské rady určené skoro dospělé ženě."

Natálie se na ni zadívala, dlouze a tvrdě. Potom zase oči odvrátila.

Annie měla najednou pocit, jako by se své dceři vzdálila na míle daleko. Připomnělo jí to situaci před čtyřmi roky, kdy si najednou uvědomila, že se Natálie změnila v někoho úplně jiného. Jako by se jejich názory přes noc diametrálně rozešly: cokoliv se Annie líbilo, Natálie nenáviděla. Ten rok se Vánoce staly noční můrou, kdy Natálie otráveně strhávala papír z každého pečlivě zabaleného dárku a s předstíraným údivem mumlala téměř nesrozumitelné *dík*. „Nany? Co se děje?"

Pomalu se k ní zase otočila. „Nemusíš se ke mně takhle chovat, víš to, že jo?"

„Co tím myslíš?"

Jen zavrtěla hlavou a sklopila oči. ,,Ale nic."

Pomalu to začínala chápat a to poznání začínalo stejně pomalu bolet. Najednou se všechno zdálo jasné: Natalina touha studovat biochemii na Stanfordu, její náhlá cesta do Londýna, její neochota chodit s jedním klukem víc než jen pár měsíců. A to všechno jako by v sobě obsahovalo tichý vzkaz: Já nechci být jako ty, mami. Nechci být ve všem závislá na jednom muži.

„Chápu," povzdechla si Annie.

Za hodnou chvíli se na ni Natálie znovu podívala a tentokrát měla v očích slzy. „Co chápeš?"

„Na tom nezáleží."

„Záleží. Na co myslíš?"

„Myslím na to, že nechceš, aby z tebe vyrostla stejná žena, jako je tvá matka, a... i když to bolí, jsem na tebe zároveň pyšná. Chci, aby ses uměla v životě spolehnout sama na sebe. Myslím, že nikomu z nás nakonec nic jiného nezbývá."

Natálie vzdychla. „Kdyby ti nezlomil srdce, tak bys mi nikdy dřív tohle neřekla."

„Myslím, že jsem v poslední době trochu dozrála. Život — to nejsou jen samé slunečné dny a nebe bez mráčku."

„Ale ty jsi mě vždycky učila, ať hledám ten stříbrný okraj i na tom nejtemnějším mraku. Ty sama to děláš, mami? Hledáš cestu, jak být šťastná?"

„Samozřejmě že hledám," pospíšila si s odpovědí, ale obě věděly, že to není pravda. Natalin probodávající pohled byl k nevydržení. „Jsem ráda, že nechceš být jako já, Nany."

Dívčinu tvář zakryl smutný mrak. „Nechci mít takové manželství jako ty. A navíc nechápu, proč s ním ještě jsi. Nikdy jsem to nechápala. To ale ještě neznamená, že nechci být po tobě. Na světě jsou všehovšudy jen dva lidé, kteří si tě neváží... pokud vím."

Podívala se na svou dceru a lehce zavrtěla hlavou, jako by tím mohla zadržet proud jejích slov.

„Jen dva," pokračovala Natálie. Po tváři jí stekla slza a ona ji rychle setřela. „Táta... a ty sama."

Ty. Annie v tu chvíli toužila někam zmizet, prostě se rozpustit do toho drahého povlečení na své posteli a ztratit se. Věděla, že Natálie čeká, až něco řekne, ale nevěděla, jaká odpověď by v tu chvíli byla správná. Měla pocit, že všechno je naopak, že ona je dítě a Natálie její matka. A že nechala maminku na holičkách.

Otevřela pusu, že ze sebe něco vypraví — i když neměla nejmenší tušení, co by to mohlo být — když vtom se do ložnice vřítila rychlostí rozzuřeného býka pestrobarevně oblečená Terri, nacpaná do několika vrstev červeného a zlatého brokátu.

U postele prudce zabrzdila, ruce sevřené v pěst si dala v bok a zkoumavě se podívala na mísu pražené kukuřice. „Tak, a kde je *můj* popcorn? Chci říct — tady to stačí sotva pro takový dvě vyžlata, jako jste vy, ale my, normální ženy, máme rády popcorn v mísách, který by klidně mohly sloužit jako záchranný čluny. A každopádně ho chci polít máslem."

Natálie se zazubila. ‚Ahoj, Terri."

Žena jí úsměv oplatila a oči jí málem zmizely v silně nalíčené tváři. ,,Ahoj, princezničko."

,,Půjdu udělat ještě jednu dávku popcornu."

„To určitě udělej, zlatíčko," podpořila ji v jejím záměru Terri a sundala si z hlavy zlatý turban.

Když Natálie vyběhla z pokoje, posadila se Terri na postel, opřela se zády o pelest a vzdychla. „Bože, to je den. Promiň, že jdu pozdě."

Annie se na herečku konejšivě usmála. „Co se stalo?"

„Hlavní hrdinka, kterou hraju já, prchá před zákonem — už zase — jenomže tentokrát ji autor scénáře posadil do letadla."

Zavrtěla hlavou. „Špatné zprávy."

„Co je na tom špatného?"

„U těchhle natahovanejch seriálů je jenom jedna věc horší, než sednout si do letadla. A to nasednout do auta. Hned v příští scéně se potom rozječí sirény a hraje pohřební hudba. Jestli se ten lei zítra opravdu uskuteční, tak jsem už teď odepsaná."

„Tak tě nechají vstát z mrtvých."

„Jo, super, ještě ty si dělej legraci." Terri vylezla z postele, obešla ji a posadila se vedle Annie. „Tak co, holka, jak ti roste pupek?"

Annie se podvědomě podívala na své břicho. „Daří se nám dobře."

„Fajn. Podívej, celé týdny už sem pátek co pátek chodím a telefonujeme si skoro pořád. Myslím, že mám svatou trpělivost."

„S čím jako?"

Terri po ní šlehla vyčítavým pohledem. „S *čím* asi? No tak..."

Annie vzdychla. „Nick."

„Co jiného? Trpělivě čekám — a to obě dobře víme, že trpělivost není moje silná stránka — až na něho zavedeš řeč, ale jak se zdá, tak se k tomu vůbec nechystáš. Už se mi nechce respektovat tvoje soukromí. Takže teď pěkně s pravdou ven. Voláte si?"

„Samozřejmě že ne."

„Proč ne?"

Annie se otočila na svou nejlepší přítelkyni. „Ale no tak, Terri..."

„Bože... ta tvoje čestnost. Četla jsem o ní. Ale tady v jižní Kalifornii se s ní často nesetkáš. A v televizních seriálech už *vůbec* ne. Ale *miluješ* ho, ne?"

„Nemyslím, že by se mi zrovna o tomhle chtělo mluvit."

„Staré čubce jako jsem já nemusíš nic nalhávat. Sakra, Annie, já jsem byla zamilovaná častěji než Liz Taylorová a spala jsem s tolika muži, že by v době války klidně ubránili naši vlast. Takže — miluješ ho?"

,,Ano," zašeptala a zkřížila si ruce na prsou. Až ji zabolelo, když ta slova vyřkla nahlas, a raději se je snažila vzápětí popřít. ,,Ale z toho se dostanu. *Musím.* Blake se ze všech sil snaží zase naši rodinu stmelit dohromady. Je to teď... těžké, ale ono se to zlepší."

Terri se na ni smutně usmála. „Doufám, že u tebe to bude takhle fungovat. Protože u nás ostatních je to tak, že jakmile jednou láska pomine, je pryč a žádné předstírání ani vytoužená přání to nedokážou vrátit zpět."

„Co nedokážou vrátit zpět?" zajímala se Natálie, která se v tu chvíli objevila ve dveřích s další mísou popcornu v jedné ruce a s lahví stolní vody ve druhé.

„Nic, zlatíčko," pronesla Annie potichu.

Natálie vytáhla z plandavé kapsy u kalhot videokazetu. „Půjčila jsem pro nás film." Zasunula kazetu do videa a potom si vylezla na postel a usadila se vedle Terri.

Ta si nabrala plnou hrst popcornu. „Co je to za film?"

„ Příští rok ve stejnou dobu. "

„To je ten film s Alanem Aldou?" podívala se Terri významně na Annie. „Vždycky jsem si říkala, že by to vůbec nemuselo být špatné. Myslím, prožít takhle jednou za rok milostné dobrodružství. Ten manžel Ellen Burstynové je zřejmě úplně

nemožný — workoholik s počestností toulavého kocoura. Určitě zahýbal Ellen kde se dalo a potom se připlazil zpátky jako červ, protože nic jiného než červ není. A protože Ellen je prvotřídní zlatíčko, tak ho vždycky vzala na milost a snažila se předstírat, že všechno je v pořádku. Ovšem jeden víkend za rok tráví se svým bývalým milencem na divokém pobřeží Oregonu. Jo, to mi připadá jako úplný ráj."

„Pšš," sykla na ni Natálie. „Už to začíná."

Annie odvrátila pohled od své přítelkyně. Snažila se potlačit své city, ale když se ozvala ústřední melodie filmu a začaly běžet titulky, jako by se najednou čím dál víc bořila do svých polštářů, hlouběji a hlouběji, v naději, že vzdálenost dokáže otupit ostré hrany vzpomínek.

26.KAPITOLA

Nick přežíval léto den za dnem. A každý den zakončil tím, že šel k jezeru a dlouho tam stál, protože právě tady cítil Anninu přítomnost nejsilněji. Někdy se mu po ní stýskalo tak zoufale moc, až ho z toho stesku bolelo na hrudi. V takových chvílích se volání alkoholu, té jeho rádoby utěšující slabosti, ozývalo nejsilněji.

Ale zvládal to. Poprvé za několik posledních let žil život opravdu podle svého. Annie měla pravdu v tolika věcech, které mu říkala. Vrátil se do práce a práce mu dala nový smysl života. Ještě nikdy nevykonával své poslání policisty tak dobře jako nyní. Vydával ze sebe vše, aby co nejlépe sloužil lidem, které měl chránit, ale když mu skončila služba nechával starosti zamčené v kanceláři. Konečně pochopil, že člověk musí někdy v životě selhat a že je to v pořádku. Mohl s tím dělat jedině to, že se snažil neselhat.

Bylo to stejné jako s Ginou. Stále ještě bojovala se svými starými zlozvyky a sebepoškozujícími praktikami, které jí přinášely zdánlivý pocit štěstí. Její vrstevníci k ní byli někdy až neuvěřitelně krutí. „Hodné děti" se nechtěly zahazovat s holkou, která se dostala až na dno, a „zlé děti" nedělaly nic jiného, než že ji pořád lákaly zpět do toho začarovaného kruhu drog a chození za školu. Ale stejně jako Nick, i Gina už držela své Já pevně ve vlastních rukou. Vrátila se pod střechu svých rodičů a snažila se znovu navázat pouta, která tak necitlivě zpřetrhala. Minulý měsíc se znovu zapsala do školy.

A pořád tady byla Izzy, která každý večer čekala na Nicka s úsměvem na tváři a s obrázkem, který namalovala, nebo s novou písničkou, kterou se naučila. Stala se z nich nerozlučná dvojice. Nejlepší kamarádi. A on už nebral jediný okamžik, jediné slovo jejich společných chvil za samozřejmé.

Přes týden pracoval od devíti do pěti. Jakmile mu skončila služba, vyzvedl Izzy z družiny a uháněli domů. Všechen volný čas teď trávili spolu.

Teď jsou tomu právě tři hodiny, co se vrátil z práce, a jejich večerní rituál může začít. Nejdřív večeře na verandě (lasagne s hlávkovým salátem) a potom společné mytí nádobí.

A už sedí Nick na zemi, hlavu skloněnou nad hrací deskou *Člověče, nezlob se!* Na startovních políčcích jsou nachystány figurky tří barev. Červené, zelené a modré.

Ale vždyť jsme jenom dva, Izzy připomněl jí, když nachystala třetí sadu figurek.

Ty jsou pro Annie, tati.

S rostoucí bolestí v srdci sledoval, jak Izzy se stoickým klidem hází za Annie a posunuje její figurky z políčka na políčko.

„Pojď sem, Izzy," odstrčil nakonec hrací desku stranou a přitáhl si ji k sobě. Posadila se mu na klín čelem k němu a nohy mu obtočila kolem pasu. Jen se na ni díval a cítil, jak mu slova váznou v krku. Jak má člověk vysvětlit malé holčičce, aby přestala v něco věřit?

„Ona se vrátí, tati," vypískla Izzy vysokým, nevinným hláskem.

Pohladil ji po vlasech. „To je v pořádku, že se ti po ní stýská, sluníčko, ale nemůžeš pořád doufat, že se vrátí. Ona má svůj život... vždycky měla."

Izzy se opřela o jeho ruce, které měl sepnuté za jejími zády. „Mýlíš se, tati. Ona se vrátí. Tak nebuď tak smutný."

Smutný. Takové krátké slovo. Skoro jen výdech. Ani zdaleka nemohlo popsat tu prázdnotu, kterou cítil od chvíle, co odjela.

„Miluji tě, Izzy, myšičko," zašeptal.

Vtiskla mu pusu na tvář. „Já tebe taky, tati."

Díval se, jak mu leží v náručí, v růžovém pyžamku s chlupatými papučemi na nohou. Černé vlasy měla ještě vlhké od koupání a lepily se jí na obličej. Velké hnědé oči na něho mrkaly a byly plné očekávání.

V tu chvíli věděl, stejně jako už nesčetněkrát předtím, že ať už se stane cokoliv, bude Annie vždycky milovat za to, co mu dala.

Druhý den ráno byl vzduch o poznání chladnější, jako by chtěl připomenout, že se blíží podzim. Všechno kolem pomalu odkvětalo a podzimní barvy — oranžová, zelená a šarlatová — nahradily jasné odstíny srpna. Mraky na obloze vrhaly stíny na hřbitov, kde několik akrů trávy končilo u řady jehličnanů. O toto místo posledního odpočinku většiny obyvatel Mystic bylo dobře pečováno.

Nick šel pomalu k nejvýchodnějšímu rohu hřbitova. Izzy cupitala vedle něho a drželi se za ruce. Cítil, jak se mu s každým

krokem víc a víc svírá žaludek, a než došel ke svému cíli, měl sucho v krku a zoufale se potřeboval napít.

Podíval se na náhrobek, u kterého se zastavili. *Kathleen Marie Delacroix. Milovaná manželka a matka.*

Vzdychl. Čtyři slova, která byla shrnutím jejího života. Byla to špatně zvolená čtyři slova. Věděl to už tenkrát, ale byl tehdy tak zkroušený žalem, že nechal toho malého mužíčka s kulatým obličejem z pohřební služby, aby všechno zařídil sám. A popravdě řečeno, Nick ještě ani dnes sám dost dobře nevěděl, jaká jiná slova by vybral. Dá se vůbec shrnout život člověka několika slovy vytesanými do hladkého kamene?

Podíval se na Izzy. „Měl jsem tě sem zavést už dávno."

Izzy pustila jeho ruku. Sáhla do kapsy a vyndala pomačkaný list papíru. Včera večer, když jí tatínek oznámil, že půjdou právě sem, vzala si tenhle papír a své pastelky a odešla sama do svého pokoje. Když zase vyšla, nesla obrázek maminčiny nejoblíbenější květiny. *Tati, dám jí tohle. Tak bude alespoň vědět, že jsem za ní přišla.* S vážnou tváří přikývl.

Došla k železné lavičce a posadila se. Položila si výkres na klín, uhladila ho a zadívala se na náhrobek. „Tatínek říkal, že si s tebou budu moct popovídat, mami. Slyšíš mě?" Přerývaně se nadechla. „Stýská se mi po tobě, mami."

Nick sklopil hlavu. Honilo se mu v ní tucet myšlenek najednou a přitom jako by na nic nemyslel. ,,Ahoj, Kath." Čekal, až mu odpoví, ale jak se dalo čekat, neslyšel nic než šumění větví a ptačí trylkování.

Tohle místo mělo tak málo společného s jeho Kathy. To proto tady nebyl ode dne, kdy spustili její lesknoucí se mahagonovou rakev do země. Nedokázal se dívat na pečlivě sestřižený trávník a vědět, že ona je tam dole, jeho žena, která se vždycky tak bála tmy a samoty...

Natáhl ruku, dotkl se studeného náhrobku a špičkou prstu obtáhl jednotlivá vytesaná písmena jejího jména.

„Přišel jsem se rozloučit, Kath," pronesl potichu a zavřel oči, aby zadržel nečekaný proud slz. Hlas mu selhal a už nemohl dořící nahlas to, co chtěl. *Miloval jsem tě většinu svého života a vím, že i ty jsi mě milovala. To... to, co jsi udělala, bylo o něčem jiném. Nikdy jsem to nemohl pochopit. Chtěl jsem, abys věděla, že jsem nám odpustil. Udělali jsme, co bylo v našich silách...*

Znovu se dotkl kamene. Tentokrát mu připadal pod špičkou prstu teplý a na okamžik — na zlomek vteřiny, který se protáhl na celou věčnost — si ji představil, jak stojí vedle něho, zlaté vlasy jí září na slunci a černé oči se smějí. Byl to den, kdy se narodila Izzy, co se mu vybavilo v hlavě. Kathy sedící na nemocniční posteli, vlasy sčesané na stranu, pleť bledá vysílením, růžový župan nedbale zapnutý. Nikdy předtím mu nepřipadala tak půvabná a když sklopila oči a podívala se na novorozeně spící v její náruči, tiše se rozplakala.

„Isabella," pronesla pro sebe, jako by zkoušela, jak to jméno bude znít, než se na něho podívala. ,,Můžeme jí říkat Isabella?"

Jako kdyby jí v té chvíli mohl Nick něco odmítnout. „To je skvělé."

Kathy se na něho upřeně dívala, i když jí z očí tekly proudy slz. „Budeš se o ni vždycky starat, že ano, Nicky?"

Už tehdy tušila, jak temná budoucnost ji čeká.

Ale věděla, že ji miluje, že ji vždycky miloval a že ji bude vždycky milovat? Byla jeho součástí, možná tou největší, a ještě dnes občas zaslechl její smích v šepotu vánku. Minulý týden, když viděl na druhém břehu jezera ty nádherné bílé labutě, zastavil se, díval se do dálky a myslel si *támhle jsou, Kath... zase se vrátily...*

Do dlaně mu vklouzla Izzyina ruka. „To je v pořádku, tati. Ona to ví."

Sevřel ji v náručí, zvrátil hlavu k nebesům a díval se na oblohu skrz slzy, které ho pálily v očích. *Mám ji, Kath — nejlepší část nás obou — a vždycky tady pro ni budu.*

Postavili k náhrobku proutěný košík plný rozkvetlých chryzantém a potom jeli domů.

„Půjdu zkontrolovat zahrádku," prohlásila Izzy, když vjeli na příjezdovou cestu.

„Nebuď tam dlouho. Vypadá to, že bude pršet."

S přikývnutím vystoupila z vozu a vyrazila k bílému plůtku, jako kdyby ji píchla vosa. Nick zamkl auto a zamířil k domu. Ještě nebyl ani na verandě, když se skutečně rozpršelo.

„Tati, tati, pojď sem, tati!"

Otočil se. Izzy stála u třešničky, kterou spolu loni zasadili. Poskakovala nahoru a dolů jako zdivočelé ptáče a rozhazovala rukama.

Rychle přeběhl přes trávník k ní. Vzhlédla k němu s tváří zmáčenou deštěm, ale rozzářenou úsměvem. „Podívej, tati."

Teprve teď uviděl, co mu ukazovala. Pomalu klesl na kolena do rozmoklé hlíny.

Na stromě bylo jedno jediné, nádherně růžové poupě.

Podzim vrátil barvy i do jižní Kalifornie. Hnědá tráva se začala zbarvovat do zelena. Šedý vzduch pročištěný zářijovými větříky získal zase svou jarně namodralou barvu. Místní rozhlasové stanice zahájily nekonečné přenosy z fotbalových utkání.

Bylo to období prudkých a nečekaných změn: dny rozpálené sluncem byly střídány chladnými nocemi, kdy nebe bylo plné hvězd. Letní košile bez rukávů byly schovány do skříní a nahrazeny svetry s rolákem. Ptáci jeden po druhém opouštěli svá hnízda a začínali se stěhovat. Kaliforňanům, kteří trávili většinu času v šatech tenčích než pápeří a kratších než seprané minisukně, bylo najednou zima. Třásli se v poryvech chladného větru, který z ulic odvával zbytky červeného listí. Někdy uplynulo i několik minut a směrem k pláži nesjelo z dálnice jediné auto. Z křižovatek zmizeli turisté a jen ti největší odvážlivci se pouštěli do souboje s chladnými vlnami Pacifiku. Davy surfařů na veřejných plážích prořídly a každý den se jich tady objevovalo méně a méně, až zbyli jen ti nejhouževnatější.

Byl čas loučení. Ale jak nato? Annie strávila sedmnáct let tím, že se snažila ochránit svou dceru před nástrahami vnějšího světa, a teď z jejích ochranných křidel zbyla jen láska, kterou Natálii věnovala, slova, která jí řekla, a příklady, kterými se ji snažila vést. Příklady.

Annie si povzdechla při vzpomínce na rozhovor, který s Natálií vedla a při kterém si uvědomila, že pro své dítě nebyla dobrým vzorem. Teď už bylo pozdě, aby se jako matka změnila a začala jednat jinak.

„Mami?" strčila Natálie hlavu do Anniny ložnice.

,,Ahoj, Nany," pokusila se dostat do hlasu co nejvíce bezstarostnosti a radosti. „Pojď dál."

Natálie si vlezla do postele a natáhla se vedle mámy. „Nemůžu uvěřit, že opravdu odjíždím."

Annie ji objala kolem ramen. Tohle přeci nemůže být to dítě, které kdysi lízalo omrzlou tyčku lyžařského vleku, když jezdili na Mammoth Mountain... nebo ta holčička, kterou jednou v noci trápila noční můra a ona si vlezla k rodičům do postele, i když jí v té době bylo už dvanáct.

Těch sedmnáct let uteklo jako voda. Bylo to příliš rychlé. A přitom ne dost dlouhé...

Pomalu začala prsty pročesávat své holčičce její blonďaté vlasy. Na tento okamžik se duševně připravovala celé roky, snad od chvíle, kdy nechala Natálii poprvé samotnou ve školce, a přesto měla pocity že ještě není dostatečně připravená. „Už jsem ti dnes řekla, jak jsem na tebe pyšná?"

,,Asi jenom miliónkrát."

„Tak ti to říkám po milionté prvé."

Natálie se k ní přitulila ještě blíž a přitiskla ruku na Annino břicho. „Jak dopadly poslední testy a ultrazvuk?"

„Všechno ukazuje na zdravou holčičku. Neexistuje nic, čím by ses musela trápit."

„Má štěstí, že bude mít za mámu tebe."

Annie položila svou ruku na Natalinu. Bylo toho tolik, co jí chtěla říct právě v tento den, kdy se vydávala na svou vlastní životní pouť, ale věděla, že svůj čas už využila. Všechno důležité, co jí měla říct, už jí dávno řekla. A pokud ne, tak teď už na to bylo příliš pozdě. Ale přesto si přála přijít alespoň najedno moudro, které by svému dítěti předala jako dědictví na cestu životem.

Natálie se o ni opřela. „Co budeš dělat, když budu pryč?"

Pryč. Jak tvrdé, chladné, nekompromisní slovo. Znělo to jako *smrt* nebo *rozvod*. Annie těžce polkla. „Postrádat tě?"

Dívka se k ní otočila čelem. ,,Pamatuješ, když jsem byla malá... jak ses mě vždycky ptala, čím bych chtěla být, až budu velká?"

„Pamatuju."

,,A co ty, mami? Co jsi říkávala ty, když se tě na to samé ptal děda Hank?"

Annie si povzdechla. Jak by jí mohla vysvětlit něco, co ona sama pochopila teprve letos, skoro po čtyřiceti letech života? Hank nikdy své jediné dceři tuhle otázku nepoložil. Byl to osamělý, ztracený svobodný otec, který byl po desetiletí v zajetí

vlivu takových žen, jako byly Donna Reedová a Gloria Steinemová. Svou dceru vždycky učil, že žena je taková, jací jsou muži kolem ní. Kdysi ho učili — a tak tomu věřil — že žena nepotřebuje snít o budoucnosti. Takové sny jsou pro malé chlapce, kteří rostou proto, aby jednou zakládali podniky a vydělávali peníze.

Annie udělala v životě spoustu chyb a většina z nich pramenila z toho, že se vždycky snažila jít přímo prostředkem cesty. Teď už ale věděla, že v životě se někdy musí riskovat a že pokud člověk na své životní pouti zakopne i na zdánlivě přímočaře naplánovaném úseku své cesty, pak je to jenom proto, že nikdy neměl žádný cíl, za kterým by mohl jít.

A Annie už konečně takový cíl našla, už měla pro co riskovat. Otočila se na svou dceru. „Když jsem byla v Mystic, začala jsem uvažovat o tom, že bych si otevřela vlastní knihkupectví. Na konci Hlavní třídy tam stojí jeden úžasný viktoriánský dům a celé přízemí je prázdné."

„Tak proto jsi četla všechny ty knížky o podnikání."

Annie se usmála, potom se kousla do spodního rtu a přikývla. Už zase si připadala jako malá holka, která právě ukázala kamarádovi to nejintimnější, co na ní bylo k vidění, a zjistila, že pocit, který ji při tom provázel, je tak příjemný, jak si představovala. ,,Ano."

Natálii se pomalu roztáhla pusa do širokého úsměvu. „Tak do toho, mami. Určitě v tom budeš *skvělá*. Ze začátku bys to mohla pojmout třeba jako pobočku knihkupectví Malibu a oni by mohli zaplatit vybudování obchodu. A já bych u tebe mohla třeba v létě prodávat."

Annie odvrátila pohled stranou. Nebylo vůbec jejím záměrem otvírat nějakou pobočku tady, pod přísným a kritickým dohledem svého manžela. Už *slyšela* ty jeho poznámky...

To by nebylo, jako když na její nápad reagoval Nick.

Ozvalo se zaklepaní na dveře.

Annie cítila, jak se celá napnula. *Už je čas.* „Dále," zvolala.

Do pokoje vešel Blake v černém hedvábném obleku a se širokým úsměvem na tváři. ,,Ahoj, lidičky. Je Natálie nachystaná? Paní Petersonová a Sally už jsou tady, aby ji vyzvedly."

Annie se nuceně zasmála. „Vždycky jsem si představovala, jak ti ponesu kufry do schodů na kolejích a vybalím ti všechny věci

do skříně. Chtěla jsem, abys měla alespoň do *začátku* svých studií všechno pěkně uspořádané."

„Musela bych zavolat ochranku, abych se tě zbavila," začala se Natálie smát a plynule přešla v pláč.

Annie ji pevně objala. „Bude se mi po tobě stýskat, holčičko."

Natálie se k ní přitiskla a zašeptala. „Nezapomeň na to knihkupectví, než se vrátím."

Jako první se odtáhla Annie, protože věděla, že to musí udělat. Pohladila ještě Natálii po hebké tváři a podívala se jí dlouze do krásných modrých očí. Poprvé v životě si uvědomila, že kdysi mívaly barvu břidlice. Ale to bylo už tak dávno...

,,Ahoj, Nanynko-fanynko," zašeptala.

„Miluju tě, mami." To nebyl roztřesený dětský hlásek, který pronesl ta slova. Zazněla z úst zralé ženy, která je připravená postavit se na vlastní nohy. Natálie popotáhla, v rozesmátých koutcích úst jí zacukalo a konečně Annie taky pustila.

Slabě se usmála na Blaka. „Tak jo, tati. Vyprovoď mě ven."

Když se oba otočili a vyšli z pokoje, Annie jen sledovala, jak se za nimi s tichým cvaknutím zavřely dveře. Byla sama překvapená, že se nerozplakala.

Přišla na to až později za bezesných nocí a během mnoha dnů, které ji čekaly, že má před sebou nový druh samoty, která se neúprosně blíží a její hlas se rozléhá v tomto teď ještě prázdnějším domě, ale zjistila také, že to přežije. Dnes byla mnohem silnější než v březnu. Byla připravená nechat svou nejstarší dceru vylétnout z hnízda.

„Na shledanou, Nany," zašeptala.

Na Annie to přišlo první týden v listopadu. Probudila se uprostřed noci a měla pocit, že má žaludek v jednom ohni. Druhý stah byl tak silný, že jí skoro vyrazil dech.

Předklonila se. „Ach... bože..." Snažila se zaostřit pohled na své vlastní ruce, dokud bolest nepolevila. Sevřela si břicho, odkopala přikrývku a vylezla z postele. Chtěla začít křičet, ale další stah jí vzal vzduch z plic a ozvalo se jen tiché zasípání. „Blaku —"

Prudce se posadil na posteli., Annie?"

„Je to... příliš brzy," zachroptěla a stiskla mezi zuby rukáv pyžama. Myslela na Adriana a zachvacovala ji panika. ,,Ach, bože, je to příliš brzy..."

„Jéžiši." Vyskočil z postele a natáhl se po oblečení, které měl přehozené přes židli. Během několika minut naložil Annie do auta a uháněli plnou rychlostí k nemocnici.

„Vydrž, Annie. Dostanu tě do nemocnice." Nervózně se na ni podíval koutkem oka. „Jenom vydrž."

Zavřela oči a pevně stiskla víčka. *Představuj si, že jsi na krásné bílé písečné pláži.*

Další stah.

„Sakra," sykla. Nedalo se to. Nedokázala myslet na nic jiného než na bolest, která jí sžírala vnitřnosti, a na život, který nosila v sobě. *Její dítě.* Sevřela si břicho oběma rukama. „Vydrž, holčičko... vydrž."

Jenomže před očima měla pořád Adriana, malinkého Adriana napojeného na tucet přístrojů, Adriana, kterého potom spouštěli do země v rakvičce velikosti chlebníku...

Už ne, modlila se potichu znova a znova. *Bože, prosím... už ne...*

Bílé stěny nemocniční čekárny vyvolávaly v Blakovi stísněné pocity. Přecházel sem a tam, každou chvíli se díval na hodinky a sem tam zalistoval v nějakém stupidním časopise o slavných osobnostech a jejich infantilních problémech.

Pořád si to v hlavě přehrával dokolečka. Jak Annie rychle odvezli na příjem, její oči rozšířené strachem, její hlas, zlomený a vřískavý, kterým pořád dokolečka opakovala, že *je to příliš brzy*.

Všechno se mu to najednou pomíchalo před očima, když ji položili na vozík a odvezli pryč. Jako by se mu v tom okamžiku promítlo celé jejich manželství, všechny hezké chvíle, všechny špatné chvíle i všechno mezi tím. Viděl před sebou Annie, jak se mění z mladičké studentky v devětatřicetiletou ženu.

„Pan Colwater?"

Otočil se prudce od okna a za sebou ve dveřích uviděl stát Anninu porodní lékařku, doktorku Northovou. Na sobě měla bílý plášť a unaveně se usmívala. „Dítě —"

„Jak je Annie?"

Doktorka Northová na okamžik svraštila čelo a potom řekla: „Vaše žena teď spí. Můžete k ní."

Ulehčené si vydechl. „Díkybohu. Pojďme." Následoval lékařku dlouhou bílou chodbou do jednolůžkového pokoje.

Závěsy byly zatažené a celý pokoj byl pohlcen stínem. Lůžko bylo úzké, postel s kovovým zábradlím po stranách, obehnaná bílou plentou do tvaru L. Na nočním stolku u postele byl telefon a modrý plastový džbán s vodou. Na něm bylo Číslo pokoje — jako by ho snad chtěl někdo ukrást. Kovové stojany na infúze stály podél postele jako vysocí, štíhlí supi. Průhledné hadičky byly zavedené z infúzních vaků do Annina bledého zápěstí.

Vypadala v té divné posteli mladě a křehce. Vyvolalo to v něm řadu bolestných vzpomínek na syna.

„Kdy se probudí?" zeptal se doktorky.

„Už by to nemělo dlouho trvat."

Blake měl pocit, že se nemůže pohnout z místa. Stál uprostřed pokoje a upřeně se díval na svou ženu. Málem ji ztratil. Tahle myšlenka se mu honila hlavou pořád dokolečka. Málem ji ztratil.

Došel k posteli a přitáhl si židli. Seděl tam a dál se díval na ženu, která byla už skoro dvacet let jeho manželkou. Doktorka Northová mu ještě něco řekla — vůbec nevěděl, co to bylo — a vyšla z pokoje.

Za nekonečně dlouho — úplně ztratil pojem o čase — otevřela Annie oči. „Blaku?"

Hlava mu poskočila nahoru. Viděl ji, jak si sedá na posteli a dívá se na něho. Vypadala vystrašeně a zničeně. ,,Annie," zašeptal a natáhl se po její ruce.

„Mé dítě," zašeptala. „Jak se má naše holčička?"

Sakra. Ani se na to nezeptal. „Půjdu to zjistit." Vyběhl z pokoje a spěchal dlouhou chodbou. Doktorku Northovou našel v sesterně a přitáhl ji zpátky do Annina pokoje.

Když se lékařka objevila ve dveřích, Annie celá ztuhla. Zoufale se snažila neplakat. Blake viděl, jaké úsilí ji to stálo. „Ahoj, doktorko," pozdravila a těžce polkla.

Doktorka Northová přistoupila k Annie a vzala ji za ruku. „Vaše dcera žije, Annie. Je na poporodní jednotce intenzivní péče. Nastaly nějaké komplikace. Měla sotva dvě kila a to je z hlediska dalšího vývoje docela problém. Báli jsme se —"

„Žije?"

Lékařka přikývla. „Ještě musí překonat spoustu překážek, Annie, ale žije. Chtěla byste ji vidět?"

Annie si zakryla rukou ústa a přikývla. Plakala příliš usedavě na to, aby odpověděla nějak jinak.

Blake stál opodál, když doktorka Northová pomáhala Annie do kolečkového křesla, které stálo v rohu. Potom nechal pocity pocity a následoval je na poporodní JIPku.

Annie seděla přitisknutá k inkubátoru. Za průhlednými plexisklovými stěnami leželo děťátko, tak ztuhlé, jako by bylo mrtvé. K útloučkým, červeným ručičkám měla holčička napojeno hned několik hadiček a jehel.

Blake k ní zezadu přistoupil a položil jí ruku na rameno.

Vzhlédla k němu. „Chtěla bych ji pojmenovat Kathleen Sarah. Můžu?"

„Jistě." Díval se všude možně — nahoru, dolů, do stran, jen ne na inkubátor. „Zajdu nám pro něco k jídlu."

„Nechceš tu s námi posedět?"

Ani se na dítě nepodíval. „Já... nemůžu."

Nevěděla, proč ji jeho odpověď překvapila, ani proč to tak moc zabolelo. Blake nesnášel dobře tragedie nebo strach. Nikdy. Pokud se nějaké city nevešly do malé škatulky, kterou na ně měl ve svém srdci vyhrazenou, pak raději předstíral, že vůbec neexistují. Bude se s tím muset vyrovnat jako s každým jiným zklamáním ve svém životě: sama. Nepřítomně přikývla. ,,Fajn. Přines si něco. Já nemám hlad. Ach, a zavolej Natálii. Bude chtít vědět, co se děje."

„Fajn."

Když odešel, prostrčila ruku igelitovým rukávem inkubátoru a vzala maličkou za ručku. I když necítila její kůži, pamatovala si její hebkost. Snažila se nemyslet na Adriana a na čtyři marné dny, které u něho proseděla v místnosti úplně stejné jako tato, ani na to, jak pořád dokola beznadějně mumlala modlitby a přitom ronila stejně zbytečné slzy.

Kathina ručka byla tak zatraceně malá a křehká. Annie vzala do prstů malinkaté zápěstíčko. Celou další hodinu mluvila v naději, že povědomý hlas uklidní její holčičku a dá jí najevo, že v prudkém světle nového světa plného jehel a dýchacích přístrojů není sama.

Později si už nedokázala vzpomenout, co jí tenkrát říkala, jaká slova jí přišla ze srdce na jazyk a ona je předala dál tomu plastovému boxu.

Ale netrvalo dlouho a slova se rozplynula a odnesla s sebou i všechen falešný optimismus.

Nakonec přišly sestřičky a odvedly ji. Připomněly jí, že musí dávat pozor především sama na sebe, že potřebuje spát a jíst. Annie se s nimi chtěla dohadovat — copak nechápou, že jíst a spát prostě nemůže? Ne dokud její novorozeneček bojuje o každý životodárný nádech.

Ale samozřejmě že šla zpátky do svého pokoje, vlezla si do té úzké, nepohodlné postele a zírala do prázdných zdí. Zavolala do Stanfordu a mluvila s Natálií, která si zarezervovala letenku na páteční večer — hned po velkém testu z oceánografie. Potom zavolala ještě Hankovi a Terri.

Když dotelefonovala, měla pocit, že ztratila veškerou sílu. Zavřela oči a myslela na ty malinké, tenké, červené ručičky a nožičky, které vypadaly spíš jako špagety. Bolest na hrudi teď byla tak silná, až začala uvažovat, jestli to vůbec vydrží, nebo jestli si její srdce prostě selže a umře.

Někde zazvonil telefon. Ten nečekaný, pronikavý zvuk ji vytrhl ze zamyšlení. Zamrkala, rozhlédla se kolem a zjistila, že to zvoní telefon na jejím nočním stolku.

Zvedla sluchátko a nepřítomně se ohlásila: „Haló"

,,Annie? Tady Nick. Volala mi tvá přítelkyně Terri..."

„Nicku?" To bylo vše, na co se v tu chvíli zmohla. Vzápětí jako by se v ní protrhla hráz a nebylo možné tomu zabránit. „Řekla ti Terri o dítěti? Moje krásná malá holčička... ach, Nicku..." vzlykala do telefonu. „Váží necelá dvě kila. Plíce nemá ještě úplně vyvinuté. Kdybys jen viděl všechny ty jehly a..." Plakala, až už neměla žádné slzy, až už se cítila vyčerpaná a vysušená a neuvěřitelně stará.

„Kde jsi?"

„V nemocnici Beverly Hills Memoriál, ale —"

„Hned tam přijedu."

Zavřela oči. „To nemusíš. Budu v pořádku, opravdu... Blake je tady."

Následovalo jen dlouhé šumění ve sluchátku a potom se Nick znovu ozval. „Jsi silnější, než si sama myslíš. Zvládneš to. Ať se stane cokoliv, ty to zvládneš. Jenom nezapomeň."

Osušila si oči. „Na co nemám zapomenout?"

„Na déšť," řekl potichu. „Jsou to andělské slzy. A všechny skleničky, které jsi kdy viděla, byly vždycky z poloviny plné. Nezapomeň na to. Já vím, co to s člověkem dělá... když zapomene, že má vždycky nějakou naději."

Skoro řekla *Miluji tě, Nicku,* ale včas se zarazila.„Díky."

„Miluji tě, Annie Bourneová."

Ta tichá, něžná připomínka něčeho, co se nenávratně vzdalovalo, ji málem znovu rozplakala. *Colwaterová,* chtělo se jí říct. Jmenuji se Annie Colwaterová a ty miluješ ženu, která každým okamžikem víc a víc chřadne. Místo toho se ale slabě, unaveně usmála, vděčná, že ji nevidí. „Děkuji ti, Nicku," zašeptala. „Mockrát ti děkuji. Řekni Izzy, že jí za pár dní zavolám, až... až budu vědět, co a jak."

„Budeme se modlit... za vás za všechny," rozloučil se po chvíli.

Vzdychla a cítila, jak jí po tvářích znovu začínají kanout slzy beznaděje. „Ahoj, Nicku."

27.KAPITOLA

Noc už dávno nebyla mladá, ale Annie se ještě nepodařilo usnout. I když sama už de facto nebyla pacientkou, přestěhovali ji na pokoj, kde mohla být blízko Katie. Snažila se číst a jíst a psát — dělat cokoliv, co by alespoň na chvíli odvedlo její myšlenky od toho malinkého stvoření v inkubátoru. Ale nic nepomáhalo.

Proseděla u své holčičky celé hodiny, četla jí, zpívala a modlila se. Mléko odstříkávala do láhve, ale když se na tu krémově zbarvenou tekutinu podívala, vždycky ji napadlo, jestli ho Katie vůbec někdy ochutná. Nebo jestli dostane šanci povyrůst a zesílit natolik, že bude moct opustit tento sterilní svět, šanci přitulit se někdy ke své mamince, šanci začít chodit do školy...

Zvládneme to, řekla si v duchu a protáhla se v zádech, ale kdykoliv některý z přístrojů napojených na inkubátor zapípal, pomyslela si a *je to tady, teď přestala dýchat.*

Blake se snažil pomáhat, jak jen dovedl, ale nedařilo se mu to. Opakoval sice pořád dokola *Bude v pořádku,* ale jeho nepřítomný pohled plný obav prozrazoval, že tomu sám nevěří.

Popravdě řečeno, Annie byla ráda, když opustil nemocnici.

Nemůžu tady zůstat, řekl jí na vysvětlenou.

Fajn. To byla její odpověď. A i v tom jediném slůvku jako by byl všechen její smutek a lítost.

Pokusil se zasmát, aby zlehčil tu napjatou situaci. *Nemusím spát na židli, abych dokázal, jak moc tě miluji — že ne?*

Samozřejmě že ne, ubezpečila ho a dobře věděla, že v tu chvíli lže. *Zajeď pro Natálii. Její letadlo přistává* v *devět hodin.*

Chytil se té příležitosti, protože na nic jiného vlastně nečekal. Raději bude kdekoliv jinde než v tomto studeném, neosobním světě, kde jeho žena celé dny jenom pláče.

Vstala z postele a přešla k oknu. Stehy ji bolely, ale vítala tu bolest. Předklonila se a opřela se čelem o studené sklo okenní tabule. Pod sebou viděla šedý čtverec parkoviště s několika auty.

Stála tak dlouho, než se otočila a vlezla zpátky do postele právě ve chvíli, kdy zazvonil telefon. Zvedla sluchátko. „Haló?"

,,Annie? To jsem já, Nick?"

„Nicku," zašeptala jeho jméno, které pro ni bylo v tom okamžiku synonymem touhy.

„Říkal jsem si, že bys mě mohla potřebovat."

Znělo to tak prostě, těch několik jednoduchých slov, která ji ale vzala za srdce a sevřela je. Už tolikrát prošla nejrůznějšími krizemi sama, to ona byla vždycky ta silná, vždycky se dokázala ovládat a až teprve nyní si uvědomila, jak moc pokaždé toužila, aby se o ni pečovalo.

„Jak se jí daří?" chtěl vědět Nick.

Třesoucími se prsty si vjela do vlasů. „Drží se. Na poporodním říkají, že bude v pořádku, pokud... vydrží... ještě pár týdnů." Potichu se rozplakala. „Promiň, Nicku. Jsem unavená a bojím se. Mám pocit, že pořád jenom brečím."

„Chceš slyšet jeden příběh?"

Zoufale toužila být unášena pryč z reality na křídlech jeho hlasu. ,,Ano. Prosím..."

„Je o muži, který začal svůj život jako smetí někde na skládce, o dítěti, které vybíralo popelnice, když mělo hlad, a spalo na zadním sedadle starého auta. Když mu umřela máma, dostal od života svou první šanci a přestěhoval se do malého městečka, o kterém nikdy předtím ani neslyšel a kde nikdo nevěděl o jeho minulosti. Začal tam chodit na střední školu a zamiloval se hned do dvou dívek. Jedna byla jako slunce, druhá jako měsíc. On si vybral měsíc, protože mu připadal bezpečnější a klidnější — věděl, že kdyby se natahoval ke slunci, mohlo by ho spálit na uhel. Když mu žena umřela, jako by ho opustila i vlastní duše. Otočil se zády k vlastnímu dítěti a své sny vyměnil za láhev alkoholu. Chtělo se mu umřít, ale ani na to neměl dost odvahy."

„Nicku, ne..."

,,A tak ten opilec čekal na někoho, kdo by jeho mizerný život ukončil. Čekal na někoho, kdo by si vzal jeho dítě. *Potom*, teprve potom si myslel, že by našel dost odvahy se zabít. Ještě dnes si pamatuje, jaké to bylo v ten den, jak byl déšť téměř na spadnutí, jak se jezero lesklo jako zrcadlo... Pamatuje si každý detail toho dne, kdy do jeho života vstoupila *ona*."

„Nicku, prosím..." Chtěla ho zarazit dřív, než jeho příběh překoná obrannou bariéru jejího srdce a omámí ji tak, že už nebude návratu.

„Změnila celý jeho svět, tahle žena, která vstoupila nezvána do jeho života a chtěla z něho dostat to nejlepší, co v něm ještě zbylo. Než se stačil vzpamatovat, přestal pít a začal se znovu

pomalu stávat rodičem. A zamiloval se — podruhé a naposledy v životě."

„Mučíš mě, Nicku," zašeptala rezignovaně.

„To jsem nechtěl. Chtěl jsem jen, abys věděla, že nejsi sama. Láska dokáže překonat i tu nejhorší tragédii a ukázat nám cestu domů. To jsi mě naučila a teď potřebuješ, abych ti to připomněl."

Anniny dny se přelévaly jeden do druhého v monotónním proudu hodin bezmocně a beznadějně strávených u inkubátoru. Nemocnice ji přestěhovala ještě blíž ke Katie, ale když ležela v noci sama na úzkém nemocničním lůžku, připadala si na míle vzdálená od lidí, které milovala.

Čas měřila podle toho, co se kdy dělo: Natálie byla o víkendech doma a přes týden ve škole, Hank se objevoval denně bez ohlášení v nemocnici, Terri a Blake ji navštěvovali každý den po práci. Hodiny tikaly. Každý večer se na obrazovce televize v rohu pokoje objevila Rosie O'Donnellová a Annie věděla, že další den je pryč. Den díkůvzdání minul stejně rychle, jako přišel. Krocana z konzervy si snědli ze žlutých umělohmotných talířů v děsivě prázdné jídelně nemocnice.

Ovšem Annie skoro nic z toho nevnímala. Občas, když právě seděla u inkubátoru, měla pocit, že Natálie je najednou Adrian a Adrian že je Katie, a v takových chvílích raději zavřela oči, protože před sebou neviděla nic jiného, než tu malou dětskou rakvičku, jak ji spouštějí do černé díry v zemi. Potom se ale ozvalo nějaké zapípání, nebo do pokoje vešla sestra, Annie se probrala ze zamyšlení a najednou si vzpomněla. S Katie tady byla ještě naděje.

Téměř neustále na své děťátko mluvila. *(Teď zrovna sedím vedle tebe. Cítíš mě? Slyšíš, jak dýchám? Cítíš, jak se tě dotýkám?)*

„Mami?"

Osušila si oči a podívala se ke dveřím. Stála v nich Natálie s Hankem. Připadalo jí, že táta nejméně o deset let zestárl.

Unaveně se na ně usmála. Tak to musel utéct další týden, když je Natálie doma. ,,Ahoj, lidičky. Jak dopadly testy z psychologie, Nany?"

Natálie si k ní přitáhla židli. „Ty byly už před čtrnácti dny, mami. A říkala jsem ti přece, že jsem je zvládla levou zadní. Pamatuješ?"

Annie vzdychla. Vůbec si nevzpomínala, že by s Natálií o něčem takovém mluvila. ,,Ach. Promiň."

Hank si k nim přisedl a hra na vzájemné popovídání začala. Snažili se co nejdéle udržet rozhovor, ale Annie se nedokázala soustředit.

Dokázala se jen upřeně dívat na prázdné místo vedle postele. Tam patřil košík s růžovoučkým, pomačkaným novorozeňátkem, pokud ovšem bylo zdravé. Pamatovala si, že právě v těch místech měla kdysi košík s Natálií — ovšem nikdy s Adriánem.

Hank se k ní sklonil a pohladil ji po tváři. „Bude v pořádku, Annie. Musíš tomu věřit."

„Pořád nabírá na váze, mami. Mluvila jsem s Monou — víš, s tou sestrou z JIPky, co slouží noční — a ta mi říkala, že Katie je v tomhle úplná přebornice."

Annie se ani na jednoho z nich nepodívala. „Ještě ji nikdo nepochoval v náručí... Uvědomuje si to někdo kromě mě?" Tahle myšlenka ji trápila ve dne v noci. Její děťátko, napojené na desítky jehel a hadiček, ještě nepoznalo pohodlí mámina objeti, ještě nikdo mu nezazpíval na dobrou noc ukolébavku...

„Dočká se, mami," stiskla ji Natálie zápěstí. „Bude v pořádku Možná —"

Ozvalo se zaklepání a ve dveřích se objevila hlava doktorky Northové. Vedle ní stál doktor Overton, neonatolog, v zelené nemocnit ní haleně.

Při pohledu na ně se Annie zastavilo srdce. Popaměti nahmatala Natalinu ruku a stiskla jí silně prsty. Hank se prudce postavil a polo žil Annie ruku na rameno.

,,Ach, bože," zašeptala.

Dveře se znovu otevřely a do pokoje vešla za šustivého doprovodu bílé sterilní uniformy sestřička. Na rukou nesla růžový uzlíček.

Doktorka Northová se postavila k nohám Anniny postele. „Nechtěla byste si pochovat dcerušku?"

„Jestli bych si —" Annie nebyla s to se pořádně nadechnout. Pořád tomu nemohla uvěřit. Doufala v to, to ano, ale uvěřit tomu nemohla. Bála se uvěřit. Bála se, že kdyby uvěřila a potom dítě znovu ztratila, že už by se z toho nikdy nevzpamatovala.

Neschopná slova jen natáhla ruce.

Sestřička došla až k ní a opatrněji vložila děťátko do náruče.

Čichové buňky jí okamžitě zaplnila vůně novorozeňátka, tak známá a exotická zároveň. Poodhrnula trochu růžový povijan a pohladila holčičku po čelíčku. Až ji zarazilo, jak hebkou má pokožku.

Katie otevřela růžovou pusinku, zívla a z peřinky se vysunula malinká pěstička. Annie se pomalu začínala usmívat. S tichým broukáním poodhrnula peřinku ještě trochu víc a prohlížela si svého potomečka s plenčičkami jako panenka. Hrudníček i tenké ručičky a nožičky byly protkány modrými žilkami.

Katie znovu ukázala bezzubé dásně a vydala pištivý zvuk.

Annie pocítila až pálivý tlak v ňadrech a uvědomila si, že má v těch místech noční košili úplně promáčenou. Rychle povolila tkaničky a přiložila si Katie k bradavce. Následovala chvíle neobratného zápolení, několikerého opakovaného nasměrování a potom se děťátko konečně přisálo.

,,Ach, Katie," zašeptala a hladila ji po malinké, hebké hlavičce, zatímco se nahlas smála nad tím zázrakem. „Vítej doma."

První dny doma byly bláznivé. Hank a Terri neustále pobíhali kolem Annie a trvali na tom, že jí budou pomáhat a že nepřichází v úvahu, aby řekla ne. Celý dům vyzdobili vánočními ozdobami, které krabici po krabici nosili z půdy a výskali radostí pokaždé, když objevili nějakou zapomenutou baňku nebo řetěz. V obývacím pokoji vztyčili metr a půl vysoký stromek a pod něj nanosili horu dárků. Natálie volala ze školy domů o každé přestávce mezi hodinami a zajímala se, jak se daří Katie. Annie to nedokázala všechno dost dobře vnímat, protože jediné, co ji zajímalo, byl zázrak v podobě jejího děťátka, na které se vydržela dívat celé hodiny. Potom Hank odjel domů, ale až poté, co odpřísáhl, že se na Vánoce opravdu vrátí.

Teď, když byli opět sami, snažili se Annie s Blakem najít cestu zpět k vzájemnému soužití, ale vůbec to nebylo tak snadné jako dřív. Annie trávila celé dny schoulená s Katie na gauči a Blake trávil stále více času v kanceláři.

Třetí týden v prosinci se Hank sešel na letišti v San Francisku s Natálií a společně letěli do Los Angeles. Celá rodina potom absolvovala napjatou, tichou večeři, která Annie jen připomněla jak zpřetrhané jsou jejich vztahy. Dokonce i rozbalování dárků pětadvacátého prosince ráno provázelo zaražené ticho.

Hank se každou chvíli díval na Blaka. Annie jako by četla ty otázky v tátových očích, kterými jejího manžela přímo probodával: *Kam jdeš? Jak to, že nebudeš večer doma? Už sis o všem promluvil s Annie?*

Dobře věděla, že se Blake cítí ve vlastním domě jako cizí. Natálie ho neustále otráveně pozorovala a čekala, kdy vezme do náruče Katie, ale on to nikdy neudělal. Annie mu rozuměla. Sama si to už jednou prodělala. Blake prostě nepatřil k těm, kdo se bezhlavě zamilují do každého nemluvněte. Novorozeňata ho znervózňovala a byl z nich celý nesvůj. Vlastně neměl vůbec rád jakékoliv emoce. Jenže Natálie tohle nechápala a Annie viděla, jak je pokaždé zklamaná, když svou malou sestřičku podávala otci, aby si ji pochoval, ale on pokaždé jen zavrtěl hlavou a odvrátil se.

Teď zrovna ležela Annie na kraji matrace. Blake byl natažený vedle ní, jednou rukou ji objímal a kolenem se opíral o její bok. Jako obvykle se roztahoval přes celou postel. Slyšela ho, jak dýchá, slyšela ty rytmické zvuky, které ji provázely ve spánku tolik let.

Opatrně vylezla z postele, došla k francouzskému oknu a otevřela je. Noční vánek rozhýbal hedvábné závěsy, které ji něžně pohladily po bosých nohou.

Tak často se v noci probudila, sama, a toužila najít ve tmě konejšivé objetí, ale v jejím manželství nic konejšivého nebylo. Ach, ano, oba se snažili, každý svým způsobem. On jí dával dárky, sliboval všechno možné a povídal si s ní o věcech, které ji nezajímaly. Ona mu zase občas věnovala nesmělý úsměv, tu a tam zašla do půjčovny pro nějaké video nebo připravila honosnou večeři pro dva. Ale nic nezabíralo. Byli jako dva motýli, když sedí na jednom okně, ale každý z jiné strany, a oba se zoufale snaží prorazit sklo, které je dělí.

S unaveným povzdechem odstrčil Blake diktafon stranou a zasunul záznam svědecké výpovědi zpátky do složky. Poslední dobou se nedokázal pořádně soustředit a jeho práce tím začínala trpět. Katie dokázala spát jen chvíli v kuse a kdykoliv se s pláčem nebo s kňouráním probudila, vytrhl se ze spánku i on a už nemohl usnout.

Vstal a nalil si skotskou. Zakroužil sklenicí v ruce, aby hnědavý nápoj promíchal, přešel k oknu a zadíval se ven. Celé

město bylo zahalené do lednové šedi. Na několika pouličních lampách visely roztrhané pozůstatky ozdob, které tu zbyly od Nového roku.

Nechtělo se mu domů za svou podivně neznámou manželkou a ukřičenou novorozenou dcerou. Jak předpokládal, točil se teď celý Annin život kolem potřeb dítěte. Na Blaka jí nezbýval čas a když konečně uložila malou k spánku, padla sama do postele, vyčerpaná tak, že ho sotva letmo políbila na tvář a zamumlala *dobrou noc.*

Už byl příliš starý na to, než aby byl znovu otcem. Tuto úlohu nezvládal, ani když byl mnohem mladší, a teď mu seděla ještě méně.

Ozvalo se zaklepání.
Postavil sklenici na stůl. „Dále."

Dveře se otevřely a v nich stáli Tom Abramson a Teď Swain, dva z Blakových partnerů. ,,Ahoj, kamaráde —je půl sedmé," zašklebil se na něho zeširoka Teď. „Co bys říkal tomu, kdybychom si zašli dolů do baru na skleničku a oslavili ten verdikt soudce Martinsona?"

Věděl, že by měl odmítnout. Někde v podvědomí měl ukrytou myšlenku, že by měl jet domů, ale za nic na světě si nemohl vzpomenout, proč.

„Jasně," sundal z věšáku svůj kabát. ,,Ale jenom na jednu. Musím se taky někdy dostat domů."

„Žádnej problém," ujistil ho Tommy. „Všichni máme rodiny."

Byla to pravda, samozřejmě. Všichni tři měli doma ženy a děti, které na ně čekaly. Ale nějak se stalo, že ještě v jedenáct seděli v baru, smáli se, křičeli a pronášeli jeden přípitek za druhým.

Teď odjel domů o půl dvanácté a Tom ho vzápětí následoval. Blake zůstal na barové stoličce sám. Svým přátelům řekl, že jenom dopije a taky půjde, ale ve skutečnosti už přes hodinu seděl nad nedopitou skleničkou. Pořád se díval ke dveřím a myslel si *už bych měl jít.* Potom si vzpomněl na to velké letiště doma v ložnici a na to, jak jeho žena spí schoulená na kraji postele, a zůstal, kde byl.

Annie krásně prostřela stůl. Světlo svíčky mihotavě osvětlovalo krajkový ubrus a vrhalo stíny na stříbrné mísy, které obsahovaly všechna Natalina oblíbená jídla: makaróny se sýrem,

teplé žemle s medem a máslem a vařenou kukuřici na špejli. Na jednom konci stolu bylo několik dárků zabalených do různobarevného papíru. K opěradlu každé židle byla přivázaná stužka, na jejímž konci se vznášel nafukovací balónek.

Dnes měla Natálie své osmnácté narozeniny a oni se měli všichni sejít, aby je společně oslavili. Annie se plně oddala tomu, aby svou rodinu vrátila do starých kolejí — alespoň na pár příštích hodin.

Ještě jednou pohledem zkontrolovala stůl a jejímu kritickému oku neunikl jediný detail. Najednou vedle ní stanul Hank, objal ji kolem ramen a přitáhl si ji k sobě. Za obloukovým průchodem do kuchyně slyšeli smích Natálie a Terri. Annie se opřela o tátovo rameno. „Jsem ráda, že jsi mohl přijet na svátky, tati. Pro Natálii i pro mě to moc znamená."

„To bych si nedal ujít za nic na světě." Rozhlédl se kolem. „Tak kde je ten tvůj věčně zaneprázdněný manžel? My už jsme připravení na oslavu."

„Má jen patnáct minut zpoždění. To v Blakově případě vůbec nic neznamená. Řekla jsem mu o půl sedmé, aby tady byl v sedm."

Hank ji pomalu pustil ze své náruče. Potom se otočil a šel k oknu, které směřovalo k příjezdové cestě.

Následovala ho. „Tati?"

Uplynula dobrá minuta, než promluvil, a jeho hlas byl měkčí než kdy předtím. „Když jsi Blaka poprvé přivedla domů, udělal na mě ohromný dojem. Jistě, byl mladý a vychrtlý a chudý, ale viděl jsem v něm muže, který se rozvíjel. Byl přesně takový, jakého by si pro svou dceru vysnil každý otec — inteligentní a ambiciózní. Ne jako kluci, které jsem znal v Mystic. Pomyslel jsem si, že se konečně objevil hoch, který se postará o mou holčičku —"

„Já tenhle příběh znám, tati..."

Otočil se k ní. „Mýlil jsem se, že?"

Svraštila čelo. „Co tím myslíš?"

„Ten, koho sis přivedla domů, byl jenom někdo další, o koho jsi mohla pečovat." Zamračil se. „Měl jsem si dělat starosti o tvé srdce a ne o tvé finanční zabezpečení. Kdyby žila tvá matka... věděla by, co hledat. Já jsem jen chtěl, abys měla v životě víc, než co jsem ti mohl dát já."

„Já vím, tati."

„Bolí..." Hlas se mu třásl a nedokázal jí pohlédnout do očí. „Bolí mě, když vidím, jak se ti dnes daří. Ještě loni na jaře jsi byla tak šťastná. Chybí mi tvůj smích. Myslím... že když jsi byla v Mystic, že jsem ti dal špatnou radu. Sakra, dával jsem ti špatné rady celý život. Měl jsem ti říct, že by z tebe byl skvělý knihkupec. Měl jsem ti takové věci říkat celá léta." Odmlčel se a po chvíli pokračoval. „Měl jsem ti říkat, že jsi ten nejchytřejší, nejtalentovanější, nejnadanější člověk, kterého znám... a že jsem na tebe pyšný. Maminka by ti to řekla."

,,Ach, tati..." Věděla, že jestli bude chtít ještě něco říct, tak se rozpláče.

„Tátové... ti učí své děti odpovědnosti a spolehlivosti, ale mámy... mámy učí své děti snít, šplhat ke hvězdám a věřit na pohádky. Minimálně to by ti Sarah dala. Ale já? Co ví starý, nevzdělaný dělník z pily o snech a možnostech?" Vzdychl a když se na ni podíval, měl v očích slzy. ,,Přál bych si to všechno prožít ještě jednou, Annie Virginie..."

Vklouzla do jeho náruče a nechala skrýt v objetí velkých, silných paží. „Miluju tě, tati," zašeptala do teplého záhybu jeho krku.

Když se z jeho náruče po chvíli vymanila, tekly jí po tvářích rozmazané oční stíny. „Musím teď určitě vypadat jako nějaká příšera z hororu. Měla bych běžet do koupelny dát se trochu do pucu."

Otočila se jako na obrtlíku a rychle proběhla kuchyní kolem Terri a Natálie, zabraných do aranžování svíček na dortu.

Natálie vzhlédla od stolu. „Jsi v pořádku?"

Annie přikývla. „Jo. Jenom mě zlobí šminky."

„Taťka už je doma?"

„Zrovna mu chci zavolat do auta. Už by měl každou chvíli přijet."

Terri se podívala na Annie a přes Natalinu hlavu na ni vrhla rozladěný pohled. Annie jen bezmocně pokrčila rameny a šla k telefonu. Vyťukala číslo Blakova mobilu. Ani nezazvonil. Hned se jí ozvala hlasová schránka.

Otočila se a uviděla dva tázavé pohledy. „V autě není."

Ještě čtyřicet minut na Blaka čekali a potom s tichým souhlasem začali oslavu bez něj. Usedli ke stolu a raději se snažili mluvit o všem možném, jen aby zahnali pocit nevole a

zklamání. Přesto se jim ale nedařilo ignorovat tu jedinou prázdnou židli u slavnostní tabule.

Po celou dobu večeře se Annie snažila zářivě usmívat. Terri je bavila veselými historkami ze života kolem natáčení seriálů, dokud se všichni srdečně nesmáli. Po večeři se posadili ke krbu a rozbalovaly se dárky.

V deset hodin se Terri neochotně zvedla k odchodu. Dlouze objala Natálii a potom se držela s Annie za ruku celou cestu ke dveřím. „Je to neskutečný pitomec," šeptala zuřivě.

Nemělo smysl jakkoliv odpovídat. Annie objala svou kamarádku a rozloučila se. Potom se pomalu šourala zpátky do obývacího pokoje.

Jakmile tam došla, zvedl se Hank okamžitě z křesla. „Myslím, že už bych měl jít taky na kutě. My staří hoši už potřebujeme pořádně spát." Stiskl Natálii rameno a sklonil se k ní, aby ji políbil na tvář. „Všechno nejlepší k narozeninám, zlatíčko." Vzápětí se zase napřímil, bezmocně se podíval na Annie a vyšel z pokoje.

Zavládlo ticho.

Natálie si stoupla k oknu a Annie se postavila vedle ní. „Je mi to líto, Nany. Kéž bych to mohla změnit."

„Nevím, proč pořád čekám, že se změní..."

„Miluje tě. Jenom..." Najednou jí došla slova. Stejné otřepané fráze říkala už mnohokrát a nedokázala předstírat, že by to kdy nějak pomohlo.

Natálie se na ni dlouze podívala. ,,A co z toho mám, že mě miluje?"

Ta potichu vyřčená otázka jen rozjitřila ránu v Anninč srdci. „Je to jeho prohra, Natálie."

Dívčiny oči se začaly pomalu zalévat slzami. „Když jsem byla malá, předstírala jsem, že není můj pravý tatínek. Věděla jsi to?"

,,Ach, Nany..."

„Proč s ním vůbec ještě jsi?"

Annie vzdychla. Na tuhle konverzaci momentálně neměla sílu. Ne dnes večer. „Jsi mladá a máš horkou hlavu, zlatíčko. Jednoho dne to pochopíš. Povinnosti a závazky, které se na tebe hrnou, jako by... člověka pronásledovaly jako mor. Člověk se musí správně rozhodnout. A já mám jiné lidi, na které mohu myslet."

Natálie odfrkla. „Já jsem možná mladá a mám horkou hlavu, ale ty jsi naivní, mami. Vždycky jsi byla. Někdy si vedle tebe připadám, že *já* jsem ta dospělá. Pořád si myslíš, že všechno vždycky musí dobře dopadnout."

„To jsem si myslela dřív. Ale s tím je konec."

Natalin pohled byl teď smrtelně vážný. „Měla ses slyšet loni na jaře, mami. Všechno, co jsi říkala, znělo tak... šťastně. Teď už vím proč. Byla jsi sama, bez něho, a nemusela jsi vyskočit, kdykoliv se objevil v pokoji a běhat kolem něho, jen abys mu snesla modré z nebe."

Chvíli trvalo, než z Annina vyschlého hrdla vyšel hlas, tichý a bolestný. „Takhle mě vidíš?"

„Vidím tě takovou, jaká jsi, mami. Vidím někoho, kdo miluje celým srdcem a udělal by cokoliv, jen abychom byli šťastní. Ale loni na jaře něco způsobilo, že jsi byla šťastná *ty."*

Annie těžce polkla, protože v krku se jí udělal velký knedlík. Odvrátila se dřív, než mohla Natálie zahlédnout, jak jí vlhnou oči.

„Pověz mi o Izzy. Vsadím se, že ses o ni báječně starala."

„Izzy." I když věděla, že tím sama otevře bránu do země své bolesti, přiměla se začít vzpomínat. Myšlenkami se vrátila zpátky do zahrádky plné kopretin a k malé černé rukavičce. ,,Byla úžasná, Natálie. Určitě bys ji měla moc ráda."

,,A co on?"

Pomalu se na svou dceru podívala.,,Kdo?"

„Izzyin tatínek."

„Je to můj starý přítel ze střední školy." Sama v tu chvíli cítila, jak se jí do hlasu dostává něha, a i když věděla, že je to nebezpečné, nedokázala s tím nic udělat. Při té vzpomínce se usmála. „On byl první kluk, kterému jsem dala pusu."

„Už je to tu zas, mami."

Annie svraštila čelo. „Co?"

„Ten hlas. Přesně takhle jsi zněla do telefonu, když jsem byla v Londýně. To on je součástí toho, co tě dělalo tak šťastnou?"

Připadala si zranitelná a vydaná napospas, žena která jde po úzké, polorozpadlé lávce a snaží se dostat na druhý břeh. Nemohla říct pravdu vlastní dceři. Snad jednou, až i Natálie přejde po svém mostě do stadia plného ženství, až i ona bude

vědět víc o životě a lásce. Až bude s to něco takového pochopit. „V Mystic byla spousta věcí, díky nimž jsem byla šťastná."

Natálie se nadlouho odmlčela. „Třeba by sem mohl někdy s Izzy přijet. Nebo bychom je mohly navštívit my dvě."

„Ne," zamítla tu myšlenku Annie potichu. Chtěla ještě něco dodat, omluvit nějak to slovo, které jí vyklouzlo a zdánlivě nedávalo smysl. Ale nedokázala to. Místo toho vzala Natálii do náruče a pevněji sevřela. „Je mi líto, že tatínek zapomněl na tvoje narozeniny."

Natálie popotáhla. „To *já* lituju *tebe."*

„Jak to?"

„Protože za osmnáct let budeš totéž říkat Katie."

28.KAPITOLA

Někdy kolem půlnoci přistoupila k Blakovi žena. Na sobě měla černý elastický trikot se širokým stříbrným páskem a černé lodičky na vysokém podpatku. Lehce se na něho usmála a přisedla si na vedlejší stoličku. Dlouhým nehtem poklepala na barový pult. „Vodku s martini — dvě olivy," objednala si u barmana.

Odněkud z povzdálí se ozýval hrdelní hlas Dwighta Yoakama, který zpíval cosi o kapse klauna.

Žena se k němu otočila. Sezobla z napichovátka olivu a požádala ho o tanec.

Blake odstrčil svou barovou stoličku a ustoupil o několik klopýtavých kroků zpět. Snažil se udržet si od ní co největší odstup. ,,Promiňte," zamumlal, Jsem ženatý."

Ale neotočil se k odchodu. Nemohl. Stál tam jako zkoprnělý a jenom na tu ženu zíral. Nedokázal zahnat myšlenku na to, jaká by asi byla její ňadra v jeho rukou — ta mladá, pevná ňadra ženy, která ještě neměla děti, malé, růžové bradavky, ze kterých ještě nikdy nepil žádný kojenec.

Jak tak uvažoval, cítil, jak se něco uvnitř v něm pohnulo a ukázalo mu cestu. Náhle si musel připustit pravdu, před kterou celé měsíce zavíral oči. Miloval Annie, ale to nestačilo. Podvedl ji. Možná ne dnes večer, možná ještě ani jednou v letošním roce, ale dříve nebo později sklouzne zpátky do starých kolejí. Byla to jen otázka času.

A až se tak stane, bude ztracen. Na světě neexistuje nikdo osamělejší, než muž, který pravidelně podvádí svou ženu. Blake dobře věděl, jak svůdně to chutná — to vzrušení dobývat cizí bytost, milovat se uprostřed noci s bezejmennou dívkou. Ovšem hned vzápětí zůstával sám a zlomený, s pocitem studu za sebe sama a neschopen podívat se Annie do očí.

Otřesen náhlým poznáním se konečně dokázal odvrátit od té ženy v trikotu a odejít z baru. Dojel domů a zaparkoval v garáži. Unaveně vstoupil do tmavého, chladného domu. Aniž rozsvítil jediné světlo, prošel potmě kuchyní.

Našel Annie, jak na něho čeká v obývacím pokoji. Seděla na gauči, nohy zkřížené do tureckého sedu. ,,Ahoj, Blaku," pozdravila ho unaveným hlasem, který jako by mu pronikl až do srdce.

Zůstal stát jako přimražený. Z nějakého neznámého důvodu ho najednou napadlo, že ho viděla večer v baru a že ví, co málem udělal. ,,Ahoj, Annie," vynutil na tváři úsměv.

„Jdeš pozdě."

„Šli jsme s klukama do baru na čtvrté ulici. Vyhráli jsme jeden velký spor —"

„Dnes večer se konala oslava Nataliných narozenin."

Blake se otřásl. ,,Ach. *Do prdele.* Zapomněl jsem si to poznamenat do kalendáře v kanceláři."

„Z takového vysvětlení bude určitě celá pryč."

„Měla jsi mi zavolat a připomenout mi to."

„Nesváděj to na mě, Blaku. To tys to podělal. Když tvůj klient dluží alimenty, to si pamatuješ přesně, kdy naposledy zaplatil, ale na narozeniny vlastní dcery zapomeneš." Vzdychla. „Měl bys jít za ní — vsadím se, že je ještě vzhůru."

„Třeba je unavená..."

„Zaslouží si tvoje vysvětlení."

Otočil se a šel ke stolu, který stál u protější zdi. Opřel se o něj a sledoval svůj obraz v zrcadle v ručně vyřezávaném rámu. „Natálie se na mě zlobí. Když byla v Londýně, ani jsem jí nezavolal. Každý týden jsem jí posílal květiny. Dívky rády dostávají květiny, alespoň to říkala Suz..." Uvědomil si, co málem řekl, a honem zavřel ústa.

„Suzannah se mýlí," dokončila za něho větu unaveně Annie, jako by mu četla myšlenky. „Sedmnáctiletá dívka potřebuje víc než jen kytici, kterou jí každý pátek pošle sekretářka jejího otce."

Prohrábl si rukou vlasy. „Bez tebe bych byl... ztracený, co se týče Natálie. Pořád jsem myslel na to, že jí zavolám, ale potom do toho přišel nějaký výslech nebo jednání u soudu a já na to zapomněl. Ale všechno jí to vynahradím, třeba ještě dnes večer."

Otočil se k Annie zády. V tu chvíli už stála na nohou jen pár kroků od něho, ruce zkřížené na prsou. V roztrhaných teplákách a mikině, která toho už hodně pamatovala, vypadala spíš jako puberťačka, co utekla z domu, než jako jeho žena. „Koupím jí notebook."

„V neděli odjíždí do školy. Neuvidíme ji až do jarních prázdnin a brzy... už ji nebudeme vídat skoro vůbec. Najde si své místo na zemi a už za námi domů tak často jezdit nebude."

Za námi. Snažil se najít v tom krátkém slovním spojení náznak podpory či naděje, ale nějak se mu to nedařilo. „Tak co jí mám říct?"

„Já nevím."

,,Ale samozřejmě, že víš. Ty vždycky —"

„Už ne. Jestli chceš udělat něco se svým vztahem k vlastní dceři, tak je to jenom na tobě. Už žádná nápověda ode mě v nepříjemných situacích."

„No tak—"

„Kdo je její přítel, Blaku?"

„Žádného nemá."

„Opravdu? To bude teda pro Briana překvapení. A na co se chce ve škole zaměřit?"

Bylo těžké přemýšlet, když se na něho takhle dívala. „Na práva, jako já. Chce se jednou stát společnicí v mé kanceláři."

„Opravdu? Kdy jsi s ní o tom naposledy mluvil?"

„Loni?" Vyznělo to jako otázka a její pohled mu napověděl, že se mýlí. „Před dvěma lety?"

„Opravdu?"

Házela po něm tím svým *opravdu,* jako by hrála šipky. Cítil se jako člověk, který chce v životě dosáhnout něčeho, co je nad jeho síly. Nakonec to vzdal a rozhodl se, že musí s barvou ven. „Já nevím."

Annin tvrdý výraz ve tváři při tom doznání poněkud změkl. „Musíš s ní mluvit, Blaku. Ale hlavně musíš poslouchat." Věnovala mu smutný úsměv, který tak dobře znal. ,,A oba moc dobře víme, že schopnost naslouchat ti jaksi chybí."

„Fajn, půjdu si s ní promluvit."

Pronesl ta slova vyrovnaně a přesně takovým tónem, jaký byl v tu chvíli nejvhodnější, ale oba věděli, jaká je skutečná pravda. Podobnou diskusi už dříve absolvovali nejméně stokrát. Annie ho pokaždé prosila, aby trávil víc času s Natálií.

Byla si ale dobře vědoma toho, že právě tohle Blake nikdy nezvládne.

Posledního ledna se Terri objevila hned časně zrána s láhví šampaňského a pytlíkem croissantů. „Když se žena přehoupne přes čtyřicítku," zašvitořila vesele, „měla by začít pít hned po ránu. A než mi začneš dělat přednášku o kojení a alkoholu v

mateřském mléce, tak bych tě ráda ujistila, že bublinky jsou pro mě a croissanty pro tebe."

Posadily se spolu na dřevěnou terasu. Vedle nich tiše bublala horká voda ve vaně s vířivkou.

„Tak," usrkla si Terri trochu šampaňského. „Vypadáš příšerně, víš?"

„Moc děkuju. Doufám, že přijdeš na oslavu mých padesátin — až budu potřebovat *opravdu* rozveselit."

„Ty nespíš."

Annie se zachvěla. Byla to pravda. Už celé týdny se pořádně nevyspala. „O Katie se pokouší rýma."

„Ach," vzdychla Terri chápavě, „tak Katie je ten problém."

„Ne... ne tak docela, doktore Freude." Zadívala se na třpytivou hladinu moře a bílé vlnky, které něžně olizovaly písčitou pláž. Ani nemusela zavírat oči, aby si vybavila jiné místo, místo, kde jsou zimy pořádné. Tam teď ovládla deštný prales opět příroda. Turisté už jistě dávno zmizeli, vyhnáni nenadálou a rychle přicházející tmou, která neodmyslitelně patřila k tamním zimním podvečerům. Na kopcích tam leželo půldruhého metru sněhu, pod kterým bylo tu a tam vidět malinké purpurové kvítky, které naprosto v rozporu se zákony přírody ještě stále kvetly. Hluboko v lesích, tam kde ještě lidská ruka nenapáchala žádné škody, působily stromy dojmem mohutné tmavé hradby jen tu a tam oživené zeleným porostem. I v poledne bylo všude šero a ani za těch nejjasnějších dnů si slunce nenašlo cestu skrz větve stromů až na promrzlou zem. Kterýkoliv šílenec nebo zoufalec, který by se v tuto roční dobu vydal do té šedočerné divočiny, by byl navždy ztracen.

Annie toužila vidět to všechno právě teď na vlastní oči, cítit mrazivý vzduch na tvářích... Chtěla ležet zabalená do bezpočtu vrstev oblečení ve sněhu, rukama a nohama dělat andělíčky a přitom sledovat, jak jí od pusy stoupá pára.

„Proč s ním ještě jsi?"

Vzdychla. Věděla, že ta otázka jednou přijde. Čekala ji každý den od toho fiaska s oslavou Nataliných narozenin. Stejně se každou noc ptala sama sebe, když ležela v posteli vedle manžela a nemohla spát.

Často myslela na Natálii, která už vyrostla natolik, že může jít svou cestou, a na Katie, která měla před sebou ještě tolik let. V takových chvílích, kdy si připadala až bolestně osamělá, zírala

do tmy vlastního života a snažila se najít alespoň matný odlesk svého Já. Nacházela však jen obraz hnědovlasé, hubeňoučké holčičky, která vždycky udělala to, co se po ní chtělo.

Postrádala tu ženu, která se z ní stala na březích jezera Mystic, tu, která si troufala snít o vlastním knihkupectví a vsadila své srdce na tak nebezpečnou hru, jako je láska. Stýskalo se jí po Nickovi i po Izzy a po rodině, kterou vytvořili spojením svých odlišných životů.

Byla to taková rodina, o jaké Annie vždycky snila... rodina, jakou by si Katie zasloužila...

Věděla jsi, že nemám žádné vzpomínky na tátu?

Terri se dotklajejího ramene. ,,Annie? Ty brečíš..."

Držela to v sobě už tak dlouho, už tak dlouho předstírala, že na všech ostatních záleží mnohem víc než na ní. Teď už to ale v sobě nedokázala dusit.

„Na mně taky záleží," řekla si potichu spíš pro sebe.

„No, díkybohu," zašeptala Terri a přitáhla si Annie do náruče. A ona se nechala objímat a kolébat svou nejlepší kamarádkou.

Až za hodnou chvíli se napřímila a odhrnula si přerostlé vlasy z očí. „Nechci, aby mi jednoho dne i Katie sdělila, že nemá vůbec žádné vzpomínky na tatínka."

„A co *ty*, Annie?"

„Já si zasloužím víc než jen tohle... S Blakem už nemáme vůbec nic společného. Dokonce ani ten zázrak v podobě našich dvou dětí."

To byla pravda, před kterou celé ty měsíce zavírala oči. Jejich láska byla nenávratně pryč, prostě pryč, zhasla jako světlo svíčky, když ji někdo sfoukne a zůstane po ní jenom vůně kouře, která prozrazuje, že vůbec kdy hořela. Už si ani nedokázala vzpomenout na ty dávno minulé dny, kdy do sebe byli zamilovaní.

Nedokázala nelitovat toho, že jí tenhle plamen lásky zhasl, a nesla na tom stejný díl viny jako on. Měla pocit, že strávila celou věčnost ve stínu, protože se bála natáhnout byť jen po jedné jediné svíčce a škrtnout sirkou. Jejich manželství bylo přesně takové, jaké si ho spolu vytvořili — a to byla ta nejsmutnější pravda ze všech.

Ani Blake nebyl šťastný. O tom ani na okamžik nezapochybovala. Nebyl připravený vzdát se Annie, ale ta Annie, kterou chtěl, byla Annalise Bourneová-Colwaterová,

žena, která vzešla z dlouholetého soužití ve vyježdějících kolejích jejich společné cesty životem, kterou si sami vytýčili.

Chtěl zpátky to, co už nikdy nemohl znovu mít.

Z ložnice se ozývala tichá hudba. Blake stál u kolébky a pozoroval nemluvně zavinuté celé do růžového.

Sáhl do kapsy a vytáhl černou sametovou krabičku. Prstem přejel po hebkém víčku. Vzpomínal na tucty dárků, které dal v minulosti Annie, k Vánocům, k výročím, k narozeninám.

Vždycky jí dával to, co si myslel, že by měla mít. Jako třeba ten snubní prsten. K jejich desátému výročí jí koupil tříkarátový diamant, ne proto, že by ho chtěla — Annie byla naprosto spokojená se zlatým kroužkem, který koupili v době, kdy si víc dovolit nemohli — ale proto, že jemu to pomohlo v budování image. Kdokoliv spatřil prsten jeho ženy, musel okamžitě vědět, že Blake je úspěšný, bohatý muž.

Nikdy jí nedal něco, co by opravdu potřebovala nebo chtěla. Nikdy jí nedal sebe.

„Blaku?"

Její hlas byl měkký a nejistý. Otočil se. Stála tam v nádherném modrém hedvábném županu, který jí před léty dal, a byla neuvěřitelně krásná.

„Musíme si promluvit."

Dodal si odvahy a popošel k ní. „Já vím."

Vzhlédla k němu a jemu se na okamžik zachtělo obejmout ji a sevřít ji v náruči tak pevně, že už by ho nikdy nemohla opustit. Ale ze zkušenosti věděl, že příliš pevné objetí bolí stejně, jako když člověk k tomu druhému ani nenatáhne ruku. „Něco pro tebe mám. Dárek k narozeninám." Podal jí sametové pouzdro. V její dlani vypadalo jako černá rána.

Nejisté, s očima stále upřenýma k němu, krabičku otevřela. Na sametové podušce v ní ležel zářivý zlatý náramek, do kterého bylo vyryto jméno *Annie*.

,,Ach, Blaku," zašeptala a kousla se do spodního rtu.

„Obrať ho."

Vzala náramek do ruky a zjistila, že se jí třesou prsty. Na spodní straně náramku byl ještě jeden nápis. *Vždycky tě budu milovat.*

Zvedla k němu zvlhlé oči. „Tohle nepomůže, Blaku. Už je příliš pozdě."

„Já vím," zašeptal a uslyšel svůj hlas, který mu připadal nelidský a bez zájmu. Možná že kdyby v minulosti věnoval takovýmto věcem méně pozornosti, nestál by tu teď a neloučil by se s jedinou ženou, která ho kdy doopravdy milovala. „Přál bych si..." Vlastně ani nevěděl, co by si přál. Aby se změnila? Aby se změnil on? Aby pochopili pravdu už kdysi dávno?

„Já také," odpověděla, aniž větu dokončil.

„Budeš si... pamatovat, co je na tom náramku napsáno?"

,,Ach, Blaku, nepotřebuji náramek, abych si pamatovala, jak moc jsem tě milovala. To ty jsi byl víc než dvacet let celým mým životem. Kdykoliv se ohlédnu zpátky, uvidím tebe." Po tvářích se jí začaly řinout stříbrné potůčky slz. „Co Katie?"

„Buduji podporovat, samozřejmě..."

Měl pocit, že ji jeho odpověď zranila. „Nemyslím peníze."

Popošel o krok k ní a dotkl se její tváře. Věděl přesně, co by teď od něho chtěla ze všeho nejvíc, ale nebylo v jeho silách jí to dát. Vlastně to nebylo v jeho silách nikdy a to byl jejich problém. Nebude tady, až ho bude Katie potřebovat, stejně jako tady nebude pro Natálii. Náhle mu bylo všeho líto. Hezkých chvil i okamžiků, které byly pro všechny těžké, cest, po kterých se nikdy nevydal, životů, které se tak odcizily. Smutně se na ni podíval. „Chceš, abych ti lhal?"

Zavrtěla hlavou. „Ne."

Pomalu přitáhl Annie k sobě a objal ji. Držel ji dlouho a věděl, že tenhle okamžik si už navždycky zachová v paměti. „Řekl bych, že už je opravdu po všem," zašeptal jí do vlasů, které sladce voněly. Až zadlouho zaslechl její tiché: ,,Ano."

Natalin pokoj na kolejích byl plný suvenýrů z Londýna. Na stole měla fotografie svých nových kamarádů promíchané s rodinnými snímky a horami učebnic. Na dvojposteli v kovovém rámu bylo drahé značkové prostěradlo a uprostřed ležel růžový polštář, na který už před lety Annie vyšila nápis: TADY SPÍ PRINCEZNA.

Natálie seděla se zkříženýma nohama na posteli. Dlouhé rozpuštěné vlasy jí splývaly na ramena. Byla celá nesvá a rozpačitá — běžná reakce dítěte, jehož *oba* rodiče se rozhodli přiletět se podívat, jak se mu žije na kolejích.

Annie si přála, aby jí mohli sdělit tu novinku o svém rozvodu bez zbytečných slov, aby mohli tu smutnou a nepříjemnou pravdu přejít mlčením.

Blake stál v rohu pokoje. Tvářil se klidně a vyrovnaně — přesně jako v soudní síni. Ale Anninu oku neuniklo, jak často se díval na hodinky, což bylo neklamné znamení, že je nervózní.

Věděla, že teď je to na ní. Nemělo smysl to už déle odkládat. Posadila se na postel vedle své dcery. Blake udělal několik váhavých kroků směrem k nim a zůstal stát uprostřed pokoje.

Natálie se podívala Annie do očí. „Co se děje, mami?"

„Chceme ti s tatínkem něco říct." Vzala její ruce do svých a dívala se na štíhlé, bílé prsty a na kamínek zasazený do prstenu, který jí dali k šestnáctým narozeninám. Musela vynaložit spoustu úsilí, aby vydržela sedět vzpřímeně. Zhluboka se nadechla a rozhodla se skočit do toho rovnýma nohama. „Budeme se s tatínkem rozvádět."

Natálie celá ztuhla. „Řekla bych, že mě to ani nepřekvapuje." V jejím hlase jako by doznívalo dětství a začala se v něm ozývat žena, která se z ní pomalu stávala.

Annie ji pohladila po vlasech a pročesala jí je prsty, jako to dělávala, když byla Natálie ještě malá. „Je mi to líto, zlatíčko."

„Jsi v pořádku, mami?" zeptala se se slzami v očích.

Annie ucítila hřejivý pocit hrdosti na svou dceru. „Je mi dobře a nechci, aby sis s čímkoliv dělala starosti. Ještě jsme nedohodli všechny detaily. Nevíme, kde bude kdo z nás bydlet. Všechny takové ty věci, jako u koho budeš o prázdninách a kdo si tě vezme o svátcích, jsou ještě ve hvězdách. Ale jedno vím už teď naprosto jistě. Vždycky budeme jedna rodina — jenom trochu jiná. Viděla bych to tak, že teď budeš mít na světě dva domovy a ne jenom jeden."

Natálie zvolna přikývla a otočila se na otce.

Blake před ní poklekl. Poprvé nevypadal jako právník, co bere tři sta padesát dolarů na hodinu. Vypadal jako vystrašený, bezbranný zajíček. „Udělal jsem několik chyb..." Podíval se na Annie a váhavě se na ni usmál. Potom se otočil zpátky k Natálii. „Co se týče tebe a maminky. Mrzí mě to, broučku." Pohladil ji po tváři.

Dívce vyhrkly slzy do očí. „Takhle jsi mi neřekl od té doby, co jsem ve třetí třídě spadla z prolézačky."

„Je toho hodně, co jsem neříkal — nebo nedělal — celá léta. Ale rád bych teď všechen ten ztracený čas dohnal. Rád bych, abychom teď dělali všechno společně — když ti to tak bude vyhovovat."

„V květnu tady budou hrát *Fantoma opery*. Co kdybychom se zašli podívat?"

Usmál se. „To bych moc rád."

„Myslíš to tentokrát vážně? Mám koupit dva lístky?"

„Myslím to vážně," ubezpečil ji a podle toho, jak to řekl, měla Annie pocit, že mu může věřit. Samozřejmě, *vždycky* mu věřila.

Blake se pomalu zvedl ze země a o krok ustoupil.

„Pořád budeme rodina," zopakovala Annie a sčesala Natálii pramen vlasů za ucho. „Vždycky budeme rodina." Podívala se na Blaka a usmála se.

Byla to pravda. Blake zůstane napořád její součástí, navždy jí bude připomínat její mládí. Společně dospěli, zamilovali se do sebe a založili rodinu. Takové spojení z paměti nikdy nic nevymaže. Kousek papíru a soudní rozhodnutí to nemohou změnit. Přijdou jen o to, čeho budou ochotni se vzdát. A Annie si chtěla nechat všechno — dobré, špatné i všechno mezi tím. Všechno, co bylo jejich součástí. Díky tomu byli takoví, jací byli.

Natáhla se a Blake ji vzal za ruku. Společně potom vzali Natálii mezi sebe. Když byla ještě malá, říkávali tomu „rodinné objetí". Annie si ale za nic na světě nemohla vzpomenout, proč s tím vůbec přestali.

Slyšela Natalino tiché, usedavé vzlykání a věděla, že tohle bude jedna z věcí, kterých bude navždy litovat.

Bylo to jako cesta proti proudu času. Annie a Blake se znovu procházeli po nádvoří stanfordské univerzity. Jistě, Annie teď bylo čtyřicet a měla toho za sebou tolik, kolik doufala, že má ještě před sebou... a navíc tlačila kočárek.

„Je to zvláštní být zase tady," prohodil Blake.

„Jo," přitakala mu potichu.

Celý den strávili s Natálií a měli pocit, že v jednom odpoledni dokázali vytvořit lepší rodinu než za celé uplynulé roky, ale teď byl čas, aby se jejich cesty rozešly. Annie sem přijela jejich kadilakem, zatímco Blake přiletěl a na letišti si pronajal auto, aby se dostal na univerzitu.

Zastavili se u kadilaku. Annie se shýbla do kočárku a odepnula Katie z řemínků. „Co teď budeš dělat?" zeptal se Blake.

Annie se zarazila. Stejnou otázku jí položil loni na jaře, když Natálie odletěla do Londýna. Tehdy ji tím vyděsil. Dnes, téměř o rok později, znamenala ta otázka pro Annie otevřené dveře, za nimiž se skrýval svět plný možností. „Já nevím. Doma toho mám ještě spoustu na práci. Musím roztřídit, zařadit a sbalit dvacet let svého života. Vím, že ten dům budu chtít prodat. Už... k němu nepatřím. Už to nejsem já." Narovnala se a podívala se mu do očí. „Pokud bys ho ovšem nechtěl ty."

„Bez tebe? Ne."

Annie se rozhlédla kolem sebe, poněkud nejisté, jako by hledala vhodnou odpověď. Toto bylo první rozcestí na jejich společné cestě životem, kdy se měli po tolika letech rozdělit a dál pokračovat každý sám. Netušila, kdy ho zase uvidí. Možná v advokátní poradně, kde se z nich stane jen další případ — další lidé, kteří byli kdysi manželským párem a teď přicházejí jako dvě odloučené bytosti podepsat několik papírů...

Když se na ni Blake podíval, měl v očích smutek, který ji přiměl popojít k němu o něco blíž. Potichu se zeptal. „Co o mně řekneš Katie?"

Slyšela bolest v jeho hlase a pohladila ho po tváři. „Nevím. Kdysi bych si asi vymyslela něco neuvěřitelného, jen abych jí nezpůsobila moc velkou bolest." Zasmála se. „Možná bych jí řekla, že jsi špión, který pracuje pro vládu, a že kdybys nás kontaktoval, mohlo by to ohrozit tvůj život. Ale dnes... nevím. Myslím, že přes tuhle překážku se budu muset přehoupnout, až na ni narazím. Ale lhát jí nebudu."

Odvrátil hlavu a díval se stranou. Přemýšlela, co mu teď asi táhne hlavou, jestli se to také týká lhaní a toho, kolik ho jeho vlastní lži za celé ty roky stály. Jestli myslí na dceru, se kterou žil skoro osmnáct let a vlastně ji vůbec neznal, nebo na dceru, se kterou téměř nežil a nikdy ji už nepozná. Nebo jestli se jeho myšlenky týkají budoucnosti, všech těch roků, které Čekaly na osamělého muže, tichých let bez dětského smíchu. Zajímalo by ji, jestli si uvědomoval, že až bude jednou velmi, velmi starý, až mu zbělají vlasy a zrak se zakalí, že nebude mít žádná vnoučata, která by houpal na kolenou, že nebude mít dceru, která by klečela v trávě u jeho kolečkového křesla a nostalgicky s ním vzpomínala na doby dávno minulé. Pokud si ovšem dnes, v době,

o kterou právě jde, neuvědomí, že některé cesty nevedou zpátky a že opravdová láska stojí čas a úsilí... že člověk, který žije stále jenom na výsluní, nikdy nespatří duhu.

„Bude se ti po mně stýskat?" otočil se po hodné chvíli zpátky k ní.

Smutně se na něho usmála. „Bude se mi stýskat po tom, jací jsme byli — už teď se mi stýská. A bude mi líto toho, jací jsme mohli být."

Viděla, jak mu vlhnou oči. „Miluji tě, Annie."

„I já budu vždycky milovat kluka, do kterého jsem se kdysi zamilovala, Blaku. Vždycky..."

Popošla k němu a stoupla si na špičky, aby ho políbila. Byl to polibek, jaký si nevyměnili už celá léta: pomalý, něžný, od srdce. Nebylo v něm ani stopy po chtíči. Byl to přesně takový polibek, jak má být, čistý výraz emocí — a oni se ho kdysi vzdali tak snadno. Už si nevzpomínala, kdy se z jejich polibků stalo cosi povrchního a bezvýznamného. Možná že kdyby se takto líbali každý den, že by tady dnes nestáli, spolu uprostřed nádvoří stanfordské univerzity, a neříkali by sbohem slibu, který si kdysi vyměnili a který měl trvat navěky.

Když se od ní Blake nakonec odtáhl, vypadal smutně a znaveně. „Myslím, že jsem to všechno pořádně podělal."

„Dostaneš další šanci, Blaku. Muži jako ty ji vždycky dostanou. Jsi pohledný a bohatý. Ženy budou stát frontu, aby ti mohly dát další šanci. Co s ní potom uděláš, to už bude na tobě."

Prohrábl si rukou vlasy. „Sakra, Annie. Oba víme, že to příště podělám úplně stejně."

Zasmála se. „Možná."

Dlouho se pak jeden na druhého dívali a Annie v tom pohledu viděla chrám jejich lásky. Zpočátku honosný a zářivý, ale postupně zvětrávající jednu osamělou noc za druhou.

Blake se podíval na hodinky. „Musím jít. Letadlo mi letí v šest." Shýbl se do kočárku a naposledy Katie letmo políbil. Když se zase narovnal, chabě se usmál na Annie. „Je to těžké..."

Ještě jednou, naposledy ho objala a potom se od něho definitivně odtáhla. „Doleť dobře."

Přikývl, otočil se, došel ke svému autu z půjčovny, nasedl a odjel.

Dívala se za ním, dokud jí auto nezmizelo z dohledu. Myslela, že na ni v tu chvíli dolehne plnou vahou všechen smutek, ale

místo toho měla pocit, že se bude vznášet. Minulý týden udělala něco, co by ji nikdy ani ve snu nenapadlo, že udělá: úplně sama cestovala. Jen tak pro legraci. Katie svěřila na celý den Terri — kterou vybavila dvěma stránkami instrukcí a sunarem — a potom sedla do auta. Jela nazdařbůh kam ji oči vedly a než se nadála, byla na mexické hranici. Náhlý závan nejistoty ji málem zastavil, když se před ní objevil rozhrkaný červený autobus, ale nedala se strachem ovládnout. Nastoupila spolu s ostatními turisty a vjela do Mexika. Úplně sama.

Den byl nádherný, přímo kouzelný. Procházela se po špinavých, přelidněných ulicích a u stánků s občerstvením jedla *churros.* Když přišel čas oběda, našla si volné místo v restauraci a pustila se do neidentifikovatelného pokrmu, který si objednala. Každé sousto se jí přímo rozplývalo na jazyku. Když se začalo smrákat a na ulicích se rozsvítily neony, pochopila, proč se vždycky bála sama cestovat. Člověk jako by se tím nějak změnil — ale copak nešlo právě o tohle? Copak nešlo o to vydat se na naprosto neznámé místo, kde se člověk jen stěží domluvil podivnou řečí, ale kde nechal kus svého srdce, protože na oplátku našel kus sebe sama? A když se potom v noci vrátila a uložila své zničené tělo do manželské postele vedle své dcerušky, konečně pochopila, že teprve teď, ve čtyřiceti letech, její život opravdu začal.

„Tak, Katie Sarah. Jdeme." Vzala svou téměř spící holčičku z kočárku a posadila ji do sedačky na zadním sedadle kadilaku. Potom hodila tašku s plenkami na sedadlo spolujezdce, nasoukala se za volant a otočila klíčkem v zapalování. Ještě než se rozjela, otočila knoflíkem rádia a naladila stanici, kterou milovala. Jen tak pro sebe si začala pobroukávat písničku Micka Jaggera, která se právě linula z reproduktorů, vyjela na dálnici a za chvíli měla na tachometru stodeset.

Co teď budeš dělat?

Ještě pořád měla před sebou několik měsíců povinností v jižní Kalifornii. Vystěhovat a prodat dům, všechno sbalit, rozhodnout se, kde bude žít a co bude dělat. Jistě, pracovat nemusela, ale nechtělo se jí opět sklouznout k tomu životu lenivého nicnedělání. *Potřebovala* pracovat.

Znovu se jí vrátila myšlenka na knihkupectví v Mystic. V každém případě měla dostatečný kapitál na to, aby to alespoň zkusila — a v patře toho viktoriánského domu na Hlavní třídě

bylo dost volných místností, kde se dalo bydlet. Tam by si to mohly s Katie zařídit celkem pohodlně, jen ony dvě.

Mystic.

Nick. Izzy.

Láska, kterou k nim pociťovala, byla pevná jako skála. Občas se v noci probudila a natáhla se po Nickovi — jenomže on tam nebyl a v takové chvíli ji vždycky píchlo u srdce.

Věděla, že až si uspořádá svůj život, tak za ním určitě pojede. Vždyť už několik posledních týdnů trávila nekonečné chvíle tím, že si tu cestu plánovala.

Koupí si auto se stahovací střechou a rozjede se po dálnici H101 podél pláží, kde jí bude vítr čuchat vlasy a ona si je bude muset sčesávat z tváře. V rádiu si naladí tu nejlepší stanici a bude zpívat z plných plic, jak jen se jí bude chtít, konečně volná. Pojede, i když slunce bude vysoko, a nezastaví se, ani když se na obloze objeví první hvězdy. Objeví se bez ohlášení a bude doufat, že nebude příliš pozdě.

Až za ním pojede, tak už ve vzduchu bude cítit jaro, to magické období plné změn, kdy se všechno zelená a voní novotou.

Jednoho dne se objeví na terase jeho domu ve žlutém pršiplášti, jehož kapuce jí zakrývá skoro celý obličej. Chvíli jí bude trvat, než se odhodlá zazvonit. Všude kolem bude v tu chvíli tolik vzpomínek, že by si do nich mohla lehnout jako do peřin. Na rukou bude mít Katie, která se bude tou dobou začínat už pomalu batolit, v legrační modré kombinézce — kterou koupily speciálně pro pobyty v Mystic.

A až otevře dveře, řekne mu, že celé ty měsíce, co od sebe byli odloučeni, pořád jen někam padala a padala a padala — a neměla nikoho, kdo by ji zachytil...

Před ní se silnice napojovala na mezistátní dálnici. Dva zelené dálniční navaděče se leskly proti ocelově šedému nebi. Měla dvě možnosti: 1-5 Jih nebo 1-5 Sever.

Ne.

Bylo bláznivé něco takového si představovat. Ještě nebyla připravená. Ještě měla v Kalifornii moře závazků a v kabelce ani kartáček na zuby. V Mystic teď byla zima, chladná a šedivá a vlhká, a ona měla na sobě hedvábí...

Na jih bylo Los Angeles — a krásný bílý dům u moře, plný pozůstatků jejího starého života.

Na sever se jelo do Mystic — a v Mystic byli muž a dítě, kteří ji milovali. Kdysi považovala lásku za samozřejmost. Už nikdy více. Láska — to bylo slunce a měsíc a hvězdy v jinak chladném a temném světě.

Nick to věděl. To byla jedna z posledních věcí, které jí řekl: *Mýlíš se, Annie. Na lásce záleží. Možná je to to jediné, na čem záleží.*

Podívala se do zpětného zrcátka na svou holčičku, která podřimovala na zadním sedadle. „Poslouchej, Kathleen Sarah. Teď ti přečtu první kapitolu z knihy života Annalise Bourneové-Colwaterové. Nemůžu znát všechno na světě, ale je mi čtyřicet a vím toho dost, tak dobře poslouchej. Někdy musíš dělat všechno tak, jak se má, a řídit se danými pravidly. Tak jako kachna počká, až se za ní všechna její káčátka pěkně seřadí, a teprve potom se pohne z místa." Ušklíbla se. ,,A jindy... jako třeba teď... si musíš říct ‚sakra' a jít za svým cílem hned."

Hlasitě se zasmála, vyhodila blinkr, přejela do vedlejšího pruhu... a zamířila na sever.

KONEC